

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

**Life or
death.**

**Fight or
flight.**

**'Highly
recommended'
JAMES
OSWALD**

Perfect Crime

HELEN FIELDS

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

MÜKEMMEL SUÇ

Helen Fields

avon.

Telif Hakkı

Avon an imprint of
HarperCollinsPublishers Ltd tarafından
yayınlanmıştır
1 London Bridge Street, Londra,
SE1 9GF

www.harpercollins.co.uk

İlk olarak Büyük Britanya'da HarperCollins Publishers tarafından
yayınlanmıştır 2019 Telif Hakkı © Helen Fields 2019

Kapak fotoğrafı© Shutterstock Kapak
tasarımı© Sarah Whittaker 2019

Helen Fields, bu eserin yazarı olarak tanımlanmanın ahlaki bir hak
olduğunu ileri sürmektedir.

Bu kitabın katalog kopyası British Library'den temin edilebilir.

Bu roman tamamen bir kurgu eseridir. İçinde tasvir edilen isimler,
karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün eseridir.
Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan
benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır.
Gerekli ücretlerin ödenmesi ile
bu e-kitabın metnine erişmek ve ekranda okumak için münhasır olmayan,
devredilemez bir hak vermiştir. Bu metnin hiçbir bölümü çoğaltılamaz,
aktarılamaz, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, ters
tasarlanmış veya herhangi bir bilgi deposunda saklanmış veya bu depoya sokulmuş

HarperCollins'in açık yazılı izni olmaksızın, elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla.

Kaynak ISBN: 9780008275204

E-kitap Baskısı© Nisan 2019 ISBN: 9780008275228 Sürüm:
2019-02-25

Adanmışlık

Annem Christine May Fields için.

Örnek olarak liderlik etmek, zahmetle ilham vermek, söylemesi zor olsa
bile jestlerle sevmek.

İçindekiler

[Kapak](#)

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[İthaf](#)

[Birinci Bölüm: 20 Şubat İkinci](#)

[Bölüm: 3 Mart Üçüncü Bölüm:](#)

[3 Mart Dördüncü Bölüm: 4](#)

[Mart Beşinci Bölüm: 4 Mart](#)

[Altıncı 4 Bölüm: 4 Mart Yedinci](#)

[Bölüm: 4 Mart Sekizinci](#)

[Bölüm: MartMart On Birinci](#)

[Bölüm: 5 Mart On Bölüm:](#)

[Dokuzuncu an Önce Bölüm:](#)

[Onuncu Bölüm: 5 'dİkinci 5](#)

[Mart On Üçüncü Bölüm: 5 Mart](#)

[Ondördüncü Bölüm: 6 Mart On](#)

[Beşinci Bölüm: 6 Mart On](#)

[Altıncı Bölüm: 8 Mart](#)

[On Yedinci Bölüm 10 Mart On](#)

[Sekizinci Bölüm: 10 Mart On](#)

[Dokuzuncu Bölüm: 10 Mart](#)

[Yirminci Bölüm: 10 Mart](#)

[Yirmi Birinci Bölüm: 11 Mart](#)

[Yirmi İkinci Bölüm: 11 Mart](#)

[Yirmi Üçüncü Bölüm: 12 Mart](#)
[Yirmi Dördüncü Bölüm: 13 Mart](#)
[Yirmi Beşinci Bölüm: 14 Mart](#)
[Yirmi Altıncı Bölüm: 15 Mart](#)
[Yirmi Yedinci Bölüm: 15 Mart](#)
[Yirmi Sekizinci Bölüm: 15 Mart](#)
[Yirmi Dokuzuncu Bölüm: 15 Mart](#)
[Otuzuncu Bölüm: 16 Mart Otuz](#)
[Birinci Bölüm: 17 Mart Otuz İkinci](#)
[Bölüm: 17 Mart Otuz Otuz](#)
[Üçüncü Otuz Otuz Bölüm: 17](#)
[Mart Dördüncü Bölüm: 17 Mart](#)
[Beşinci Otuz Bölüm: 17 Mart](#)
[Altıncı Bölüm: 17 MartBölüm:](#)
[Yedinci 17 Mart Sekizinci Bölüm:](#)
[17 MartOtuz Otuz Dokuzuncu](#)
[Bölüm: 18 Mart Kırkıncı Kırk Kırk](#)
[Kırk Bölüm: 18 Mart Birinci Bölüm](#)
[18 :Mart İkinci Bölüm: 24 Mart](#)
[Üçüncü Bölüm: 25 Mart](#)

[Teşekkür Okumaya](#)

[devam edin..](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Aynı yazar tarafından](#)

[Yayıncı Hakkında](#)

Birinci Bölüm

20 Şubat .

Düştükten sonra vücudunun yeniden kullanılabilecek kadar sağlam kalması pek mümkün görünmüyordu ama Stephen Berry son bir iyimserlik göstererek organ bağış kartını cep telefonunun, anahtarlarının ve cüzdanının altına iliştiyerek yol kenarına bıraktı. Suyu bile düşse düşmenin etkisi yıkıcı olacaktı. Ezici yaralar alacak, muhtemelen beyni hasar görecek ve vücudunun suya çarpma kuvveti onu öldürmezse, sıcaklık birkaç saniye içinde icabına bakacaktı.

Araştırmalarını yapmıştı. Queensferry Geçidi'nden Forth Nehri'ne yuvarlandıktan sonra nefesi kesilecek, ani soğuk onu soluk soluğa bırakacak ve yeniden yüzeye çıkmaya vakit bulamadan ciğerlerine kadar su çekecekti. Ani olmasa bile ölüm kesinlikle hızlı olacaktı. Korkacak bir şey yok, dedi kendi kendine. Korku sadece beklentiydi. O anda beyni ona yüksek dozda zihinsel uyuşturucu verecekti. Düştükten sağ , hiçbir şey hatırlamayacaktı.

Mezarların en dramatik olanı, milyonlarca ton su altından akıyor ve ona katılması için meydan okuyordu. Bunu yapmak için sadece birkaç dakikası vardı ve gerçek şu ki tırmanmaya çoktan başlamış olmalıydı. Ters çevrilmiş intihar önleyici tel örgülere tırmanabilmesi için özel eldivenler ve botlar satın almış olduğundan, kararsızlığının hiçbir mazereti yoktu.

Taksiyi evinin adresine çağırdığında, bu işi halletmeye hazırdı. Zavallı taksici sekiz saatlik bir vardiyayı tamamlamıştı ve eve dönüyordu. Stephen taksiye oymayı işaret etmekten nefret etmişti.

Bıçağı kendi şahdamarına doğrultup kesmekle tehdit etti, böylece sürücüyü arabayı köprüde kenara çekmeye zorladı - kesinlikle yayalara yasak bir bölge - ama daha az kötü niyetli bir plan düşünemedi. En azından sürücüyü bununla tehdit etmemişti. Sürücü aracı durdurmadan önce bir düzine kez özür dilemişti ama bir özrünün dikiz aynasında yanıp sönen bir bıçak görmenin yarattığı travmayı telafi edeceğinden emin değildi.

Kolay dikey korkuluklara tırmandı, sonra kimsenin bir taraftan diğerine geçmemesini sağlamak için tasarlanmış keskin metal katmanlara tutundu. Biraz acıyordu ama iyi durumdaydı. Fiziksel olarak zihinsel olduğundan daha iyi, bu çok açıktı. Günde bir saat spor salonuna gittiği için oldukça . Haftada iki kez yaptığı koşu kardiyo seviyesini yüksek tutuyordu. Ona bakınca, bipolar bozukluk hakkında hiçbir fikriniz olmazdı. Ölümüyle ilgili soruşturma sırasında her şey ortaya çıkacaktı. Ruh halini dengelemek için tasarlanan ilaçlarla uzun süren flörtü. ardına doktorların tavsiyelerine rağmen ilaçlarını bıraktığı dönemler. Kendisini sadece hastalığından daha zayıf ve acınası hissetmesine neden olan danışmanlık girişimleri. Fırtınalı doğasının gürültüsüne dayanamayan ilişkiler. Bazı günler yatağından kalkma fikriyle yüzleşemediği için olması gerektiği kadar uzun sürmeyen işler.

Adli tabip onun çöküş dönemlerinden birinin ortasında olduğunu varsayacaktır. Daha etkili bir tedavi bulunmadığı ya da bir arkadaşına ulaşip yardım isteyemediği için üzüntü duyulacaktı. Yerel bir gazetenin derinliklerine gömülmüş küçük bir manşet, toplumda yeterli bakım olmadığı şeklindeki o eski gerçeği tekrarlardı. Ölümünü açıklamak için bir not bırakmamaya karar vermiş olsa da, kısa bir süre için bu saçma yanılgıyla başa çıkabilmeyi diledi. Hiçbir bakım onun bugün bulunduğu noktaya gelmesini engelleyemezdi. On beş yaşından beri erken ölümünün, beline dolanmış bir zincir gibi onu çekiştirdiğini hissediyordu. Sonraki on altı yılını bununla savaşıyor geçirmişti, ama bugün kendi hikâyesinin dipnotu haline gelmişti.

Hastalığını özenle saklamaya çalıştığı kız arkadaşı sonunda onun değersiz bir pislik olduğunu anlamıştı.

Onunla kalırsa hayatının geri kalanında onu aşağı çekecek bir adam. Uzun bir ben-sen değilsin saçmalığı seansı olmuştu, ki bunu yapmasa da olurdu, ardından da dayanılmaz derecede uzun bir toplanma dönemi gelmişti. Filmlerdeki gibi, ikinizden birinin bir süre monolog yaptıktan sonra bir kapıyı çarpıp mistik bir şekilde sonsuza dek gitmesi gibi bir şey değildi.

Rosa'yla bir yıldır birlikte yaşıyorlardı ve iç içe geçmiş hayatların yapısının on iki ay gibi kısa bir sürede ne kadar karmaşık bir hal alabildiği inanılmazdı. Tencere ve tavalar, resimler, süs eşyaları, kitaplar, uzatma kabloları, Tanrı aşkına. Yataklarının yanındaki uzatma kablosunu kimin aldığı konusunda tartışmışlardı. Parayı kimin harcadığı konusunda değil - gülünç bir şekilde - ama adil olmak için, olayı hatırlamaya çalışıyordu çünkü aniden hakkı olmayan bir şeyi aldığını fark etmek istemiyordu. Kaltak. Sonunda bile bencil ve adaletsiz davranarak onu özgür bırakmadı. O iyi bir insandı. Bu ne kadar sinir bozucuydu? O kadar iyi bir insandı ki, hata her zamanki gibi ondaydı. Ruh halleri, ihtiyaçları, parçalanmış, parçalanmış ruhu.

Yoldan geçen bir araba uzun bir bip sesi çıkardı ve biri pencereden bağırdı. Rüzgâr kelimeleri yuttu, bu da onu memnun etti. İnsan ırkının geri kalanının burnunu sokmaması gereken zamanlar vardı ve intihardan önceki altmış saniye de bunlardan biriydi. Yukarı doğru bir adım daha attı, Rosa'ya yeni bir saç kurutma makinesi aldığında uzatma kablosunu satın aldığı anının ani netliğiyle sarsıldı. Kablonun tuvalet masasına ve arka tarafa asla ulaşamayacağı belliydi, bu yüzden onu işlevsel bir ekstra olarak Noel listesine .

"Ah, Tanrı aşkına," diye mırıldandı. Fişi hâlâ duvara takılıydı. Düşünceli olabildiği, dört ay boyunca kesintisiz olarak kendi zihninin tuzaklarının dışında yaşadığı güzel bir dönemin aptalca bir kalıntısı. Mutluluk. Bir an için Rosa'ya telefon edip uzatma kablosunun geçmişini hatırlatmayı düşündü. Daire boşaltıldığında onu geri alabilirdi. Ancak o zaman nerede olduğunu ve ne yaptığını açıklamak zorunda kalacaktı ve Rosa onu bundan vazgeçirebilirdi. Bunu yapabilecek tek kişi Rosa'ydı. Çok geç diye düşündü. Ne de sadece bir uzatma kablosuydu. Onun yılanı

Beyin sadece onu bir can simidine dönüştürmek için o anı seçmişti.

O son adımı atıp korkulukları aşarken diğer arabalar kornalarını çaldı. Ayağa kalktı, şiddetli esintide sallanıyordu. Araçlar durarak gayri resmi bir bariyer oluşturdu. Kapılar çarpıldı. Stephen yavaşça arkasına döndü. Ondan birkaç metre uzakta bir insan yığını oluşmuştu. Aralarındaki mesafenin, içlerinden birini yakalayıp kendileriyle birlikte götürebileceğini düşündüklerinden mi, yoksa yaklaştıkça daha çabuk atlayacağından korktuklarından mı kaynaklandığından emin değildi.

Sonunda bir adam, elleri cebinde, rahat bir şekilde iki izleyicinin arasına girdi ve çitin üzerinde durduğu yerin altına doğru ilerledi.

"Burada durup seninle konuşmamda bir sakınca var mı?" diye sordu.

"Pek bir anlamı yok," diye mırıldandı Stephen. "Muhtemelen biraz geri çekilmelisin.

"Neden?" diye sordu adam.

'Ben atlayacağım ve senin kendini sorumlu hissetmeni istemiyorum. Başka kimsenin dahil olmasına gerek yok.

"Çok düşüncelisiniz..." Adam cümleyi havada bıraktı. Yanıt gelmeyince, "Burası adınızı yazdığınız kısım," diye bitirdi.

Stephen kendini aptal ve kaba hissederek, "Ah, pardon," diye mırıldandı. "Stephen.

Hayatının böylesine değiştiği bir dönemde neden sosyal nezaket kurallarına uyma ihtiyacı hissettiğine dair hiçbir fikri yoktu. Yılların şartlandırması diye tahmin etti.

Güzel. Tanıştığımıza sevindim Stephen. Ben Rune Maclure.' Siren sesleri suyun genişliğinde yankılandı. 'Bunlar polis olmalı. Onlarla konuşmak ister misin, yoksa onlardan da geri çekilmelerini isteyeyim mi?

"Onları uzak tut," dedi Stephen, derin nefesler alarak ve nehre odaklanarak. Suyun şekli başını döndürüyordu ya da belki de adrenalindi. Her iki durumda da daha fazla ayakta kalabileceğinden emin değildi.

"Dengesiz mi hissediyorsun?

Maclure sordu. Cevap vermedi.

'Bir bacağını gevşet, dengenı geri kazan. Bunlar senin eşyaların mı?'

"Evet," diye mırıldandı Stephen.

Maclure uzanıp hepsini aldı, anahtarları ve cep telefonunu cebine koydu, cüzdanı tuttu ve organ bağış kartını okudu.

"Hey dostum, donör mü olmak istiyorsun? Bu harika bir şey. Çok az insan bu fırsatı değerlendiriyor. Kendini bu kadar kötü hissederken hala diğer insanları düşündüğüne inanamıyorum. Bu oldukça etkileyici.

Stephen ona baktı. Tek bacağını gevşetme numarası işe yaramıştı. Tekrar stabildi.

'Muhtemelen bir anlamı yok. Cesedimi bile bulamayabilirler.'

'Çok yazık olur. İyi durumda görünüyorsunuz. Bu organlardan pek çok insan faydalanabilir. Bugünlerde nakledebildikleri şeyler inanılmaz. Aklımı başımdan alan hep gözlerinizi bağışlamak istemediğinizi sordukları kısım oluyor. Ameliyattan sonra uyanıp aynaya baktığınızda kendinizi bir başkasının gözünden görmek ne kadar tuhaf olurdu değil mi? İnanılmaz, gerçekten.'

Giderek büyüyen kalabalığın arasından dört polis memuru belirdi, telsizleriyle fısıltıyla konuşuyor ve insanları Stephen'ın çoktan 'olay yeri' olarak adlandırdıklarını varsaydığı yerden uzaklaştırıyorlardı. Bundan nefret ederdi. Olay çıkarmaktan. Olay olmak. Tek istediği kalabalığın arasına karışmaktı.

'Başka bir şey düşünmeyin. Ben onları hallederim,' dedi Maclure, avuçlarını havaya kaldırarak, zahmetsizce, sakın ol, ben hallederim, diyen bir hareketle. En yakınındaki polis memuruyla konuşmak için uzaklaştı ve onu el sıkışarak selamladı.

Stephen Maclure'un neden bu kadar rahat görüldüğünü merak ederek onun gidişini izledi. Karşısında intihar etmek üzere olan biri olsaydı çılgına dönerdi. Omuzları kambur değildi, sesi o kadar kısıktı ki neredeyse duyulmuyordu. Onda kriz ya da acele hissi yoktu. Bipolar olmadığı kesin, diye düşündü Stephen. Daha önce hiç bu kadar rahat ya da kendinden emin olmamıştı, tüm varlığı boyunca tek bir saniye bile.

'Bana büyük bir iyilik yapıp bacaklarını çitin bu tarafına geri koyarsan bize biraz yer verecekler. Aşağı tırmanmak değil, ne istersen yapmaya hakkın var. Elbette orada kal, ama eşyalarını ne yapacağımı merak ediyordum. Bana bir dakika daha ayırabilir misiniz?'

Stephen gözlerini ovuşturdu. Bir dakika daha mı? Köprüye acıyı durdurmak için gelmişti, uzatmak için değil.

'Sana ne olduğunu bilmek isteyecek birileri olmalı. Nasıl hissettiğinizi anlayabilmeleri için bir not bıraktınız mı? Eğer bıraktıysanız, bu harika. Bana adresinizi verebilirsiniz, ben de onlara ulaşmasını sağlarım. Eğer bırakmadıysanız, bana bir isim ve numara verin. Onlara kararınla barışık olduğunu, mantıklı olduğunu, korkmadığını söyleyeceğim. Bu, geride bıraktığın her kimse onun işini kolaylaştıracaktır.

"Neden korkmadığımı düşünüyorsun ki? Stephen ağzından kaçırdı, bu önerinin gülünçlüğü ona hoşuna gittiğinden daha sert çarptı.

İntihar kolay değildi. Bir heves olarak yaptığınız bir şey değildi. Tabii ki korkmuştu.

"Özür dilerim, çok ... görünüyorsun dostum, orada bu şekilde hissettiğini düşünmekten nefret ediyorum. Dinle, polisi bir dakikadan fazla durduramam ve sana neler olduğunu gerçekten bilmek istiyorum. Konuşmamız bitene kadar bir adım geri çekil. Senin için değilse benim için mi? Harika benziyorsun. Başka kim kendini öldürmeyi planlarken bir bağış kartı bırakır ki?'

Stephen seçenekleri değerlendirdi. Ya atlayacaktı ya da konuşmak için bir adım geri çekilecekti. Belki de Rosa son sözlerini duymak isteyecekti. Ayrılıkları o kadar yeni ve hamdı ki kendini suçlayacağından emindi. Başka bir şey yapmazsa, ilişki bozulsa da bozulmasa da bu noktaya geleceğine dair bir güvence bırakabilirdi. Kendini suçlayarak bir ömür geçirmesi düşüncesi tahammül edilemezdi. Kafadan kontak olabilirdi ama zalim değildi.

Maclure, elleri yine ceplerinde, hayatla ilgili olarak otobüs durağında duruyormuş gibi heyecansız görünüyordu.

Stephen, stadyum tarzı bir çığlık atan kalabalığın sevinciyle bir bacağını üst korkuluktan geriye doğru kaydırды. İntiharın bir seyirlik spor olduğu ortaya çıktı. Kim bilebilirdi ki?

Maclure polise belli belirsiz bir el sallayarak, "Aferin sana," dedi. "Sigara içiyor musunuz?

"Hayır," dedi Stephen.

"Ben öyle. Sanırım senin durumundaki birine sigara ikram etmek standart bir oyun, değil mi?"

"Sanırım," diye yanıtladı Stephen.

Bir köprünün intihar bariyerinin üzerinde dururken böyle anlamsız bir konuşma yapması gerçekten gülünçtü.

'Peki, bana bunu neden yaptığınıza dair bir neden söyleyebilir misiniz? İlgilenen tarafların soracağı şey bu olacaktır. Bir neden olması gerekmiyor, bunu anlıyorum. Bazen sadece bir duyguya bağlıdır.

Stephen bunu düşündü. Gerçek ikisinin arasında bir yerdeydi. Günlük bazda yaşama isteğini bir süre önce kaybetmişti ama uzun vadede bipolar bozukluğunun etkili bir şekilde tedavi edilebileceğine dair hiçbir inancı yoktu. Tüm soruları soran adama baktı. Yakışıklı, atletik, siyah, zayıf, çenesini en üst düzeye çıkarmak için hafif sakal . İnsanın hem nefret ettiği hem de olmak istediği türden biriydi.

Stephen, 'Ben bipolarım,' cevabında kıldı.

Maclure başını salladı. 'Bu zor bir durum. Ve tedavi iyi günlerde kendinizi berbat hissetmenize neden oluyor, yüzden almayı bırakıyorsunuz, sonra tüm iyi günler zaten kötü günler oluyor. Bu doğru mu?'

" gibi bir şey," dedi Stephen.

Ancak gerçek tam olarak böyleydi ve can sıkıcı bir şekilde, bunu yaşayan kendisi olsa bile asla bu kadar kısa ve öz bir şekilde ifade edemezdi.

Ama sen hala hayattasın. İşe yaramasını sağlıyorsun. Cep telefonun var, bu da insanlarla iletişim kurabildiğin anlamına geliyor. Bu harika bir başlangıç. Bu cüzdan oldukça kalın, bu da normal bir hayat yaşadığınız anlamına geliyor - kredi kartları, faturalar, ehliyet, sanırım nakit paraya erişim. Sokaklarda yaşamaya başlamamışsınız. Yaşadıklarınız göz önüne alındığında oldukça takdire şayan. Sizin durumunuzdaki pek çok insan normal sosyal sınırlar içinde baş edemiyor. Kendinizle gurur duymalısınız.'

Bu kesinlikle hayatına yeni bir bakış açıydı. Gurur. Ne kadar yaratıcı olurlarsa olsunlar, pek çok insanın ona uygulayabileceği bir şey değildi. Rune Maclure konuşabiliyordu.

"Rosa'ya bunun onun suçu olmadığını söylemeni istiyorum," dedi Stephen.

İşe koyulma vakti gelmişti ve burada soğukta durmaktan hiç hoşlanmıyordu.

'Rosa - kız arkadaşı, tahmin ediyorum. İzini sürebilmem için soyadına ihtiyacım olacak.

İletişim bilgileri cep telefonumda. Güvenlik kodu 1066. Ve uzatma kablosunun ona ait olduğunu söyler misiniz? Ne demek istediğimi anlayacaktır. Şimdi hatırladım.'

"Yani mı? Maclure sordu.

"Daha fazla dayanamadı," diye mırıldandı Stephen.

'Özür dilerim, bu rüzgarda gerçekten duyamıyorum. , tamam, ama ellerimi cebimde tutacağım.'

Sesini duyurabilmek için vücudunu tamamen köprünün iç tarafına çeviren Stephen'ın hemen altındaki bir pozisyona geçti.

'Daha fazla dayanamayacağını söyledim,' diye bağırdı. 'Elinden geleni yaptı. Ona kızgın değilim. Bunu bilmesi çok önemli.

'Tamam, bu çözülmemiş bir ilişkiye benziyor. Muhtemelen bunu ona kendin söyleyerek bir iyilik yapmalısın. Ne düşünüyorsun? Cebinden Stephen'ın telefonunu çıkardı.

'Atla artık! Vardiyama geç kalıyorum!" diye bağırdı birisi izleyicilerin arasından.

Maclure hızla, "Boş ver onu," dedi ve elini kaşlarını çatıp başını sallayan Stephen'a doğru uzattı.

"Herkesi rahatsız ediyorum," diye mırıldanarak bacağını bariyerin üzerinden geri kaydırды, böylece tüm vücudu su tarafındaydı.

'Beni dinle, her zaman bir tane vardır, tamam mı? Katliam görmek isteyen hasta bir piç. Onu boş. Rosa'yı arayalım. Sesini duymak isteyecektir. Bunu sen de biliyorsun, bu yüzden onunla senin için konuşmamı istedin. Geliyorum, böylece telefonu sana verebilirim.

Stephen belli belirsiz, "Eldiven takmamışsın," dedi, vücudundaki ağrı neredeyse onu eziyordu. Dengede durmak için çok fazla enerji gerekiyordu. 'Ellerin parçalanacak...'

Maclure tırmanmaya başlamıştı bile. Stephen atlamakla tehdit ederek onu durdurmayı düşündü ama Rosa'nın sesini son bir kez daha duymayı gerçekten istiyordu. Maclure tırmanırken, Stephen polisin kurduğu doğaçlama suç mahalli şeridi bariyerinin arkasındaki yüzler denizini inceledi.

aceleyle dikilmişti. Bir adam durmuş, gözleri parlıyor, elleri cebinde, sırtıyordu. Bir başka kadın bir polis memuruna bağırıp çağırıyordu. Yaşlı bir kadın gözyaşları içindeydi ve mümkün olduğunu düşünmese de Stephen böyle bir sıkıntıya neden olduğu için kendinden biraz daha nefret ediyordu.

Sırıtan adam gülmeye başladı, sesi Stephen'ın kaçıramayacağı şekilde dışarı fırlattı. Ses kara tahta gibi korkunçtu. Ellerini kulaklarına götürerek öne doğru atıldı ve bir botunun burnunu iki metal parmaklığın arasına sıkıştırdı.

Parmaklıklara tutunarak önce bir dizini metale, ardından da bir kalçasını çarptı, sonra da yüzüstü yuvarlanarak başını suya doğru eğdi. Gülen adam daha yüksek sesle güldü. Rüzgâra, suyun gürültüsüne ve kalabalığın çığlıklarına rağmen duyabildiği tek şey bu kıkırdamaydı.

Çiti iki eliyle kavradı, vücudunun kendini geri çekme arzusuyla ve kafasının içinde ona bırakmasını söyleyen sesle savaştı. Her şey saniyeler içinde bitecekti. Rosa'yla son bir kez daha konuşmasına gerek yoktu. Bu sadece çözdüğünden daha fazla soruna neden olurdu. Düşerken bir hava akımı olacaktı, serbest düşüş uçuşunu deneyimleme şansı, sonra belki kısa süreli bir soğuk ya da çarpma hissi, ama bunu işleyecek ya da acı hissedecek kadar uzun sürmeyecekti.

Stephen gözlerini kapatarak bir eliyle bıraktı.

"Bırakacak!" diye bağırdı bir kadın.

Bağrıışmalar, betona sertçe vuran botların sesi ve heyecanlı bir çığlık duyuldu. Stephen, bunun parlak gözlü adam olduğunu düşündü. Onun ölümünü görmeye gelmişti. Belki de o Ölüm'dü. Hiçbir zaman dindar ya da batıl inançlı olmamıştı ama belki de en sonunda dünyayı at gözlüğü olmadan görüyordu. Bütün o korku filmleri, gerçek yaşam deneyimleri programları, çocuk hikâyeleri gerçektir.

Bir el, sıkışan ayağının üzerindeki bileği sertçe sıktı.

"Seni yakaladım," dedi Maclure. 'Konuş benimle, Stephen. Seçim yapmanın zamanı değil.

"Ölüm burada," dedi Stephen, boynunu zorlayarak dönüp Maclure'un sakın kahverengi gözlerine baktı.

Eğer , o zaman senin için burada değil. Bugün değil. , şu korkuluğu tut ve karın kaslarını kullanarak yarıya kadar yukarı çek. Sadece kemerini kavramam gerekiyor.'

"Emin değilim," dedi Stephen.

'Yeterince adil, ama ben bariyerin senin tarafındayım. Şimdi ayağını çekersen beni de yanında götürürsün. Maclure nazikçe gülümsedi.

Bu bir tehdit ya da gösteriş değildi. Stephen gerçeği görebiliyordu.

Maclure, Stephen'ın kot pantolonunu daha fazla kavramak için uzatırken, cebinden bir cep telefonu yuvarlanarak altlarındaki dondurucu akıntıya doğru daldı ve sanki hiç var olmamış gibi kayboldu.

'Kahretsin, bunun için üzgünüm. Rosa'yla konuőman için sana bir şans vermek istedim. Seni buraya geri getirecekse sana yeni bir tane alacağım. Ne dersin?'

Stephen cep telefonunun ardından bakakaldı. Bu şekilde gitmek istemiyordu. Varlığının sona , iz bırakmadan dünyadan silinmeyi, tüm hayatının anlamsız hale gelmesini. Mekik çekmenin neden zaman kaybı olmadığının gercek nedenini aniden kavrayarak göbeğini gerdi ve en alttaki korkuluğu tuttu, ters çevrilmiş intihar çitine tırmanmanın kurtarıcısının ellerine ne yaptığını ilk kez görüyordu. Stephen'ın kemerini tutmak için uzandığında avuçlarından kan damlıyor ve derisi rüzgârda dalgalanıyordu.

"Yaralanmanı istememiştim," dedi Stephen. "Teşekkür .

Dizini metal desteklerin arasındaki boşluğa sokmayı başardı ve vücudunu Maclure'un ona ulaşabileceği kadar yükseğe itti.

"Bana sonra teşekkür edersin," dedi Maclure. 'Sana bir fincan kahve getirelim ve şimdilik seyircilerden uzaklaőalım.

Polis, bellerine bağlamaları için bariyerin üzerinden ipler atarken ve onları güvende tutmak için bir polis arabasının lastiklerini uçlarından geçirirken baęrıőmalar oldu.

"Neden kendini riske attın? Stephen sonunda yüzünü Maclure'un kiyle aynı seviyeye getirip gözlerinin içine bakarak sordu.

'Hepimizin őeytanları var,' dedi Maclure. 'Her birimizin. Aksini söyleyenler yalan söylemeyi sizden ve benden daha iyi öğrenmiş demektir. Benim kendiminkiyle baş etme yöntemim, diğer insanlara yardım etmek için elimden geleni yapmak. Eğer düşünürseniz bu bencilliktir.

Stephen bir kolunu Maclure'un boynuna doladı ve onu hızlı, sert bir sarılmanın içine çekti.

'Sana hayatımı borçluyum,' dedi.

Bunu kastetmişti ama tek düşünebildiği Maclure'un bahsettiği iblisler ve kalabalığın arasından hâlâ onu izleyen adamdı. Artık gülmüyordu. En ufak bir gülümseme bile yoktu.

İkinci Bölüm

3 Mart

Dedektif Müfettiş Luc Callanach durdu ve yırtık pırtık koltuktaki adama baktı, kendilerine en çok zarar verenleri affettiklerini söyleyen insanları merak ediyordu. Ayrım gözetmeksizin bombalayan teröristler ve yine de çocuklarını acımasızca kaçırdıkları için onları affeden ebeveynler. Kazalara neden olan sarhoş sürücüler ve yine de ölenlerin yasını tutanlar fail hakkında kötü konuşmuyorlardı. Luc hayatında hiçbir zaman kalbinde böyle bir jest için bu kadar yer bulamamıştı.

Adam ona baktı, konuşacakmış gibi ağzını açtı, sonra onun yerine bir baloncuk üfledi ve elini tekrar kucağına bırakmadan önce baloncuğu tokatladı. Bruce Jenson Alzheimer hastasıydı. Bu onun için çok iyi, diye düşündü Luc, gün son ışıklarını da kaybederken pencereden dışarı, bakım evinin çimenlerine bakarak. Böyle bir hayvanın yaptıklarını unutmamasına izin veren herhangi bir hastalık büyük ölçekte bir adaletsizlikti.

Luc öne doğru bir adım atarak diz çöktü ve gören ama görmeyen sulu mavi gözlere baktı.

"Anneme tecavüz eden sen miydin?" diye sordu. 'Yoksa iş ortağın ona tecavüz ederken sadece izledin mi? Annem yaptıklarınızı anlatırsa babamı işten atmakla tehdit ettiniz mi? Bu fikri ilk ortaya atan sen miydin yoksa Gilroy Western mi?

Jenson boğuk bir inilti çıkardı, omuzları ses çıkarma çabasıyla titriyordu.

Luc cebinden annesinin ve uzun zaman önce ölmüş babasının fotoğrafını çıkarıp Jenson'ın yüzüne tuttu. Başı öne eğildi. Luc onu çenesinden tuttu ve fotoğrafı bir kez daha önünde tuttu. Yaptığı şeyin yanlış olduğunu biliyordu. Bruce Jenson yaptığı hiçbir şeye cevap vermeyecekti. O odadan çıktıktan altmış saniye sonra, babasının otuz beş yıl önceki patronu içeride onunla birlikte başka bir insanın daha olduğunu hatırlamayacaktı bile.

Yine de duramıyordu. Annesinin uğradığı tecavüz yıllar boyunca yankılanmıştı, travma o kadar kötüydü ki Luc aynı suçla haksız yere suçlandığında onu terk etmişti. Jenson ve Western yaptıklarının bedelini asla ödemek zorunda kalmamışlardı.

Luc onların peşine düşmemek için elinden geleni yapmış, kendine geçmişin geride kalmasının en iyisi olduğunu söylemiş, her iki adamla da temasa geçerse öfkesine yenik düşeceğini -belki de ölümcül bir şekilde- bilmişti. Ama Paris'te annesiyle bir hafta geçirmişti ve Fransa'ya geri dönmek, kendi tutuklanmasının ve Interpol'deki kariyerini kaybetmesinin tüm dehşetini geri getirmişti.

Saplantılı bir meslektaşı bir insan hakkında söylenebilecek en kötü yalanı söylediğinde ve annesinin tecavüzcüsü serbest kaldığında değer verdiği her şeyden uzaklaşmak zorunda kalmıştı. Bir zamanlar Edinburgh'un en başarılı mobilya şirketlerinden birini yöneten iki adamın peşine düşmemek için ne kadar çabalasa da, savaşı çoktan kaybettiğini fark etmişti. İşte buradaydı - Bruce Jenson'ın er ya da geç öleceği bir huzurevine girmek için polis kimliklerini kullanarak - hala cevaplar istiyordu. Hâlâ intikam arzusundaydı.

Onları tanıdın mı? Orada hala senden bir parça var mı? Onun hayatını mahvettin, sonra da benimkini. Ve en kötüsü...' Luc kelimeleri tükürdü, devam etmeye çalışırken boğazının derinliklerinden bir hıçkırık geldi. "En kötüsü de siz piçlerden biri benim babam olabilir.

Bruce Jenson'ın ağzının kenarları kalktı. Luc kendi kendine bunun bir tesadüf olduğunu söyledi. İstemsiz bir seğirmeden başka bir şey değildi. Ama aynı anda gözleri biraz daha yukarı kalkmamış mıydı, tam olarak başaramasalar bile Luc'ünkilerle buluşmak için ellerinden geleni yapmamışlar mıydı?

'Babam yıllarca sizin için çalıştı. Sana saygı duyuyordu, sana güveniyordu. Sen onu bir kamyonun arızasını gidermesi için gönderdin.

Noel partisinde birlikte anneme tecavüz ettiniz. Adı Véronique Callanach'tı ve eğer bu sefer gülümsersen, yemin ederim seni boğarak .

Jenson'ın alt dudağının kenarından bir tükürük ipi sarktı ve yavaşça çenesinden aşağı doğru inmeye başladı. Callanach'ın midesi sıkıştı. Annesini görebiliyordu, başına çuval geçirilmiş, Jenson'ın ofisinde yere itilmişti, üzerinde gurur duyduğu ama kendisi gibi alçakgönüllü biri için çok pahalı olduğunu düşündüğü parti elbisesi vardı. Onun çığlıklarını duyabiliyor, ıstırabını ve tiksintisini hissedebiliyordu. Ve sonra utanç, ardından ilk ve tek çocuğuna hamile kalmanın dehşeti ve Luc'un babasına olanları asla anlatamayacağını bilmesi.

İşini kaybetmesi sorunlarının en küçüğü olurdu. Hem Jenson'ı hem de Western'i ona yaptıkları için öldürebilirdi ve o da önümüzdeki yirmi yılını hiç kimseyi incitmemiş iyi bir adamı hapisanede ziyaret ederek geçirebilirdi. Bir damla salya Jenson'ın boynundaki kırışik oluklara aktı. Luc, sanki kendisi de oradaymış gibi, Jenson ya da ortağı annesine tecavüz ederken, ellerini istedikleri yere götürürken, onu morartırken, canını yakarken annesinin etine salyalarını akıttığını hayal etti.

Luc ne yaptığının farkına varmadan minder ellerindeydi. Bir dizini sandalyenin koluna dayayarak minderi titreyen, beyaz mafsallı yumruğuyla kaldırdı, dişleri kenetlenmişti, vücudundaki her kas gevşemek için zorlanıyordu. Bağırarak minderi duvara doğrulttu ve sertçe fırlattı, düşerken bir vazoyu yere düşürdü, geriye parçalanmış çanak çömlek ve sümüksü yeşil sudan oluşan bir karmaşa bıraktı.

Kendini geriye, Jenson'dan uzağa doğru itti ve bahçeye açılan avlu kapısına doğru sendeledi. Alnı cama dayalı, elleri omuzlarının iki yanında yumruk olmuş halde kapının tabanına tekme attı. Camdaki çatlak dikkat çekici bir şekilde yavaşça, çatlaktan ziyade bir gıcirtıyla ortaya çıktı ve alt bölmede bir şimşek çatalı şekli bıraktı.

Callanach iç çekti. Öfkesini içinde hiç mücadele kalmamış bir adamdan çıkararak acınası bir duruma düşmüştü. Doğal adalet işliyordu. Jenson torunlarının büyüdüğünü asla göremeyecek ya da İspanya'da bir apartman dairesinde emekli olamayacaktı, ki eski iş ortağının da orada olduğu anlaşılıyordu.

şimdi ikamet ediyordu. Yetmiş yaşındaydı ve tüm niyet ve amaçlarına rağmen çoktan ölmüştü. Callanach'ın ona yapabileceği, zaten acı çekmediği başka bir şey yoktu.

Birkaç derin nefes aldı ve odaya baktı. Ucuz ve perişandı. Bu lüks bir hemşirelik değildi. Yatakta hastanın düşmesini engellemek için bir parmaklık vardı ama battaniyeler ince görünüyordu. Tablolar ucuzcudan alabileceğiniz türden ucuz baskılardı. Birkaç eskimiş, tozlu aile fotoğrafı dışında, yüzeyleri hiçbir kişisel dokunuş süslemiyordu. Jenson fiilen terk edilmişti. Geç de olsa herhangi bir mahkemenin verebileceği en iyi hüküm buydu. Yerdeki dağınıklığa doğru yürüyen Luc, vazo parçalarını toplayıp çöp sepetine attı. Duvardaki sebilden birkaç kağıt havlu aldı ve masum bir hemşire içeri girip kaymadan önce suyu elinden geldiğince temizledi, sonra eliyle yastığı fırçaladı ve Jenson'ın yanına sıkıştırdı.

Odanın yeniden düzene girdiğinden emin olunca cebinden bir çift eldiven ve steril bir torba çıkardı. Bruce Jenson'ın başında durarak adamın kafa derisinde kalan birkaç saç telinden birini kopardı ve eldivenleri çıkarıp çöp kutusuna atmadan önce DNA bulaşmasını önlemek için dikkatlice poşetin içine kapattı.

Annesine saldıranlardan birini cezalandırmanın kendi gücünün ötesinde olduğunu kabul ediyordu ama bu adamın onun babası olup olmadığını öğrenmesi gerekiyordu. Bu kararı vermek için uzun süre düşünmüştü ama şimdi bile sonuçla nasıl yüzleşeceğine hazır değildi. Eğer Jenson onun babasıysa, bu şimdiye kadar kimliği olarak gördüğü her şeyi yok edecekti. Annesi Fransız'dı ve onunla birlikte Fransa'da büyümüş, orada geçireceği zamanın sona hiç şüphelenmemişti. Babası ise gururlu bir İskoç'tu. Edinburgh'da doğan Luc, hayatının ilk birkaç yılını zar zor hatırlayabiliyordu. Babasını sıcak, gülen, sık sık ve sıkıca sarılan, kocaman elleri ve hızlı bir gülümsemesi olan bir adam olarak hatırlıyordu. Babası çok erken öldüğünden, annesi küçük bir çocuğu tek başına büyütmede zorlanmış ve ailesinin yanına çekilmişti.

Luc odayı olabildiğince derli toplu bıraktığından emin olmak için bir kez daha kontrol etti, nefret edeceği adamın yüzüne son bir kez baktı

sonsuz dek, ve gitti. Hemşire odasının önünden geçerken durdu ve masanın üzerine eğildi.

"Dirseğimle yanlışlıkla bir çiçek vazosuna çarptım," dedi sessizce. "Çok özür dilerim. Değiştirmek için ödeme yapabilir miyim? Fransız aksanının kelimeler arasında gürlemesine izin verdi ve hemşireyle göz teması kurdu.

'Hayır, hiç endişelenmeyin. Böyle şeyler olur. Depoda bir sürü vazomuz var. Aşağı inip temizleyeceğim. Tatlı tatlı gülümsedi ve atkuyruğundan kurtulan saçlarının üzerinde utangaç bir el gezdirdi.

Callanach, 'Merak etme, zeminin kuru olduğundan emin oldum,' dedi. 'Yapacak çok daha önemli işleriniz var. Bay Jenson hiç rahatsız olmadı. Dediğiniz gibi, gerçekten de ziyaret ettiğimin farkında değildi. Bu bir trajedi.

Biliyorum. Oğlu Andrew da onu ziyaret etmekte zorlanıyor. Sence geri dönmen gerekecek mi?" diye sordu.

Luc suçluluk duygusunu yuttu. Kendi çıkarları için flört ediyordu, cazibesini konuşturduğunda kadınlar üzerinde nasıl bir etki yarattığının farkındaydı. Büyüyüp hayatıyla ilgili bir şeyler yapmaya karar verene kadar görünüşü ona modellik sözleşmeleri ve zengin, yakışıklı kız arkadaşlar kazandırmıştı. Şimdi İskoçya'da yaşıyordu, koyu tonlu teni ve hala ikinci bir dille çıkmaya çalışmasıyla neredeyse egzotik olduğunu düşünüyordu. Çocukluğundan beri iki dil biliyor olabilirdi ama bu İskoç aksanı ve konuşma diliyle mücadele etmesini açıklamıyordu.

'Emin değilim. Birkaç gün içinde dönebilirim,' dedi mükemmel beyaz dişlerini göstererek. "Umarım yine görevde olursun?"

"Olabilirim," diye kıkırdadı.

Resmi polis görevindeymiş gibi davranmış, böylece ziyaretçi defterini imzalamaktan kaçınmıştı. Kimse onun bilgilerini not etmeyi düşünmemişti. Rozetinizi gösterdiğinizde insanların kuralları bu kadar kolay çiğnemesi şok ediciydi. Hemşireye son bir el sallayarak koridordan otoparka doğru ilerledi.

Eğer Jenson'ın babası olduğu ortaya çıkarsa, bu sadece bir canavarın genetiğine sahip olduğunu bilmekten daha karmaşık bir durumdu. Düşünmesi gereken bir de kalıtsal Alzheimer sorunu vardı. Daha da kötüsü, ya annesine tecavüzcüsünün gerçekten de babası olduğunu açıklamak zorunda kalacaktı.

Ya onu hamile bırakacaktı ya da hayatının geri kalanını bu konuda ona yalan söyleyerek geçirecekti. Her iki ihtimal de mutlu bir ihtimal değildi. Bir de üvey kardeşinin olma ihtimali vardı. Andrew Jenson hakkında daha fazla şey bilmek ister miydi, yoksa bu çok mu ileri bir adımdı?

Eğer Jenson biyolojik babası değilse, bu Gilroy Western'in izini İspanya'da sürmek anlamına gelirdi. Callanach'ın Fransız annesini büyük ihtimalle hatırlayacak olan bir adamdan güvenilir bir DNA örneği almak çok daha zor olacaktır.

Callanach çift kapıyı iterek otoparka girdi ve iç geçirdi. Bunların hiçbirini istemiyordu. Babasının kim olduğunu bildiğini düşündüğü daha basit zamanları özlüyordu, onu bu kadar genç yaşta kaybetmek hayatı boyunca ona acı vermiş olsa bile. Eğer bu yaşayan, nefes alan, golf oynayan Gilroy Western ise, adaletin yerini bulmasını nasıl sağlayacaktı?

Annesi polise tarihi bir tecavüz ihbarında bulunmak istemediği konusunda kararlıydı. Doğrulayıcı bir kanıt yoktu. Western seksin rızaya dayalı olduğunu bile iddia edebilirdi ve bununla uğraşmak annesini iki kat travmatize edecekti. Geriye ya annesinin tecavüzcüsünün cezasız kaldığını bilerek çekip gitmek ya da meseleyi kendi eline alarak kendi hayatını ve kariyerini mahvetmek kalıyordu.

Soruşturmaya devam etmenin pek olumlu bir sonucu yoktu ama yine de Jenson'ın saçını adli tıp testine göndermek üzere bir zarfa koyup kendi kafasından bir saç teliyle birlikte eve doğru yola çıkmıştı. Kendisinden umudunu kesmişti. Paris'teki tatilin annesiyle arasındaki meseleleri çözeceğini umuyordu. Uzun bir ayrılık döneminden sonra birbirleriyle barışmışlardı. Tatil zevkli olduğu kadar duygusal olarak da yıpratıcıydı. Luc tecavüz olayını konuşmak istememişti ve annesi onun kendisine acıdığını anlamıştı. Cinsel bir saldırının acısı zamanla azalmıyordu.

Arabasını çalıştırdı, solan ışıktaki farları yaktı ve cebindeki cep telefonunun titrediğini hissederek emniyet kemerini çekerken cevap verdi.

"Luc, ben Ava," dedi bir kadın, Luc onu selamlayamadan. "Dinle, üzgünüm, yarına kadar izinden dönmeyeceğini biliyorum, sadece

Şehir morgundayım. Tantallon Kalesi'ndeki bir kuleden düşen bir adam ölü bulundu. Buraya ne kadar çabuk gelebilirsiniz?'

Tatili, eğer buna tatil denebilirse, kesinlikle sona ermişti.

Üçüncü Bölüm

3 Mart

Dedektif Başmüfettiş Ava Turner kollarını kavuşturmuş, cesede bakıyordu. Olay yerinin travmasından sadece biraz kurtulmuştu çünkü yaralar o kadar korkunçtu ki neredeyse gerçek gibi görünmüyordu. Edinburgh'un baş patoloğu Dr. Ailsa Lambert, kuvvetli bir rüzgârda uçup gidebilecek kadar ufak tefek, şahin gibi bir kadın, otopsi odasında her zamanki hızı ve profesyonelliğiyle dolaşıyordu.

Patolog Ava'ya "İlk yüksekten düşen cesedin mi?" diye sordu.

Ava eldivenli eliyle bir kolunu kaldırıp altına bakarak, "Evet," diye cevap verdi. 'Tüm bu yaralar ölümden sonra mı oluşmuş yoksa düşmeden önce bir saldırıya uğradığına dair işaretler var mı? Bu kesikler bıçak yarasına benziyor.

'Olağanüstü, değil mi? Korkarım yüksek bir düşüşte, fizik terimleriyle, vücuda uygulanan kuvvet balistikdir. Etli kısımlardaki bu büyük yarıklar, kuvvet yayıldığında ve bu adamın vücudunun artık içindeki enerji miktarını tutamayacağı kritik bir noktaya ulaştığında meydana geldi.

Çarşafı kaldırdığında adamın yan tarafında neredeyse göbeğine kadar uzanan bir yarık ve sol bacağının arkasında da bir başka yarık ortaya çıktı. Sanki biri etine satırla vurmuş gibiydi. Ava çarşafın köşesini Ailsa'dan aldı ve tekrar yere serdi.

"Künt cisim travması gibi o zaman? Ava sordu.

"Sayılır, sadece bu içten dışa doğru çalışıyor. Beklediğiniz gibi birden fazla kırık var. Bu beyefendi sırt üstü düşmüş.

Omurgası dört farklı yerden kopmuş, karaciğeri patlamış ve her iki akciğeri de kırık kaburgalar nedeniyle delinmiştir.

"Acı çekti mi?"

"Fiziksel olarak değil, bunu yüksek bir kesinlikle söyleyebilirim. Hayatta kalan yüksekte düşme kurbanlarından biliyoruz ki beyinleri onları çarpışmadan hemen önce koruyor. Bayılıyorlar ya da tür yaklaşan travma füğüne giriyorlar. Çok azı çarpma anını hatırlar. Bu adamın durumunda, ölümün o kadar ani olduğunu söyleyebilirim ki acıyı fark edecek zamanı bile olmamıştır. Kafasının arkası betona kafatasının bir bölümünü düzleştirecek kadar sert çarpmış. Görmeniz için onu ters çevireyim mi?"

"Gerek yok. Senin sözüne güveneceğim," diye mırıldandı Ava.

"Çok akıllıca, ama korkarım onun acı çekmiş olmasıyla ilgili sorunuza bir yanıtım var ve bu da neden burada olduğunuzla bağlantılı. Kapı açıldı ve beyaz takım elbiseli bir figür içeri girdi. "Luc! Gel ve bize katıl. Biz de tam konunun özüne iniyorduk.

"Selam. Ava ona gülümsedi. 'Son birkaç saatlik iznini kullanamadığın için üzgünüm. Eğlenceli bir şeyler yapıyor muydun?"

Luc başını salladı. 'Spor salonundaydım. Paris'te çok fazla yedim. Tekrar forma girmeliyim.'

Bu bir yalandı ama Ava bunu yanına bıraktı. Callanach çoğu erkeğin ancak hayal edebileceği türden ince bir yapıya ve kaslı bir mideye sahipti.

"Ben senin yaşındayken spor salonları yoktu," diye homurdandı Ailsa, esnek bir kolunda büyüteç olan bir mobil ışığı kenara çekerken. "Uzun yürüyüşlere çıkardık, saatlerce ekran karşısında oturmazdık ve kesinlikle tüm paramızı proteinden çok doymuş yağ içeren yiyeceklere harcamazdık.

Callanach Ava'ya sıırıttı. Ailsa olağanüstü bir patologdu ama hiçbir konuda sözünü sakınmazdı.

'Şimdi, herhangi bir yüksekte düşme kurbanı için kaza sonucu düşme, intihar ya da kriminal bir olay söz konusudur. Buraya bakın. Cesedin sağ elini aldı ve parmaklarını kendi avucunda düzleştirdi. 'Tırnaklarının altında önemli miktarda döküntü var - beş tırnaktan üçü düşme sırasında kırılmış ve döküntülerle birlikte kurumuş taze kan var. Bu kalıntılar tuğla tozu ve topraktan oluşuyor.

Callanach, "O zaman hayata tutundu," dedi.

"Kesinlikle öyle," diye cevap verdi Ailsa. "Bu yüzden intihar olasılığını göz ardı ediyorum.

"Fikrini değiştirdiğini düşünmüyorsunuz değil mi? Yani, atlamak için tırmandı, düşmeye başladı ve duvara mı tutundu, yoksa sadece içgüdüsel olarak mı oldu? Callanach sordu.

"Normal bir model değil. İntihar edenler genellikle gitmeye karar verdiklerinde belli bir mesafeye zıplarlar ve duvara tutunmak için geriye doğru zıplaması gerekirdi. Eğer durum böyle olsaydı, yerçekimi muhtemelen onu çok yükseğe sırt üstü yatıracak ve parmak uçlarıyla duvara tutunmasını imkansız hale getirecekti.

'Tantallon'da intihar etmeye karar verseydim, kayalıklardan denize atardım, kale duvarlarından yere değil. Çok dağınık olur,' diye ekledi Ava.

'Yani intihar değil. Kaza o zaman? Callanach sordu.

"Çok daha olası bir ihtimal," dedi Ava, "ve hala üzerinde ciddi olarak düşündüğüm bir ihtimal. Ayağı kaymış, bir süre tutunmayı başarmış ama kendini toparlayamamış olabilir, özellikle de tırnaklarının yırtıldığı düşünülürse. Ama Tantallon'da duvardan düşmek o kadar kolay değil. Öyle olsaydı, kimsenin kalenin herhangi bir bölümüne çıkmasına izin vermezlerdi. Duvarın dış tarafına tırmanmış olmalı.'

"Yanlış macera mı? Callanach sorguladı. 'Biraz cesur davranıyor, tırmanıyor, kayıyor, tutunuyor ve her şey ters gidiyor. İçki ya da uyuşturucu izi var mı?

"Midneyi ya da beyni açtığımda ciddi alkol alımını düşündürecek bir koku yoktu ve genellikle bir sorun olup olmadığını hemen anlıyordum. İlaçlarla ilgili olarak toksin testi için örnekler aldım ve bunları yüksek öncelikli talepler arasına koydumSize göstermek istediğim şey şu...'

Ailsa adamın elini tekrar metal paletin üzerine koydu ve büyüteci orta parmağının üzerine yerleştirdi, ışığı üstte düz duracak şekilde ayarladı.

'Buraya bak,' dedi.

Ava ve Callanach daha yakından bakmak için eğildiler, farklı açılardan kontrol etmek için başlarını çevirdiler.

"Pes ediyorum," dedi Ava sonunda. 'Elin fena halde morarmış, ciddi sıyrıklar var. Yırtılmış üç çiviye görebiliyorum. Her şey beklediğim gibi.

'Pekala, bilmediğiniz şey bu parmaklardan sadece birinin kırık olduğu. Orta parmak, tam üstte, tırnak dibine yakın distal falanks.

Callanach eldivenli parmağını bölgenin altına kaydırды ve kemiği hissetti.

'Hiçbir şey hissedemiyorum,' dedi.

"Kırık yer değiştirmemiş, bu yüzden sizden bunu beklemiyorum. Sadece görünüyor ama hiç iyileşme yok ve parmaklar çabuk iyileşir, yani bu yeni bir kırık ama düşme kuvvetinden kaynaklanmıyor. Diğer kırıklardan farklı.'

"Kayayı tutarken mi sebep oldu? Ava sordu.

"Ben de öyle düşünmüştüm, sonra bunu gördüm..." Ailsa büyüteci orta parmağın ucuna daha da yaklaştırdı ve elin solgun etine karşı sadece görülebilen küçük mor bir V şeklini işaret etti. "Bu iz taştan kaynaklanmıyor. Öncelikle elinin yanlış tarafında. Yere çarptığında avuç içi yere bakıyordu, bunu çarpma şeklinden biliyorum. Bu çürük derin ve taze. Deriyi çıkarıp altına baktım. Yeni bir travma, sert. Muhtemelen altındaki kırığa da bu sebep olmuş.

"Sebebine dair en iyi tahmininiz nedir? Ava sordu.

Ailsa kollarını kavuşturdu ve başını iki yana eğdi. "Tereddüt ediyorum," dedi. "Bu biraz uzak bir ihtimal.

"Ama burada olmamızın nedeni bu, değil mi? Ava kaşlarını kaldırdı.

"Gerçekten de. Bu tanım ve şekil alışılmadık. Kırık olmasaydı daha az emin olabilirdim ama önemli miktarda kuvvet uygulanmış, dolayısıyla parmağa ağırlık binmiş. Bana bir botun izi gibi göründü. Bu da kırığı açıklıyor. Dediğim gibi, bu başka bir şeyle desteklenmiyor. Düşmeyle açıklanamayacak başka bir yaralanma yok. Başka savunma yarası yok. Bu şartlar altında, tanıklar ya da ne olduğuna dair daha net bir resim olmadan, yasal bir dava açmam mümkün değil.

'Umalım da masum bir açıklaması olsun. Noel'de Braidburn Valley Park'taki çete intikam cinayetinden bu yana Edinburgh'da bir cinayet işlenmedi. Başka bir cinayet soruşturması olmadan birkaç aydan daha uzun bir süre geçirebileceğimizi umuyordum.

"Ben sadece gördüklerimi söylüyorum," diye mırıldandı Ailsa. 'Kanun ve düzeni sağlamak sizin uzmanlık alanınız.

Pek sayılmaz. Ekibim sadece toplumsal normlar yok edildikten sonra temizlik yapıyor. Her neyse, burada durmak bize cevap vermeyecek,' dedi Ava. 'Belki kimliğini tespit ettiğimizde daha net bir resim elde ederiz. Raporunuzu bana gönderin. Bir soruşturma açacağım ama diğer olasılıklar için de zihnimi açık . Bu makul geliyor mu?'

'Gerçekten de öyle,' diye gülümsedi Ailsa. 'Bu adam daha otuzlu yaşlarının başında. Sanırım ona en azından bu kadarını borçluyuz. Her ne koşulda olursa olsun ölmek için uygun bir yaş değil.

"Kesinlikle değil," diye onayladı Ava, şapkasını ve eldivenlerini çıkarıp çöp kutusuna atmadan önce otopsi odasının kapısına doğru yürüdü. Ailsa'ya sarılmak için uzandı. "Nasılsın?" diye sordu steril giysiden çıkarak.

"Yani yaşlı bir insan için mi? Ailsa sırtıttı. Ava ona ters ters baktı.

"Ben iyiyim. Sanırım ikinizden de daha az stresliyim. Luc'un biraz izin aldığını duyduğuma sevindim. En son ne zaman tatil yaptın kızım?"

Ava güldü. Ailesinin yıllar öncesinden arkadaşı olan Ailsa, kaç yaşına gelirse gelsin ya da hangi rütbede olursa olsun ona çocuk demekten asla vazgeçmezdi.

"Yakında ara vereceğim, söz veriyorum. Sonunda yeni bir dedektif müfettiş atadık, bu da işleri biraz kolaylaştıracaktır. Şimdi Tantallon'a doğru yola çıkacağız. Özellikle aramamız gereken bir şey var mı?"

'Samanlıkta iğne aramak gibi ama kayıp tırnaklara bakmak istiyorum. Belki de birkaç hücre barındırıyor olabilirler ve bu da daha kapsamlı bir resim ortaya çıkaracaktır,' dedi Ailsa.

"Nefesini tutma," diye uyardı Ava. 'Adli tıp tarafından aktif bir suç mahalli olarak ele alınmadı. Ne diyorsun Luc? Kale duvarları boyunca bir gece gezintisine var mısınız?

"Mükemmel bir tatil için mükemmel bir son," diye gülümsedi Callanach. "Paltomu alayım.

Dördüncü Bölüm

4 Mart

Ava ve Callanach polis karakolunda durup yağışlı havalarda kullanılabilecek teçhizatlarını ve arabalarının botlarında bulunandan daha sağlam el fenerlerini aldılar ve planlarını kontrol odasına bildirdiler. Şehir merkezinden doğuya, Kuzey Berwick'e doğru otuz küsur mil boyunca, yağmur ve rüzgâra ana yoldan sahilin ucuna doğru kıvrımlı yollardan ilerlediklerinde saat gece yarısını biraz geçmişti.

Luc'un arabasında sessizce oturuyorlardı; yolun sonundaki otoparkı atlayıp doğrudan giriş kulübesi-hediyelik eşya dükkânının önüne park etmeyi tercih etmişlerdi. Bir zamanlar kalenin iç kısımlarını yağmacılardan koruyan geniş perde duvarına bakarak, giderek şiddetlenen yağmuru dinlediler.

"Buraya çocukken okçuluk kursu almak için bir hafta sonu gelmiştim," diye gülümsedi Ava. "İlk günün sonunda eğitmene aşık olduğumu düşünmüştüm.

"Ne oldu? Luc sordu.

"Bilirsiniz, on yaşındayken ve eğitmeniniz yirmi beş yaşındayken yaşadığınız çoğu aşk gibi, başımı okşadığında ve gerçekten çok çalıştığımı söylediğinde sona erdi, sonra çamaşır suyu sarısı kız arkadaşı mini eteğiyle ortaya çıktı ve kalbim bin parçaya ayrıldı.

"Hala atlatamadın mı?

"Şey, uzun yay tutan bir adam gördüğümde hala midemde kelebekler uçuşuyor ama bunun dışında, sanırım

En kötüsü. Hayaletlere inanır mısınız?" diye sordu.

Hayır. Bu basit bir istatistik. Bu dünyada kaç kişi yaşadı ve öldü? Eğer durum böyle olsaydı elbette huzursuz ruhlarla dolup taşardık.

"Alaycı," diye cevap verdi. 'Fransızların romantik olması gerektiğini sanırdım.

'Beni buraya bunun için mi getirdin? Romantizm için mi? Yakın zamanda ölmüş bir adamın tırnaklarını duvarda aramanın randevu sayılacağından emin değilim.

'Aptal. Eğer bu bir randevu olsaydı, iyi çoraplarımı giyerdim,' diye sırttı ve kale duvarlarının tepesine bakmak için öne doğru eğildi. 'Ama ne olursa olsun, sana katılıyorum. William Wordsworth şöyle yazmıştı: "Hayaletleri arıyorum; ama hiçbirisi bana zorla yaklaşmıyor; yaşayanlarla ölüler arasında bir ilişki olduğu yanlış bir şekilde söyleniyor." Ne kadar güzel, değil mi?

'Eminim öyledir, ama doğrudan tercüme etmekte zorlanıyor olabilirim. İngilizcem hala oldukça düz ve çoğu kelimenin sadece bir anlamı var.

Ava bir an şaşkınlıkla kaşlarını çattı, sonra gözlerini kapadı ve alaycı bir tiksintiyle başını salladı.

"Unut gitsin Romeo. Ben sana şiirsel bir arka plan sunarken yapabileceğinin en iyisi buysa, muhtemelen sessiz kalmalısın. Su geçirmez elbisesinin fermuarını çekip kapıyı açmaya çalıştı, çıkarken rüzgâr kapıyı kaval kemiğine sertçe çarptı. "Ah! Tanrı aşkına!" diye homurdandı.

Callanach, "Evet, bu gece bütün şiirler sende," dedi. "Şu kapıyı açayım. Adam dışarı çıktı ve koşarak kızın yaralı bacağını ovarken ona elini uzattı. "Bunu şimdi yapmak istediğine emin misin?

'Hayır, ama bu fırtınanın gidişatına bakılırsa, görülecek şey varsa bile sabaha kalmadan yok olacak, yani ya şimdi ya hiç. Haydi gidelim.'

Şanssız bir yerel üniformalı memurun bir çalışanla birlikte izin vermek için konuşlandığı ziyaretçi merkezinden geçtiler ve yarı harap haliyle bile hala heybetli olan kalenin ön girişine doğru yürüdüler. Kuzeyden gelen bir fırtına onları savuruyordu ve yağmur sadece bir derece

Dondurucu. Ava kapüşonunu kaldırdı ve uzun koyu kahverengi bukleler halindeki ıslak saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı.

Eski hendeğin üzerindeki ahşap yaya köprüsünden geçtiler ve yeşilimsi tuğlalı bir yapının kemerli kapısından içeri girdiler. Altlarında ve sağlarında, gevşek düşmüş kayalardan oluşan bir alanı ve hendeğin bir kısmını kapsayan bir suç mahalli bantlama bölümü vardı. Bunun ötesinde, kale arazisi önlerinde açılmadan önce kaygan parke taşlarıyla karşılaştılar. Önlerindeki çimenlik alan, denize doğru ufalanan kayalıklara açılıyordu. Antik yapının etrafında şiddetli bir ısıklık yankılanıyordu ve ziyaretçilerin neden orada hayaletler gördüklerini, zamanda yüzlerce yıl geriye gittiklerini anlamak kolaydı. Hiçbir saldırganın deniz yönünden yaklaşamayacağı ve Ava'nın haklı olduğu açıktı. Kayalıklar yönünde intihar etmek çok daha bariz bir seçenek olurdu.

Luc, Ava'nın bir iç kapıyı işaret ettiğini gördü ve içeri girdiklerinde, orta duvara bağlı bir ip dışında tırmanmalarına yardımcı olacak çok az şey olan spiral bir taş merdiven buldular. Luc, Ava'nın arkasından yaklaştı, ayaklarının yere basışını izledi ve uzanıp onu destekleme arzusuyla savaştı. Ava fazla yardım isteyen ya da yardıma ihtiyaç bir kadın değildi ama bu, ona karşı hissettiği korumacı duyguyu bastırmasını kolaylaştırmıyordu. İskoçya'daki en yakın arkadaşı olmuştu, aynı zamanda patronu olduğu düşünülduğünde bu her zaman kolay değildi.

İlave suç mahalli bantlarının altından geçerek, ziyaretçi bilgilendirme panosunun bulunduğu düz bir taş döşeli çıkıntıya doğru ilerlediler. Bu bölüm genişti, kolayca üç ayak genişliğindeydi ve köprüye ve hendeğe bakan duvarın tepesinde tavsiye edilmese de güvenle durabilecekleri kadar düzdü. Üstlerindeki daha yüksek duvarlar rüzgârın bir kısmını engelliyor ama yağmuru engellemiyordu.

'Görünüşe göre burası ön kule. Adamımız tam olarak ne zaman düştü?'

'Bu sabah personel içeri girdiğinde duvarın dibinde bulundu. Kale yılın bu zamanında sabah 10'a kadar açılmıyor ve girdiğimiz kapı geceleri kilitli oluyor. Ailsa raporunu tamamlayıp ölüm saatini tahmin edene kadar ne zaman düştüğünü bilemeyeceğiz ama akşam 7 ile sabah 8 arasında bir .

Bir şey görebilmemiz için yeterince iyi bir gece görüntüsü veriyor,' diye bağırdı Ava rüzgâra karşı.

"İçeri zorla mı girdi? Callanach sordu.

"Ne? Ava duyabilmek için ona sokularak bağırdı.

Callanach bir kolunu onun omuzlarına doladı ve sesini duyurmak için bir elini kulağının üzerine koydu.

"İçeri zorla mı girdi yoksa merkez kapandıktan sonra mı kaldı?" diye sordum.

"Bana kapıda ya da kilitte herhangi bir hasar olmadığı söylendi ama kalenin güvenlik kamerası yok, bu yüzden emin olamıyoruz. Görünüşe göre daha önce de insanlar geceleri burada kilitli kalmış. Fark edilmek istemiyorsanız saklanabileceğiniz pek çok küçük köşe var. Bakın...' Kaba taş duvarın üzerinden tehlikeli bir şekilde eğilerek kenarı işaret etti. 'Tam buradan düşmüş olmalı. Bana tutun. Bilgi panosunu geçerek duvara tırmandı ve Luc'e ceketinin arkasını tutmasını işaret ederek yüzüstü uzandı.

"Hayır," dedi, rüzgârın etkisiyle kızın çok net duyabileceği kadar yüksek bir sesle. "Bunu yapmana izin veremem.

"Sanırım bunu yapmanıza izin veremem demek istediniz, hanımefendi," diye düzeltti Ava onu. 'Eğer bana yeterince sıkı tutunmazsanız, Ailsa'nın masasındaki henüz kimliği belirlenemeyen arkadaşımıza katılacağım, o yüzden kendinize gelin. Gerçekten.

"Geri gel. Tırmanacağım. Bana istediğiniz ismi takın, bu tür bir risk almanızdan hoşnut değilim.

'Ama ayağın kaydığında seni geri çekecek kadar güçlü olmamın imkânı yok. Beni de kendinle birlikte aşağı çekersin ve ben böyle bir şey istemiyorum, bu yüzden emirlere uyun, Dedektif Müfettiş. Ben çocukluğumu böyle duvarlara tırmanarak ve daha kötü havalarda geçirdim.

Belinden öne doğru sarkan Ava, Callanach'ın izin verdiği kadarıyla kenara doğru eğildi. Yaklaşık on beş metre yukarıda olduklarını tahmin ediyordu ve tahmini yanlış olsa bile, karanlık ve yağış göz önüne alındığında, bunun ölümcül olmak için yeterli bir mesafe olduğundan emindi. Ava her birkaç saniyede bir küfrediyor, duvar boyunca kayıyor, el fenerini bir aşağı bir yukarı hareket ettiriyordu, sonunda bağırdı.

"Kamera! Ava el fenerini Callanach'ın yüzüne doğru sallayarak bağırdı.

'Serbest bir ele ihtiyacım var. Bir saniye sonra geri gelmeniz gerekecek'.

"Yapamam. Bunu bir daha asla bulamayacağım. Fotoğraf makinem ceketimin sol cebinde. Onu al ve bana ver."

"Tanrım, seni inatçı, aptal..."

"Seni duyabiliyorum, biliyorsun. Meşaleyi al."

Callanach onu aldı, sağ eliyle Ava'yı tutarken bir yandan da cebini karıştırıp dijital fotoğraf makinesini ona uzattı.

"Ne oldu?" diye bağırdı.

"Sanırım bir deri parçası. Kayaya takılmış ince bir çizgi var."

Flaş birkaç kez patladı ve Luc, Ava'nın giderek dışa doğru eğilen ağırlığını dengelemek için kendini destekledi.

"Kamerayı al ve bana bir kanıt çantası ver."

Callanach fotoğraf makinesini ceketinin içine yerleştirdi ve pantolonunun cebinden plastik bir torba çıkardı.

"Ava, bunu sabah gelip yapmamız gerekiyor."

O zamana kadar gitmiş olur. Derinin miktarına bakılırsa burada kan olmalı ama hiçbir iz göremiyorum. Eğer Ailsa çizme izi konusunda haklıysa, bu kanıt bulmak için son şansımız olabilir.

Callanach çantayı ona uzattı. "Bana manevra yapmam için biraz daha yer açın, sanırım kayaya sıkışmış başka bir şey var."

Başını aşağı doğru hareket ettirmek için ağırlığını kaydırды. Callanach'ın dengesini bozan ve onu Ava'nın bedenine doğru iten rüzgar, baskın olan fırtınanın ters yönünden geldi. Çığlık attı, kayaya tutundu, bir tarafa yuvarlandı ve tutuşunu kaybetti, sağ bacağı havaya uçtu ve sonra tekrar pürüzlü tuğlalara çarptı. Kot pantolonu dizinden bileğine kadar yırtıldı ve elmacık kemiği tuğlalara sertçe çarptı.

Callanach kendini öne atarak bir kolunu kızın kalçasına doladı ve kızın kendisinden uzaklaştığını hissetti. Kayalıklarda vücudunun çırpınışları onu tutmayı zorlaştırıyordu. Rüzgâr başının etrafında dönüyor, çığlıklarını kalenin dik duvarından aşağıya taşıyordu.

"Ava, seni üç deyincede yukarı çekiyorum. Karnını ger, duvarlara tutunmayı bırak ve koluma uzan!" diye bağırdı, kızın duyup duymadığını bilmeden.

Callanach biraz denge kazanmak için botlarının uçlarını uzandığı duvarın doksan derecelik açısına doğru zorlayarak gerildi.

'Bir, iki...'

Kolunu çekiştirdi, çok erken, çok sarsak hareket ediyordu. Adamın elini kavradığı sırada bacağı ondan koptu.

"Tut beni!" diye çığlık attı.

Yüzünden kanlar akıyordu ve adamın elini ıslak ve zayıf bir şekilde tutuyordu. İki bacağı da rüzgârda arkasından uçtu.

Duvarın düzlüğünde ileri doğru sıyrıldı, daha iyi çekme gücü elde etmek için vücudunu büktü ve bir dizini yukarı ve göbeğinin altına sürükledi, onun için rüzgarla savaşırken kükredi, sağ kolu sırtına bir mengene gibi dolandı ve kendini geriye doğru fırlattı. Yukarı doğru uçtular ve ziyaretçi bilgilendirme tabelasının arkasına çarptılar, Ava ağırlığı duvarın üstünden kayınca kollarında bir bez bebek gibi kaldı. Ava Callanach'ın üzerine düştü, ağlıyor ve çılgınca ona sarılıyordu. Callanach onun başını okşadı, çığlıkları ve fırtına yüzünden asla duyamayacağı güvence sözcükleri fısıldadı.

Başını kaldırıp ona bakması için birkaç dakika geçmesi gerekti. "Ambulansa ihtiyacınız var mı?" diye sordu.

Ava iki bacağını da büktü ve elini boynunda gezdirerek başını önce bir yana sonra diğer yana eğdi.

'Ben iyiyim,' diye karar verdi.

"İyi değilsin. Lanet olası bir ölüm arzun var.'

Callanach onu omuzlarından tutup sarstı. Dehşet içinde ona baktı, sonra gözleri yaşlarla doldu ve göğsüne yaslanıp titreyerek yere yığıldı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı saçlarına. "Beni korkuttun. , yüzündeki yaraya bakmama izin ver.

Ava döndü, böylece kanın en kötüsünü silip altındaki yarayı inceleyebildi.

'Yanağındaki kesik çok kötü değil ama alnında fena bir şişlik var. Beyin sarsıntısı için seni kontrol ettirmeliyiz. Yürüyebilir misin?

Ava başını salladı, dik durmak için dizlerinin üzerine yuvarlandı. "Yavaşça," dedi. "Seni tutmama izin ver.

Ayağa kalkarak onu yukarı çekti, bir kolunu beline doladı ve diğer eliyle yaralı yüzünü korudu. Sarmal merdiveni salyangoz hızıyla çıktılar, Ava bir yandan duvarı kavrarken Callanach'ın eli sanki fırtınaya tutulmuş bir gemideymiş gibi önündeydi ve birkaç adımda bir duraklıyorlardı. Bacağına bakmadan önce dinlenmesi için onu küçük ama güvenli yan odalardan birine çekti.

Yere vardıklarında o kadar kötü titriyordu ki Callanach bayılabileceğinden endişelendi.

'Seni taşımama izin ver. Buradan sonrası düz.'

Başını kaldırıp ona baktı, gri gözleri kül rengi yüzünde kocaman açılmıştı, saçları kanlı ve başının üzerine düşmüştü.

"Cehennem gibi olacaksın," diye en ufak bir gülümsemeyele başardı.

Yüksek sesle ve sertçe güldü, gerginlik şiddetli dalgalar halinde vücudunu terk etti ve onu mide bulandırıcı ve nefessiz bıraktı.

Nihayet tekrar konuşabildiğinde, 'Seni ısıtmamız gerek,' dedi.

Sonunda, ziyaretçi merkezinin kapısından sendeleyerek içeri girdiler ve orada görevli üniformalı memurun ayağa fırlayıp ASP copunu kapmasına neden oldular.

"Her şey ," diye Callanach onu rahatlatı. "Bir kaza oldu, olay değil.

"Sizin için bir ambulans çağırayım mı hanımefendi?" diye sordu genç adam, sanki bulaşıcı bir hastalığı varmış gibi onlardan uzak durarak.

'Hayır, ben iyiyim. Birkaç parasetamolün iyileştiremeyeceği bir şey değil,' dedi Ava. 'Arkamızdan kilitle ve sonra karakoluna geri dön, memur bey. Bu konuda ağzını sıkı tutabilir misin? Kimsenin DI Callanach'la yumruk yumruğa kavga ettiğimizi düşünmesini istemiyorum. Gülümsemek için elinden geleni yaptı ama yüzü uyuşukluğunu kaybediyor ve acının tanımını yeniden yapıyordu.

"Kesinlikle hanımefendi, buna güvenebilirsiniz," dedi metanetle ve otoparka doğru çıkmaları için kapıyı açtı.

"Bir şey daha var," dedi Ava, sanki uzaylı bir uzay aracından inmiş gibi kendisine bakan kale çalışanına bakarak. 'Geceleyin kale duvarlarının içinde kapana kısılsan, dışarı çıkmanın bir yolu var mı? Yani, ölüm kalım meselesi gibi bir şey olsaydı.

Yaka kartında adı yazan Kevin dikkat çekici bir hızla kendine geldi. "İki seçenek var," diye düşündü, grileşen ekmeğini ovuşturarak sanki cevapları görebiliyormuş gibi kaleye doğru geri döndü. "Eğer zayıfsanız ve çok istiyorsanız, bir yetişkin bile bomba deliklerinden birine tırmanıp hendeğin kıyısından dışarı çıkabilir. Alternatif olarak, eğer gelgit yoksa, kayalardan denize inebilir ve sahilin geri mümkün olduğu bölümüne yürüebilirsiniz. Yine de formda olmanız gerekir. Yaralanmamış ve güçlü. Bunu denemek istemezdim."

"Teşekkür ederim," dedi Ava. 'Sanırım içinde bulunduğum durum hakkında çok fazla konuşmayacağınıza güvenebilirim...'

"Ben bir İskoç'um, hanımefendi," dedi Kevin. 'Çalkantılı bir tarihten sadık kalarak ve dudaklarımızı mühürleme konusunda esrarengiz bir yeteneğe sahip olarak kurtulduk. Hiçbir şey değişmedi.

Ava, Callanach'ın elini tutup onu çıkışa doğru çekmeden önce Kevin'e, Callanach'ın Tantallon'da İngilizlerle savaşmış her İskoç savaşçının kalbini eriteceğini düşündüğü bir gülümseme verdi.

Callanach yolcu kapısını açtı ve Ava'nın binmesine yardım etti.

Kraliyet Reviri şehre dönüş yolumuzun üzerinde. Bu saatte trafik olmaz. Sakin olun. Seni on beş dakika içinde oraya götüreceğim.'

'Dur, lütfen, sadece birkaç sıyrık ve çürük. Gururum dışında kırılan bir şey yok. Sadece beni eve götür. Ava başını arkaya yasladı ve gözlerini kapattı.

Şaka mı yapıyorsun? Az önce olanlardan sonra mı? Kafadaki yumrunun büyüklüğünü hissedebiliyor musun? Hadi ama Ava, bu kasıtlı olmaktan çok aptalca. Arabayı çalıştırdı ve uzaklaştı.

"Luc, lütfen. Elini yavaşça uzatarak Luc'ün koluna dayadı. 'Yaptığım şey düşüncesizceydi. Sana haksızlık ettim. Benim emrimdeki bir subay böyle bir risk alsaydı onu açığa alırdım. Bana ne olduğunu ben bile bilmiyorum. Beni hastaneye götürürseniz, bu iş resmiyet kazanır. Beni bırak, tamam mı?'

İçini çekti, onun haklı olduğunu kabul etmesi gereksizdi. 'Ailsa'yı evde görmeye ne dersin? O sana bakar.

Onu korkutacağım. Çok öfkelenecek ve asla duyamayacağım. Hayır. Sadece sıcak bir banyoya, sert bir içkiye ve ilk yardım çantasına ihtiyacım var.

"Natasha?" diye denedi.

Ava'nın en iyi arkadaşı da aynı şekilde kızacaktı ama Ava'ya bir gece boyunca hiç düşünmeden bakacaktı.

"Çoğu geceyi yeni kız arkadaşının evinde geçiriyor. Buna izin verir misin? Ben çocuk değilim. Şok, yaralardan daha kötüydü.

"Dondurucunuzda buz var mı, çünkü başınız için biraz buza ihtiyacınız olacak?

'Emin değilim ve şişlik çıktı, yani güvenli, değil mi? Sadece yumru olmadığında panik yapman gerekir.'

'Hatırlat da benim için önemli tıbbi kararlar almana asla izin vermeyeyim. Benim evimde kalıyorsun. Hâlâ beyin sarsıntısı geçirme ihtimalin var ve yalnız kalmamalısın,' dedi kararlı bir şekilde. "Tartışmak yok. Ve araba sürerken uyanık kal. Eğer şimdi uyuyakalırsan, istesen de istemesen de hastanede uyanacaksın. Tartışma zahmetine girme.

Ava ilk kez bunu yapmadı, bu da Callanach'a onun altta yatan durumu hakkında bilmesi gereken her şeyi anlattı.

Albany Sokağı'ndaki dairesi Viktorya döneminden kalma teraslı bir evin ön birinci katıydı. Buz torbası hazırlarken ve battaniye getirirken ona kanepeye oturmasını emretti.

"Sana banyo yaptırıyorum," dedi. 'Pantolonunu çıkarabilir misin yoksa yardıma mı ihtiyacın var? Sol bacağın fena halde kesilmiş ve hasara gerekiyor.

Ava, duvara takıldığı için sol tarafı neredeyse ikiye bölünmüş olan kot pantolonuna baktı.

'Fark etmemiştim,' dedi. 'Sanırım hiç viskiniz yoktur? Brendi ya da Porto şarabı da olur.'

"Kahve yapıyorum," diye cevap verdi, buz torbasını koymadan önce kafasındaki şişliğin üzerinde bir fanila gezdirdi. "Korkarım alkol ve kafa yaralanmaları birbirine karışmaz, siz İskoçlar bu koşullarda geleneksel olarak ne düşünürseniz düşünün.

"Killjoy. Kot pantolonunun düğmelerini açıp içinden sıyrıldı ve sol bacağını battaniyenin altından tekmeleyerek inceledi. 'Sanırım birkaç hafta etek giyemeyeceğim. Bu iğrenç.

Bacağı dizden ayak bileğine kadar mor ve siyah lekeler içindeydi ve neyse ki çok derin olmayan dört inçlik bir kesik, yara izleri koleksiyonuna etkileyici bir katkı yapacaktı.

Callanach ona dumanı tüten bir kupa uzattı ve kanepenin ucuna tünedi.

"Bu gece ne yaptığın hakkında konuşacak mıyız?"

"Beni psikanalize mi tabi tutacaksın, çünkü bunu sıkıcı bulduğumu biliyorsun? Bir yudum aldı ve kahvenin sertliği karşısında burnunu kıvırdı.

"Bu şey senin için iyi olamaz.

"Konuyu değiştirme," dedi Callanach, ayakkabılarını çıkarıp kollarını sıvayarak. 'Eğer gerçekten dış duvarı adli tıp için incelemek isteseydiniz, oraya bir ekip gönderebilirdik. Daha uzun süreceğini biliyorum ve Ailsa raporunu bitirene kadar bu bir balık avı olacak ama yaptığın şey tüm kuralları çiğnedi. Bu benim de hatam, sana izin vermemeliydim ama bu kadar...'

'Aptalca mı? Aptalca mı? Pervasız? Bahaneler uydurmayacağım. Bu gece oraya gitmemin gerçek nedenleri vardı; olay yerini ziyaret etmek ve korunmaya değer ya da Ailsa'nın teorisini destekleyebilecek herhangi bir kanıt olup olmadığını görmek. Duvara tırmanmak gibi bir niyetim yoktu. Sadece ani bir adrenalın patlaması yaşadım. Karanlık, vahşilik, macera duygusu. Kahvesini bıraktı ve kafasındaki buzları yeniden düzenledi. "Bilmiyorum Luc. Masamda oturup evrak işleriyle uğraşarak, emirler vererek, başkalarını olay yerlerine göndererek, diğer memurların deneyimlerini dinleyerek o kadar çok zaman geçiriyorum ki. Sanki teşkilata katılmak için yaptığım her şeyle bağlantımı kaybetmişim gibi hissediyorum. Tüm polis memurlarında sağlıklı bir dozda kahraman sendromu vardır. Bu yüzden kendimizi kavgaların ortasına atarız ve - evet - sabaha kadar kaybolacak bir parça kanıtı korumak için yüksek duvarlardan sarkarız. Benim ölmek gibi bir arzum yok. Tam tersine. Tekrar yaşadığımı hissetmeye ihtiyacım var.

"Kahretsin, banyoyu unuttum," dedi ve yatak odasına doğru koşmaya başladı.

Suyun akmasının durduğunu ve dolap kapaklarının vurulduğunu duydu. Elinde iki kocaman kıpkırmızı havluyla yeniden ortaya çıktı ve ona yardım teklif etti.

'Ava, sıkışmış hissetmeni anlıyorum ama bu gece ölebilirdin. Bu sadece masa başı sıkıntısından daha fazlası.

"Sadece benim değil," diye inledi banyoya doğru topallayarak giderken. 'Eve dönecek hiçbir şey - hiç kimse - yok. İş benim tüm hayatım, bu yüzden artık neden yaptığımdan emin olmadığımıda ... Tanrım, inlememi dinle. İşimi seviyorum, bunu biliyorsun. Ama otuzlu yaşlarımda ortasındayım. Uzun zamandır bir ilişkim olmadı ve en son denediğim de tam bir felaketti. En iyi arkadaşım bana "devam eden bir çalışma" diyor ve bu doğru olmasaydı komik olabilirdi. Dışarı çıkmıyorum. Sosyal medya kullanmıyorum. Yemek bile yapamıyorum! Nefret etmeye başladığın masanın başına dönene kadar saatleri geri saymak ne kadar üzücü?

Battaniyeyi banyo zeminine bıraktı ve üstünü başına çekti. Callanach ona biraz mahremiyet vermek için arkasını döndü. Ava kendini sıcak suyun içine bırakırken sesli bir şekilde irkildi.

Callanach kapı koluna uzanarak, "Sizi biraz yalnız bırakayım," dedi.

"Aslında, kalabilir misin?" diye sordu sessizce. "Yani arkanız dönükken tabii ki. Üzgün ve yalnız olabilirim ama o kadar da çaresiz değilim.

'Büyüleyici,' diye güldü, banyonun kapısında oturmuş yatak odasına bakıyordu, bavulu henüz açılmamıştı ve pasaportu yatak örtülerinin üzerine atılmıştı. "Başın mı dönüyor?

"Biraz," diye itiraf etti Ava, saçlarını geriye doğru suya daldırdı ve saçlarından çıkan bulanık kırmızı girdaplar karşısında yüzünü buruşturdu. 'Hey, bana baktığın için teşekkürler. Sana orada yaşattıklarım için de özür dilerim. Yaralanıp yaralanmadığını bile sormadım.

'Üstüme düştüğün için birkaç çürük var. Yemek yapamayan biri için, kesinlikle yemek yiyebiliyorsun.

Ava güldü. "Piç kurusu," dedi ve adamın kafasının arkasına ıslak bir fanila fırlattı.

İkisi de bunun doğru olmadığını biliyordu. Ava her zamankinden daha zayıftı. Callanach sadece birkaç haftadır uzaktaydı ama onu şehir morgunda görür görmez bunu fark etmişti.

"Umarım sormamda bir sakınca yoktur ama tüm tıbbi önerileriniz arasında Selina'dan bahsetmediniz. Her şey yolunda mı?

sadece kaza ve acil durum doktoru kız arkadaşınızın bana bakmasını önermiş olmanız bana mantıklı geldi?

Callanach kollarını başının üzerine uzattı ve derin bir nefes aldı. "Eski kız arkadaşım. Çok dostane ve eminim sorsaydım, yardım etmekten çok mutlu olurdu. Onu ne kadar kötü bir şekilde hayal kırıklığına uğrattığımı göz önünde bulundurursak, bu durumdan faydalanacakmışım gibi geldi.

'O zaman senin kararın, onun değil? Burnumu sokuyorsam beni durdur.'
Güzel. Seni durduruyorum. Merak ediyorsun,' diye nazikçe cevap verdi. "Seninle Paris'e gelmedi mi? Ava devam etti.

Callanach dudak büktü. "Gerçekten mi?" diye sordu.

'Banyonuzda çıplak olduğum için özel hayatınızla ilgili soru sorma hakkım varmış gibi hissediyorum, özellikle de size ne kadar zavallı bir ezik olduğumu içimi döktüğüm için.

'Az önce hayatını kurtardığımın farkındasın, değil mi? Bu yeterli değil miydi, yoksa hala sana fazladan bir kilo et borçluymuşum gibi mi hissediyorsun?

Diğer tarafa bakacağına dair verdiği sözü unutarak ona bakmak için döndü, bu açıdan bakıldığında kızın mütevazılığı tehlikeye girmiyordu. Görebildiği tek şey başının üstü ve altında çılgınca sırttığını bildiği gözleriydi.

"Paris'te bana katılması konusunda konuştuk ama annemle halletmem gereken çok şey vardı. Selina yılın ilerleyen zamanlarında birlikte bir tatile çıkmamızı önerdi - yazın dört gözle bekleyeceğimiz bir şey. Bunun doğru olmadığını biliyordum. O harika bir kadın.'

"Senin için fazla iyi," dedi Ava nazikçe.

Kabul ettim. Her neyse, ayrılmadan hemen önce ona söyledim. Benden uzaktayken düşünmemi ve belki bir kez daha denememi istedi ama ben onun zamanını boşa harcıyorum. Hak ettiği her şeyi yapabilecek birini bulmak için özgür olmaya ihtiyacı var. Bu akşam onu arayıp bunu açıkça belirtmeyi planlıyordum ama sen bu küçük numarayı yapmaya karar verdin.

"Tanrım, çok üzgünüm Luc. Hayat neden hiç basit değil?"

'En azından aklımı aldın. Dışarı çıkmaya hazır mısın?'

'Evet. Artık yorgunum,' dedi. 'Kalkmama yardım eder misin? Kaslarım tutmaya başladı.

"Elbette," dedi. "Gözler kapalı, söz veriyorum.

"Öyle olsa iyi olur. Selina'nın bir metre on santimlik saflığına alıştıktan sonra yüzündeki hayal kırıklığı ifadesini görmeye dayanamazdım.

bacakları ve her yönüyle İspanyol muhteşemliği. Callanach'ın omzuna koymak için bir elini uzattı ve küvetten hantalca çıkıp bir havlu aldı. "Tamam, ben iyiyim.

"Neden hep yapıyorsun?" diye sordu.

"Banyodan çıkarken yardım istemek mi? Bunu alışkanlık haline getirdiğimden emin değilim..."

'Kendinizi aşağılayın ve her şeyi şakaya vurun. Kendini gerçekten böyle mi görüyorsun, yoksa erkekleri kendinden uzaklaştırmaya mı çalışıyorsun? Callanach, banyodan çıkarken kızın koluna yaslanmasına izin vererek sordu.

'Ciddi konuşmalar için çok geç,' dedi. 'Sen yatağı al. Zaten senin alanını işgal ediyorum. Kanepede iyi olacağım.'

"Hayır, yatmayacaksın. Yatakta uyuyacaksın ve ben de yanında kalacağım. O şişliğin görüntüsü hoşuma gitmiyor ve yalnız bırakılmamalısın. Şimdi uzan. Yaralarına Steri-Strip sürmem gerek."

"Nasıl oldu da daha önce bu kadar otoriter olduğunu fark etmedim?" diye gülümseyerek yastıklara yaslandı.

"Daha önce senin güvenliğinden ben sorumluyken neredeyse bir kale duvarından ," dedi bir paketten dikişleri sıyırıp bacağındaki yaranın her santimine uygulayarak.

"Korkunçtu," dedi Ava, birden ciddileşip tırnaklarını yiyerek. 'Gerçekten düşeceğimi sandım. Saatler sürüyor gibiydi ve her şeyin farkındaydım. Vücudumun her bir parçası, ellerimden geçen ağırlık, omuzlarımdaki acı, sen bağıırıyorsun. Başımdan akan kanın tadını alabiliyordum. Ve gerçekten ama gerçekten düşmek istemiyordum. Umarım ölü adamımız böyle hissetmiyordur. Daha önce de korkmuştum Luc ama hiç bu kadar kontrolden çıkmamıştım. Tam bir umutsuzluk hissettim.

Callanach işini bitirdi ve başını kaldırıp baktı. Ava sıcak banyoya rağmen ağlamaklı ve solgundu. Başındaki şişliğin altındaki göz kararmaya başlamıştı. Onunla ilk tanıştığından beri kaç kez ağladığını bir elin parmaklarını geçmeyecek sayıda görmüştü ve birden fazla kez cehennemi yaşamıştı. Onu ısıtmak için yorgani yukarı çekerek ışıkları kısmaya ve perdeleri çekmeye gitti, ardından yatağa onun yanına tırmandı ve bir kolunu boyununun altından geçirdi.

'Artık her şey yolunda,' dedi. 'Güvendesin. Uyumaya git. Kendini kötü hissedersen, kabus görürsen ya da... herhangi bir şey olursa ben burada olacağım.

Birkaç dakika boyunca sessiz kaldı ve adamın omzuna yaslanarak ağladı. 'Hayatımı kurtardığın için sana teşekkür etmeyeceğim,' dedi. 'Bu bir şey değil.

söylemek için yeterli. Nasıl başlayacağımdan bile emin değilim. Hayatımda hiç kimseye sana güvendiğim gibi güvenemedim. Natasha belki, ama aynı şey değil. Her şeyi sana borçluyum Luc. Seni İskoçya'ya getiren şeyden nefret ediyorum ama burada olduğun için mutluyum. Sakın gitme.' Gözlerini kapadı ve kolunu onun göğsüne koyarak uykuya daldı.

"Seni asla terk etmeyeceğim," diye fısıldadı. "Bu konuda endişelenmene gerek yok.

Beşinci Bölüm

4 Mart

Büyük Soruşturma Ekibi'nde uğultu vardı. Dedektif Başkomiser Overbeck bir kez olsun brifing odasını şereflendirmişti ve Ava içeri girdiğinde kalabalığın önünde durmuş saatine bakıyordu. Yüzünün sağ tarafı dikkat çekici bir şekilde yara almamıştı ama sol gözü morarmıştı. Elmacık kemiği boyunca uzanan yara kelebek dikişlerle bir arada tutuluyordu ve alnındaki şişlik o kadar mükemmel bir yarım yumurtaydı ki neredeyse gerçek dışı görünüyordu. Overbeck kollarını kavuşturmuş, ağzı açık bir şekilde ona bakıyordu. Ava özür dilemek için doğruca ona gitti.

"Hiç zahmet etme," dedi Overbeck, Ava daha tek kelime edemedi. 'İskoçya Polisi'nin maaşı gerçekten de zombi filminde figüran olarak seçmelere katılacak kadar kötü mü? Bana sadece o sırada görevde olmadığını söyle, çünkü kendini içine soktuğun pislik için departmana dava açmayacaksın.

"Bu konuda endişelenmenize gerek yok, hanımefendi," diye onu rahatlattı Ava.

Overbeck açık sözlü değilse hiçbir şeydi, bu da - küçük merhametlere minnettar olmak - çoğu konuşmanın kısa kesildiği anlamına geliyordu.

"Güzel, devam edelim o zaman. Overbeck kalabalığa doğru döndü ve sessizliği sağlamak için elindeki kupayı masaya vurdu. 'Pekala, başmüfettiş dedektif aramıza katıldığına göre, bugün ona bakmaktan pek hoşlanmasanız da...'

Bu Overbeck'i güldürdü. Ava, ona teşekkür etmeli, diye düşündü. Patronu bir odayı çalıştırmak için hiçbir fırsatı kaçırmazdı.

"Size MIT'nin yeni üyelerini tanıtmak ve" - Overbeck notlarını kontrol etmek için durakladı - "Max Tripp'i dedektif çavuşluğa terfi ettiği için tebrik etmek istiyorum. Çoğunuz bir süredir Dedektif Tripp ile çalışıyorsunuz ve eminim ki ekibinizde artık Dedektif Lively'den daha genç, daha fit ve daha az saldırgan bir çavuş olduğu için rahatlamışsınızdır.

Bu kahkaha tufanıyla karşılandı ve Lively, hakaretlerle dolu bir yayla sarılmış olmasına rağmen bu ilgiden hoşlanıyor gibiydi. Ava, Overbeck'ten Lively'ye baktı. Topuklu ayakkabılı, kendini kraliçe orospu ilan etmiş amirini, huysuz ve sert çavuşla suçüstü yakalayalı sadece birkaç ay olmuştu ve bu anıyı hâlâ aklından silememişti. Onlar hayal edebileceğiniz kadar olası olmayan bir çiftti ve Overbeck yine de Ava'ya kendisini üzücü bir vakaymış gibi hissettirmeyi başarmıştı.

Lively cesurca Overbeck'i hedef alarak, "Beni gerçekten seviyorsunuz, hanımefendi," dedi.

Ava müfettişin patlamasını bekledi. İlişkileri kamuoyunun bilgisi dahilinde değildi ve Lively onunla ekibin önünde tartışarak bela arıyordu.

"Doğru, Çavuş," dedi Overbeck gülümseyerek. 'Ayakkabılarımı sevdiğim gibi. Her gün onlara basıyorum, karar verdiğim yere gidiyorlar ve eğer bir pislik varsa, bu pislik benden ziyade ayakkabılara bulaşıyor. Sonra eskiyip dağıldıklarında onları bir çöp kutusuna atıyorum ve sanki hiç var olmamışlar gibi .

Bu sadece bir kahkaha değil, aynı zamanda bir alkış da aldı. Overbeck kendini beğenmişlikten ziyade gerçekten memnun görünüyordu. Ava buna inanamıyordu. Çavuş Lively'nin yaptığı onca saçmalık yanına kâr kalmıştı ve şimdi Overbeck onu azarlamıyor, sadece çocuklar arasındaki övgü puanlarını artırıyordu.

"Pekâlâ," dedi Overbeck, egosu yeterince neşeyi içine çektiğinde. 'En yeni ekip üyemiz doğum iznine ayrılmadan önce geçici olarak bizimle çalışmıştı. Şimdi size tam zamanlı olarak katılacağını söylemekten mutluluk duyuyorum, bu yüzden lütfen o bir süre yerleşene kadar hiçbiriniz gerçek doğalarınızı açıklamayın. Ayağa kalkın, DC Janet Monroe.

Kısa boylu, düzgün İspanyol subay ayağa kalktı, siyah saçları mükemmel bir topuzla parlıyordu ve erkeklerin çoğunlukta olduğu odada tamamen rahat görünüyordu. Ava MIT'ye daha fazla kadın memur almak istiyordu ama bu yavaş ilerliyordu ve soyunma odasının atmosferi de buna yardımcı olmuyordu. Janet Monroe sert, zeki ve yeni meslektaşlarıyla boy ölçüşebilecek biriydi.

"Ve nihayet, yeni dedektif müfettişiniz. Korkarım Interpol'den gönderilmedi, ama belki bunun aksanını gerçekten anlayabilirsiniz..."

İşte oradaydı, Callanach'taki kazı. Ava bunu bekliyordu. Odanın öbür ucundaki Callanach'a baktı, o da omuz silkti. Tacizlere alışkındı.

"İskoçya'nın dört bir yanındaki gizli ekiplerle uzun ve seçkin bir süre çalıştıktan sonra terfi ederek bize transfer olan Dedektif Müfettiş Pax Graham.

Graham ayağa kalktı. En arkada oturuyordu ama en kalabalık odada bile saklanamıyordu. Ava onun bu cüssesiyle gizli görev için nasıl seçildiğini merak ediyordu, üstelik sorun sadece boyu da değildi. Adam dağ gibiydi - yüzde yüz rugby oynayan bir İskoçyalı.

Overbeck onunla röportaj yaparken neredeyse kız gibiydi. Bir kez bile küfür etmemişti. Ava kaslarından etkilenmemişti ama Graham departmanın son büyük operasyonunda çok değerli olduğunu kanıtlamıştı. Sonuç almak için gerektiğinde kuralları zorlamış ve hem güvenilir hem de düzgün biri olduğunu göstermişti.

Ava onun sadece terfi oyunu oynamadığından emindi. Merdivenleri olabildiğince çabuk tırmanmak isteyen polislere ayıracak vakti yoktu. Hizmetin amacı bu değildi. Pax Graham kendi payına düşen tehlike ve sıkıntıyı görmüştü. Referanslarının da kanıtladığı gibi amirleri tarafından sevilen biriydi ama meslektaşları tarafından da aynı derecede seviliyordu ki bu çok daha önemli bir iltifattı. Dünyanın en iyi yöneticisi olabilirsiniz ama emrinizdeki kadın ve erkekler sizi sevmiyorsa, size saygı da duymazlardı.

Graham sırtına vurulan tokatlar ve tebrikler arasında odanın önüne doğru ilerledi. Overbeck elini sıktı ve sözü ona bıraktı.

'Teşekkür ederim,' diye sırtıttı. 'Bazılarınız daha önceki operasyonlarda benimle birlikte çalıştınız, ama çalışmadıysanız başımı öne eğip işime bakmayı sevdiğimi göreceksiniz. DI Callanach ile birlikte çalışmayı dört gözle bekliyorum.

O kendini tanıtmaya devam ederken, DS Lively ayağa kalktı ve Ava'nın yanında durmak için cesetlerin arasından geçti.

"Bu görev için başka seçenek yok muydu?" diye fısıldadı. 'Sanki birisi on sekizinci yüzyılda yaşamış bir İskoç'un çizgi karakterini çizmiş ve ona hayat vermiş gibi.

"Ciddi olamazsın," diye mırıldandı Ava. 'Hiç mi tatmin olmuyorsun? DI Callanach'ı işe başladığında Fransız olduğu için ne hale getirdiğinizi hatırlıyor musunuz? Şimdi arketipik bir Kelt'in var ve hala mutlu değilsin.

Tam oradasın. Patronun yüzündeki ifadeyi görüyor musun? Bu profesyonel nezaketten de öte bir şey. Lively kollarını kavuşturdu ve kaşlarını çatı.

Ava ona gülümsedi. 'Çavuş, gerçekten kıskanıyor musun? Lütfen kıskandığınızı söyleyin. Bu beni bir daha asla hissedemeyeceğim kadar alaycı olduğumu düşündüğüm bir şekilde mutlu ederdi.

"Saygısızlık etmek istemem hanımefendi, defolun gidin," dedi Lively. "Peki kiminle kavga ettiniz?

"Bir duvar," dedi Ava. "Yanlış değerlendirmişim.

"Ne yazık ki bunu kaçırdım," dedi Lively, her zamanki geri dönmüştü.

"Hoşuna giderdi. Bir sonraki soruşturma için seni kiminle eşleştireceğimi merak ediyordum. Dedektif Graham'ın ekibinde mi yoksa Callanach'ın yanında mı olmak istersiniz, bana bildirin.

DS Lively inledi. "Olay odasında kalıp çörek yiyebilir miyim?

"Bence bunu yapmak için zaten yeterince zaman harcadın," dedi Ava, Lively'nin orta kısmına sivri bir bakış atarak. 'Hey, belki de Overbeck'in Graham'ı işe almaktan bu kadar mutlu olmasının nedeni budur. Göze hoş gelen bir şey. Belki de artık ayın gözdesi değilsindir.

"Bu biraz kişisel, hanımefendi. Emrinizdeki bir memurla bu şekilde konuşmanız gerektiğinden emin değilim. İnsan kaynaklarıyla konuşmalıyım.'

'Yapabilirsin' - Ava sesini daha da alçalttı - 'ama o zaman yorumlarımla seni orada kötü Derebeyi ile çıplak görmemle ilgili olduğunu açıklamak zorunda kalırım. Bunu İnsan Kaynakları'yla konuşmak için daha az eğlenceli bulabilirsin, sence de öyle değil mi?

"Düşük atış," diye homurdandı. 'Bekle. Sıra sende. Onun 1.80'lik boyuna aynı anda ağzının suyunu akıtmamaya çalış, olur mu?

Bütün gözler Ava'ya çevrilmişti. Sandalye sıralarının arasına tırmandı ve ekibinin gözlerinin içine bakmasını diledi ama herkes kafasındaki yumruya odaklanmıştı. Kendi hatasıydı. Dedektif müfettişinin yatağında, kafasının karışması bir yana, kendini tamamen aptal hissederek uyanmıştı. Bu bir ilkti ve yakın arkadaş olsalar bile bunun olmasına nasıl izin verdiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Neden Tantallon Kalesi'nin duvarına tırmanmaya karar verdiği de aynı derecede kafa karıştırıcıydı. Ava kendini havalı ve kahraman gibi hissettiğini hatırlıyordu, sanki Callanach'a hava atıyormuş gibi, ama bu çok saçmaydı. Kanıtlaması gereken bir şey olmadığına dair yeterince zor durumla karşılaşmışlardı. Ama başlangıçta rüzgâra karşı eğilmek, ipucu aramak ve saçma bir film kahramanı gibi zorluklarla mücadele etmek iyi hissettirmişti. Şimdi herkesin aklında tek bir soru vardı ve MIT bu soruyu çözene kadar dedikodu ve spekülasyonlarla uğraşacaktı.

"DC Monroe ve DI Graham'a hoş geldiniz" dedi. 'İkisi de bugün göreve başlıyor, bu yüzden herkes onlara nasıl çalıştığımızı ve normal prosedürlerimizi gösterdiğinden emin olsun. Duruşma bekleyen iki davamız var, lütfen bunlar için tüm mahkeme evraklarının olduğundan emin olun. Sessizlik oldu. 'Dün gece patologdan aldığım bilgiler doğrultusunda bir suç mahalline bakmaya gittim. Ayağım kaydı ve düştüm - zor koşullardı - başımı duvara çarptım. Olduğundan daha kötü görünüyor ve ben görev için tamamen uygunum.

"Şimdi, hatırladığım kadarıyla, yeni terfi edenler ekibin geri kalanına içki ısmarlamakla yükümlüdür, bu nedenle DI Graham ve DS Tripp şüphesiz bu gece vardiyadan sonra uygun bir barda kendilerini hazır edeceklerdir.

Bu herkesin aklını yaralarından uzaklaştırdı ve Ava'nın koridora doğru kaymasına izin veren bir başka gürültülü yorum turuna neden oldu. Sessizce köşeyi döndü ve ofisine yöneldi.

"Hanımefendi," diye gürledi arkasından bir ses. Arkasına döndüğünde DI Graham'ın yaklaştığını gördü. "Bu gece bira içmeye geleceksiniz o zaman?"

"Görmem gerekecek," dedi. 'Ekip birlikte dışarı çıktıklarında rahatlamayı seviyor ve DCI'nızın orada olması buna pek elverişli değil.

'Benim kutlamam, benim kurallarım,' diye cevap verdi.

Ava'dan neredeyse bir karış daha uzundu ve yakından bakınca berrak mavi gözlerine bakmak için boynunu geriye eğmek zorunda kalıyordu. Lively'nin bu yeni çocuktan neden korktuğunu anlamak kolaydı.

Nereye gittiğinizi bana bildirin. Cep numaram ekip iletişim formunda. Yapmanız gereken ilk şey tüm bu numaraları telefonunuza kaydetmek. Kısa bir süreliğine uğrayabilirim.'

'Yapmazsanız gücenirim,' diye gülümsedi. "Şu anda bana özellikle ihtiyaç duyduğun bir şey var mı?"

'Yapabiliyorken yerleşin. MIT'de iş bizi bulur. Aramana gerek kalmayacak," dedi, el sallayarak ve yürümeye devam ederken topallamamaya çalışarak.

Ofisine vardığında bacağı ağrıyordu ve Callanach elinde kahve ve parasetamolle onu bekliyordu.

"Hayatımı kurtardığınıza göre, size kahve getirmem gerektiğine eminim," dedi ve bir sandalyeye çöküp elini alnına götürdü.

'Bana gerçekten borçlu hissetseydin, önerdiğim gibi hasta olduğunu söyledin. Callanach tenceredeki iki tableti avucuna salladı.

'Evet, Overbeck insanların brifinglerine gelmemesinden gerçekten hoşlanıyor. Bu konuda onu özellikle sempatik buluyorum.

Ava hapları geri attı ve yuttu. Hâlâ tableti kahveyle yıkamaya çalışırken masasındaki telefon çaldı. Dikkati dağılmış bir halde Callanach'a elini salladı, o da telefonu açtı.

"Ava orada mı? Dr. Ailsa Lambert'in cılız sesi hattan aşağıya doğru cıvıladı.

Callanach onun Ava'ya asla rütbe atlamamasını seviyordu. "O değil. Ben Callanach. Yardım edebilir miyim?"

Gerçekten de yapabilirsin. Düşen kurbanımızın kimliğini tespit ettik. Parmak izleri, bir taksinin arkasında saldırgan bir silah bulundurduğu bir olaydan sonra ulusal veri tabanında yer alıyordu.

Görünüşe göre mali savcı hala davayı takip edip etmeme konusunda bir karar vermekteydi.

Callanach bir kâğıt ve kalem aldı.

"İsim?" diye sordu.

Stephen Berry. Şehirde yaşamış. Başka sabıkası yok. Toksikoloji bulguları dışında raporumu bitirdim ve yarın size her şeyi verebilmeyi umuyorum.

'Şimdi takip edeceğim. Teşekkürler, Ailsa.'

Ava'nın bilgisayarının başına oturdu ve Stephen Berry hakkında savcılığa sevk edilen dava dosyasını tespit etti.

"ne var? Ava sordu.

"Tırnakları kayıp olan adam Stephen Berry, otuz iki yaşında. Adresi Comely Bank Row'da bir daire. Bir yolculuk sırasında bir taksi şoförüne gösterdiği büyük bir bıçak bulundurmaktan kefaletle serbest bırakılmış. Henüz suçlama yapılmadı ama nedeni belli değil. Tripp'i alıp kontrol edeceğim. Sen sandalyede kal ve biraz dinlen.'

"Ayaklarıma masaj yapması için de birini gönderir misiniz?

'Hala komik, neredeyse bir kalenin tepesinden düşecek olmana rağmen. Herhangi bir bilgi edinir edinmez sizi arayacağım.

Bir saat sonra Callanach ve Tripp şehre, özel bir ev gibi görünen bir yere doğru gidiyorlardı. Pencerele ve kapıda görüntülü güvenlik sistemi vardı. Zile basmalarından bir dakika sonra genç bir kadın içeri girmelerine izin verdi ve onları hoparlörlerden hafifçe müzik yayını yapılan rahat bir salona oturttu. Tüm sanat eserlerinde ya sakın denizler, ya ormanlık sisler ya da çöl gündoğumları yer alıyordu. Max Tripp masadan bir broşür aldı ve yüksek sesle okudu.

"Reach You hayır kurumu 2002 yılında kurulmuştur. Altı merkeze sahipler, çeşitli kliniklerde ve bağımlılık gruplarında sosyal yardım çalışmaları yapıyorlar, pratisyen hekiminiz, hastaneniz veya darülacezeniz aracılığıyla erişilebilirler ve 7/24 intihar yardım hattı işletiyorlar." Bu adamlar gerçekten iyi kurulmuş. Burada 2006 yılında piyango fonundan destek aldıklarını ve bu sayede geniş bir gönüllü ekibiyle birlikte çalışan bir dizi yeni tam zamanlı personel aldıklarını söylüyor.

"Öyle oldu," dedi bir adam içeri girerken ve Tripp'in elini sıkmak için elini uzattı. 'Ben Rune Maclure. Size nasıl yardımcı olabilirim?

"Ben DC... DS Tripp," diye kekeledi Max, "ve bu da DI Callanach. Korkarım üzücü haberlerimiz var. Geçen ay Queensferry Crossing'den atlamaya hazırlanan bir adamın ikna edilmesinde etkili olmuştunuz. İsminizi polis ifadesinden aldık.

"Stephen Berry," dedi Maclure sessizce, yüzü düştü. ve bir süre düşündü. "Bana ne olduğunu anlatabilir misiniz?

"Tantallon Kalesi'nin surlarından düşerek öldü. Ani bir olaydı. Patolog, acı çekmeyeceği konusunda netti," dedi Callanach.

Teşekkür ederim. Korkarım intiharla ilgili sorun, her şeyi sona erdirmeye noktasına gelmek için gereken acı miktarı. Sonunda çekilecek bir saniyelik ıstırap, gördüğüm insanların çoğu için bir endişe kaynağı olmaya yaklaşmıyor bile.

"Elbette," diye kabul etti Callanach. "Bize onun hakkında ne bildiğinizi söyleyebilir misiniz?

Dürüst olmak gerekirse çok fazla değil. Reach You, intihar girişiminde bulunan ya da başarısız olan ve sonrasında yardıma ihtiyaç duyan kişilere yardımcı olacak uzmanlar sağlamak için acil servisler listesinde yer alıyor. Sanırım taksi şoförü Stephen'ı taksiden indirir indirmez aramış. Polis merkezi numaramızı aradı ve bölgede kimlerin olduğunu öğrenmek için çağrı yaptılar. Yakınlardaydım ve birkaç dakika içinde onun yanında olabildim.

Tripp, 'Şanslıydım,' dedi.

"Pek sayılmaz. Sonunda onu kurtaramadık, değil mi?" Maclure şakağını ovuşturdu. 'İstatistiklerimiz oldukça iyi. Çoğu insan intihar girişiminde bulunmuyor, sadece ne olduklarını anlamaya çalışıyorlar. İntihar girişiminde bulunanların çoğu da ya ani bir yaşama arzusu devreye girip girişimi sabote ettiği için ya da basit bir araştırma eksikliğinden dolayı başarılı olamıyor. İskoçya'da her yıl yaklaşık yedi yüz intihar vakası yaşanmakta olup, erkeklerin sayısı kadınlardan daha fazladır ve en büyük grup Stephen'ın yaş kategorisidir.

"Onu nasıl ikna ettin? Callanach sordu.

"Önem verdiği biri vardı, genç bir kadın. Korkarım şu anda adını hatırlayamıyorum, ama ihtiyacınız olursa notlarımda var. Çoğu zaman, o anın sıcaklığıyla, ayrıntılar benim için biraz bulanıklaşıyor. Yakın zamanda ayrılmış olsalar da ciddi bir ilişkileri vardı. Ben

onu aramaya ikna etmek. Anlamalı bir temas kurmanın genellikle bir kişinin hayatına son verme konusundaki fikrini değiştirdiğini görüyorum. önce korkuluklara , o anda ölmek istemediğini fark etti ve ben de ona yardım edebildim.

Callanach odanın kaydığını hissetti, Ava'nın tekrar kollarının arasından kayıp gittiğini gördü, onu düşüreceğinden emindi, daha gitmeden onun korkunç kaybını hissetmeye başlamıştı bile. Keder potansiyeli onu ezici bir güçle vurmuştu.

"Sen iyi misin? Maclure ona sordu.

"Evet, özür dilerim. Bunun ne kadar korkutucu olduğunu hayal ediyordum. Onun için ve senin için,' diye yanıtladı Callanach.

'Bizler elimizden gelenin en iyisini yapmak üzere eğitildik. Eğer temas ettiğimiz herkesin sorumluluğunu üstlenseydik... bu işte çok uzun süre dayanamazdınız. Aşağı indiğinde gerçekten çok memnun oldum. Açıķçası polisin onu sorgulaması gerekiyordu ama ben bir ifade verdim ve onun adına konuştum, polisten bıçak için dava açmamayı düşünmelerini istedim. Hızlı bir karar almak için konuyu ileteceklerini söylediler.

"Bunu neden yaptı? Callanach sordu.

'Stephen bipolar hastasıydı. Reçeteli ilaçları tutarlı bir şekilde yardımcı olmuyordu, bu da birçok hastanın yaşadığı bir şeydir. Tüm erken ölümler trajedidir, ancak beyindeki bir nörotransmitter sorunundan kaynaklandığında, bir aile üyesi olarak bunu nasıl kabullenirsiniz? Aya insan gönderebiliyoruz ama tıp bunu tedavi edecek kadar gelişmiş değil. Ne büyük bir kayıp. Maclure başını salladı, parmaklarını saçlarının arkasında birleştirdi ve tavana uzun uzun baktı. "Özür dilerim. Yardım için buradasınız, iniltelerimi dinlemek için değil.

"Bence buna hakkınız var," dedi Tripp. 'İşinizi her gün nasıl yaptığınızı hayal bile edemiyorum.

Maclure, 'Sizin gibi bir fark yaratmaya çalışıyorum,' dedi. 'İnsanlığın hala bir bankada çalıştığımdan daha iyi bir yanını görüyorum. Size başka ne söyleyebilirim?

"Onunla en son ne zaman görüştünüz? Callanach sordu.

"İntihar girişiminden sonra onu iki kez gördüm. İlk sefer iki gün . Buraya beni görmeye ve yaptığım şey için teşekkür etmeye geldi.

yaptı. Ona neler sunabileceğimizi anlattım, onu danışmanlık almaya ikna etmeye çalıştım, ancak bipolar bozuklukta bu okyanusta bir damla gibi geliyor. Stephen'ın hakkını vermek gerekirse, isteksiz olduğunu fark etmeme rağmen kabul etti. Onunla son konuştuğumda, fikrini değiştirdiğini ve danışmanlığın yardımcı olacağını düşünmediğini söylemek için aradı. Seansı iptal etti.'

"Hiç not var mı? Tripp sordu.

"Evet, size bir kopyasını getireyim. Öldüğü için gizlilik ortadan kalktı. Daha fazla yardım alması için onu ikna edemedim. Ne kadar ısrarcı olabileceğimizin bir sınırı var, yoksa insanları bize en çok ihtiyaç duydukları anda kendimizden uzaklaştırırız. Bu ince bir çizgi.

Callanach eminim öyledir. Başlangıçta en azından yaralarına tuz basacağını bile bile insanları size açılmaya ikna etmeye çalışmak. Yalnız kalmak isteyen insanlara yardım etmek istemek.

'Stephen sizinle hayatındaki diğer sorunlar hakkında konuştu mu? Bipolar bozukluk dışında herhangi bir şey? Örneğin borçlar, bağımlılıklar, çatışmalar? Callanach bunu sıradan bir şeymiş gibi göstermeye çalıştı ama araştırdıkları gerçeğini gizlemenin bir yolu yoktu.

"Yok, gerçi bunu keşfetmek için fazla zamanım olmadı. Bana kesinlikle hiçbir şey anlatmadı. Dürüst olmak gerekirse, gerçekten iyi bir adama benziyordu. Sempatik, düşünceli. Ölümünden sonra yardım edebilecek birileri çıkarsa diye bağışçı kartını yol kenarına bıraktı. Maclure gülümsedi ve Callanach ona doğru çekildi.

Maclure'da ona Ava'yı hatırlatan, sıcak ve rahat bir yumuşaklık vardı. Callanach ikisinin çok iyi anlaşacağını düşünüyordu. Maclure onun stresine karşı mükemmel bir denge unsuru olurdu ve Maclure da Ava'nın doğal zekâsını, tutkusunu ve empatisini severdi. İkisi de sosyal yapıdan ya da etkilemek için yola çıkmaktan en ufak bir rahatsızlık duymuyordu. İşlerini sadece hizmet etmek için yapıyorlardı. Ava onu sevecekti.

Bu düşünce Callanach'ın aklından geçer geçmez, başka bir parçası itiraz etti. Ava'nın ilgi duyabileceği bir erkekle tanışması, onu yeniden paylaşmak anlamına gelecekti ve Callanach onunla daha fazla zaman geçirmek istiyordu. Selina'yla çıkarken Ava'yla olan arkadaşlığına yatırım yapmakta zorlanıyordu. Akşamları sinemada eski filmleri seyrediyor, birahane de yiyip içiyorlardı.

şehrin az bilinen hazineleri, İskoçya'daki hayata alışmaya çalışırken aklını başında tutmuştu. Henüz Ava'yla böyle şeyler yapmasına izin vermeye hazır değildi. En azından bunu kendine itiraf edebiliyordu. Dahası, Ava'nın özel hayatı onu hiç ilgilendirmiyordu. Onu neden bir eş bulma bağlamında düşündüğü hakkında hiçbir fikri yoktu.

Tripp, Maclure'a Stephen Berry ile ilgili notları göndermesi için bir e-posta adresi veriyor ve yardımları için teşekkürlerini sunuyordu. Callanach ayağa kalktı ve elini sıktı, evlilik yüzüğünün olmamasına dikkat etti ve Ava ile Rune Maclure'un birlikte olduğu görüntüyü silebilmeyi diledi.

Callanach ve Tripp kapıya doğru ilerlediler ve Maclure'u işinin başına dönmesi için bıraktılar. Arabaya tırmanırken, pencereden bir tıkırtı duyuldu. Tripp camı açtı.

"Sormak istiyordum," dedi Maclure. 'Cenazenin ne zaman olduğunu bana bildirir misiniz? Stephen'ın ne kadar sosyal ilişkisi olduğundan emin değilim. Saygılarımı sunmak isterim. Orada ona veda edecek insanlar olmalı.

"Çok düşüncelisiniz," diye cevap verdi Callanach. 'Size haber verileceğinden emin olacağım, ancak bu bir süre için olmayabilir. Önce ölümcül bir kaza soruşturması yapılması gerekecek.

"O halde ne olduğu konusunda net değilsiniz? Maclure sordu.

"Henüz değil. Tanık yok ve adli tıp incelemelerini yorumlamak zor. Callanach yapabileceği en muğlak ifadeyi seçti.

Zavallı Stephen. Onun için hala huzur yok. Köprüden intihar etmeyi düşünürken bile alay konusu oldu. Bazı insanlara inanabiliyor musunuz? İnsan ırkı için endişeleniyorum.

"Pardon, onunla nasıl ve kim tarafından alay edildi? Callanach sordu.

'Kalabalığın içinde bir adam vardı, gülüyordu, Stephen ise kendini güvene almak için mücadele ediyordu. Polis memurları benden daha yakındı. Kim olduğundan emin değilim. Duyabiliyordum ama kimin sorumlu olduğunu göremiyordum.

"Teşekkür ederim Bay Maclure," dedi Callanach. 'Elimize bilgi geçtiğinde cenaze detayları hakkında sizinle temasa geçeceğiz.

Stephen'ın ölümüyle ilgili manzaranın önceki saat içinde nasıl değiştiğini düşünerek sessizce uzaklaştılar. İki kutuplu

Rahatsızlık intihar için basit bir neden oluşturmuştur ve danışmanlık almamaya karar vermesi Stephen'ın hâlâ mücadele etmekte olduğunu bir kanıtı olabilir.

Callanach, "Karakola döndüğümüzde patoloğu ara, Tripp," dedi. 'Bipolar bozukluğu kontrol etmek için Stephen Berry'nin tıbbi kayıtlarına ulaşması gerekecek ve umarım bu bize hangi ilaçları aldığını söyleyecektir. Queensferry Crossing kazasındaki memurlarla da konuşun. Bakalım içlerinden biri gülen bir adam hatırlıyor mu ve tarifini alabilecek mi? Muhtemelen bir şey çıkmayacaktır ama savcı soruşturma açılacaksa bunun araştırılmasını isteyecektir.

Tripp'in telefonu çaldı. Tripp telefonu açarken Callanach trafik ışıklarına küfrederek yoluna devam etti.

"Evet, hanımefendi," diye mırıldandı Tripp. 'Çeyrek saat içinde döneceğiz. Tabii. Anlıyorum. Doğruca oraya.' Aramayı sonlandırdı.

"Bu neyle ilgiliydi? Callanach sordu.

"DCI Turner mümkün olduğunca çabuk karakola dönmenizi istiyor efendim. Hiçbir yerde durmamamızı ve başka kimseyle konuşmamamızı söylüyor. Doğrudan ofisine. Dürüst olmak gerekirse sesi garip geliyordu.

"Tuhaf, nasıl? Callanach sordu.

'Sessiz ve kibar. Sanki bir çay partisindeymiş gibi, anlıyor musun? Tripp söyledi.

Ya da aynada önceki geceden kalma yaralarına bakarak çok fazla zaman geçirmiş ve neden bu kadar büyük bir risk aldığını anlamaya çalışıyormuş gibi, diye düşündü Callanach. Ava şu anda pek iyi bir durumda değildi.

Altıncı Bölüm

4 Mart

Callanach ve Tripp içeri girdiğinde Ava ofisinin penceresinde duruyordu. Kollarını kavuşturmuş, yüzünü buruşturmuş, Callanach'ın onu hiç görmediği kadar savunmaya geçmişti.

"Teşekkür ederim, DS Tripp, artık gidebilirsiniz," diye reddetti.

Tripp Callanach'a baktı ama bir şey söylemedi ve sessizce çıktı.

'Ava, iyi misin? Senin için endişelendim,' dedi Callanach, odayı geçip ona doğru ilerlerken, ihtiyacı olan her türlü desteği vermeye hazırdı.

Bunun yerine, ondan bir adım uzaklaştı.

'Sen dışarıdayken Ailsa'dan bir telefon aldım,' dedi.

"Stephen Berry'nin toksikoloji sonuçları mı? Callanach sordu.

Aslında yeni bir vaka. Yardımcısı bu sabah erken saatlerde otopsi yaptı. Doğal bir ölüm gibi görünen olayın boğulma olduğu ortaya çıktı.

"Olay yerine bir ekip göndermemi ister misiniz? Callanach sordu.

"Olay Yeri İnceleme zaten üniformalı polislerle orada," diye cevap verdi Ava ters bir şekilde. 'Ön görüşmeleri yapıyorlar. Bunu Pax Graham'a veriyorum.

'Onu ilk gününde bir cinayet soruşturmasının başına mı getiriyorsunuz? Henüz MİT prosedürlerini bildiğinden bile emin değilim. Eğer yanlış bir şekilde ele alınırsa, bu savcılık için ölümcül olabilir.

"Bunun farkındayım," dedi Ava. "Stephen Berry'nin cesedini görmek için benimle morgda buluşman için seni aradığımda neredeydin?"

"O sırada size söyledim, dairemdeydim. Bavulumu boşaltmamıştım. Dün geceden sonra hala boşaltmadım..."

"Aslında spor salonunda olduğunuzu söylemiştiniz, bu yüzden bir huzurevinde Bruce Jenson adında bir adamı ziyaret ettiğinizi çok şaşırdım.

"Bruce Jenson? Callanach durakladı. Ava'nın Jenson hakkında bir şey bilmesine imkân yoktu. Ondan ya da annesine yaptıklarından hiç bahsetmemişlerdi. "Üzgünüm, bana ne sorduğunuzu anlamıyorum.

"Spor salonu konusunda bana yalan söylediğini inkâr mı ediyorsun? Hızlı hızlı nefes alıyordu, sesi konuşmanın gerektirdiğinden daha yüksekti.

Ava öfkeliydi, Callanach bunun yalan söylenmesinden çok daha fazlası olduğunu fark etti.

"Tamam, spor salonunda değildim. Konuşmak istemediğim kişisel bir işim vardı. Önemli bir şey değil. Neler oluyor, Ava?"

"Ben şu anda Ava değilim," dedi, sesi fısıltıdan biraz daha fazlaydı. 'Ben DCI Turner'ım. Ve bu konuşma bittiğinde, ikimizin de söylediklerini kaydeden resmi bir ifade hazırlamam gerekecek. Teknik olarak konuşursak, muhtemelen başka bir memuru tanık olarak çağırmalıyım, ama dün gece hayatımı kurtardınız, bu yüzden size bunu veriyorum, ama prosedürü daha fazla ihlal etmeyeceğim. "Huzurevinde miydiniz, evet mi hayır mı?"

"Evet," dedi Callanach.

Ava'nın katlanmış kolları, kontrolü ele alıp güçlü bir şekilde kalçalarına indirmeden önce yenilmiş gibi bir anlığına yanlarına düştü.

"Ve bana yalan söyledin çünkü?"

'Bana ihtiyacın vardı ve beni rahatsız ettiğini düşünmeni istemedim,' dedi.

"Kendi iyiliğim için bana yalan mı söyledin? Ava'nın sesi giderek yükseliyordu.

"Yalan söyledim çünkü işe geri dönmeye karar verdim. Bırakıp gidemeyeceğim bir şey yapmıyordum. Tam olarak ne oldu da bu kadar ..."

"Bruce Jenson öldü," dedi Ava aniden, yüzüne bakarak.

Callanach hareketsiz kaldı.

"İleri derecede bunaması vardı ve görünüşe göre ölüm kaçınılmazdı, dedi doktor, ancak yakın zamanda beklenmiyordu. Belki de bir

Bir yıl, belki daha fazla kaldı. Doktoru onu bir aydır görmemişti ve hemşireler durumundan memnundu, bu yüzden öldüğünü görünce şaşırdılar. Bu gibi durumlarda prosedür gereği otopsi yapılır ve sonra...'

"Bekle," dedi Callanach. 'Sadece... bana bir dakika ver.'

Pencereye doğru yürüme sırası Callanach'taydı. Aşağıda park etmiş sıra sıra polis arabalarına ve yağmur altında dışarıda bekleyen cesur yayalara baktı. Bruce Jenson ölmüştü. Annesi geçmişindeki trajediyi ortaya çıkardığından beri her gün bunu dilemiş, neredeyse Jenson'ın hayatına kendi elleriyle son verecek kadar öfkesine yenik düşmüştü ve şimdi bu gerçekleştiğine göre hiçbir şey hissetmiyordu. Ne bir rahatlama, ne bir zevk, ne de adaletin yerini bulduğuna dair bir his.

Acı bir şekilde, Jenson ona tek ve zehirli bir miras bırakmıştı. Callanach, adamın ölümünden sadece saatler önce Jenson'ın odasındaki varlığının hesabını vermek zorunda bırakılmıştı. Ne kadar da tipik bir durum. Kader bir kez sizin uygun bir hedef olduğunuza karar verdiğinde, ayakkabınızın altındaki sakız kadar ısrarcı oluyordu.

"Nasıl öldü? Callanach sessizce sordu.

"Ağzının üzerinde bir yastık tutulmuş gibi görünüyor. Ağzındaki lifler mikroskop altında incelenene kadar bunu doğrulayamayacağız ama üst dudağının iç kısmında diş izleri var, bu da baskı uygulandığını gösteriyor ve başka belirgin bir ölüm nedeni yok. İnme yok, kalp krizi yok.

O halde açık bir cinayetti ve kısa bir süre önce elinde tuttuğu aynı minderle işlenmişti. Bunun bir tesadüf olma ihtimali çok saçma görünüyordu ama yine de minder odadaki en bariz silahtı. Ellerinizi kirletmenizi gerektirmeyen ve sessiz bir ölüm sunan bir silah.

Bir an için, belki de hafızasının hatırlamasına izin verdiğinden daha ileri gidip gitmediğini merak etti. Eğer o malzemeyi ve dolguyu piçin yüzüne bastırmamış ve Jenson'ın ciğerlerindeki tüm oksijenin tükenmesine yetecek kadar uzun süre orada tutmamış olsaydı. Bunu hak etmişti. Buna hiç şüphe yok. Callanach'a göre Jenson bunu ve çok daha fazlasını hak etmişti. Ama bu onun eliyle olmamıştı. Callanach dönüp Ava'nın gözlerinin içine baktı.

'Bunu ona ben yapmadım,' dedi.

'Tabii ki yapmadın, seni lanet olası aptal. Eğer öyle olduğunu düşünseydim, şu anda bir görüşme odasında kaset kayıttaydı ve ben de davayı başka bir ekibe devretmiş olurum. Yani gerçekten, saçmalık yok: Bana neden yalan söyledin? Ve orada ne ediyordun?'

Callanach, "Sadece ziyarete geldim," dedi.

'Evet, ne yazık ki sizin için, - tırnak içinde - gerçekten çok yakışıklı Fransız polisi bir yere ziyarete gittiğinde, tam olarak uyum sağlayamıyor. Size giriş izni veren hemşire, ifadesini alan üniformalı memurlara neredeyse iç bacak ölçünüzü verdi.

"Tamamen masum bir ziyaretti..." diye mırıldandı.

"Sosyal mi? Ava açıklığa kavuşturdu.

"Evet," dedi Callanach.

'Ben de öyle düşünmüştüm, sadece ziyaretçi defterini imzalamak yerine polis kimliğinizi kullandınız, bu yüzden resmi polis işi gibi görünüyor. Ancak benim emrimde olduğunuz için, Bay Jenson'ın herhangi bir şekilde dahil olduğu hangi davayı yürüttüğümüzü düşünemiyorum. Lütfen beni aydınatabileceğinizi söyleyin.

Callanach elini cebine attı ve bir paket Gauloises sigarası çıkardı. Bir tanesini sallayarak yakmadan dudaklarının arasına sıkıştırdı, Fransa'nın ve gençliğinin tadına baktı. Aslında sigara yakmak yıllardır aşmadığı bir çizgiydi, ama bu kadar disiplinli olmamayı dilediği zamanlar da oluyordu.

"Bunun pek de gibi güven verici bir yanıt olmadığını söylemeliyim," dedi Ava. 'Oh, Luc, Tanrı aşkına, bana her şeyi anlatmak zorundasın. Sağlık personeli dışında o odaya erişimi olan son kişi sendin. Bruce Jenson'ın bir oğlu var. Cevap istiyor ve buna hakkı var. Şu anda, neler olduğunu bilen sadece bir avuç insan var, ama bu uzun sürmeyecek. Resmi olarak sorgulanmanız gerekecek, bu yüzden eğer bu bir polis meselesiye hemen bazı notlar yazsanız iyi olur.

"Değildi," dedi sessizce. 'Kişisel bir şeydi. Ailesinin görmesi için adımı ziyaretçi defterinde bırakmak istemedim.

"Yani orada bulunduğunuz konusunda bana yalan söylediniz ve ziyaretinizin niteliği konusunda hemşireye yalan söylediniz.

"Sanırım," dedi Callanach.

'Hemşire ayrıca oradayken bir vazoyu kırdığınızı, etrafı temizlediğinizi ve çöp kutusuna attığınızı söyledi. Üzerinde parmak izleriniz olacak mı?'

Callanach geçmişti düşündü. Jenson'ın kafasındaki saçları yolmak için eldiven giymişti ama kırık çömlekleri temizlemek için değil. O sırada bunun için bir neden yoktu.

'Bir sürü parmak izi olacak,' dedi. "Bu bir kazaydı.

"Sıradaki soru hakkında çok dikkatli düşünün. Bruce Jenson'a hiç dokundunuz mu? Vücudunun herhangi bir yerinde deri hücreleri ya da parmak izleri bırakmış olma ihtimaliniz var mı?

Callanach oturdu ve Jenson'ın çenesini avucunun içine alarak dikkatini anne babasının fotoğrafına yöneltişini hatırladı. Ava'ya başıyla onay verdi.

"Ağzına yakın bir yerde mi? Ava sordu, sesi duygusallıktan boğuklaşmıştı.

Tekrar başını salladı.

"Vay ," dedi Ava. Masaya ve boş gözlerle duvara baktı. 'Tamam, o kadar da kötü değil. Kimse senin bir cinayete karıştığına inanmayacak. Sadece orada bulunma nedenlerinizi sunmanız ve olayların akışını açıklamanız gerekiyor. Ona zarar vermeniz için ellerinde herhangi bir neden yok ve bu tür davalarda en ikna edici kanıt budur. Muhtemelen onunla günlük teması olan biri.'

"Onu öldürenin bir personel olduğunu mu düşünüyorsunuz? Callanach sordu. "Normalde ilk düşünülecek şey bu olurdu," dedi Ava. 'Demans hastalarına bakmak zor bir iştir ve bakıcıların ya işin stresinden ya da acıyı bir an önce sona erdirmeye arzusundan dolayı çöktükleri bilinmektedir. Elbette aileyi de kontrol edeceğiz.'

Sesi .

"Bir ama var," diye yorumladı Callanach.

"Aslında "ama" veranda kapısının alt kısmındaki kırık camdır. Olay Yeri İnceleme ekipleri camın muhtemelen bir saldırganın içeriye uzanıp kapının kilidini açabilmesi için kırıldığını düşünüyor. Bu da akşam boyunca koridorlarda neden sizden ya da personelden başka kimsenin görülmediğini açıklıyor. Bu sizin için son derece yararlı. Neden bu riske

personel tarafından tespit edilip sonra da kapının kırılması? Hiç mantıklı değil. Ya öyle ya da dahice bir saptırma. Küçük bir gülümseme verdi.

"Ava..." diye fısıldadı Callanach.

Kapısı çalındı. "İçeri gel," diye kaba bir şekilde seslendi.

Pax Graham elinde anahtarlarla içeri girdi. "Ah," dedi Ava'dan Callanach'a bakarak. "Bölüyor muyum?"

"Hiç de değil," diye cevap verdi Ava, işine geri dönerek. 'Callanach'a huzurevini soruyordum sadece. Orada Bay Jenson'ı ziyaret ediyordu. Şimdi eve gitmesini ve size mümkün olduğunca fazla bilgi vermek için tam bir ifade yazmasını istedim. Bu tamamlandıktan sonra, elbette onunla resmi bir tanık olarak konuşmanız gerekecek. Olağan prosedürler geçerli olacak. Bu konuda DI Callanach ile çakışmayan bir ekip oluşturduğunuzdan emin olun. DS Lively ve DC Monroe'yu alabilirsiniz. Başka hangi kaynaklara ihtiyaç duyacağınızı bana bildirin.

Graham rahatsız görünüyordu.

"Bir sorun mu var, Dedektif Müfettiş? Ava sordu.

'Dava bana verildiği için mutsuz değilim efendim, ama bunu MIT'in dışına göndermemiz gerekmez mi? DI Callanach'ın olaya karıştığına dair herhangi bir şüphe varsa, tarafsız bir ekip tarafından araştırılması ve aklanması onun için yararlı olabilir.

"O haklı," dedi Callanach. 'Soruşturma süresince beni de görevden uzaklaştırmanız gerekecek.

"İkiniz de aşırı tepki veriyorsunuz," dedi Ava. 'Callanach bir tanık, başka bir şey değil. Kimse onun bir suça karıştığını iddia etmiyor. Herhangi bir şikâyetle bulunulmadı. Bakımevindeki varlığını gizlemeye çalışmış da değilsin. Graham, mümkün olan en iyi tanığa sahip olabilirsin. Cinayetten hemen önce bir polis memurunun orada olmasının büyük bir şans olduğunu düşünüyorum. Callanach diğer insanların gözden kaçıracağı bir şeyi fark etmiş olabilir.

Graham durakladı. "Elbette," dedi. 'Kulağa doğru geliyor. O zaman devam edeceğim. Luc, soruşturma sırasında seninle çok fazla konuşmazsam beni bağışlar mısın? Kimsenin kirlilik olduğunu düşünmesini istemiyorum.

"Anlıyorum," diye yanıtladı Callanach. "Çok mantıklı.

Graham daha fazla konuşmadan gitti. Ava bir çekmeceye doğru yürüdü ve bir şişe viski çıkardı.

Callanach, 'Yapmamalıyız,' dedi.

"Haklısın, yapmamalıyız," dedi Ava, "ama yapacağız. Sana soracak binlerce sorum var ve şu an ne yeri ne de zamanı. Adamın eline bir ölçü malt tutuşturdu. "İç şunu. Emretti. "Berbat görünüyorsun, bu yüzden bu odadan çıkmadan önce kendine çeki düzen ver. Eğer suçlu değilsen, suçlu gibi davranmayı bıraksan iyi edersin.

Callanach boş bardağı masanın üzerine bırakarak, "Beni görevden uzaklaştırmanızı istiyorum," dedi.

'Daha önce de Interpol'de açığa alındın. O zaman yanlış bir şey yapmamıştın ama bak kariyerine ne kadar zarar verdi. Arkadayım Luc, ama tüm gerçeği bilmem gerek.

Callanach, 'Bu o kadar basit değil,' dedi.

"O zaman bir versiyonunu bul," diye cevap verdi, kendi içkisini bitirip şişenin kapağını yerine koyarken. 'Şimdi eve git. Overbeck'le birlikte yaklaşan kasırganın önüne geçmeliyim, sonra size katılırım. Olanları saniye saniye gözden geçireceğiz, ta ki yanlış yorumlamaya yer kalmayana kadar. Hem de hiç.'

Callanach bunun güzel bir fikir olduğunu düşündü. Tek sorun bunun tam tersinin doğru olmasıydı ve Ava onun neden orada olduğunu öğrendiğinde, o bile masumiyetinden şüphe etmeye başlayacaktı. Yine de onu asıl rahatsız eden bu değildi. Bruce Jenson'ı kendisinin öldürmediğini gayet iyi biliyordu. Ama biri öldürmüştü. Ziyaretinden hemen sonra. Dokunduğu bir yastığı kullanarak. Tekmelediği bir kapıdan girmişti. Bilmek istediği şey, kim ve neden olduğuydu.

Yedinci Bölüm

4 Mart

Ava karakoldan ayrıldığında saat akşam 6'yı çoktan geçmişti ve Edinburgh'un trafiği aceleyle bir yere gitmesine izin vermiyordu. Neyse ki Dedektif Müfettiş Overbeck bütün öğleden sonra ofiste değildi ve bir tür sutyen öpücüğüyle meşguldü, bu yüzden Ava ona Callanach'ın olaydan hemen önce bir suç mahallinde olduğunu ve MIT'nin bu soruşturmayı ondan sakladığını açıklayan kısa, yumuşak bir e-posta yazdı. Bu entelektüel açıdan dürüst olmayan ama teknik açıdan doğru bir açıklamaydı ve Pax Graham ve ekibi daha uygun bir şüpheli bulana kadar bu kadarı yeterli olacaktı.

Başını direksiyona yaslayan Ava, Callanach'ın evinin önünde oturmuş ne yaptığını düşünüyordu. Geceyi onun kollarında geçirmişti. Uyanmak ve birbirlerinden ayrılmak biraz garipten de öteydi ama Callanach onun en yakın arkadaşlarından biriydi. Callanach'ın yanında birden fazla kez ölümle burun buruna gelmiş, birbirlerini korumakta tereddüt her zaman bilmişti.

Ama bela onu takip ediyordu. Onu Interpol'de bulmuştu ve şimdi de yanından ayrılmaya isteksiz görünüyordu. Çoğu polis memurunun bir lütuf olarak göreceği türden bir ortak olmuştu, ta ki o terfi edene kadar ve o zaman bile ona yardım etmek için gerektiğinde kuralları çiğnemişti. Ne pahasına olursa olsun, şimdi de onun için aynısını yapacaktı.

Yüzü acıyla doluydu ve Callanach'ın takdire şayan temizleme işine rağmen bacağındaki yaranın bir doz antibiyotik gerektirebileceğinden şüpheleniyordu ama tek istediği şeydu

parasetamol ve bir sıcak banyo daha. Callanach'ın ön kapısına çıkan birkaç basamağı tırmanıp dairesinin ziline basmak için uzandığında, cep telefonu çalmaya başlayınca iç geçirdi. Arayanın kimliği hattın ucunda DS Tripp'in olduğunu gösteriyordu.

Günün olayları aklını başından almıştı ve şu anda barda ekibinden iki kişinin terfisini kutluyor olması gerekiyordu. Eğer telefona cevap verirse, bir mazeret uydurmak zorunda kalacaktı. Gerçekte nerede olduğunu ve ne için orada bulunduğunu kesinlikle açıklayamazdı. Tanrım, hiç yağmur yağmadı ama üzerine koca bir okyanus döküldü, diye düşündü gelen aramayı sonlandırırken. Sabaha kadar uygun bir bahane uydurmuş olacaktı ve hem Tripp'in hem de Graham'ın akşamdan kalmalığının zaten fazla konuşamayacakları kadar acı verici olma ihtimali vardı.

Telefonu çantasına geri koymaya fırsat bulamadan tekrar çalmaya başladı. Ava gözlerini dikip baktı. Komiser Yardımcısı Tripp belki de ekibindeki en mantıklı memurdu ve bunu iyi davranışlarıyla birleştirdiğinizde, sadece işten sonra birkaç hızlı şeyi hatırlatmak için art arda iki kez aramasına imkân yoktu. Dişlerini sıktı ve Overbeck'in e-postasını okumadığını ve bir güncelleme için istasyonda bulunmasını talep etmediğini umarak cevap verdi.

"Turner," dedi Ava. "Naber Tripp?"

"Hanımefendi, 278b Easter Road'da size ihtiyaç var. Bir ceset var. Şimdi oraya gidiyorum. Görünüşe göre ortalık biraz karışık," dedi Tripp.

"Tamam. Ava arabasının anahtarlarını cebinden çıkarmaya başlamıştı bile. "DI Graham nerede?"

' huzurevinde Suç Mahalleri ile birlikte çalışıyor ve merhumun odasına başka hangi hastaların, sağlık görevlilerinin ve ziyaretçilerin girebildiğini bulmaya çalışıyorum. DI Callanach'a ulaşmaya çalışıyorum ama şu anda cevap vermiyor.

Ava başını kaldırıp üstündeki pencereye baktı ve Callanach'ın iyi olduğunu umdu. Kötü bir gün geçirmişti ve daha önce görevi kötüye kullanmakla suçlanmış biri olarak ikinci bir olayı ne kadar iyi idare edebileceğinden emin değildi.

"Ben onu bulurum," dedi Ava. "İkimiz de birazdan orada oluruz."

Sonunda zile basmak zorunda kaldı. Callanach'ın cevabı sadece girişine izin vermek oldu. Kadın merdivenlerin başına vardığında Callanach daire kapısını açık tutuyordu.

'Yemek yaptım,' dedi. 'Sanırım bu sabah buradan ayrıldığınızdan beri hiçbir şey yemediniz.

'Tutacak mı? Easter Road'dan aranıyoruz. Sen sürebilirsin. Bacağım çok ağrıyor.'

"Şaka mı yapıyorsun? Ben gidemem. DI Graham haklıydı. Beni açığa almalısın Ava. Overbeck protokolü ihlal ettiğine karar verirse bu senin için benden daha kötü sonuçlanabilir ve bunun sorumlusu ben olmak istemem.

"İstediğim gibi ifadeni yazdın mı? Ava talep etti. "Evet, elbette, ama bazı koşullar var...

"Ve olay yeri ya da kurbanla ilgili olarak herhangi bir suç faaliyetine katıldınız mı ya da herhangi bir suç işlemek için komplo kurdunuz mu?" diye devam etti.

"Ava, biliyorsun ki ben ...

Güzel. O zaman seni açığa almak sonu gelmez dedikodulara ve spekülasyonlara yol açacak. Bu senin siciline işlenecek ve açıkçası şu anda en deneyimli dedektifimden yoksun kalmak istemiyorum. Şimdi, biri öldü ve yapacak bir işimiz var, hadi gidelim. Ayrıca, başka parasetamolünüz var mı?" diye ekledi ses tonunu yumuşatarak.

Callanach ona gülümsedi. "Elbette," dedi ve mutfığa doğru gözden kaybolup elinde haplar ve bir şişe suyla geri döndü.

On dakikadan kısa bir sürede arabayı yolun aşağısında bıraktılar, yolun bir tarafı kapatılmıştı ve cadde seviyesinde biraz mahremiyet sağlamak için bir çadır kurulmuştu. Easter Yolu şehrin dışına, Leith'e doğru uzanıyordu. Bölge üzücü bir çöküş yaşıyordu ve üç katlı konutlarda perde yerine asılmış çarşafklar ve üzerlerinde kalandan daha fazla boyası dökülmüş pencere çerçeveleri vardı. Söz konusu daire ikinci kattaydı ve ortak bir giriş holü vardı.

Ava ve Callanach beyaz takım elbiselerini, galoşlarını, eldivenlerini ve şapkalarını giyip içeri girmeye hazırlandılar. Birinci katın sahanlığından gelen sülfürik, metalik bir koku durumu ele veriyordu. Ceset bir süredir oradaydı. Hava o kadar soğuktu ki, eğer daire

Aşırı derecede ısıtıldığında, kokunun bu kadar güçlü olması biraz zaman alırdı.

Ailsa Lambert dairenin ön kapısında belirdi, ekibinden biriyle sert bir şekilde konuştu ve bir kamera uzattı.

"İçeri girip bir göz atmamıza hazır mısınız? Ava ona sordu. Ailsa kısaca, "Buyurun," diye yanıtladı.

Ava ve Callanach kısa bir bakış attılar. Eğer Ailsa'nın keyfi yerinde değilse, onları bekleyen şey kötü olmalıydı.

Banyo küçüktü ve adli tıp ekibi içeri girebilmeleri için dışarı çıktı. Ava sırtını pencereye dayamış, Callanach da bacaklarını tuvaletin iki yanına açmıştı, böylece ikisi de aşağıya, banyoya bakabiliyordu. Onlar durumu Tripp kapıda belirdi.

"Kim ihbar etti? Ava ona sordu.

"Bir komşu," diye yanıtladı Tripp. 'Koku iki haftadır giderek kötüleşiyordu, bu yüzden sonunda polisi aradı.

"İki hafta mı? Ava tısladı. "Şaka mı yapıyorsun?"

"Korkarım hayır. Kendi dairesindeki kokuya ve ben onunla konuşurken cep telefonunun defalarca çalmasına bakılırsa komşusunun gayri resmi bir şekilde ot satıyor olabileceğinden şüpheleniyorum. Belli ki dairesindeki her yeri yeni temizlemiş ama köşedeki terazinin üzerini kapatmayı ihmal etmiş.

"Yani pis kokunun müşterilerini gerçekten etkilediği aşamaya gelene kadar polisin buraya gelmesini istemedi, öyle mi?"

"Onun gibi bir şey, hanımefendi," diye yanıtladı Tripp. 'Patolog cesedin en az iki haftadır burada olduğunu doğruladı, büyük ihtimalle üç haftadır. Duvarlardaki fotoğraflara bakılırsa, ölen evin sahibi ve sakini Bayan Hawksmith olduğunu söyleyebilirim.

Hep birlikte kadının baktılar. Bayan Hawksmith orta yaşı geçmişti ama henüz yaşlanmamıştı. Ayak bileklerinin her biri bir kablo bağıyla banyonun ucundaki musluk borusuna, kulpun altına bağlanmış, bacakları açık, hafifçe bükülmüş ve yanlara doğru sarkıtılmıştı. Bilekleri karnının üzerinden kelepçeyle bağlanmıştı. Sol dirseğinin iç kıvrımında Ava'nın tahminine göre beş santim uzunluğunda derin bir yara vardı, daha kısa bir yara da sol dirseğindeydi.

aynı bilek. Başı en yakın tarafa yaslanmış, gözleri açık, ağzı bir karışık, sanki yardım ister gibi duruyordu.

Ceset şişmiş, uzuvları şişmiş ve sertleşmiş, kahverengi lekelerle koyu kırmızı bir renge bürünmüştü. Kapılar bir süredir açık olmasına rağmen çürüme gazları dehşet vericiydi. İri bir kadındı ama obez değildi. Dövmeleri görülebiliyordu ama derisindeki renk değişiminden belli olmuyordu ve başka belirgin bir yara da yoktu. En korkunç dövme izi küvetin kenarındaki çamurlu kırmızı çizgiydi ve tıpa yerinde duruyordu.

"Kan kaybından öldüğünde banyo doluydu," dedi Ava. "Su, takip eden günlerde yavaş yavaş dışarı sızmış olmalı. Kelepçelerin anahtarını bulan oldu mu?" diye sordu Tripp, kelepçelere daha yakından bakmak için eğilerek.

Bunlar polis ya da ordu malı değildi, ayrıca düğmeye basıldığında açılan şaka dükkânı tipi de değildi. Takan kişiyi serbest bırakmak için merkezi bir yuvaya bir anahtar takılması gerekiyordu ki bu da anahtarın yakalama mesafesinde olması halinde mümkündü.

'Henüz anahtar yok,' dedi Tripp. 'Bu tür kelepçeleri internetten ya da seks dükkanlarından bulabilirsin. Bunlar esaret tipi kıyafetler. Belki de sevişiyordu.

'Tamam, komşulara tuhaf saatlerde daireye gelen erkekler -ya da kadınlar- olup olmadığını ya da Bayan Hawksmith'in alışılmadık zamanlarda gelip gittiğini sorun. Daha önce herhangi bir mahkumiyeti var mı?'

Hala kontrol ediyoruz. Henüz doğum tarihini teyit edemedik. Burada bulabildiğimiz kadarıyla pasaportu ya da ehliyeti de yok.

"Kesiğin neyle yapıldığını biliyor muyuz? Ava küçük banyonun etrafına bakındı.

Tripp, 'Bir bıçak ya da silah bulamadık,' dedi.

"Gerçekten mi? Ava sordu. "Mülkün başka bir yerinde kan var mı? Ayaklarının altındaki plastik örtüden bakmaya çalıştı. "Banyo zemininde bile kan var mı?

"Yok," dedi Ailsa, Tripp'in arkasında belirerek. "Affedersin, genç adam.

Tripp onun önünden çekilerek elinde bir termometreyle cesedin başında durmasına izin verdi.

'Çürüme ilerlemiş durumda. Neyse ki henüz böcekler için yeterince sıcak değil, yoksa daha da kötü olurdu. Bu , ölüm tahminim çok kesin olmayacak. Öldükten sonra suda ne kadar zaman geçirdiğini bilmiyorum ama ölümünün hemen olmayacağını söyleyebilirim. Yaraların etrafında çok az pıhtılaşma vardı, bu yüzden su sıcaktı ve bu da kanın akmasını sağladı.

"Ne kadar süre acı çekmiş olabilir? Ava sordu.

'Söylemesi zor ama bu çok derin bir kesik değil. Ayak bileklerini kalçanın üzerinde tutmak kanamayı daha sabit tutacak ve kalbi muhtemelen dört saat, belki de daha uzun süre atmaya devam edecekti. Sonunda kalbi dururdu. Şoka girebilir ve daha hızlı ölebilirdi. Size kesin rakamlar veremeyeceğim.

'Dört saat mi? Yüce Tanrım!' dedi Ava. 'Yardım için çığlık atıyor olmalıydı. Kimsenin onu duymadığına inanamıyorum.

'Pencereler kapalıydı, duvarlar kalın - ev yüz yıllık olmalı - ve insanların müzik ya da televizyon çalıyor olma ihtimali çok yüksek. Ya da belki de bu daireden gelen çığlık seslerine alışıklardı,' diye önerdi Callanach.

"Bunu kendine yapmış olabilir mi Ailsa? Ava sordu.

"Kablo bağlarını ayak bileğine ve musluklara kolayca bağlayabilir, sonra da banyoyu çalıştırabilirdi. Mantıken, bundan sonra kelepçeleri sol elinin etrafına kapatması, kolunun iç kısmına iki kesik atması ve ardından sağ elini kelepçelerin içine sokup kapatması gerekirdi.

"Bu da geriye şu soruyu bırakıyor: Bıçak nerede? Banyodan dışarı atmış olsa bile, yine de banyoda bir yerde olurdu,' dedi Callanach etrafına bakınarak. Kendisine dönme esnekliği sağlamak için vücudunu öne doğru kaydırды, sonra tuvalet kapağını açtı. 'Bir gizem çözüldü. Bıçak yok ama kelepçenin anahtarı klozetin dibinde.

"Suya dokunmayın," diye talimat verdi Ailsa. 'Yakın zamanda burada başka biri daha bulunduydu, oturaktan ya da kenarın altından bazı hücreler, çanakta kalan idrardan da cinsel hastalıklar hakkında bilgi edinebiliriz.

Ava, Callanach'ın yanındaki tuvalete bakmak için Ailsa'nın yanından geçti.

Bana doğru anahtar gibi geldi. Küçük yuvarlak fıçı, tepesinde süslü bir yay. Belli ki bir kapı için değil.'

"Herkes dışarı çıksın lütfen," diye emretti Ailsa. 'Bunu almak ve numune almak için ekibimi içeri sokmam gerekecek.

Teker teker ayrıldılar ve duvarlarında kedilerin ve merhum Bayan Hawksmith'in fotoğraflarının asılı olduğu küçük salonda yeniden toplandılar.

Patolog ekibine talimat vermeyi bitirdiğinde Ava, "Ailsa," dedi, "kanamayı durdurmak için yapabileceği bir şey var mı? Kurbanın muhtemelen dakikalardan ziyade saatleri olduğunu söylemiştin.

"Bacakları serbest olsaydı, ayak parmaklarıyla musluk zincirini çekebilirdi ve bunu düşünseydi kanama daha çabuk dururdu. Sorun şu ki, oturup musluklarla ve zincirle uğraşmak için mide kaslarını kullanması kalbinin daha hızlı pompalanmasına neden olacak ve kanama hızı artacaktı. Ayrıca korkmuş, paniklemiş ve iyi kararlar verememiş olabilir. Çıglıklarının duyulacağını düşünmüş olabilir ya da belki de yardım edebilecek bir ziyaretçi bekliyordu. Tripp, polis ilk geldiğinde dairenin güvenliği nasıldı?

Kilitliydi ama zinciri geçmiyordu. Kırıp açmak için fazla çaba gerekmedi hanımefendi. Bu eski bir kapı.'

"Tamam, seni yalnız bırakalım Ailsa," dedi Ava. 'Görünüşe göre seni sabah tekrar göreceğiz. Sabah 11'e kadar bir ön değerlendirme yapabilir misiniz?

"Elbette," dedi Ailsa, eldivenlerini çıkarıp öne doğru adım atarak Ava'nın alnındaki yumrunun etrafına nazikçe parmaklarını bastırdı. "Ne oldu?

"Tripp," dedi Ava. 'Memurların bu gece mahalleyi taramasını istiyorum, yarın değil. Ve Bayan Hawksmith hakkında bulabileceğimiz her bilgiyi istiyorum. Yakın akrabalarına odaklanın. Burada yalnız yaşıyormuş gibi görünüyor ama haberdar edilmek isteyecek olmalı. Yarın saat 13:00'e kadar ekip için bir brifing istiyorum. Gidebilirsin.'

Tripp, Ailsa'nın onaylamayan bakışlarından için mutlu görünerek dairenin dışında kayboldu.

"Bana cevap verecek misin yoksa tahmin mi edeyim?"

'Kaydı at Tantallon, Bumped kendim. Hayır büyük Anlaştık. Ben Hala ayaktayım,' dedi Ava, eldivenlerini çıkarıp tulumunun fermuarını açarak.

'Ayakta durmaktan çok topallıyorsun. Eğer düştüyseniz ve başınızı çarptıysanız, bacağınızı nasıl incittiniz?

"Bacağım aslında biraz acıyor.

Ava kısa bir sırtıış denedi. Ailsa karşılık .

"Bir ," diye emretti Ailsa. ", yatak odasına. 'Ailsa, burası bir suç mahalli, öylece ...'

'Yatak odası, şimdi,' diye tersledi Ailsa. 'Çok fazla risk alan inatçı bir kızla tartışmaktansa yapacak daha iyi işlerim var. Şimdi çekil.

Ava kendisine söyleneni yaptı, bunun nedeni kısmen Ailsa'nın annesinin eski bir arkadaşı olmasıydı ve kuşaklar arası doğruluğun istemsiz bir tepki olmasıydı, ama aynı zamanda bacağının gerçekten ağrıyor olması ve uzman birinin ona bakmasının iyi bir karar olduğunu hissetmesi idi. Ailsa'nın keskin nefes alışından Ava'nın kendi kendine koyduğu teşhisin doğru olduğu anlaşılıyordu.

"Tetanos aşınız güncel mi? Ailsa sordu.

"Öyle olmalı. Güncellenmesi gerekseydi eminim bana haber verilirdi,' diye mırıldandı Ava.

"Derhal antibiyotiklere ihtiyacınız var, güçlü .

"Yapabileceğinizi sanmıyorum...

Ben bir patoloğum Ava. Bu tartışmayı daha önce de yapmıştık. Geçmişte sana dikiş atmış olabilirim ama reçete defteri taşımam için bir neden yok. Gelecek hafta için doktorundan randevu almayı da unut. Kaza ve acil servise gitmen gerekecek.'

'Aslında yapacak çok işim var. Başka bir seçenek var mı?' "!" Ailsa parlak bir şekilde cevap verdi. 'Dediğimi yapmamaya karar verebilirsin, ve en iyi ihtimalle işten izin almana neden olacak, en kötü ihtimalle de cerrahi müdahale gerektirecek bir enfeksiyon kaparsın. Ava kot pantolonunu tekrar giyene kadar bekledikten sonra Callanachi çağırdı. "Luc, doğrudan hastaneye gitmesi gerekiyor. A & E. Hemen ardından almanız gereken antibiyotik reçetesi. Araba kullanmasına izin verme, yoksa

Fikrini değiştirdi ya da antibiyotikleri almadı. Steri- şeritleri kim taktı?'

"Callanach," dedi Ava ona. 'Ona bu kadar yüklenme. Bence harika bir iş çıkardı.

'Hemen bir doktor tarafından tedavi edilmesi gereken bir yara için elinden geleni yaptı. Alternatif olarak olay olduğunda bana gelebilirdiniz. Bunu daha önce de yaptınız. Bu sefer neden yapmadınız?

Ava ve Callanach sessizce birbirlerine baktılar.

'Demek ikiniz böyle oynayacaksınız. Ava Turner, annen sana daha iyi bakmamı isterdi.

Ava gülümsedi ve polis teşkilatına katıldığından beri kendisine en sevdiği teyzesi gibi davranan kadına sarılmak için kolunu uzattı.

'Annem huzur içinde yatabilir, Ailsa. Bana çok iyi bakıyorsun ve doğrudan hastaneye gidiyoruz, tamam mı? Yemin ederim.'

'Size inanmadığımdan değil, ama yarın sabah bana ilaçları getirmenizi bekliyorum. Anlaşıldı mı?'

Ava ve Callanach ayrıldılar, Callanach Ava'nın dar merdivenden inmesine yardım etmek için elini uzattı.

"Artık bir dedektif başmüfettiş olduğuma göre, Ailsa yetişkin olduğuma karar vermiş olmalı," diye homurdandı.

Callanach, "Bu tartışmada taraf tutmuyorum," dedi. "Ailsa senden daha korkutucu.

"Evet, ama ben senin patronunum, bu yüzden benimle aynı fikirde olmak zorundasın. Ava arabaya tırmanıp bacağını bükerken yüzünü buruşturdu. 'Hastaneye o zaman, ama çabuk olsak iyi olur. Bu gece hâlâ yapacak çok işimiz var.

"Hawksmith davası üzerinde çalışmaya başlamak için karakola mı dönüyorsunuz? Callanach sordu.

'Önce senin yerin. Bundan kaçamazsın, Luc. Huzureviyle ilgili bu mesele kendiliğinden ortadan kalkmayacak. Şimdilik Bayan Hawksmith için elimizden geleni yapıyoruz, Tanrı zavallı kadının yardımcısı olsun.

Yavaşça uzaklaştılar, ikisi de yolun karşısındaki büfenin penceresinden elinde yemeye hiç niyeti olmadığı gazete kağıdına sarılı morina balığını tutarak onları izleyen adamı fark etmedi. Bu kadar çok tüketmek için ölmek istiyor olmalıydınız.

doymuş yağ ve tuz. Bu ironiye gülümsedi ve Bayan Hawksmith'in onu son görüşünden üç hafta sonra şimdi nasıl görüdüğünü merak etti.

Sekizinci Bölüm

4 Mart

Kraliyet Reviri'nin acil servisi garip bir şekilde sessizdi ama o sırada bir futbol maçı vardı. Çoğu insan barlar dağılana kadar ciddi yaralanmalardan kaçınmaya çalışırdı. Callanach, yalnız bırakılırsa ağrısının boyutunu küçümseyeceğini bildiği için Ava'ya resepsiyona kadar eşlik etti. Rozetini gösterdi ve zamanın kısıtlı olduğunu açıkladı. Hemen bir hemşire geldi ve onları bir odaya götürdü.

Callanach, "Soyunmanız için sizi biraz yalnız bırakayım," dedi.

"Pek bir anlamı yok. Dün gece yarayı gördünüz ve sanırım beni iç çamaşırlarımla görmek şu anda çok heyecan verici olmayacaktır. Bir sandalye çek ve başını başka tarafa çevir. Kot pantolonunun fermuarını açtı ve yaranın üzerinden yavaşça aşağı çekti. "Kahretsin," diye mırıldandı nefesinin altından.

"Her şey yolunda mı? Callanach dikkatini köşedeki lavaboya vererek sordu.

Pek sayılmaz. Bacaklarımı iki hafta önce tıraş etmeliydim. Lanet olası bir yeti gibi görünüyorum ve şimdi bir doktor tarafından dikiş atılacağım, o da beni iyi bir geceden anladığı *The Book Group* dizisini tekrar izlemek olan, votka ve Irn Bru yudumlarırken içine bir maraschino kirazı düşürdüğüm için gerçek bir kokteylmiş gibi davranan yaşlı bir hizmetçi sanacak.

İnce, bronzlaşmış bir el belirdi ve zarif bir şekilde perdeyi geri çekerek Dr. Selina Vega'yı ortaya çıkardı.

beyaz bir ceketı kırmızı halıda giyilen bir elbiseden daha seksi ve göz alıcı gösterebilir.

"Selina," dedi Callanach. "Bu bir tesadüf.

'Pek sayılmaz. Resepsiyon çalışanlarından biri sizi tanıdı ve davayı almak isteyip istemediğimi sordu,' diye gülümsedi. 'Merhaba Ava. Kötü bir kesik. Neden , böylece daha iyi bakabilirim.

"Elbette... Sanırım sadece antibiyotik reçetesine ihtiyacım var. doldu. Seni tekrar görmek güzel. İyi misin?" diye sordu, Callanach ile eski kız arkadaşı arasındaki gerginliğin korkunç derecede farkındaydı ve çay partisi sohbetinin işleri daha da kötüleştirip kötüleştirmeyeceğini merak ediyordu.

'Önce temizleyip sonra dikmem gerekecek. Kelebek dikişler yanları düzgün bir şekilde bir araya getirmiyor. Bu şekilde kalırsa ciddi bir yara izi kalacak ve alttaki doku ömür boyu acı verecek.

'Dikişlere evet o zaman,' dedi Ava. 'Luc, bu biraz zaman alabilir. Gidip kahve ya da başka bir şey içmek ister misin? Kusura bakma Selina, olay yerinden yeni geldik. Uzun bir gün oldu.

'Tabii, sana bir çay getireyim. Selina, espresso?'

"Lütfen," diye başını salladı, çekmecedен çeşitli aletler aldı ve Ava'nın bacağının üstüne bir ışık tuttu. "Önce sana anestezi yapmamı ister misin?" diye sordu.

"Zahmet etmeyin. Zaten o kadar acı veriyor ki, iğne batırmanız pek bir şey katmayacaktır.

Selina şerit dikişleri sökmeye ve yarayı temizlemeye başladı. Ava onun hünerli parmaklarının sihrini izledi ve Callanach'ın böylesine güzel bir yaratıktan nasıl vazgeçebildiğini merak etti. Çok fazla ortak noktaları varmış gibi görünüyordu.

'Luc'la aranızda olanları duyunca çok üzıldüm,' dedi Ava. "Gerçekten. Bence onun için çok iyiydin.

'Bu enfeksiyonun üstesinden gelmek için bir antibiyotik iğnesine ihtiyacınız olacak. Yaranın dibinde bazı küçük taşlar ve tozlar sıkışmış. Enfeksiyonun üstesinden gelene kadar iyileşmeye başlamayacak. Bu nasıl oldu?'

"Gece geç bir kalede olası bir suçu kontrol ederken düştüm. Tanrıya şükür Luc yanımdaydı. Her zaman doğru zamanda doğru yerde olur. Antibiyotiklerle ateş edin.

İğneler beni rahatsız etmez. Ne olduğunu sormamın sakıncası var mı? Beni ilgilendirmediyini biliyorum ama Luc özel hayatı konusunda çok kapalı ve onun için endişeleniyorum.

Selina iğneyi Ava'nın bacağından çıkardı ve kesici alet kutusuna attı.

"Patronu olarak mı yoksa başka bir sıfatla mı soruyorsunuz?"

Arkadaşı olarak. Biliyor musun, sinema arkadaşımı benden çaldın. Başka kimse Çarşamba geceyarısı benimle siyah-beyaz film izleyemez. Yine de onu mutlu görmek için fedakarlık yapmaya devam ederdim. Aranızın düzeleceğini umuyordum.'

Selina steril bir paketten yarım daire şeklinde bir dikiş iğnesi aldı ve dikişe başlamaya hazırlandı.

'Luc karmaşık biri,' dedi. 'Geçmişini onu her gün etkiliyor. İnsanların ondan yanlış beklentileri var ve o da bunun ağırlığını hissediyor.

Ava gözlerini kapadı ve yatağın kenarlarına tutunarak başını arkaya yasladı. İğneler konusunda cesur olmak bir şeydi, ama sadece bir aptal iğnenin kendi etine girip çıkmasını izlemek isterdi.

'Bu yüzden ikiniz çıkmaya başladığınızda çok memnun oldum. Astrid Borde ile yaşadığı onca sorundan ve tecavüz iddiasından sonra gerçekten güvenebileceği birine ihtiyacı vardı.

Aniden nefes aldı. Yaranın etrafındaki et fark ettiğinden daha hassastı ve acının daha da kötüleşemeyeceğini düşünmekle hata etmişti.

"Seninle benim hakkımda çok konuştu mu? Selina sessizce sordu.

Ava, Callanach'ın hafta sonları ne yaptıklarını ya da Selina'nın nasıl biri olduğunu anlattığı konuşmaları hatırlamaya çalışarak, "Elbette," diye güvence vermek için acele etti. Hiçbir şey bulamadı. "Ama işimiz göz önüne alındığında bu zor. Pek çok insan özel hayatlarını kapıda bırakmayı tercih ediyor, böylece siz de evinize rahatça gidebiliyorsunuz. Anlıyorsunuzdur. Sizin için de aynı şey geçerli olmalı.

"Aslında iş arkadaşlarımla hep Luc hakkında konuşurduk," dedi Selina, dikişi kolaylaştırmak için yarayı kurulayarak. "Bu yaz birlikte yaşamayı umuyordum. Sana bunu önerdiğimi söylemedi mi?"

"Sanırım bu konuda bir şeyler söyledi, evet," diye yalan söyledi Ava, perdeye bakıyor ve Callanach'ın içkilerle ne kadar merak ediyordu.

Kötü bir yalancıydı ve Selina entelektüel açıdan herkesle boy ölçüşebilirdi. Çok yakında konuyu değiştirmek için beceriksizce bir girişimde bulunmak zorunda kalacaktı.

"Ben de senin gibi Luc'un mutlu olduğunu düşünüyordum. İkimiz de Avrupalıyız, İskoçya'ya göç etmişiz, aktif sporları ve güneş ışığını seviyoruz, vardiyalı çalışmanın getirdiği baskıları anlıyoruz. Mükemmel, değil mi?"

Ava küçük bir baş sallama hareketi yaptı. Acı gerçekten de çok kötüydü.

"Kendime sorup duruyorum, neden bu işin karar verdi? Yeterince eğlenceli değil miyim, yeterince iyi bir aşçı değil miyim, hayatı çok mu ciddiye alıyorum? Ama biliyor musunuz, bunun benimle bir ilgisi olduğunu sanmıyorum. Bu kulağa kibirli gelebilir..."

'Hiç de değil. Arkadaşım Natasha senin bir tanrıça olduğunu düşünüyor,' diye araya girdi Ava.

'... ama çok çalışıyorum, çok oynuyorum ve kötü durumda değilim. Ava'nın gözlerini devirmemek için yapabileceği tek şey buydu.

"Sanırım başka biri daha olmalı. Selina dikiş atmayı bırakıp dik oturdu ve Ava'nın gözlerinin içine bakmak için durakladı. "Sen ne düşünüyorsun Ava? Luc'un hayatında hakkında hiçbir şey bilmediğim başka bir kadın mı var?"

"Lanet olsun, hayır. Seninle tanışana kadar münzevi biriydi. Komşusu Bunny ile garip bir an yaşadı ama bu onun değil kadının suçuydu ve başlamadan bitti. Bunun dışında, bildiğim kadarıyla İskoçya'ya taşındığından beri tek bir randevusu bile olmadı. Selina bacağının üzerine bir gazlı bez yapıştırırken Ava bacağındaki düzgün dikişi inceledi. "Vay canına, harika iş çıkarmışsın. Gerçekten minnettarım.

"Yani seninle sinemada, akşam yemeğinde, içkilerde, balık tutmada buluşmalarımız dışında..." dedi Selina, operasyondaki kalıntıları temizlerken.

"İkimiz de bunlara randevu demezdik," diye güldü Ava. "Birlikte olacak başka kimseleri olmadığı için birbirlerine arkadaşlık iki iş arkadaşı belki.

'Geceleri bazen senin adını söyleyerek uyandığını biliyor musun? Sürekli tekrarlayan bir kabusu var. Bana bunun senin rehin alındığın bir zamandan geldiğini ve sana çok geç ulaşacağından endişelendiğini söyledi.

Bu sizin için korkunç bir travma olmuş olmalı. Selina eldivenlerini çıkardı ve bir çöp kutusuna attı.

"Öyleydi," dedi Ava sessizce, olayları hatırlamak istemiyordu. Diğer kadınlar onun kadar şanslı değildi. Hepsi hayatta kalamamıştı.

'Bu tür travmalar insanlar arasında güçlü bir bağ yaratır. Bazen o rüyalardan uyandıktan sonra sana sarılsa daha mutlu olacakmış gibi hissederdin. Ben her zaman sadece bir yedektim. Sanırım bunu geç değil de erken anlamam daha iyi oldu. Ayağa kalktı ve cebinden bir reçete defteri çıkardı.

'Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm. Sonunda içkiler geldi,' dedi Callanach, perdeyi kenara iterek içeri girdi ve buharlı kâğıt bardakları ikisine de uzattı.

"Teşekkür ederim," dedi Ava sessizce. "Luc, ben pantolonumu giyerken dışarıda bekler misin lütfen?"

"Elbette, yardıma ihtiyacınız olursa seslenin yeter.

Kafası karışmış görünüyordu ama yine de çıktı.

Ava derin bir nefes aldı ve bir cevap oluşturmaya çalıştı. Selina belli ki Callanach ile aralarındaki durumu yanlış değerlendirmişti ve eğer onları ayıran şey buysa, bunu düzeltmesi gerekiyordu.

'Selina, Luc ve ben sadece iş arkadaşınız. Bunu biliyorsun, değil mi? Beni ilgi bir kadından çok erkeklerden biri gibi görüyor. Ve aramız her zaman kolay değil. Tanrım, tartıştığımızda fırtınaya yelken açmış gibi oluyoruz.

"Eminim öyledir," diye gülümsedi Selina. 'İşte reçeteniz. Hemen doldurtmalı ve bu gece antibiyotik almaya başlamalısın. Tüm tabletleri bitirene kadar alkol yok. Bacağında herhangi bir sorun olursa hemen bir doktora görün. Dikişleri olabildiğince kuru tutun.

Ava doğruldu ve kot pantolonunu yavaşça geri çekti.

"Teşekkür ederim," dedi sessizce, Selina'nın elinden kâğıt parçasını alarak.

"Ona zarar verme Ava," diye fısıldadı Selina. 'Sert davranabilir ama bir insan ancak bu kadarını kaldırabilir. Eğer onun senin için hissettiklerini sen de onun için hissetmiyorsan, gitmesine izin vermelisin.

"Ama ben...

'Saygısızlık etmek istemem ama aptalı oynamayı bırak. Bu sana yakışmıyor,' diye bitirdi Selina. "Umarım bacağın yakında iyileşir.

Ava yatağın kenarına oturmuş, espressosunu unutmuş ya da bırakmış olan Selina'nın peşinden gidip gitmemesi gerektiğini düşünüyordu. Söyleyecek başka bir şey de yoktu zaten. Callanach ile aralarında bir şeyler olduğuna açıkça karar vermişti ve aptalı oynama yorumuna gelince... bu çok ileri bir adımdı. Callanach gibi birini paylaşmanın zor olduğunu tahmin ediyordu. Yakışıklılığı ve Fransız cazibesi onu pek çok kadın için hedef haline getiriyordu, bu yüzden herhangi bir kız arkadaşının kıskançlık krizine girmesi anlaşılabilir bir şeydi. Callanach'la birlikte çok yakın çalışıyorlardı.

Ayaklarını tekrar spor ayakkabılarının içine soktu. İtiraf etmeliydi ki, yakından çok daha fazlasıydı. Bu sabah, hayatını kurtardıktan kısa bir süre sonra onun yatağında uyanmıştı. Selina'nın hissettiği buydu. Polis ortaklarının bazen geliştirdiği o ortak bağımlılık, tüm dünyada sizi asla hayal kırıklığına uğratmayacak tek bir kişi olduğu hissiydi. Ne düşündüğünüzü bilen, her hareketinizi ve kararınızı tahmin edebilen ve *her düşüğünüzde* - fiziksel, duygusal, profesyonel, kişisel olarak - sizi her seferinde yakalayacak bir insan olduğu bilgisi.

Ava çayından bir yudum aldı ve alt dudağını ısırды, Selina'nın sanrısı hakkında Callanach'la konuşup konuşmaması gerektiğini düşündü. İlk başta biraz şaşırabilirdi ama işin komik tarafını görebilirdi. Belki de Selina'yla aralarındaki uçurumu onarabilecekleri bir konuşma yapmalarını bile sağlayabilirdi.

Kabuslardan bahsetmek onu şok etmişti. Hayatının o korkunç günlerini zihninde olabildiğince geriye itmiş ve bunu yaparken de diğer herkesin de aynı şeyi yaptığını varsaymıştı. Callanach onu son derece dengesiz bir psikopata kaptırma ihtimaliyle yaşamıştı ve bu onun için çok zor olmalıydı. Kendini topladı ve koridorda dolaşırken onu bir not panosunu okurken ve kahvesini yudumlarırken buldu.

"Gidebiliriz," dedi usulca.

'Harika, çabuk oldu. Selina nerede?'

"Başka bir kabine çağrıldı," dedi Ava, yalan söylemek gecenin teması haline gelmişti. Sana veda etmemi söyledi. Onu aramalısın

Yakında. Eminim ikiniz de daha az telaşlı olduğunuzda bir içki içmekten memnun olacaktır.

"İyi fikir," dedi, bir kolunu Ava'nın beline dolayarak ona yaslanmasını ve bacağındaki baskıyı azaltmasını sağladı. "Ben kahve alırken Selina'yla ne konuştunuz?"

Ava zar zor durakladı. "İspanya," dedi. "Beni bir eczaneye götürür müsün?"

"Neye ihtiyacın varsa," dedi ve arabanın kapısını açtı. "Tamamen seninim."

Dokuzuncu Bölüm

Önce

Ava eczanede reçetesinin doldurulmasını beklerken, elinde balık yemeğinden daha ölümcül bir şey olmayan bir adam Edinburgh sokaklarında dolaşüyor, dikkatsizce açık bırakılmış pencerelerden içeri bakıyordu. Dr. Selina Vega, sevdiği ve kaybettiği adamı gördükten sonra uyuyamayacağını bildiği için, hasta olduğunu söyleyen bir meslektaşının yerine nöbet tutmayı teklif etmişti. Pax Graham yepyeni masasında oturmuş, huzurevindeki personelin ifadelerini okuyor ve yeni görevinin ikinci gününde patronuna bir meslektaşının bir cinayet davasının baş şüphelisi olduğunu nasıl söyleyeceğini düşünüyordu. Ve Bayan Fenella Hawksmith - son üç haftadır nerede olduğunu merak eden bingo arkadaşlarına göre Fenny - Edinburgh Şehir Morgu'na nakledilmek üzere bir ceset torbası içinde dışarı çıkarılıyordu.

Fenny hayatının son üç yılında ölümün rahatlatıcı bir şey olacağını düşünmüştü. Kocasını kanserden kaybetmek kötü ama hızlı olmuştu. Paylaştıkları evde yaşamaya devam edemeyince, Easter Road'daki daha ucuz, isimsiz tek yatak odalı daireyi tutmuştu. Ona daha çok acı veren şey ise Glasgow'da uyuşturucu yüzünden kaybettiği kızıydı. Alice on iki yıl önce kaçmıştı. Geri dönmüştü. Rehabilitasyona gitmişti. Tekrar nüksetmiş. Tekrar kaçmış. Sokaklarda yaşadı. Eve döndü. Onlardan çaldı. Tekrar kaçtı. Fenny son beş yıldır biricik kızının hayatta mı yoksa ölü mü olduğunu bilmiyordu. Babasının ölüm haberini bile onunla paylaşamadı.

onu. Yas tutarken sarılacak kimse yoktu ve onu teselli edecek ve ona yaşamak için bir neden verecek kimse yoktu.

Fenny'nin doktoru anlayışlı ama aşırı zorlayıcı davranmış, umutsuzluk duygularını anlattığında istek üzerine antidepresan yazmıştı. Kocasının bakımevi ona ulaşmıştı ama orada çiçekli elbiseler giyen çok fazla kadın vardı. Kendi annesi olsa 'Edinburgh sosyetesı' derdi ve büyüdüğü Glasgow'un yoksulluğundan milyonlarca kilometre uzaktaydı. Onu yargıladıklarından değil, sadece kendini oraya ait hissetmediğinden.

Kendini içinde bulduğu sefil dünyadan çıkmak için yaptığı ilk girişim, aldığı tüm tabletleri ve onları yıkamak için kullandığı ucuz kırmızı şarap şişesini kustuğunda aniden sona ermişti. Tek kalıcı sonuç, bej renkli halı üzerinde kötü bir leke ve günlerce süren bir akşamdan kalma olmuştu.

Bir sonraki olay daha iyi planlanmıştı. Sevdığı ve kaybettiğı insanların fotoğraflarıyla çevrili evinde intihar girişiminde bulunmaktan daha iyi bir yol olduğunu bildiğinden, biriktirdiğı yüz sterlinini yanında götüremeyeceğini düşünerek harcamış ve bir otel odası tutmuştu. Bu harcamadaki ironi şuydu ki, eğer kendini sadece kendi banyosuna kilitlemiş olsaydı, intihar başarılı olabilirdi. O sabah temizlik görevlilerinden biri tam takım temiz havlu getirmeyi başaramamıştı, bu yüzden Fenny bileklerini keserken kadın kapıyı çaldı ve cevap gelmeyince içeri girdi.

Bir ambulans çağrılmış ve Fenny yakındaki bir hastaneye götürülmüştü. Bir psikiyatri danışmanı görevlendirilmiş ve sonraki dört ayı, personelin pembe giydiğı, normalden çok daha fazla gülümsediğı ve yoga, meditasyon ve farkındalık gibi bir dizi günlük ders alması için ısrar ettiğı bir birimde yatarak geçirmişti. Bu sürecin sonunda Fenny o kadar kusursuz bir öğrenci olmuştu ki, pasta ve iyi dileklerle taburcu edildi.

Bir daha asla yoga derslerine dönmek zorunda kalmamak için her şeyi yapabileceğine dair hiçbir fikirleri yoktu, sürekli şarkı söyleyen ve vücudunu sevmesi ve onu dinlemesi gerektiğı konusunda ısrar eden bir öğretmenle. Fenny'nin vücudunun kendisinden nefret ettiğinden emindi ve onun söylediğı hiçbir şeyi dinlemek istemiyordu.

söylemesi gerekiyordu ama uyum onu birimden çıkarmıştı ve bu da onu gerçekten kızdıran bir yan etki yaratmıştı. Kocasının günde kırk tane sigara içmesine ve yaşlılığa doğru yürürken onu yalnız bırakmasına kızgındı. On yıldan uzun bir süredir her gün uğruna ağladığı kızının hiçbir iyi neden yokken gitmiş olmasına kızgındı. Gece gündüz rap müzik çalan komşularına kızgındı.

Öfkenin kendi başına bir tedavi olduğu ortaya çıktı. Artık ölmek istemiyordu. Rap müziğe İtalyan operasıyla karşılık vererek, bütün bir festivali bastıracak bir hoparlör satın almıştı. Bir tombala kulübüne katılmıştı çünkü kocası hayatını böyle boş şeylere para harcayan kadınlar hakkında söylenerek geçirmişti. Oldukça eğlenceli olduğu da ortaya çıkmıştı. Ve kızını kayıp kişiler web siteleri ve aile birleşimi ajansları aracılığıyla aramayı bırakmış, ölmüş ya da kayıp kalmak isteyen birini geri getirmek için yapabileceği hiçbir şey olmadığı gerçeğini kabul etmişti. Kaderin oyunlarını oynamasına izin vermek onun yeni felsefesi idi. O sadece akıntıya kapılıp gidecekti.

Sonra bir Salı günü öğlen vakti kapısı çalındı. On bir ile öğle yemeği arasında kapıyı açmayı kim dert ederdi ki? Günün o saatinde kötü bir şey olmazdı, kendi evinizde bir Salı günü olmazdı. Diğer kiracılardan birinin isim bile sormadan insanları içeri buyur etmesi alışılmadık bir durum değildi. Pizza teslimatçısı düzenli olarak herhangi bir düğmeye basıyor ve yağmurdan korunmak için içerideyken daire numarasını kontrol etmekle uğraşıyordu.

Fenny kapıyı açtığı anda gelenin yine kendisini azarlamak için geri dönen Yehova'lar olmadığını umuyordu. Onlara defolup gitmelerini söylediğinde kendini hep suçlu hissedirdi ama bunu yapmamasının sonucu bazen kapıyı kapatmak için bir bahane bulurken broşürlerinin ne kadar güzel basıldığına dair otuz dakikalık kibar bir sohbet olurdu.

Onun yerine, kapısındaki adam kasvetli ve profesyonel görünüyordu.

"Bayan Hawksmith," dedi, parlak renkli bir kordondan sarkan bir rozet tutarak. 'Ben aileleri yeniden bir araya getiren bir hayır kurumundan geliyorum. Kızınız Alice hakkında bilgimiz var. Kötü bir zaman değilse konuşabilir miyiz?

Bunu bir an bile düşünmemiştir. Otuz saniye sonra, şık pantolonunu mahvetmeden oturabileceği bir yer olsun diye koltuğundaki kırıntıları temizliyordu. Kafası allak bullak olmuştu. Uzun zaman sonra kızından haber almak... Yani ölmemiştir. Eğer ölmüş olsaydı, polis kapısına dayanırdı.

Fenny küçük oturma odasının ortasında durmuş, bir o yana bir bu yana gidip geliyor, haberleri duymak istiyor, ne olabileceğinden korkuyor, varlığını çoktan unuttuğu bir umuda tutunmaya çalışıyordu.

"Burada sana destek olabilecek biri var mı yoksa bugün yalnız mısınız?" diye sordu adam.

'Hayır, sadece benim...'

Fenny heyecandan adamın adını bile sormadığını fark etti. Şimdi nasıl geri döneceğinden emin değildi, zaman kaybetmek de istemiyordu. Haberler vardı. Birdenbire her doğum gününe ve Noel'e, her Anneler Günü'ne, kızının yatağında uyumadığı her sabaha değer olmuştu. Nihayet, kaybın boşluğundan başka bir şey olma ihtimali vardı.

'Açıklığa kavuşturmak için söylüyorum, şu anda birlikte yaşamıyor ya da aynı evi paylaşmıyorsunuz. Sizinle paylaştığımız her türlü bilginin gizli kalacağını belirtmek önemlidir.

"Evet, kesinlikle," diye bağırdı Fenny. 'Burada sadece ben varım. Eğer bir haber alırsanız, bu konuda başka kimseyle konuşmayacağıma söz veriyorum.

"Güzel," dedi güven verici bir şekilde. 'Her şey yolunda görünüyor. Son olarak, şu anki ruhsal durumunuzu değerlendirmem gerekiyor. İnsanların uzun süredir kayıp olan sevdikleriyle ilgili haberlere genellikle çok güçlü tepkiler verdiğini görüyoruz ve yeniden bir araya gelme süreci zorluklar ve hayal kırıklıklarıyla dolu olabiliyor. Bu, insanların duygusal olarak iyi bir durumda olmadıkları sürece çıkmalarını tavsiye ettiğimiz bir yolculuk değildir.

Yeniden tanışma. Bunu hayal etmemiştir. O kelimeyi söylemişti. Kızı sadece hayatta değildi, aynı zamanda ulaşılabilecek bir yerdeydi ve temas kurabilecek durumdaydı. O anda her şeye inandı. Karma, kısmet, kader, Tanrı, dört yapraklı yoncalar - her şeye. Her şeyi sona erdirmek için bir otel odasına para harcamaya karar bir nedeni vardı. Temizlikçi kadının olabilecek en kötü -şimdi en iyi- anda gelmesinin bir nedeni vardı.

Yogadaki bitmek bilmeyen esneme hareketleri, aşağılanmanın ve sahte gülümsemelerin her saniyesine değmişti. Sakinleştiriciler midelerini bulandırmıştı. Hayatının her kirli ya da sıkıcı ayrıntısını döktüğü terapi. Hepsi onu buraya getirmişti.

Alice'in fotoğrafını pencere pervazından almak için odayı geçti - sadece üç adım, ama bacakları jöle gibiydi ve başaramayacağından endişeleniyordu. , yedi yaşındaki biricik kızı bir resim yarışmasını kazanmıştı. Gerçek bir yeteneği vardı, kesinlikle Fenny'den miras kalmamıştı. En iyi yaptığı şey yüz çizmekti, genç hayatının saatlerini bir masanın başında geçirmiş, not defteri üstüne not defteri doldurmuştu.

Fenny o çizimlerden bazılarını hâlâ bir zarfın içinde saklıyordu, düğün fotoğrafları ve Anneler Günü kartlarıyla birlikte bir kutuya saklamıştı, o kadar değerliydi ki artık onları çıkarıp ellemeye cesaret edemiyordu. İçinde, uyuşturucunun kızının dünyasını, sıcak kolların sadece plastik ambalajlardan çıkan hayallerden ibaret olduğu ve sadece para vermenin onu aşkını ilan etmeye ikna etmeye yettiği bir yer haline getirmesiyle nefret çığlıklarına dönüşen çocukça sonsuz aşk ilanları vardı.

"Nerede o? Fenny fısıldadı, yüzündeki kaslar tanıdık olmayan bir görüntü oluşturmak için yükseliyordu.

Gülümseme o kadar uzun zamandır hayatında yoktu ki, gülümsemek ona yabancı bir duyguydu.

"Bilmiyorum," dedi adam, "onu görmeyi hak ettiğinizi düşünüyor musunuz?

Fenny'nin gülümsemesi biraz azaldı.

"Hak etmek mi?" diye sordu yavaşça. "Evet, elbette, bebeğimi görmeyi neden hak ki?

"Hayatına değer verdin mi Fenella?

"Tabii ki var. Kocam gitti. Kızımızın gözlerine tekrar bakabilmek için her şeyi yapardı. Şimdi geriye bir tek ben kaldım ve bunu ikimiz için de yapmak zorundayım. Babasının öldüğünü bile bilmiyor. Bunu ona nasıl söyleyeceğimden emin değilim. Fenny'nin bacakları sonunda gevşedi ve derin nefesler alarak kendini kanepeye bıraktı.

'Kocanız onun ölümünü engelleyemezdi, değil mi? Yanılmıyorsam onu kanser aldı.

"Um..." diye durakladı.

Fenny'nin isteyeceği son şey, kendisine yardım etmeye çalışan bu adama karşı kabalık etmekti ama adamın bu bilgiyi nereden aldığından emin değildi. Alice'in onun yokluğunda meydana gelen trajediyi bilmesine imkân yoktu ve Fenny yeniden birleşme ajanslarından hiçbirine kocasının hastalığının ayrıntılarını verdiğini hatırlamıyordu.

Evet, akciğer kanseri. Kızımı bulmaya çalışırken birkaç ajansa kaydolmuştum. Siz ortaya çıktığınızda biraz şaşırdım ve sizin ajansın adını kaçırdım.

'Ama sen...' -sanki o tek kelime etmemiş gibi devam etti- 'hayat hediyesini hafife aldın. Onu bir atabileceğini düşündün. Bu dünyadaki yerinizin getirdiği sorumluluklardan kurtulma ihtiyacınızın, size verilenin değerini bilmekten daha önemli olduğuna karar verdiniz.

"Neden bahsettiğinizi anlamıyorum," dedi Fenny. 'Bunun kızım ile ne ilgisi var?

"Hala ilaçlarını alıyor musun, yoksa sana yardım etmeye çalışan insanlardan daha iyi bildiğine mi karar verdin?" diye sordu.

Fenny elinde tuttuğu Alice'in fotoğrafını titreyen eliyle sehpanın üzerine bıraktı.

"Seni kim gönderdi?" diye sordu sessizce. 'Hastaneden biri miydi? Bu onların takip rejiminin bir parçası mı? Test mi ediliyorum? Eğer tüm bunlar hala iyileşmekte olduğumdan emin olmak için yaptıkları planın bir parçasıysa, o zaman onlara kızım hakkında verdiğim bilgileri kullanmak ...'

Cümlesini tamamlayamadı. Olanlar karşısında duyduğu tiksintiyi ifade edebilecek kadar güçlü bir cümle yoktu.

Fenny adamı bir aşağı bir yukarı süzdü. bir dosya yoktu. Hiçbir evrak yoktu. Eğer kızı hakkında konuşmaya geldiyse, bazı notlar alıyor ya da ondan bir belge imzalamasını istiyor, hatta kimliğini kontrol ediyor olmalıydı. Oturma odasında etrafına bakınarak

gözlüğünü nerede bıraktığını hatırlamaya çalışıyordu ki şu anda kimlik kartında bulanık bir kütleden ibaret olan son derece küçük yazıyı okuyabilsin.

"Fenella, bir konuşma yapmamız gerekiyor ve bana doğru cevapları vermene ihtiyacım var," dedi ayağa kalkarak. 'Konsantre gerekecek. Bu konuda sana yardım edeceğim, tamam mı? Her şeyi senin için çok daha kolay hale getireceğim.

Fenny, adamın pantolonunun cebindeki şişkinliğe bakarak, "Kızımı görmek istiyorum," dedi.

Kesinlikle cep telefonu şeklinde değildi ve geniş kıvrımları bir dizi tuştan başka bir şey olduğunu gösteriyordu.

"Öyle mi?" diye sordu. 'Onu gerçekten düşünmek için ne kadar zaman harcıyorsun? Günde bir kez mi? Senden o kadarını bile alıyor mu? Onu belki haftada bir kez düşünmen daha gerçekçi değil mi?

Fenny ayağa kalktı, ona rahat olduğundan daha fazla yaklaştı ve yüzünü birkaç santim kaldırarak doğrudan ona baktı.

"Günün hiçbir saati kızımı düşünmeden geçmiyor," dedi, gözleri yaşlarla dolmuş ve öfkesi tüm kaslarını germiştir.

"Öyle mi?" diye gülümsedi. 'Kayıp çocuğunu gerçekten seven bir anne gerçekten intihara teşebbüs eder mi? Sanmıyorum. Onu gerektiği kadar bekleyeceğinize inanıyorum, çünkü kızınızın eve dönme, tutuklanma, hastaneye düşme ve sizi sorma ihtimali gibi çok küçük bir ihtimal bile olsa, onun için orada olmalısınız. Neden o zavallı kızı hayatta kalan tek ebeveyninden mahrum bırakmaya çalışıyorsunuz? Bu doğru değil.

Uzandı ve sağ eliyle Fenny'nin sol elini tuttu. Dokunuşunda bir gariplik vardı, fazla soğuk, sahte. Daha iyi görebilmek için elini kaldırdı.

Eldivenler. Bu adam her kimse, nedense şeffaf plastik eldivenler giyiyordu.

Aklındaki soruyu kelimelere dökmek için ağzını açtığı anda, sol bileğinin üzerinde metalik bir çıt sesiyle noktalanan bir darbe hissetti. Sarkan kelepçe kapalıydı ama aşırı sıkı değildi. Gülünç bir şekilde, adamın polis olup olmadığını merak etti - kızının ölümünü bildirmek için değil, onu bazı suçlardan tutuklamak için oradaydı.

işlediğini bile bilmediği ebeveynlik suçu. Yanlışlığı kavraması birkaç saniye sürdü.

'Ne halt ettiğini sanıyorsun sen? Hemen evimden defolup gitmelisin. Beni duyuyor musun?'

Adam güldü.

Fenny kelepçeyi çekiştirdi. Kelepçeyi çıkarmasını bile istemiyordu. Bu onun kendisine tekrar dokunması anlamına gelirdi ve bunu gerçekten istemiyordu. Hele o ürkütücü eldivenlerle.

'Şimdiden gitmemi mi istiyorsun? Ama sana Alice hakkında söylemeye geldiğim şeyi henüz duymadın,' dedi.

"Buraya benimle kızım hakkında konuşmaya gelmedin," dedi Fenny. 'Şimdi dairemde defol git, seni lanet olası ucube, yoksa polisi arayacağım.

Adam dikkatini Fenny'nin odasını cüceleştiren hoparlöre çevirdi, onu açtı ve Fenny'nin saatlerce hiç uğraşmadan rastgele müzik dinlemesini sağlayan iPod'u aşağı kaydırды.

'Operayı seviyorsun, değil mi? Daha önce senin kapından duymuştum,' dedi. 'Birkaç kez o kadar gürültülüydü ki sokaktan bile duyabiliyordum. Bir düğmeye bastı ve kemanlar dramatik bir minör tonda havayı doldurdu. "Seninle ilgili beni etkileyen tek şey bu. Bizi canavarlardan ayıran şey sanata verdiğimiz değerdir.

Fenny çığlık attıkça, adam müziğin sesini daha da yükseltti. Alt kattan Amerikalı bir rapçinin misilleme tınıları geldi.

"Bunu banyoya götürelim Bayan Hawksmith, çünkü sizin tercih ettiğiniz yer orası.

Adam onu kelepçesinden tutarak banyoya doğru götürdü ve bu onu şok olmuş hareketsizliğinden kurtarmaya yetti. Fenny ön kapıya doğru bir hamle yaptı, kelepçeyi parmaklarının arasından söktü ve koşmaya başladı. Onun bir hamle yapmasını bekliyordu. Fenny yere düştüğünde, adamın uzanmış ayak bileğini bacaklarının arasına sıkıştırdığını ve çenesiyle halıyı selamlamasını sakince izlediğini fark etti.

Fenny, "Şerefsiz," diye mırıldandı.

saçlarından tutup geri çekti ve dudak büktü.

Bu doğru. Artık yaşamak istiyorsun. Artık nankör, sızlanan küçük bir sürtük olmayı bırakmaya ve sahip olduklarını korumaya karar verdin.

Sadece o benim. Onu vermek istedin ve ne mutlu sana ki bu hediye değer verecek tek kişi benim.

"Ben hiç ölmek istemedim," diye haykırdı Fenny. "Gerçekten istemedim. Depresyondaydım. O zamanlar bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum ama hastanede öğrendim. Bana yardım ettiler. Siz kimsiniz? Bir hayır kurumundan değilsin. Sana benden kim bahsetti?"

'Zavallı ölü kocanız konuda ne yapardı sizce? O korkunç, kaçınılmaz bir hastalığa yakalandı ve hayatını istemeden kaybetti. Sonra sen gidip kendi hayatını çöpe atmaya karar verdin, hayatının güzelliğini, insanların bedenlerinde barındırdıkları gücü hiç düşünmeden. Onun hayatı çalındıktan sonra kendi hayatınıza tek kullanımlık muamelesi yaptınız. Ne düşünüyorum biliyor musunuz, Bayan Hawksmith? Bence kocanız yaşama hakkınızı kaybettiğinize karar verirdi.

Ceketinin içinden bir silah çıkardı. Fenny daha önce hiç gerçek bir silah görmemişti. Hayal ettiğinden daha küçüktü ama atmosfere kötülük salıyordu. Varlığı bile zehir sızdırıyordu.

"Giysilerini çıkar," diye emretti adam, "ve banyoya gir.

Fenny porselen beyazlığına baktı ve ölümün onu beklediğini gördü.

"İstemiyorum," diye hıçkırdı.

Bu iyi bir şey. İstememek iyidir. Bu iyileşme sürecinin başlangıcı. Kıyafetlerini çıkar.

Fenny'nin beyninin içinde bir sinek sürüsü vızıldıyordu ve ne kadar uğraşırsa uğraşsın pantolonunun fermuarını çalıştıramıyordu.

"Biraz mücevherim var," diye yalvardı. 'Ve çantamda biraz para. Büyükbabamın savaş madalyaları da var. Onların da bir değeri var. Hepsini alabilirsin. Umurumda değil. Lütfen beni öldürme. Bir şekilde pantolonunu yere düşürdü. "Unutma, Alice için burada olmam gerektiğini söylemiştin ve haklıydın. Her an ortaya çıkabilir. Yardıma ihtiyacı olan küçük bir bebeği bile olabilir. Gömleğinin düğmeleriyle uğraşırken elleri titriyordu. 'Bir daha aptalca bir şey yapmayacağımdan emin olmak için daha fazla tedavi olabilirim. Ne isterseniz yaparım. Sadece... bunu değil. Banyoya girmek istemiyorum.

Fenny ağladı ve o da takdirle başını salladı.

"Lütfen beni zorlama. Lütfen, lütfen beni..."

Bütün kıyafetlerini. Tıpkı daha önce yaptığın gibi. Her şeyi olduğu gibi görmek istiyorum. Donunu çıkarması için silahıyla işaret etti.

Fenny namluya baktı, gerçekten dolu olup olmadığını merak ediyordu. Mermi, onun için aklında ne varsa ondan daha hızlı olacaktı, bundan emindi. Gözlerinde bir sürüngenin tüm sıcaklığı vardı. Bunu hemen kapının önünde fark etmemiş olması şaşırtıcıydı. Gülümseme mükemmeldi, kıyafetler düzgündü ve konuşmalar güven vericiydi ama eğer gözler gerçekten de ruha açılan pencerelerse, o zaman onunkiler hayatın çoktan savaşı bıraktığı bir tür kimsesizler diyarını gözler önüne seriyordu. Normalde lm ve çürümeyle beslenen tüyler ürpertici şeyler bile orayı terk etmişti. Bu adamın içinde hiçbir şeyin sonsuz bir yankısı vardı.

Fenny o anda ne kadar yalvarırsa yalvarsın, ne kadar ağlarsa ağlasın, ne kadar ıglık atarsa atsın bir fark yaratmayacağını biliyordu. Bu sondu. Kvete girdi ve adamın talimatlarının geri kalanını hiç karşı koymadan yerine getirdi. Böylesi daha kolay görünüyordu.

Onuncu Bölüm

5 Mart

Ava ilk antibiyotik kapsülünü bir bardak portakal suyuyla birlikte yuttu ve son derece ağrıyan bacağını Callanach'ın kanepesine kaldırdı. Bacağı Saat 12.30'du ve şehir oldukça sessizdi.

"Bayan Hawksmith'in intihar etmiş olma ihtimali olduğuna inanıyor musunuz? Ava sordu.

'Fiziksel olarak bu hemen hemen mümkün olabilirdi, ama gerçek gibi hissettirmiyor. Neden ayak bileklerinizdeki kablo bağlarıyla kendinizi strese sokasınız ki?

"Belki de fikrini değiştiremeyeceğinden emin olmak içindir," dedi Ava. 'Sadece kablo bağları olsaydı inanabilirdim. Benim için bunu yapan kelepçelerdi. Tüm sahneye bir tablo oluşturulmuş hissi verdiler. Birileri zihinlerinde bu görüntüyü oluşturmak için çok çalışmıştı. Nasıl sonuçlanacağını görmüşlerdi. Elbette böyle bir intiharı planlayamazsınız. Çoğu durumda tepkisel ve kaotiktir. Uzman değilim ama doğal içgüdünüzün kendinize bir tür esneklik ya da çıkış maddesi vermek olduğunu . Ayrıca, bir rahatlık ya da kolaylık unsuru. Ne kadar depresyonda olurlarsa olsunlar, hiç kimse ölümünün bu kadar travmatik olmasını istemez. İntihar destek grubundan bir tanıkla Stephen Berry cinayeti hakkında konuştunuz, değil mi? Sence gelip benimle bu konuda konuşmak ister mi? Sanırım ikinci bir görüş verecek bir uzmandan faydalanabiliriz.'

Callanach bunu düşündü, Ava'nın haklı olduğunu ve Rune MacLure'un muhtemelen yardım etmekten mutluluk duyacağını biliyordu. Bu fikir

İkisinin bir araya gelmesi onu tekrar etkilemek için idealdi. Maclure'un Ava'yı güldüreceğini ve onu rahatlatacağını düşündü. Onun için doğru yaşıydı ve Callanach alyans takmadığından oldukça emindi. Bu bekâr olduğu anlamına gelmiyordu elbette, ama eğer öyleyse... Callanach orada kendini durdurdu. Ava'nın onun için iyi ya da kötü olabilecek erkeklere erişimini kısıtlamaya hakkı yoktu.

'Evet, adı Rune Maclure. Onunla yarın konuşacağım,' diyerek uzlaştı. 'Sen otopsiye git ve Ailsa'dan alabildiğini al. İstasyonda buluşup ekibi bilgilendirebiliriz. Zaman kazanmış oluruz.

'Yarın düşünecek başka şeylerin olacak. Pax Graham'ın huzurevindeki ölümle ilgili olarak sizinle görüşmesi gerekecek ve bunu ne kadar çabuk halledersek o kadar iyi olur. Yardımcı olabilecek herhangi bir bilgiye sahip olmanız durumunda dosyada resmi bir ifadeye ihtiyacı var ve bu, uygun prosedürü izlediğimizden emin olacak. Hâlâ bilmediğim şey, en neden orada olduğun. Şimdi uzun zaman önceymiş gibi geliyor ama daha önce gelmemin sebebi de buydu.

"Bu konuşma için bir içkiye ihtiyacım olacak, sen bana katılamasan bile," dedi ve kendine bir bardak kırmızı şarap doldurmak için mutfığa doğru yürüdü.

"Biranız var mı? Ava bağırdı.

'Evet, ama alamazsın. Doktorun emri. Selina sana nasıl göründü?'

Ava buna nasıl cevap vereceğini düşündü. Selina birçok şey olmuştu. Üzgün, kızgın, kederli. Kıskanç. Ava'nın kaçındığı kelime buydu. Onunla Callanach'ın ilişkisini kıskanıyordu. Yanlış bir izlenime kapılmıştı, bu çok açıktı ama bunu utanmadan nasıl açıklayabilirdi ki? Natasha ona Callanach hakkında pek çok kez takılmıştı ama bu sadece şakaydı. Arkasında hiçbir şey yoktu.

'Bence iyi olacak ve konuyu değiştirmeye çalışma. İskoçya'da MIT'ten başka kimseyi tanımadığını sanıyordum. Huzurevindeki adamın bugünden önce bir davanın parçası olmadığını biliyorum. Sistemde adı boş çıkıyor. Sen

Yarın bunu açıklamak zorunda kalacaksınız, o yüzden bugün bir alıştırtma yapsanız iyi olur.

Callanach kanepede onun yanına oturdu ve yaralı bacağını kendi kalçasına dayanacak şekilde kaldırdı.

"Bruce Jenson yıllar önce babamın patronuydu," dedi. 'Babam ilk gerçek işini Edinburgh Bespoke adlı bir mobilya şirketinde çalışırken bulmuş. Aslında ben daha doğmadan önceydi. Tatilimin bir kısmını ailemin geçmişini araştırarak ve anneme sorarak geçirdim, döndüğümde de onu dedim.

"Saçmalık. Ava, Callanach'ın yarım kadeh şarabı bir bitirmesini izledi. 'Ne zamandan beri tarihi araştırmalar hakkında konuşmak için bu kadar şarap içmen gerekiyor? Bana anlatmadığın şey ne?

'Hiçbir şey,' diye cevap verdi. 'Drama yok, sorun yok. Bugün ona ne olduysa tesadüfen oldu. DI Graham'a sabah ifademi vereceğim, adli tıp hakkında benimle görüşebilir ve bu iş burada biter.

Ava ona baktı. 'Peki, ben de ona uyacağım. Yani Jenson otuz küsur yıl önce babanın patronuydu. Neden gidip onu gördün?'

Callanach omuz silkti. 'Merak, sanırım. Geçmişle bir bağlantı kurma arzusu.

Pekâlâ. Ama size öldüğünü söylediğimde yüzünüz bomboştu. Onu canlı olarak gören son kişi olduğunuzu fark ettiğinizde biraz şok oldunuz ama onun için üzülmediğinizi ya da ailesi için endişelendiğinizi ifade etmediniz.

'Adamla bir kez on beş dakika görüştüm. Nasıl tepki vermemi bekliyorsunuz? Callanach başını koltuğa yaslayıp gözlerini kapatarak sordu.

"Yaşlı bir adamı ziyaret etmek için dünyanın en zararsız nedeni gibi görünen bir nedeniniz olduğunda ziyaretçi defterine adınızı yazmanızı ve rozetinizi göstermemenizi bekliyorum. Ayrıca, bana yalan söylemenden nefret ediyorum çünkü bu bana güvenmediğini hissettiriyor ve bu biraz üzücü bir durum.

"Ava, yapma bunu," diye fısıldadı Callanach.

"Ben hiçbir şey yapmıyorum," dedi ve kadehini elinden alarak bir yudum şarap içti.

"Evet, . Ona bakmak için başını yana çevirdi. "Ben basit tutmak isterken sen bunu duygularla ilgili hale getiriyorsun.

'Jenson'ın çenesinde DNA'nızın ya da parmak izlerinizin olabileceğini bana zaten itiraf ettiniz. Birinin yüzüne dokunmak ya sevgi dolu ya da kızgın bir harekettir. Hangisiydi?'

Callanach bardağını almak için uzanırken, "Salyasını akıttı ve ben de silmek için çenesini tuttum," diye cevap verdi.

"İfadenizde böyle mi yazdınız?" "Evet," dedi.

"Vazo nasıl kırıldı?

"Kazayla dirseğimle vurdum," dedi, temiz bir bardak getirip şarapla doldurmak için rafa doğru yürürken, Ava'nın tıbbi tavsiye ne olursa olsun sırtını vermeyeceğini biliyordu.

Komik. Seni uzun zamandır tanıyorum ve hiç sakar olduğunu görmedim. Etrafının çok farkındasın, özellikle de hastane gibi yerlerde. Bana karakterinin dışında görünüyor.

'Kazmayı bırakmalısın,' dedi. "Senin ve benim iyiliğim için.

'Önceki davalarda da sana aynı şeyi söyledim ve sen aramızda hiçbir sır kalmayana kadar araştırmaya devam ettin. Bunu benim için yaptın. Bilmemi istemediğin şey ne? Hadi Luc. Yüzünden senin DNA'nı alacaklar ve diğer tek DNA Jenson'a aitse, senin salya sümük açıklaman işe yaramayacak.

"Kahretsin," dedi. "Bunu hiç düşünmemiştim.

"Ne hakkında?

"Bulaşma olmadığından emin olmak için DNA'm onunkiyle karşılaştırılıyor. Karnını tutarak öne doğru sıçradı, yeni doldurduğu şarabı döktü ve kusmamaya çalıştı.

"Sakar olmadığın konusunda söylediklerimi geri alıyorum. Nazikçe gülümseyerek bardağı Luc'ün elinden aldı. "Luc, oluyor? Eğer Jenson'a dokunmadıysan, gerçekten her ne olduysa, endişelenecek bir şey yok.

Ava bir bez almak için topallayarak mutfağa gitti. Yere diz çöküp dökülenlerin en kötüsünü ıslatarak meslektaşına bakmamaya çalıştı. Sırılsıklam olmuş bezi lavaboya bırakarak ellerini yıkadı ve Callanach'a kanepeye dönmeden önce kendini toparlaması için zaman tanıdı.

"Dinle," dedi nazikçe, onun yanına oturarak, "dün gece almamam gereken bir risk aldığımda hayatımı kurtardın. O duvara tırmandım, bunun aptalca olduğunu biliyordum, ama gerçekten yaralanabileceğim aklıma gelmedi, çünkü sen oradaydın, beni tutuyordun. Sana ihtiyacım olduğunda hep oradasın. İzin ver ben de senin için aynısını yapayım. Lütfen.'

Callanach gözlerini ovuşturdu, omuzları aniden çöktü. Kanepede yana doğru döndü ve Ava da aynısını yaptı. Birbirlerine baktılar, bacaklarını yan yana uzattılar ve Ava onun konuşmasını bekledi.

"Annem geçen yıl Edinburgh'a geldiğinde ve siz onunla otelde buluşmamı ayarladığınızda, bana yıllar önce babamın çalıştığı fabrikadaki bir Noel partisinden bahsetti. Gençtiler ve para için mücadele ediyorlardı. İyi bir iş bulmak zordu ve kızım iyi İngilizce konuşamıyordu, bu yüzden babam ikisine de destek oluyordu. Edinburgh Bespoke'da süpervizördü, popülerdi, karısı o kadar güzeldi ki - ve o günlerde Fransız olduğu için egzotikti - sanırım iş yerinde bir miktar kıskançlık vardı. Noel partisi sırasında bir kamyon bozulduğunda, babam onu almaya gönderildi. Araba kullanabiliyordu ve annemle birlikte olduğu için içki içmemişti. Bir koca olarak sorumluluklarını çok ciddiye alırdı. İronik bir şekilde, eğer o gece içki içmiş olsaydı, annem tamamen güvende olurdu.

Ava hiçbir şey söylemedi. Gerek de yoktu zaten. Deneyimli bir polis memuru başına gelecekleri tahmin edebilirdi.

Şirket iki kişi tarafından yönetiliyordu. Gilroy Western ve merhum Bruce Jenson. Babam dışarıdayken genç ve masum anneme, partinin müzik ve gürültüsünden uzakta, üst katta bulunan ofisleri de dahil olmak üzere fabrikayı gezdirmeyi teklif ettiler.

"Aman Tanrım..." diye mırıldandı Ava.

"Onu bir ofise götürdüler, kapıyı kapattılar, kafasına bir bez torba geçirdiler ve içlerinden biri ona tecavüz etti. Ne yapacaklarını önceden kararlaştırdıkları belliydi, buna şüphe yok. Kendini savunmasının hiçbir yolu yoktu ve partide birkaç kadeh içmişti. Eğer onları ihbar ederse, kendisini onlara sunduğunu söyleyeceklerini ve kocasının işten atılacağını söylemişler.

'Ve baban onları öldürürdü. Senin gibi biri olsaydı, kelimenin tam anlamıyla,' diye ekledi Ava.

İşte böyle. Neden orada olduğumla ilgili korkunç gerçek bu. Uzun süre Jenson'dan uzak durmaya çalıştım ama annemi Paris'te gördüğümde, aradan geçen yılların ona acıyı azaltmadığını fark ettim. Bir nebze bile.'

"Pax Graham'a bundan bahsedemezsin," dedi Ava, beyni zaten birkaç adım öndeydi. 'Bu tür bir güdüyle seni aktif görevde tutmaya devam etmemin bir yolu yok.

O zaman beni uzaklaştır. Ben yapmadım, Ava. Yapmak istedim. Ailemin fotoğrafına bakmasını sağlamak için o piçin yüzünü tuttum ama bunama o kadar ilerlemişti ki bir cesedin çenesini tutuyor da olabilirdim. Bruce Jenson zaten cezasını çekiyordu. Oradayken fark ettiğim şey buydu.

"Vazo mu? Ava sordu.

"Ondan herhangi bir cevap alamayacağımı anladığımda kendimi kaybettim. Hemen temizlendim ve hemşireye bir kaza olduğunu açıkladım.

"Peki ya avlu kapısındaki kırılmış cam?

"Hayal kırıklığı içinde tekmeledim, sadece botumun ucuyla, böylece iz kalmayacaktı. Camda bir gerilme izi vardı ama kırılmadı. Bundan ben sorumlu değilim,' diye açıkladı Callanach.

Ava içini çekti. 'Geriye sadece giriş yapmak için rozetinizi kullanmış olmanız meselesi kalıyor. Bunun için açıklaman ne olacak?'

Callanach bir elini saçlarında gezdirdi. "Daha büyük sorun DNA olabilir." Ona gülümsedi. "Laboratuvarın benim ve onun örneklerini ne kadar dikkatli kontrol ettiğine bağlı.

"Anlamıyorum," dedi Ava.

"Annem babama tecavüzden hiç bahsetmedi ve babamın hiçbir şeyden şüphelenmemesi için onunla normal bir şekilde ilişkiye girmeye devam etti. Ertesi ay hamile olduğu ortaya çıktı'.

Ava'nın bu ilişkiyi kavraması birkaç saniye sürdü. Eli ağzına gitti.

. Luc, çok üzgünüm. O olamaz..'

Callanach, "Aslında üçte bir ihtimalle öyle," dedi. 'DNA'yı kontrol etmek için babamdan geriye bir şey kalmadı, bu yüzden elimdeki tek şey bir çıkarım süreci. Ben de bu yüzden oradaydım. Kafasından bir saç teli aldım ve test için gönderdim.

'Ama eğer o senin babansa, Olay Yeri İnceleme testleri sonuçlandığında DNA'nı tuhaf bir şekilde onunkine benzeyebilir.

"Evet," dedi Callanach.

'Bu da diğer kanıtlarla birlikte davayı jüri önüne çıkarmak için yeterli bir sebep olabilir. Lanet olsun.'

Callanach, 'Hı hı,' diye onayladı.

"Siktir, siktir, siktir," diye bitirdi Ava. 'Ama dediğin gibi bu sadece üçte bir ihtimal. O çıksa bile...' - gerçek kelimeleri söylememeyi tercih etti - 'laboratuvar DNA setlerinden iki ve ikiyi bir araya getiremeyebilir, özellikle de ceset üzerinde zaten sizinkini bulmayı bekliyorlarsa, bu yüzden dışlama için zaten veri tabanında bulunan örneğinizle karşılaştırmaktan başka bir şey yapmayacaklardır.

'Ava, her ne düşünüyorsan durmalısın. Eğer bunu örtbas çalışırsak bir felaket olur. Şu anda saklayacak bir şeyim yok.'

"Şaka mı yapıyorsun? Saklayacak bir şey yok mu? Sonu ölüm olan, en azından annene tecavüz etmek için komplo kuran ve baban olabilecek bir adamı görmeye gittin. Bu iş mahkemeye giderse ne olacağını sanıyorsun? Kızgın mıydın? Kırık vazoyu gösterecekler. Kimliğinizi gizlemeye mi çalışıyordunuz? Bu yüzden ziyaretçi defterini imzalamadığını söyleyecekler...'

"Ön kapıdan girdim ve hemşirelerle konuştum. Ben bile oldukça tanınabilir olduğumun farkındayım. Kimse benim bir adamı öldürüp sonra da hiçbir şey olmamış gibi çıkıp gidecek kadar aptal olduğuma inanmaz. Bundan kurtulmamın imkanı yok.

"Demek oradayken kendini kaybettin. Onu öldürmeyi planlamamıştın, sadece . Her şey gitti, sen de yapabileceğin tek şeyi yaptın, o da girdiğin yoldan çıkmaktı.

"Benim tarafımda mısın, değil misin?" diye kaşlarını çatı.

"Gerçekçi davranıyorum. Bu konuda tek kelime bile edemezsin. Eğer ikiniz arasındaki DNA benzerliği ortaya çıkarsa, cehaletini savunmak zorunda kalacaksın. Durdu, gözlerini kapattı ve başını salladı.

"Tanrım, Luc, sen tecavüz suçlamasıyla yargılanmayı beklerken annen bu yüzden mi ortadan kayboldu?"

Başını salladı.

"Ve tüm bana hiçbir şey söylemeden mi uğraştınız? Neden? Sana yardım edebilirdim, sadece dinleyebilirdim, bir şeyler yapabilirdim..."

O kadar basit değildi Ava. Bunu uzun zaman aldı. Belki unutup hayatıma edebilirim diye düşündüm. Şimdi keşke yapsaydım diyorum.

"Bu da şu soruyu akla getiriyor: Bruce Jenson'ı gerçekte kim öldürdü ve

Neden?" diye sordu Ava, şarap kadehindeki kalıntıları boşaltırken.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Callanach. 'Paramı, öldürmek için fırsat kollayan ve mükemmel bir gören bir hemşire ya da tıbbi asistana yatırıyorum. Ben oradayken Jenson'ın odasına başka kimse gelmedi ve ben ayrıldığımda geç olmuştu. O saatte başka ziyaretçi kabul ettiklerinden şüpheliyim. Polis rozetimi göstermemiş olsaydım *beni* geri çevirirlerdi.

"Jenson'ın eski ortağının nerede olduğunu biliyor musun? Ava sordu.

Batılı mı? Elimdeki en iyi bilgi İspanya'da, Malaga yakınlarında bir yerde yaşadığı. Onunla temasa geçmedim.

'Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun, böylece haberleri duyduğunda senin adını anmak için bir nedeni olmayacak. Peki ya Jenson'ın ailesi? Adını tanırlar mı?'

"Nedenini hayal bile edemiyorum. Karınıza ve çocuğunuza itiraf edeceğiniz türden bir şey değil, değil mi - genç bir kadına tecavüz etmek ve ardından ölümcül hastalığa yakalanana kadar sonraki iki yıl boyunca kocasının maaş çekini ödemeye devam etmek ve böylece onu serbest bırakmak?

"Onlardan nefret ediyor olmalısın," dedi Ava. 'O yastığı Jenson'ın yüzüne tutmuş olsaydın seni suçlayacağımı sanmıyorum.

Callanach'ın rengi soldu.

"Özür dilerim. Kanepede kaykıldı, ona uzanacak kadar yaklaştı, kollarını ona doladı ve başını omzuna bıraktı. "Bana söylediğine çok sevindim. Bunu atlatacağız. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim, söz veriyorum. Zaten yeterince şey yaşadın. Ne kadar kötü görünürse görünsün, böyle bir şeyi yapabileceğine dair hiçbir şüphe olmadığını tüm ekip biliyor.

"Çavuş Lively bile mi? Callanach ortamı yumuşatmaya çalıştı.

'Aslında, Pax Graham'ı da aramıza kattığımıza göre, birdenbire Lively'nin en sevdiği dedektif müfettiş oldun,' diye güldü Ava. 'Görünüşe göre artık MIT'deki en uygun bekâr sen değilsin. Bununla başa çıkabilecek misin?

'Deneyeceğim,' diye gülümsedi. 'Peki bu senin için de geçerli mi? DI Graham büyük omuzları, uzun saçları ve İskoç aksanıyla dikkatini çekti mi?

"Evet desem seni ilgilendirir mi?" diye takıldı Ava.

"Sadece komutanızdaki subaylarla kişisel ilişkiler kurmamanız gerektiğinden eminim," dedi.

"Yani onların yatağında uyanmak gibi mi?" diye sırtıttı. "Evet, haklısın. Bu kesinlikle iyi değil.

'Bu arada,' dedi Callanach, 'antibiyotiklerinle şarap içtikten sonra bir gece daha kalacaksın gibi görünüyor. Haydi. Saatini kontrol etti. 'Saat iki buçuk. Yine burada kalabilirsin. Artık eve gitmenin bir anlamı yok.

Ava tartışmayı düşündü ama sonra bunun ne kadar aptalca olduğunu fark etti. Callanach'ın evinde bir gece geçirmişti, o yüzden ikinci bir gece hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Ve şimdi, kendisine açıkladığı şeyden sonra onu terk etmek istemiyordu. Hiç kimsenin yalnız kalmaması gereken zamanlar vardı.

On Birinci Bölüm

5 Mart

Ava, Reach You yardım kuruluşuna gitmeden önce duş alıp üstünü değiştirmek için eve vardı. Tripp onun için önceden telefon etmişti ve Rune Maclure arabayı park ettiğinde onu bekliyordu. Ön kapıyı açık tuttu, geçmesine izin vermek için geri çekildi ve bacağına doğru işaret etti.

"Savaşta bulundunuz mu?" diye sordu.

"Bir duvarla kavga ettim. Siz Bay Maclure musunuz?"

"Bana Rune de. Ailemin isim seçiminde çok maceracı olduğu düşünülürse, bu ismi kullanmamak her zaman utanç verici olmuştur.

'Ava,' diye karşılık verdi, elini uzatarak. "DS Tripp sana neden konuşmak istediğimi söyledi mi?"

"Evet," diye cevap verdi Maclure. 'Yüzün aynı duvarla kavgaya mı karıştı yoksa bu ayrı bir olay mıydı, sadece benim durduğum yerden polis işi oldukça tehlikeli görünmeye başlıyor.

'Aynı duvar. Sanırım kaybettiğimi kabul etmek zorundayım.'

Maclure güldü. 'Hadi oturalım. İsterseniz masada taze kahve var ve gönüllülerimizden biri bisküvileri bile çıkardı. Normalde bunlar zor durumdaki insanlar için ayrılır, ancak acımasız tuğlalar ve harçlar karşısındaki bariz cesaretiniz göz önüne alındığında, sizi şekerle doldurmamız uygun görünüyor. Ava kendini rahat hissederken o sabah önerilen dozun iki katı parasetamol almış olmayı diledi. "Öyleyse sor bakalım. Meslektaşlarınız Stephen Berry hakkında bilgi almak istiyordu ama anladığım kadarıyla bu daha genel bir soruşturma.

Öyle. Size ayrıntı veremem, işiniz gereği gizliliği bilirsiniz ama intihar etme noktasındaki psikolojik süreci anlamam gerekiyor. Bir gün öncesini ya da bir saat öncesini değil, birisi aktif olarak kıyma sürecindeyken.

"Korkarım bu zor bir konu çünkü kişilik tiplerine göre değişiyor. Bazı insanlar son önlemleri alırken zihinlerini bedenlerinden neredeyse ayırmışlardır ve bu neredeyse mekanik bir yapıya sahiptir. İpe mükemmel bir düğüm atarlar, taburenin düz bir zeminde olduğundan ve adım attıklarında sallanmayacağından emin olurlar. Fiziksel rahatsızlıklarını en aza indirmek için bir saat önce ağrı kesici almışlardır, ailelerine veya arkadaşlarına ne yaptıklarını açıklayan bir e-posta taslağı hazırlamışlardır ve saniyeler kala göndermeye hazırdırlar. Bu olağanüstü bir şey. Ve öğrendiğimiz şey, bu insanların genellikle hayatta da aynı şekilde organize olduklarıdır. Ayrıca hem niyetlerini hem de sıkıntılarını gizleme konusunda da en iyiler.

"Kaotik kişilik tipleri, tahmin edeceğiniz gibi, girişimleri daha az iyi organize edildiği için daha sık başarısız olurlar. Genellikle çok kötü bir anda doğaçlama yaparlar ve sonunda hayatlarını değiştirecek yaralanmalara neden olurlar ama ölmezler ya da başarılı olurlar ama bulunduklarında çok üzücü bir sahne bırakırlar. Bir de gerçekten spontane gelişen intiharlar vardır ve bazen bunların nedenini asla öğrenemeyiz; bunlar bir trenin önüne atlamak ya da bir arabayı nehre sürmek olabilir. İnsanların düşünceleriyle baş başa kaldıkları yolculuklar - toplum içinde ama sanki dünyada kimse onları göremiyormuş gibi hissettikleri - genellikle en az tahmin edilebilir trajedilerle sonuçlanır.

Ava kahvesini karıştırdı ve bunu Hawksmith'in ölüm sahnesine nasıl uygulayabileceğini düşündü.

"İhtiyacınız olan şey tam olarak bu değildi, haksız mıyım? Maclure sordu.

'Sadece şu anda ilgilendiğimiz bir olay yerinde olanlara tam olarak uymadığı için. Tanımladığınız hiçbir kategoriye uymayan bir kurbanımız var.

"Bana konuda herhangi bir şey söyleyebilir misiniz? Olgun ellerini havaya kaldırdı. "İsim yok, adres yok, tanımlayıcı özellikler yok ve eğer yardımcı olacaksa, genel iş gizliliğimin bu konuşmayı da kapsadığını düşünüyorum.

Ava gülümsedi. "Teşekkür ," dedi. 'Fikrini değiştirip hayatta kalmak istediğine karar verse bile bunu yapamayacak kadar kendini kısıtlayan bir kadın kurbanımız varAyrıca, kendini bağlamanın kronolojisi de karmaşıktı. Eğer bir şeyi sıra dışı yapsaydı, bir sonraki şeyi yapamazdı, vs. Sanırım sorum , bu oldukça ayrıntılı ve inanılmaz disiplinli görünüyor. Yavaş bir ölümü seçti. Bu normal mi? Sadece ben olsaydım ve kendimi bu kadar çaresiz hissetseydim, mümkün olduğunca çabuk çıkmak isterdim.

"Kabul etmeniz gereken ilk şey, bir girişimden hemen önce karar vermenin her zaman mantıklı olmadığıdır, en azından sizin mantıklı bulduğunuz gibi. Ölümü uzatmayı ve ne yaptıklarını bilmenin psikolojik travmasıyla uğraşmayı tercih eden ama böylece dramatik bir etkiden kaçınan insanlar var. Örneğin, sistemlerinde iyi bir birikim elde etmek için birkaç saat boyunca uyku hapları almak. Özellikle de kişinin geçmişinde başarısız girişimler varsa, geri dönmenin hiçbir yolu olmadığından emin olmak bilinmeyen bir şey değildir; yine de insan psikolojisinin genellikle kaçış maddeleri oluşturmaya çalıştığını söyleyebilirim.

'Ben olsaydım, kurbanınızın hayattaki kişiliği hakkında daha fazla bilgi edinmeye çalışır ve ardından olayın mantıklı olup olmadığına bakardım. Bir intihara sadece kendi başına bir olay olarak bakamazsınız. Olayın her parçası her zaman kişinin hayatıyla içten içe bağlantılıdır.

"Bu iyi bir tavsiye," dedi Ava. 'Ne kadar zamandır bu alanda çalışıyorsunuz?

"On beş yıl," dedi Maclure. 'Peki ya sen? Sen bir dedektif başmüfettişisin, bu yüzden işinde birkaç yıl geçirdiğini tahmin ediyorum; yine de yeterince yaşlı olduğunu düşünmezdim.

"Bazı günler sanki sonsuza kadar polislik gibi geliyor, sonra başka bir suç mahalli görüyorum ve evrenin beni hala ders verilmesi gereken bir çocuk olarak gördüğünü fark ediyorum. Gitmeliyim ama zaman ayırdığınız için gerçekten minnettarım.

"Sorun değil. Al bunu...' Mavi bir kartvizit uzattı. 'Buradaki numara benim kişisel cep telefonum, acil durum iş hattım değil. Çoğu zaman açık. Herhangi bir sorunuz olursa, gece ya da gündüz, lütfen beni arayın. Yardım edebilmeyi çok isterim. Bu telefonun

Dedektifinize verdiğim bilginin hiç yardımı oldu mu? Queensferry Crossing olay yerinde ilgilenebileceklerini düşündükleri biri vardı.

"Devam eden soruştırmalara henüz yetişemedim, ancak tanıştığınız DS Tripp'in bunu takip edeceğini tahmin ediyorum.

Kapı çalındı ve solgun tenli, pırıl pırıl kızıl saçlı, tıknaz, genç bir kadın esnemesini bastırarak içeri baktı. 'Rune, ziyaretin var. Oldukça zgn görünüyor. Biraz daha

daha uzun?'

Maclure gülümseyerek, "Daha yeni bitiriyorduk," dedi. "Onlara sıcak bir içecek ver, birkaç dakika boş boş konuşsunlar, ben de geliyorum Vicki.

Vicki Rosach uzaklaştı.

"Seni tutuyorum," dedi Ava. "Devam et.

Her şey yolunda. Vicki uzun süredir burada değil ve hala kapıdan giren herkesin gizlice bir silah sakladığıını ve kendilerine çevirmek üzere olduklarını düşünüyor. Bu tür dramları engellemeye çalışıyorum. Rahat bir yaklaşım genellikle tedavi ettiğim insanlar için daha güven verici oluyor.

Kapalı kapının ardındaki koridordan gelen sesler ikisinin de başını aynı anda döndürdü.

"İçeride onunla birlikte kimin olduğunu söyleyebilir misiniz?" diye sordu bir adam. "Hiçbir fikrim yok. Bir kadın," dedi Vicki.

"Bu pek yardımcı olmadı, Vicki," diye cevap geldi. 'Danışmanlık mı yapıyor, yoksa toplantı idari bir konuyla mı ilgili?

"Bilmiyorum, ama bana iyi göründü, sadece yüzü biraz sert oynuyor gibi görünüyor.

Ava bunun zerine Rune Maclure'a kaşlarını kaldırmaktan kendini alamadı. Ayağa kalktı ve kapıya doğru gitti.

"Charlie," dedi sessizce. 'Burada bir polis soruşturmasıyla uğraşıyorum ve bilgin olsun diye söylüyorum, bu kapılar dışarıdayken ses geçirmezlik konusunda pek bir işe yaramıyor.

Charlie, "Belki de burada yaptığımız işin hassasiyeti göz önüne alındığında polisle konuşmak için uygun yer burası değildir," dedi.

Neredeyse bitirdim. Bana bir dakika verin. Bunu daha sonra tartışabiliriz,' dedi Maclure yumuşak bir sesle.

Kapı tekrar açıldı ve Maclure gözlerini ovuşturarak yeniden ortaya ıktı.

Çok özür dilerim. Meslektaşım Charlie Packham aptallara tahammül edemez ve nadiren fikir beyan etmekten geri durur. Yine de harika bir danışmandır. Burada çok sayıda askeri personelle görüşüyoruz ve bunun için özel olarak eğitilmiş. Onlar için ne yaparsa yapsın, işe yarıyor. Gülümsedi. "Dinle, umarım zor bir durumda yardıma ihtiyacın olduğu için senden faydalandığımı düşünmüyorsundur, ama karttaki numara başka bir sorun olmasa bile orada. Bilirsin, sohbet etmek istersen diye. Birine çıkma teklif etmek gibi bir şey yapmak için iyi bir zaman gelene kadar beklememeyi uzun zaman önce öğrendim. Bu, bir daha asla fırsat bulamamanın en kesin yoludur.

"Oh," dedi Ava. "Teşekkür ederim. Şu anda işler biraz zor," diye ekledi umursamazca.

"Anlıyorum," dedi. "Sadece, bilirsin, ne zaman olursa.

Ava arabasına döndü ve dikiz aynasından kendine baktı. Neler oluyordu böyle? Önce Tantallon Kalesi'nde çılgınca bir risk aldı, sonra Callanach'ın yatağında iki gece geçirdi, şimdi de daha yeni tanıştığı adamların cep telefonu numaralarını ona vermesine neden olacak sinyaller veriyordu. Tüm bunlar, kötü niyetli bir ilişkiden yeni kurtulmuş gibi görüldüğü zamanlarda oluyordu. Sonra Selina ile hastanede yaptığı garip konuşma vardı.

Belki de bu bir yaş meselesiydi ve etrafındaki herkes ya şimdi ya da asla bir yuva kuramayacağını düşünüyordu. Erkeklerle olan geçmişi, şaşırtıcı bir sağduyu eksikliği gösteriyordu. Yaşadığı ilişkilerin çoğu ya annesini memnun etmek ya da işiyle tamamen evli olmadığına dair kendini rahatlatmak içindi. Ava içini çekti. Şu an boş boş düşünmek için doğru zaman değildi. Daha sonra en yakın arkadaşı Natasha'yı arayıp, kaçınılmaz olarak yüksek dereceli bir dalga geçme tepkisiyle kişisel sorunlarını çözebilirdi. Şu anda Ailsa'ya geç kalmıştı ve bu mümkün değildi.

Şehir morgu çok kalabalıktı. Ava başını öne eğdi ve sevdiklerini görmek için orada bulunan üç aileden oluşan grubun arkasından sessizce ilerledi. Sarhoş bir helyum soluma seansı Edinburgh'u yas tutacak gençlerle baş başa bırakmıştı. Çocukları için ağlayan ebeveynleri her gördüğünde, ebeveynlikten farklı bir yola girdiği için mutlu oluyordu. Bunun getirdiği korku dehşet vericiydi.

Dr. Ailsa Lambert onu el sallayarak otopsi odasına soktu, gözlerinin altındaki koyu gölgeler çok az uykunun ve çok fazla ölümün yansımasıydı. Edinburgh tartışmasız dünyanın en güzel şehirlerinden biriydi ama trajedilerden de payını almıştı.

"Bütün gece burada mıydın? Ava sordu.

'İsteyerek değil. İnsanların uçan balonlara gerçekten bu kadar çok mu ihtiyacı var ki, halkın basınçlı helyum kutularına erişimini ve komik sesler çıkarma cazibesini sağlamaya değer? Dün gece o genç insanlardan bir tanesinin bile ölmesine gerek yoktu. Bu sadece bir trajedi değil, önlenebilir bir insan hayatı kaybıdır. Ailsa elindeki kalemi metal bir tezgâha çarptı ve kendini toparladı.

"Özür dilerim," dedi Ava. 'Her gün gördüklerinizin acısıyla nasıl başa çıkıyorsunuz bilmiyorum.

Ailsa, 'Birinin yapması gerek,' dedi. "Şimdi, Bayan Hawksmith. İlk adı Fenella, bana haber verildi. Bir arkadaşı dün evinde polisi gördükten sonra bu sabah gelip cesedi teşhis etti. Çarşafı cesedin üzerinden çekti. "Sınırlı bir açıklama yapmak zorunda kaldım. Zavallı kadına kabuslar yaşatmak istemedim ama iki dövmesini, boyunu, kilosunu ve göz rengini ayrıntılı olarak tarif edebildi. Birkaç yıl önce alkollü araç kullanmaktan hüküm giydiği için parmak izlerini veri tabanında tekrar kontrol ediyoruz.

", başka ne biliyoruz?

"İyi bir şey yok," dedi Ailsa. Tüm vücudu ortaya çıkarmak için çarşafı aşağı çekmekle meşguldü. "Antibiyotiklerini alıyor musun?

'Evet, Luc da bana göz kulak oluyor. Senden çok korkuyor, yanımdan neredeyse hiç ayrılmıyor.

'Bunun korkuyla bir ilgisi yok,' dedi Ailsa. 'Derin bir nefes alın; bu beklediğiniz şey değil. Bayan Hawksmith'in kolunda kesikler açmak için kullanılan silahın yerini tespit ettik. Bir çakı, hem de şu çok amaçlı aletlerden biri. Pahalı.' Onaylamaz bir ifadeyle baktı. 'Bıçağın genişliğini kesiklerle ve bıçağın üzerindeki kanla tam olarak eşleştirebildim, bu yüzden silahın bu olduğundan yüzde yüz eminim. Bıçak üzerindeki parmak izleri Bayan Hawksmith'inkilerle eşleşiyor ve üzerinde başka parmak izi yok.

Ava yavaşça, "Tamam," dedi. Ailsa'nın söylediği her şey o sahne göz önüne alındığında anlamlıydı ama patolog gergin ve kızgın görünüyordu. 'Bu

intihara işaret ediyor. Bu sabah bir uzmanla g r   t m ve organize bir intihar olayının alışılmadık olsa da imkansız olmadığını söyledi. Peki bana s ylemedi in şey ne?'

'Bu intihar değil,' dedi Ailsa. 'Otuz yıldır bu i i ve hatırlamak istemediğim kadar çok insanın hayatına son verdiğine şahit oldum. Bu başka bir şey Ava ve bu zavallı kadının başına gelen her şey teknik olarak kendi kendine olmuş olabilir ama ben öyle olduğuna inanmayı reddediyorum.

"Anlat bana.

Ailsa, "Bıçak olay yerinde bulunamadı çünkü vücudunun içindeydi," dedi. 'Onu vücut boşluklarını kontrol buldum. Bıçak, kesiler yapıldıktan sonra tekrar bı a ın içine katlanmış ve daha sonra bir parmak yardımıyla itilebilece i kadar y kse e, rektumuna sokulmu tu.

Ava sessizce durdu. Morgda duyup da söyleyecek söz bulamadığı pek fazla şey olmamıştı ama yine de arada sırada kendini  a kınlık içinde buluyordu.

"Tekrar dışarı çıkıp içeri girebilir miyim, bakalım bana farklı bir haber verecek misiniz? Ava sonunda sordu.

'Ancak sizinle gelebilirsem,' dedi Ailsa.

Fenella Hawksmith'in bedeninin her iki yanında, ona bakıyorlardı. Ava ba ını salladı.

"Yani ya kendini kesti, bı a ı katladı, kendi içine soktu, sonra kelepçeleri taktı ve ölmeyi bekledi..." diye ba ladı Ailsa.

"Ya da biri onun için bütün bunları yaptı," diye cümleyi tamamladı Ava.

'Sanırım ikincisi.  una bir bakın. Kesikleri daha net göstermek için cesedin sol kolunu dışa doğru çevirdi. "Bayan Hawksmith'in sa  elindeki nasır  ma sa  elini kullanan biri olduğunu gösteriyor. Yıllar içinde parmak uçlarındaki ve avuç içindeki derinin sertleşmesi iz bırakır. Yazı yazmak, sebze kesmek, bir şeyler , kavanoz açmak, aklınıza ne gelirse. Ayrıca, baskın elin kasları her zaman kısmi olarak daha geli mi tir. Şimdi kesiklere bakın.' Ailsa  st tarafa seyyar bir ışık tuttu ve kesikleri belirginle tirmek için bir büyüteç salladı. 'Kesiklerin en derin ucu vücudun en yakın i  dirsekte, i  dirse in sa  tarafından

dirsek sola. Bıçağı karşılaştırdığınızda, bir tarafında düz bir kenar olduğunu ve bu düz kenarın Bayan Hawksmith'in çekirdeğine en yakın yere yerleştirildiğini görürsünüz.

Ava, "Yani bıçak vücuduna doğru çekilmek yerine dışarı doğru itilmiş olmalı," diye not etti.

"Bu hiç de doğal değil. Size kalemi kendinize doğru çekerek yazmanız öğretilir. Yiyecekleri iterek değil çekerek kesersiniz. Kesiği kolunun iç kısmından başlatıp dış kısmına doğru itmiş olması benim için akıl almaz bir durum, özellikle de bıçağı kör tarafı içe gelecek şekilde tutmuş olması gerekirdi ki bu da sağ elini kullanan birine uymaz.

Ava, "Kesimleri başka biri yaptı," dedi.

Ailsa başını salladı. 'Bütün bunları kendi kendine yapmış olamaz, beni yanlış anlamayın, ama bu hiç mantıklı değil. Hiçbiri. Bıçağın nerede bulunduğu gelince...'

'Bu bir aşığılama. Cinsel saldırı belirtileri mi?' Ava sorguladı.

Hiçbir kanıt yok. Ne vajinal ne de anal. Yırılma ya da yaralanma yok; ancak bulunmadan önce uzun süre suda kaldığı için sıvılar kaybolmuş olabilir. DNA testi için örnek aldık ama bir şey beklemiyorum.

'Bu çok kişisel bir şey ve fiziksel olarak kastetmiyorum. Ölmekte olan bir kadını bu şekilde aşığılamak istemek son derece kişisel düzeyde bir öfkeye işaret ediyor. Belirli bir nedeni olmalı,' dedi Ava.

"Son bir şey daha var," dedi Ailsa. 'Kelepçelerin ve kablo bağlarının altında önemli miktarda morarma . Bölgeye özgü ve cesedin renginin solması nedeniyle deri yüzeyinde belirgin değil ama Bayan Hawksmith'in mücadele ettiği anlaşılıyor. Şimdi, şeytanın avukatlığını yaparak, belki de tüm bu hazırlıkları yaptıktan sonra fikrini çok geç değiştirdiğini söyleyebilirim, ancak banyo suyu uzun süre içinde kaldı. Bunu tıdemark ve vücudun içindeki sudan dolayı biliyoruz. Yine de fikrini değiştirdiyse, neden en azından yaralarının pıhtılaşabileceği umuduyla fişi çekmedi ve bulunana kadar zaman kazandı?

Ava banyoya geri dönmeyi düşündü.

"Fiş ayaklarının arasındaydı, zincire bağlı normal bir lastik fişti, değil mi?"

Ailsa arkasındaki tezgâha döndü, büyük bir fotoğraf aldı ve Ava'ya uzattı. Fotoğrafta fiş hâlâ deliğin içinde açıkça görülüyordu.

"Oturup fişi çekememesi için fiziksel bir neden var mı? Ava sorguladı.

"Hayır. Bayan Hawksmith muhtemelen birkaç on yıldır hiç mekik çekmemişti ama ayak bileklerindeki bağı çekmiş olabilir. Özellikle de ayak bileklerinin her bir musluğa bağlı olduğu ve bacakları arasında gerekli boşluğu bıraktığı göz önüne alındığında, bunu bir kez yapmış ve fişe ulaşmış olacak kadar formdaydı.

"Peki neden ? Ava düşündü.

"Bu, hayatım, senin cevaplaman gereken bir soru. Ailsa eldivenlerini çıkardı. "Bacağındaki yaraya bir kez daha bakmam gerekiyor mu, yoksa kendine daha iyi baktığına güvenebilir miyim?"

"Öyle yapıyorum, söz veriyorum. Günde beş porsiyon meyve ve sebze bile yiyorum," diye mırıldandı Ava, kendi eldivenlerini çıkarıp bir çöp kutusuna atarken.

"Muhtemelen en iyisi yalan söylemeyi en aza indirmek. Bu senin güçlü noktan değil," diye nazikçe azarladı Ailsa.

"Geri dönüp ekibe bilgi vermem gerekiyor. Ava gülümsedi ve elini uzatıp Ailsa'nın omzuna dokundu.

"Ve kendilerini hiç de iyi hissettirmeyecek açıklamalar bekleyen ailelerim var. Gitmeden önce, Stephen Berry. Toksikoloji sonuçları geldi. Vücudunda yüksek seviyede seçici serotonin geri alım inhibitörleri varmış.

"mı?"

"Antidepresan ilaçlar. Serotonin beyne geri emilimini engellerseniz, vücutta daha fazla serotonin bulunur. Kendinizi daha pozitif hissetmenizi sağlar ve depresyona karşı çalışır. Genellikle bipolar bozukluk için reçete edilir ve doktoru tarafından sağlanan tıbbi notlarla uyumludur. Yakın zamanda intihara teşebbüs ettiğini bildiğimize göre, bunu kendi kasten kıyma olarak değerlendireceğim. Ortasındaki çürük her neresiyse

parmağın nereden geldiği, ölümün şüpheli olduğunu gösteren hiçbir kanıt yok.

"Pekala, bu mantıklı," diye kabul etti Ava, içten içe bunu Tantallon'un duvarlarına tırmanmadan önce yanlış yönlendirilmiş kahramanlık bilmeyi diliyordu.

"Bir kız arkadaşı var, hoş bir şey - benimle Stephen hakkında konuşmak için geldi. Yanlış hatırlamıyorsam Rosa. Belki ekibinizden biri onunla konuşabilir.

"Sorun değil," dedi Ava ve Ailsa'yı gününe devam etmesi için yalnız bıraktı.

Arabasında otururken, Natasha'ya mesaj atmak için birkaç dakikasını ayırdı. Antibiyotik olsun ya da olmasın, daha sonra bir içkiye ihtiyacı olacaktı.

Kız arkadaşını bir akşamlığına ek ve benimle buluş, diye yazdı. Natasha hemen cevap verdi.

Hiç sormayacaksın sandım. Whighams Şarap Mahzenleri, 20:00. Ve önce kıyafetlerini değiştir. Kokteyller benden.

Ava tam da gereken şeyin bu olduğuna karar verdi. Natasha'yla kokteyl içmek genelde felakete davetiye çıkarırdı ama şu anki duygularına bakılırsa, bu sadece bir gelişme olabilirdi. En azından teori buydu.

On İkinci Bölüm

5 Mart

DI Pax Graham ve DC Janet Monroe görüşme odasında Callanach'ın karşısında oturuyorlardı, her biri gergin ve garip bir şekilde kibardı. Soruşturma ekibine incelemeleri için zaman tanımak amacıyla ilk iş olarak ifadesini teslim eden Callanach, resmi olarak ve kayıt altına alınarak sorgulanmaktan memnun olduğunu açıkça belirtmişti.

Callanach, Ava'yla konuştuğu geçmişi gözden geçirdi, Bruce Jenson'a zarar vermesine neden olabilecek kısımları dışarıda bıraktı, sonra da ziyaretini kısaca anlattı.

"Peki vazo," diye sordu Graham. "Bu nasıl kırıldı?" "Bay Jenson'ın çenesinden aşağı salya akıyordu. Bu soruyu sormak aşırıya kaçmak gibi göründü.

Hemşire gelip ilgilenmek istedi ama ben onu olduğu gibi bırakmak istemedim, bu yüzden odada dolaşıp havlu ya da kağıt mendil aradım. Bu sırada dirseğimle vazoya vurdum ve içindekileri yere döktüm. Vazo kırılmıştı ve gereken birkaç eski çiçek ve az miktarda su vardı. Önce bir kağıt havluyla çenesini sildim, sonra yeri temizledim ve kalıntıları çöp kutusuna attım," diye açıkladı Callanach.

"Bay Jenson'ın odasındayken veranda kapısının camında herhangi bir sorun fark ettiniz mi?" diye devam etti Graham.

Callanach bir an düşündü, sanki konsantre oluyormuş gibi kaşlarını birbirine yaklaştırdı.

"Yanlış bir şey fark etmedim.

Graham, 'Hemşire Bay Jenson'ı ölü bulduğunda kırılmıştı,' dedi. 'Davetsiz bir misafirin içeri girmesi kolay olurdu.

ve içeri girmek için kapının kilidini açmış. Odanın içinde yerde cam bulunmuştur, bu da odanın dışarıdan tekmelenerek girildiğini düşündürmektedir.

Callanach şaşkınlığını gizledi.

'Ben oradayken yerde hiç cam yoktu. Özellikle de kırık vazoyu temizlemiş olsaydım fark ederdim.

Omuzları birkaç santimetre gevşedi. Kimse ona camdan bahsetmemişti. Bruce Jenson'a her ne olduysa, ziyaretiyle hiçbir ilgisi yoktu. Sadece talihsiz bir zamanlamaydı. Camda bir çatlak açmış olsa bile, bu onu Jenson'ın ölümünden sorumlu yapmazdı. Odayı hırsızlar için daha kolay erişilebilir hale getirmiş olması dışında. Çatlak camı kırmak için fazla güç gerekmez.

"Bir şey alındı mı?

Janet Monroe, "Bay Jenson'ın oğlu demiyor," diye cevap verdi.

DI Graham ona sessiz kalması gerektiğini açıkça belirten bir bakış attı.

"Ziyaretinizden önce Bay Jenson'ın demans hastası olduğunu biliyor muydunuz? Graham sordu.

"Evet, bir huzureviydi, dolayısıyla sağlık sorunları olduğunu biliyordum ama ne kadar ileri düzeyde olduğunu bilmiyordum. Bilseydim, gitmenin bir anlamı olmazdı.

'Peki, Bay Jenson ile tam olarak ne hakkında konuşmak istiyordunuz? Babanızın eskiden onun için çalıştığını anlıyorum, ancak peşinde olduğunuz belirli bir şey var mıydı?

'Hayır, sadece babamın geçmişini merak ediyordum. Sanırım Jenson'ın babamı hatırlayıp hatırlamadığını öğrenmek istedim. İskoçya'ya geri dönmüş olmak beni geçmişim ve ailem hakkında meraklandırdı. Edinburgh ile daha fazla bağlantı kurmak istiyordum.

Graham, 'Ama polis rozetinizi kullandınız,' dedi. 'Giriş yapmadınız. Konuştuğunuz hemşire resmi bir sıfatla orada bulunduğunuz izlenimini edindi.

"Benim hatam. Tembellikle otomatik pilot arasında yerdeydim. İskoçya'da bir yere girerken rozetimi gösterip içeri girmeye o kadar alışmışım ki, bunu bir an bile düşünmedim.

Ayrıca, burada oldukça tanınabilirim. Bildiğim kadarıyla İskoçya Polisi'ndeki tek Fransız memur benim, yani kim olduğum konusunda onu kandırmamın imkanı yoktu. Sadece daha hızlı oldu. Bunun yanlış bir yol olduğunu tamamen kabul ediyorum, ancak adımı gördü ve ziyaretçi defterini imzalamış olsaydım da aynı şekilde beni teşhis edebilirdi.

Pax Graham bir not kağıdını karıştırdı.

'Belli ki hem ceset hem de odadaki eşyalar üzerinde kapsamlı adli tıp testleri yapılacak. Neye dokunduğunuzu hatırladığınızı teyit edebilir misiniz, böylece DNA'nızı nerede bulmayı beklediğimizi bilebiliriz.

'Elbette. Kapı kolları, çöp kutusu, vazo ve kağıt havluların olduğu yüzey, zemin. Onun çenesini sildim, dolayısıyla Bay Jenson'ın yüzünü de sildim. Bunu yaparken sandalyeye yaslandım, belki minderleri de silerim. Yatağın başucundaki masanın üzerinde duran birkaç fotoğrafı da elime aldım, içlerinde eski ve fabrika günlerine ait olabilecek fotoğraflar var mı diye baktım ama sanırım hepsi ailesinin modern fotoğraflarıydı.

"Neden fotoğrafların eski fabrikaya ait olabileceğini düşündünüz? Graham sordu. "Bu pek olası değil mi?

Callanach buna hazırды.

"Demans hastalarına geçmişlerini hatırlatmanın, anıları canlı tutmanın iyi bir şey olduğunun farkındaydım. Ailenin Bay Jenson'a geçmişinde önemli olan zamanlarda kim olduğuna dair bir fikir vermeye çalışmış olabileceğini düşündüm.

O fotoğrafları almasının gerçek sebebinden nefret ediyordu. Annenize tecavüz etmiş olabilecek adamın çocuklarıyla aranızda herhangi bir aile benzerliği olup olmadığını görmek Callanach'ın üzerinde çok fazla düşünmek istediği bir şey değildi.

Graham, "Kurbanın testislerinde de ciddi bir yaralanma vardı," diye ekledi. Gözlerini ovuşturarak kapalı tuttu. "Bu konuda bana söyleyebileceğin bir şey var mı?

"Ne oluyor lan? Callanach öne doğru eğildi, ellerini masaya dayadı.

'Tüm soruları sormak zorundayız, prosedürü biliyorsunuz. Bu yaralanmaların kazayla ya da masum bir şekilde meydana gelmiş olma ihtimali varsa... resmi netleştirmemiz gerekiyor' dedi Graham.

Callanach sandalyesinde arkasına yaslandı ve DI Graham'ın tepkisini şoktan ziyade hakaret olarak algıladığı için minnettar oldu. Zaten ölümcül olacak bir bunamanın pençesindeki bir adamın kasığına zarar vermeyi kim isterdi ki? Bunun ilgili olabileceği tek kişi kendisiydi. Jenson'ın ölümünün bir tesadüf olma ihtimali azalmaya başlamıştı ve gerçek - kendisine tuzak kurulduğu - kafasına dank ediyordu.

"Hayır," dedi. 'Testislerinin yaralanması hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ne kazayla ne de başka bir şekilde. Bay Jenson'ın yanından ayrıldığımda gayet iyiydi. Hala nefes alıyordu ve tamamen yaralanmamıştı. Odasına başka birinin girdiğini görmedim. Vazoyu kırdığım için özür diledim, yenisi için ödeme yapıp yapamayacağımı sordum, hemşireye veda ettim ve oradan ayrıldım. Daha sonra DCI Turner'dan bir telefon aldım ve Stephen Berry'nin ölümüyle ilgili olarak şehir morguna gittim. Bütün gece onunla birlikteydim.

"Bütün gece mi? Graham sordu. "Gerçekten bütün gece mi? Ses tonu aniden yüzleştirici bir hal almıştı.

'DCI Turner, Tantallon Kalesi'nde araştırma yaparken yaralandı. Tıbbi yardıma ihtiyacı vardı ve bunun ardından Berry soruşturması için bir eylem planı oluşturuyorduk.

"İstasyonda mı? Graham ısrar etti.

"Hayır. Benim dairem," diye yanıtladı Callanach, her zaman hazır olan dedikodu değirmenine malzeme vermekten çekiniyordu ama böyle önemsiz ayrıntılar hakkında yalan söyleyemeyeceğini de biliyordu.

İşte o zaman hikâyeler çözülmeye başladı. DI Graham'ın Ava'nın hareketlerini iki kez kontrol etme ihtimali vardı ve hikâyeleri birbirini tutmalıydı. Hastaneye ya da karakola gitmek yerine onun evine iyi görünmediğini biliyordu ama yanlış bir şey yapmamışlardı. Bu yüzden kendini bu konuda bu kadar suçlu hissetmesi garipti.

"İkimiz de yorgun, üşümüş ve açtık ve DCI Turner'ın başından aldığı yara nedeniyle ona göz kulak olacak birine ihtiyacı vardı.

Anlıyorum. Sanırım burada işimiz bitti. Açıkçası, tüm adli testler tamamlandıktan sonra başka sorularınız olursa, yeni bir görüşme talep edeceğiz. PC Monroe, DI Callanach ve

Bana biraz müsaade eder misiniz? Kasetleri kapatıyorum. Soruşturmayla ilgisi yok.'

'Elbette,' dedi. 'İkinize de kahve getireyim mi? İkiniz de çok yoğun çalışıyorsunuz.'

Callanach gülümsedi. Monroe zeki ve uzlaştırıcı biriydi. Ondan hoşlanıyordu.

"Teşekkür , minnettar olurum," diye yanıtladı Callanach.

Graham kollarını kavuşturarak, "Benim için bir şey yok," dedi. Monroe ayrıldı.

DCI Turner'ı zor bir duruma sokuyorsunuz. Bunun garip olduğunun farkındayım. Sadece birkaç gündür MIT'te ve sizin rütbenizdeyim ama fikrimi söylemek zorundayım. Soruşturma devam ederken gönüllü olarak görevden uzaklaştırılmayı kabul etmelisiniz.

"Saklayacak bir şeyim yok," dedi Callanach. 'Ve evet, bu garip bir durum. DCI Turner kendi başının çaresine bakabilir. O kararını verdi.'

"Gerçekten mi? Geceyi dairenizde birlikte geçirdiğinize dair ifadelerinizi kayda almanın yaratacağı etkiyi düşündü mü? Onun kariyeriyle oyun oynama.'

'Sadece iki gün sonra onun için bu kadar endişeleniyor musun? Bana öyle geliyor ki burada profesyonelce davranmayan ben değilim.

"Ne demek istiyorsun? Graham çenesindeki kaslar gerilerek sordu.

"Biliyor musunuz? Bunu yapmayalım. Öngörülebilir gelecekte MIT'de birlikte çalışmamız gerekecek, bu yüzden kararları Ava'nın vermesine izin vereceğiz. Sorularınızı yanıtlamak için kendimi hazır tutacağım ve herhangi bir zamanda aktif bir şüpheli olduğuma inanmak için bir nedeniniz olursa, derhal açığa alınacağımdan eminim.

Callanach ayağa kalktı ve kapıya doğru ilerledi.

"Ona Ava dedin," dedi Graham. 'MIT'nin emir komuta zinciri gerçekten bu kadar gayri resmi mi?

Callanach kendini tekmeleyebilirdi.

"Yapacak işlerim var," dedi. "Davada iyi şanslar.

On Üçüncü Bölüm

5 Mart

Ava, toplanan MIT ekibine Fenella Hawksmith'in ölümünü şüpheli olarak değerlendirdikleri haberini verdi ve otopside gelen rahatsız edici ayrıntıları paylaştı.

"Şu anda, banyodaki fişi çekmiş olmasının mümkün olduğunu bildiğimden, bu yaraları açan kişinin, kan kaybından ölmesini izlemek için ya da en azından bayılana kadar banyoda kalarak suyun kalmasını ve yaraların pıhtılaşmasını engellemesini sağladığını varsayıyorum.

"Ama bu saatler sürebilirdi, değil mi? Tripp sordu.

"Evet," diye onayladı Ava.

"Onu bağlayan, yaraları açan, bıçağı içine sokarak kurbanı küçük düşüren, sonra da yavaş yavaş kan kaybından ölmesini izleyen birini arıyoruz?" diye sordu bir polis memuru, sesi inanmaz geliyordu.

Lively, "Evet, diğer adıyla başka bir hasta sikici avı," diye söze karıştı.

Ava, Lively'yi Hawksmith davasına geri getirmeye karar vermişti. Detaylar basına yansıyınca ortalık karışacaktı ve bir araya getirebileceği en deneyimli ekibe ihtiyacı vardı.

"Tripp, aile geçmişimiz var mı? Ava sordu.

"Kocası öldü, doğal sebeplerden," diye notlarından okudu. "Kızı kayıp, ya da kurbanın bir arkadaşı öyle doğruluyor. Bayan Hawksmith'in yıllarca yeniden bağ kurmaya çalıştığı uzun süreli uyuşturucu bağımlısı

ile. Kızının nerede olduğu, hayatta mı yoksa ölü mü olduğu konusunda hiçbir fikrimiz yok. Ŗu anda onunla ilgili detayları topluyoruz.

Ulusal bir alarm verin. Kızı hâlâ hayattaysa ya annesinin ölümünden haberdar edilmeli ya da Ŗüpheli muamelesi görmeli. Hâlâ uyuşturucu işindeyse bilinen ortaklarına da ihtiyacımız olacak. Fenella Hawksmith'in ondan para almak için işkence görmüş olması mümkün. Bu bağları açıkla.

"Ayrıca komşularla gürültü konusunda süregelen bir anlaşmazlık vardı. Görünüşe göre Bayan Hawksmith, sürekli yüksek sesli rap müziğine opera çalarak karşılık vererek bir tür toplum savaşı veriyordu.

"Pek olası değıl ama yine de kontrol edin," dedi Ava. 'Eğer bu bir cinayetse, vicdanı olmayan ve son derece iyi hazırlanmış biri tarafından işlenmiştir. Komşu kavgaları genellikle bu tanıma uymaz. Onun bölgesinde kapıdan kapıya. Yakın arkadaşlarının ya da ortaklarının hepsiyle konuşulmasını istiyorum. Son iletişimlerini kontrol edin. Ve öncelikli olarak kızını bulun.

Callanach Ava'yı koridorda yakaladı.

"Konuşmalıyız," dedi sessizce.

"O zaman ofisinizde," diye yanıtladı kadın, bir kapı aralığından geçerek. Callanach kapıyı arkasından kapattı.

"DI Graham bu sabah benimle görüştü. Bakımevinden ayrıldıktan sonra seninle birlikte olduğumu açıklamak zorunda kaldım. Durakladı. "Bütün gece.

'Bunun olacağını tahmin etmeliydik. Bunun için endişelenmeyin. Berry davası üzerinde çalışıyorduk. Bu arada, Ailsa bunun kaza ya da intihar olduğu sonucuna vardı. Bir antidepresan alıyormuş, kanında yüksek miktarda bulunmuş. Rune Maclure'un onun bipolar olduğu hakkında söylediklerini destekliyor. Başka bir şey var mı?

"Bu gece ne yapacağını . İkimiz de biraz diye düşündüm. Sinemada izlemek istediğın bir şey var mı?"

Aslında Natasha ile çıkıyorum. Şimdiye kadar benden bıkmış olmalısın. Son iki gecedir sende kalıyorum. Bir elini saçlarında gezdirdi. 'Dün gece kalmamalıydım. Bunun için kendimi kötü hissediyorum.

"Yapma.

"Ama ben biliyorum. Kendi alanınıza ihtiyacınız var ve birlikte çalışmak ve bu kadar iyi arkadaş olmak sağlıklı değil. Dün gece eve taksiyle dönebilirdim,' diye gülümsedi. 'Öyle yapmalıydım. Bu konu hakkında bir daha konuşmayalım. Bunu DI Graham'la konuşacağım. İkinizin arasında her şey yolunda mıydı?

"Elbette," diye yalan söyledi Callanach. 'Demek Rune Maclure ile tanıştın. Ondan hoşlandın mı?' 'Evet, . Ama asistanından pek emin . Şurada

Yirmi yaşında birinin onaylamayan bakışları kanımı kaynatıyor,' diye güldü. 'Ve sanırım Maclure bana numarasını profesyonel olmayan nedenlerle verdi. Bununla nasıl başa çıkacağımdan emin değildim, dürüst olmak gerekirse, biri benimle ilgilenmeyeli o kadar uzun zaman oldu.

"Onu arayacak mısınız? Callanach kendini durduramadan sordu. "İkinizin iyi anlaşabileceğini düşünmüştüm.

"Hayır, yapmayacağım," diye açıkladı Ava. 'Sanki yeterince işim yokmuş gibi. İki aktif soruşturmamız var, eğitmemiz gereken yeni ekip üyeleri var ve ben hiç hatırlamadığım kadar kötü görünüyorum.

Callanach, "Belli ki bu Maclure'u rahatsız etmemiş," dedi.

'O zaman adam bir aptal ve ne kadar çekici olursa olsun, ben aptallarla çıkmam. Pekala, küfür kraliçesini güncellemem gerekiyor. Bana şans dile. Sinemayı erteleyeceğim. York Place'de gece yarısı klasikleri kapsamında yarından itibaren "*Bayan Jean Brodie*'nin Başlangıcı" gösterilecek.

"Hoşuma mıydı? Callanach sordu.

'Hayır, ama ben isterdim. Benim gitmem gerek. Ekibi organize et. Bunu her kim yaptıysa şimdiden üç hafta gerisindeyiz, bu yüzden hızlı hareket etmemiz gerekecek.

Callanach enerjisini nereden aldığını merak ederek onun gidişini izledi. Gece ikiye kadar uyumamışlardı ve eve gidip üstünü değiştirmek için saat altıda tekrar kalkmıştı. Jenson cinayetiyle ilgili endişeleri hakkında onunla konuşmalıydı ama Ava'nın zaten yeterince derdi vardı.

Dizüstü bilgisayarını açarak, tatilinden beri gecikmiş olan bir e-postayı yazmak için oturdu. Annesinin Bruce Jenson'ın öldüğünü bilmeye hakkı vardı ama kendisinin de bu işe bulaşmış olmasından dolayı endişelenmesini istemiyordu. Kısa ve basit tutmaya karar verdi.

Anne,
İngiltere'ye döndüğümde Jenson ve Western'i bulmaya karar verdiğimi bildirmek için yazıyorum. Size daha önce söylemedim çünkü bunun sizin için üzücü olacağını biliyordum. Bruce Jenson'ın öldüğünü bilmenin size yardımcı olacağını umuyorum. İleri derecede demans hastasıydı ve bir bakımevinde öldü. Gilroy Western'den haber yok. Yine meşgulüm, önümüzdeki birkaç hafta içinde aramazsam beni bağışlayın.

Tüm
sevgimle,
Luc.

Gönder tuşuna bastığında, kendisinin de dışarı çıkmaya ne kadar ihtiyacı olduğunu fark etti. Ava akşamı Natasha'yla geçirecekti ve Selina'yla iletişim kurmak çok karmaşıktı, bu yüzden geçen yıl sadece yararlı bir bağlantı değil, aynı zamanda iyi bir arkadaş olduğunu da kanıtlayan yerel bir gazeteci olan Lance Proudfoot'a mesaj attı. En zeki günlerinde bile çoğu insandan daha zeki ve akıntıya kapılan bir somon balığından daha inatçı olan Lance, Callanach'a yardım etmediği ve yarı resmi polis işleri sırasında yaralanmadığı zamanlarda yarı emekliydi ve kendi haber blogunu yazıyordu.

Saat yedide Forrest Hill'deki Sandy Bell'de buluştular, Callanach için yeni bir bardı ama Lance parlak mavi cephesi ve sokağa yayılan müzik sesiyle burayı kolayca bulmalarını sağlamıştı. Barda oturmuş viskisini yudumlayan Lance'in keyfi yerindeydi. Callanach durdu ve birkaç dakika boyunca kapı aralığından onu izledi, arkadaşının bisiklet derileri içinde, formda ve iyi görüldüğünü fark etti. Lance'i sırtına vurduğu bir tokatla selamladı.

"Bu şehirde adını bilmedikleri bir bar var mı? Callanach sordu.

Lance döndü ve ona sıcak bir şekilde sarıldı. 'Zor kazandığın parayı harcamaya geçecek bir şey değil, bunu sana garanti ederim. Luc Callanach, bir aydır uyumamış gibi görünüyorsun. Kendine bakmaya başlamazsan o çocuksu, Avrupalı güzelliğini mahvedeceksin.

Köşede bir folk grubu gitarlarını tıngırdatarak ve uzun süredir kayıp olan bir denizci hakkında ahenkli şarkılar söyleyerek erken gelen kalabalığı eğlendiriyordu. Bar, nadir bulunan tek maltlar için bir sığınak gibi görünüyordu ve her koltuk doluydu. Lance onlar için birkaç bar taburesi ayırmıştı.

Kaskını birine, eldivenlerini diğerine taktı ve oturabilmeleri için onları yere kaydırıldı.

Lance, 'Bana mesaj attığında kulakların yanıyor olmalıydı,' dedi. 'Ben de tam senden bahsediyordum.

"İyi mi kötü mü? Callanach sordu.

"Çok alaycısın, dostum! Lance böğürdü. 'İyi, belli ki. Komşuma seninle tanıştığımdan beri hayatımın ne kadar ilginçleştiğini anlatıyordum.

"İlginç belki ama hastanede de çok daha fazla zaman geçiriyorsun," diye sıırttı Callanach. "Son zamanlarda beladan uzak duruyor musun?

"Hayatın sırrı, Luc, başını belaya sokmanın seni genç tutmasıdır. Oğlum sonunda taşındı ve kendi evine çıktı, böylece artık kız arkadaşını ve onun boş odamda kürek çekmesini ya da Tanrı bilir başka neler yapmasını dinlemek zorunda değilim. Oğlumu seviyorum ama öyle zaman geliyor ki, kimse seçimlerinizi eleştirmeden rugby izleyebilmek, köri pişirebilmek ve Beatles dinleyebilmek istiyorsunuz. Peki ya sen? Tatiliniz nasıldı?'

"Karmaşık," diye yanıtladı Callanach. 'Yine de Paris'e dönmek güzel. Fransa'dan çok uzun süre uzak kaldım.

'Paris her zaman iyi bir fikirdir. Kahretsin, bu hangi filmde?' Lance viskisinden bir yudum aldı. "*Sabrina* - Bogart ve Hepburn - işte bu.

'Sen de değilsin. Ava eski filmlere kafayı takmış.'

"Edinburgh'un en güzel dedektif başmüfettişinden bahsetmişken, o nasıl?

'Çileden çıkarıcı, durdurulamaz ve komik. Her zamanki gibi,' dedi Callanach. 'Ama iş dışında bir şey hakkında konuşmam gerekiyor. Son zamanlarda neler yapıyorsun?

"Burnumu başkalarının işine sokmak ve dünyanın geri kalanının bu konuda söyleyeceklerini okumak istemesini ummak. Madem sizi buraya getirdim, birkaç gün önce Easter Road'da bulunan cesedin hikayesi nedir? Sokak saatlerce kordon alındı ve dairenin etrafında hala suç mahalli bandı var.

"Şüpheli ölüm, bundan daha fazlasını söyleyemem.

'Hadi, kayıt dışı, ve formaliteler tamamlanana kadar bunu yayınlamayacağım. şehir bu ay oldukça sessiz. Bana bir şey söyle,' diye yakındı Lance.

Callanach bunu düşündü. Alice Hawksmith'i bulmaları gerekiyordu ve bir günlük araştırmadan sonra MIT hiçbir şey bulamamıştı. Fenella'nın kızının bir dizi eski mahkûmiyeti vardı ama altı yıl önce ortadan kaybolmuş ve o zamandan beri kendisinden haber alınamamıştı. Ne bir yardım talebi, ne bir doktor kaydı, ne de bir gelir ya da vergi ödemesi. Zorlama olmadan ortaya çıkmayacaktı.

Pekâlâ. Bunu alabilirsin. Soruşturmadan ben sorumluyum, bu yüzden benden alıntı yapabilirsiniz. Bunu resmi olarak yapacağız. Alice Hawksmith adında, şu anda yirmi dokuz yaşında olan bir kadınla sadece tanık olarak konuşmak istiyoruz. En son Aberdeen bölgesinde yaşadığı biliniyor. Ceset annesine ait - yani Fenella Hawksmith'e - ve kızının da yaşayan tek akrabası olduğuna inanılıyor.

Lance cep telefonunu çıkarmış, ekrana notlar yazıyordu.

'Eğer yetkili sensen, bu bir MİT davasıdır,' dedi. 'Yani bu bir cinayet olmalı, değil mi? Sadece ihbar edecek bir akraba aramıyorsunuz. Gerçek hikaye nedir?'

"Geri kalanını yayınlamayamazsınız," dedi Callanach. "O yüzden duymasanız daha iyi olur.

Bu benim. Glasgow'da bir barın bodrumunda seninle birlikte durdum, ikimizin de ölmek üzere olduğuna ikna oldum, mafyadan çalan eski bir iş arkadaşını korudum ve hala bunu yazmadım. Bana güvenebileceğine inanman için daha ne kadar sadakat göstermemi istiyorsun? Lance sırtıttı.

Adil bir yorumdu. Lance onunla *birlikte* yasaları çiğnemişti ve O. Sır saklamayı bilen bir adam varsa, o da oydu.

Henüz somut bir şey yok. Bu çok rahatsız edici bir durum, intiharın tonları var ama görmeyi beklediğinizden çok daha fazla istismar var. Ceset üç haftadır oradaymış.

'Üç hafta mı? Buna bakmak kolay olmasa gerek. Hiç şüpheliniz var mı?'

'şu aşamada bir şey söyleyemem. Zaten bunu daha fazla gizli tutamayız. Memurlar bugün kapı kapı dolaşıp araştırma yaptılar.

Belki de hikayeyi yayınlar ve kurbanın adını verirsiniz, bu bir anıyı tetikleyebilir ve birileri ortaya çıkabilir.

"Ölüm nedeni? Lance sordu.

'Faydalı bilgileri kaçınılmaz saçmalıklardan ayırmak için şimdilik bazı detayları gizli tutmak istiyorum. Hissettiğim, kurbanı tanıyan biri olduğu. Olayda kişisel unsurlar vardı.

'Yani hayatının iyi bir resmini çıkarabilirsiniz, bu yardımcı olacaktır. Arkadaşları ve tanıdıkları, sık sık gittiği yerler, düzenli olarak alışveriş yaptığı yerler, bu tür şeyler?

"Aynen öyle. Onu en son kimin gördüğünü, başının belada olup olmadığını bilmemiz gerekiyor.

"Anladım," dedi Lance. 'Yarın sabah bir parça çıkaracağım. Hadi, dökül bakalım. Muhteşem doktor nasıl ve neden hâlâ onunla tanışmama izin verilmedi?

Çok geç kaldın. Muhteşem doktor bekarlar sahnesine geri döndü. Ve o senin için çok genç, bu yüzden aklına bir şey gelmesin.

'Hey, bazı kadınlar yaşlı bir erkekle çıkmanın getirdiği önemli faydaları takdir ediyor. Kendin yap işlerinde daha iyiyiz, bulaşık makinesini nasıl düzgün yerleştireceğimizi biliyoruz, kirli çoraplarımızı toplamamanın tehlikelerini anlıyoruz ve çoğumuz sadece iki haftada bir seks yapacak enerjiye sahibiz.

"Yaşlanma sürecini bana satamazsın," diye güldü Callanach. "Ne oldu? Lance sordu.

Benim için işe yaramıyordu. İşe yarıyormuş gibi davranmaya devam etmek onun için adil değildi. O daha iyisini hak ediyordu.

"Tavsiyeye ihtiyacın var mı? Lance bir kolunu Callanach'ın omuzlarından geçirip uzak omzunu kavrayarak sordu.

Callanach viskisini yudumlarken, "Hayır," diye cevap verdi.

'Seks tamamen zihindedir. Mükemmel bacaklar ya da düzgün göğüslerle ilgili değildir. Bu, kafanızdaki düğmeye basan kişiyi bulmakla ilgilidir. Genellikle bu kişi aynı zamanda sizi çıldırtan ve tam bir aptal olduğunuzu düşünen biridir. Belki de doktor senden çok hoşlanıyordu.'

"Tavsiye teklifine hayır dediğim kısmı hatırlıyor musun?

'Burası bir bar. Ben malt içen bir İskoç'um. Kız arkadaşından ayrılmışsın. Ne sanıyordun? Sana işe yaramaz tavsiyelerde bulunmasaydım, kitaptaki tüm bar geleneklerini çiğnemiş olacaktık.

Saat sekiz buçuk olduğunda her ikisi de araba kullanmanın yasal sınırlarını aşmış ve ya uzun bir yürüyüşe ya da taksiyle eve gitmeye karar vermişlerdi.

Natasha geç kalmıştı, bu genellikle Ava'nın yaptığı bir şeydi. Hope Caddesi ile Charlotte Meydanı'nın köşesindeki Whighams Wine Cellars'a girdiğinde Ava ikinci kokteyli içiyordu ve ikisi için de yemek siparişi vermişti bile. Rustik şıklık, çıplak tuğla işçiliği ve samimi mahzen kabinleri Whighams'ı ilk buluşma için mükemmel bir yer haline getiriyordu. Burası Natasha'nın yeni partnerlerini baştan çıkarmak için tercih ettiği bir yerdi ama Ava'nın tek istediği orada yaşadığı uhrevi cennet hissiydi.

Bir caz grubu, Ava'nın birkaç dakikalığına gözlerini kapatıp kendini kaybedebileceği kadar kaliteli bir müzik yapıyordu. Kavgı olmayacaktı, kan dökülmeyecekti. Sarhoş bir aptallık anında cebinden aniden bir silah çıkmayacaktı. Ava, Whighams'ta dünyanın herhangi bir şehrindeki herhangi bir iyi restorandaymış gibi davranabilirdi. Edinburgh'dan başka bir yerde olmak istediğinden değil, ama bazen fantezi hoşuna gidiyordu ve şu anda, yıllık iznine daha üç ay varken kartlardaki tek şey bir fanteziydi.

"Lanet olsun, bana yüzüne olanların arkasında öyle iç gıcıklayıcı bir açıklama olduğunu söyle ki, hikayeyi kendime bir spor araba alacak kadar para karşılığında basına satabileyim! Natasha kendini Ava'nın kollarına atıp ona sarıldıktan sonra alnındaki küçülen şişliği dürttüğünde yüzünde bir gülümseme belirdi.

'Ow! mıydın? Ve neden bu kadar geç kaldın?' Ava inledi.

'Bacaklarıma ağda yaptırıyordum ve güzellik uzmanı gecikti. Konuyu değiştirmeyi bırak. Neden bu kadar garip oturuyorsun?" diye sordu.

Ava pantolonunun paçasını yukarı çekerek dikişlerle tamamlanmış yarayı gösterdi.

'Ah benim hayali tanrım,' diye ıslık çaldı Natasha. 'Bacaklarımın kıllı olduğunu sanıyordum. Son beş yıldır vahşi yaşamış gibi görünüyorsun.

"Bunun için teşekkürler," diye güldü Ava. 'Patronum geçenlerde beni bir zombi filmindeki figürana benzetti. Bu hafta tüm sevgiyi üzerimde hissediyorum.

Bir garson elinde gökkuşağı sıvısı ve buzla dolu iki uzun bardakla göründü. Ava kendininkini aldı ve Natasha başka bir hakarete bulunamadan yarısını içti.

'Cidden, yaralanmalar. Görev sırasında mı yoksa daha eğlenceli bir şey mi?'

Ava arkasına yaslanıp bardağına sarıldı. 'Resmi olarak mı? Görev sırasında. Ama aptalca bir risk aldım Tash ve nedenini hiç bilmiyorum. Eğer Luc orada olmasaydı, Tantallon Kalesi'nin dibinde patates püresi olurum.

"Tantallon'da ne yapıyordun? Natasha sordu.

'Bir fırtınada bir gecede kaybolmadan önce, olmadığı kanıtlanan potansiyel bir suç mahallinde kanıt aramak. O zaman daha mantıklı gelmişti.

Umarım öyledir. Karanlıkta duvarlara mı çıktın? Aklını mı kaçırdın?'

"Suçluyum ve bedelini ödüyorum. Umarım açsınızdır, çünkü menünün yarısını sipariş ettim. Ava daha fazla kokteyl sipariş etmesi için garsona el salladı.

'Ve sen de orada günü kurtaran Luc ile birlikteydin. Kulağa heyecan verici geliyor,' dedi Natasha bardağından bir kokteyl kirazı çıkarıp alt dudağının üzerinde gezdirerek.

"İkimiz için de biraz fazla heyecanlıydı. Beni duvarın üzerinden geri çekerken neredeyse onu eziyordum, sonra geceyi beni yamamakla geçirdi. Bacağım çarşaflarının her tarafına kanadı, bu yüzden ona yeni bir set borçluyum ve şimdi o da ...'

Gece boyunca mı? Onun yatağında mı? Sadece ikiniz mi?' Natasha kaşlarını kaldırdı. "İki şampanya kokteyli lütfen," diye yaklaşan garsona işaret etti.

"Başlama," diye uyardı Ava onu.

'En eski arkadaşım geceyi İskoçya'daki en yakışıklı adamla yatakta geçirdi - gerçi benim için hiçbir şey yapmıyor, bu yüzden diğer herkesin sözüne güveniyorum - ve sormama bile izin verilmiyor

Bu konuda mı? Lezzetli İspanyol doktor ikinizin neler yaptığını biliyor mu?

'Selina ve Luc artık birlikte değiller. Ve hayır, sana onun numarasını vermeyeceğim.'

'Kahretsin, bu ne zaman oldu? Nasıl bu kadar habersizim? Bekle...'
Natasha, Ava sorularına cevap veremeden devam etti, 'sen ve Luc bütün geceyi yatakta sarmaş dolaş geçirdiniz ve ikiniz de şu anda bekâr mısınız? Bekle, elime bir içki alana kadar bana başka bir şey söyleme ve gerçekten yavaş ol. Her şeyi en ince ayrıntısına kadar anlatmanı istiyorum. Umarım tam anlamıyla. Ne kadar bilemezsin. Bir çeşit bekarlık yemini ettiğini düşünmeye .

Durur musun? Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama Luc'la geçirdiğim gece tamamen platonikti. Aslında her iki gece de. İster inanın ister inanmayın, yalnız kaldığımız anda çıtırçıplak kalacak kadar kendimizi kaptırmadan birbirimize destek verebilecek kadar büyüdük.

Natasha kaşlarını çatarak ona baktı. "İki gece de mi?

'İkiyle ikiyi bir araya getirmeden ve bilinen evrenin sınırlarının ötesinde ne olduğuna dair bir cevap bulmadan önce dinleyin. Açıklamam için bana bir şans verin. İlk gece ağır yaralıydım ve düşme tehlikesi geçirdiğim için şoktaydım. Sonra dün gece, bir suç mahallinden dönmüştük ve konuşmamız gerekiyordu. Birkaç içki içtik ve çok geç olmuştu. Bacağıma daha yeni dikiş atılmıştı, bu yüzden kalmak daha kolaydı.

Kalmak daha mı kolay? Atan kalbim dursun. Yani bana her iki gece de tüm kıyafetlerinizi çıkarmadığınızı ve hiçbirinizin diğerine dokunmadığını mı söylüyorsunuz? Natasha başını ağır bir şekilde masaya bıraktı ve alnını üç kez aşağı yukarı vurdu. "Biliyor musun, on altı yaşındayken çok daha eğlenceliydin. En azından hala bakireyken, seksin dört gözle beklenecek bir şey olduğunu .

"Tasha! Ava onu azarladı. Garson masaya iki bardak koydu ve Ava birini alıp içindikilerin tadına baktı. "Bu çok güzel.

"En azından Luc'u çıplak gördün mü? Natasha kıkırdadı.

'Hatırlatan kişi olmaktan nefret ediyorum ama sen bir lezbiyensin. Erkek anatomisine bu ani ilgi neden?'

"Beni eğlendir," dedi Natasha. "Ayrıntılar lütfen - şu anda kulağa geldiğinden daha az sıkıcı.

Bunu ben yapmıyorum. Ben Luc'un komuta subayıyım. Benim için uygun değil...'

"Bu tam bir saçmalık! Natasha kucağına şampanya püskürterek güldü. 'Son iki geceyi onun yatağında geçirdin. O zaman emir komuta zinciri konusunda endişelendin mi? Ayrıca Luc benim de arkadaşım. Burada olsaydı ondan talep etmekten mutluluk duymayacağım hiçbir ayrıntıyı senden istemiyorum.

'Bu noktayı tartışamam. Sen utanmazsın, bunu biliyor musun?' Ava gözlerini devirdi.

Dur. Çılgınlığımın bir yöntemi var. Bir noktayı kanıtlamak istiyorum - bunu sevdiğimi biliyorsunuz. Bunu felsefi bir tartışmanın gerçek hayattaki bir örneği olarak düşünün. Size uzmanlığımı bedavaya sunuyorum. Şimdi içkini bitir ve vazgeç.

Ava ona söyleneni yaptı.

"Tamam," diye başladı, "saklayacak bir şeyim olmadığına ve Luc'ün de olmadığına göre, size her sıkıcı ayrıntıyı anlatabilirim. Yaralandığım için berbat durumdaydım ve fırtına yüzünden ıslanmıştım. Luc'un yarayı temizlemek ve kelebek dikişler atmak için bacağımı görmesi gerekiyordu. Banyo yaptım, sonra onun yatağına girdim - kayıtlara geçsin diye söylüyorum, o yorganın üstünde kaldı - ve uykuya . Saat geç olmuştu. Üç, dört saat uyuduktan sonra . Ben giyinirken o da duş almaya gitti ve işe gittik.

"Demek banyodan sonra çıplaktınız...

"Mantık öyle olacağını söylüyor," diye iç geçirdi

Ava. "Peki Luc kıyafetlerini çıkardı mı?" diye

sırıttı. "Hadi ama Natasha, bu da ne?

Sadece soruyorum. Onu çıplak gördün mü?'

Ava cevap vermeden önce bardağında var olmayan kalıntıları boşaltmaya çalıştı.

'Evet, Luc'u çıplak gördüm, bilginiz olsun, ama sadece yıllar önce bir tartışma sırasında, çok çocukça bir şekilde bir noktaya değinirken. İşin özü, bu kadar alçaktan gittiğinize göre, yüzüne bakarak tahmin edebileceğiniz gibi fiziksel olarak mükemmel biri. Altılı karın kası, her iki kalçasının arasındaki o güzel küçük çukurlar ve yürürken poposunun yanağının kıvrımı. Cildi bronzlaşmaktan da öte.

Vücudunda duman rengi var. İyi göğüs ve güzel kollar, aşırı yapılı değil ama iyi tanımlanmış. Farklı kas katmanlarını görebilirsiniz. Güçlü uyluklar, geniş ve üst kısımları düz. Ve kasıklarından karnının altına kadar uzanan o kıl çizgisi, bir davet gibi. Anlıyor musunuz?' Boş bardağına doğru gülümsedi.

"Garson! Natasha seslendi. "Bize bunlardan dört tane daha getir lütfen. Masanın üzerindeki boş bardakları işaret etti. "Çok güzel bir görüntü. Teşekkür ederim.

"Sordun," dedi Ava kendini beğenmiş bir tavırla.

"Düşündüm ve cevabınız düşündüğüm her şeyi doğruluyor. Onun her santimini düşünmüşsün. Ayrıntılı olarak. Aklından geçirmişsin. Tereddüt yok, belirsizlik yok. Hepsi gurur verici. Bazıları aslında oldukça mide bulandırıcıydı. "aynı yatakta olmak konusunda ne hissettiğini merak ettin mi?

Ava bunu düşündü.

"Kalmam onun fikriydi. İkimizin de kanepede uyumasının bir anlamı yoktu, bu yüzden yatağı paylaşmak doğal bir şey gibi görünüyordu. Bir tanrıçayla olan ilişkisinden yeni çıkmıştı, bu yüzden bana bakarken hissedeceği tek duygunun acıma olacağı oldukça açıktı.

"Tanrım, sen aptalsın! Natasha dedi ki. 'Yani, seni seviyorum, bunu biliyorsun, ama iş özel hayatına gelince olağanüstü derecede kalın kafalısın. Nasıl oldu da dedektif oldun sen?

"Affedersiniz?

"Sana nasıl baktığını fark etmedin mi? Senin etrafında ne kadar sahiplenici olduğunu? Tehlikede olduğunuzda ne kadar sinirlendiğini? Hiç uyumadığına dair oldukça fazla paraya bahse girmeye hazırım. Sanırım bütün gece orada yatıp sana baktı, belki biraz saçını okşadı ya da...'

'Bu kadar yeter! Bacak ağdası zekanı da mı yok etti? Luc bana hiç asılmadı. Benimle ilgilendiğini hiç ima etmedi. Yatağında geçirdiğim iki geceden sonra, bana elini bile sürmediğini söyleyebilirim. Bu kadar iyi arkadaş olmasaydık, hakarete uğrayabilirdim; gerçi dürüst olmak gerekirse, en iyi halimle görünüyorum ...'

"Bacak ormanı beni de vazgeçirirdi.

"Siktir git," dedi Ava, garson masaya koymadan önce tepside bir sonraki içkiyi alarak.

Natasha bir kahkaha patlattı. "Dinle, bu soruya yüksek sesle cevap vermek zorunda değilsin ama en azından kendi kafanın içinde dürüstçe cevap ver. Gerçekten Luc'e hiç bakmadığını söyleyebilir misin - giyinik ya da çıplak - ve karnının alt kısmında o köpüğü hissetmedin mi? İçinize yayılan o sıvı sıcaklığını? Çünkü sana baktığında bunu gözlerinde gördüm ve bence ikinizin konuda konuşmanız gerekebilir.

Ava kaşlarını kaldırdı. "İşin bitti mi?

'Evet,' dedi Natasha, dik oturup omuzlarını geriye çekerek. 'Güzel, teşekkür ederim. Şimdi konuyu değiştirelim.

"Tamam. Ne bildiğimi

biliyorum. "Yeni kız arkadaşın nasıl?

"Needy. Luc tarafından tahrik edilip edilmediğini sorduğumda göz bebeklerinin büyüdüğünün farkında mıydın? Natasha öne doğru eğildi ve Ava'nın gözlerinin içine baktı.

Burası karanlık. Tabii ki göz bebeklerim büyüdü. Ne şekilde muhtaç?"

"Çok fazla telefon görüşmesi ve mesaj. Çok fazla "uyuyana kadar beni tut". Şunu açıklığa kavuşturalım, burası o kadar da karanlık değil ve göz bebeklerin daha önce gayet iyiydi.

Yemekler geldi, güzelliği ve kokusuyla dikkatlerini dağıttı. Ava, Natasha'ya tavaya zar zor indirilmiş İskoç antrikotu, kendisine de Shetland midyesi sipariş etmişti. Sonunda Natasha konuşmayı bıraktı.

Bölüm On Dört

6 Mart

Osaki Shozo zile bastı ve geri çekildi, kurtarılıp kurtarılamayacağını görmek için bekledi, kurtarılmasına izin verip vermeyeceğini merak etti. İş merkezindeki bir panoda yardım hattının kartını bulmuştu, muhtemelen son çare buydu. İş bulamıyor musunuz? Kendini öldürmemeye çalış. Burada yardım edebilecek bazı insanlar var. Bu ya dahice ya da zalimceydi.

"Evet, alo?" diye teneke hoparlörden cılız bir ses yükseldi.

"Birini görmeyi umuyordum. Yardıma ihtiyacım var. Bana yardım edebilir misiniz?" "Gelip kapıyı açacağım," diye cevap geldi.

Osaki geri çekildi ve kapının açılmasını bekledi. Neden burada olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. İçerideki insanlar hiçbir şeyi değiştiremezdi.

Kızıl saçlı genç bir kadın kapıyı açtı, Osaki'ye yukarıdan aşağıya baktı, sonra kenara çekilip içeri girmesini işaret etti.

'Beni takip edin; bekleyebileceğiniz bir salon var. Doldurmanız gereken bir form var, ancak istemiyorsanız hiçbir soruya cevap vermek zorunda değilsiniz.

Osaki ses tonunun farklı olduğunu düşündü. Formu doldurmayı reddetmek kabalık gibi görünüyordu ve Osaki asla kaba biri değildi. Bu da sorunun bir parçasıydı.

Benim adım Vicki. Size çay, kahve ya da su getirebilirim. İşte form ve bir kalem. Bir sonraki müsait danışmanımız sizinle görüşecek. Diğer danışmanlar meşgul olduğu için ya Bay Packham ya da Bay Maclure olacak. Zaten sadece birkaç dakika sürecek. Silah taşıyor musunuz?

Sadece benim sormam gerekiyor. Ayrıca, şu anda uyuşturucu ya da alkolün etkisi altında mısınız?'

Osaki'ye bir pano uzattı ve gözle görölür bir şekilde havayı kokladı. Osaki'nin tahminine göre alkol dumanı olup olmadığını kontrol ediyordu. Sanki Tokyo'daki ailesinin yanına dönmüş gibiydi. Vicki'nin hâlâ bir yanıt beklediğini fark ederek başını eğdi.

'Alkol yok. Uyuşturucu yok,' dedi, ve silah yok. Gerekirse kontrol edebilirsiniz.

"Bu benim işimin bir parçası değil," diye yanıtladı Vicki. 'Sizi almaya geldiklerinde formu danışmana verebilirsiniz.

Osaki daha formu okumaya başlamadan Vicki elini cebine atmış ve mesajları okumaya başlamıştı. Hepsi standart sorulardı. İsim, adres, doğum tarihi, doktor, mevcut ilaçlar, bağımlılıklar, en yakın akraba - hepsi de Reach You'nun yardım sağlayabilmesi için hiçbir bilgi verilmesine gerek olmadığı gerçeğini açıkça ortaya koyuyordu. Osaki adını yazmaya başladı ve kapının diğer tarafından gelen sesleri duyunca başını kaldırdı.

'Vicki, senden isteyken cep telefonunu kullanmamamı istedim. Yardım etmeye çalıştığımız insanlara odaklanmamız gerçekten çok önemli ve bildiğin gibi bir gizlilik sorunu var,' diye gürledi derinden gelen bir ses.

'Sadece arkadaşım mesaj atıyordum. Bunu bile yapamayacağımı fark etmemiştim,' diye cevap verdi Vicki. 'Bu dosyayı Bay Packham'ın listesine çoktan ekledim, belki de bu işi ona bırakmalıyız.

"Biri bekliyorsa, biz de işimize bakarız. Dosyayı Charlie'nin yığınınan geri al. Büyütülecek bir şey değil.

'Hayır, ama Charlie bugün o kadar çok insan görmedi. Vakaları biraz daha iyi paylaşabileceğimi düşündüm.

"Vicki," dedi Maclure sabırla. 'Biz komisyon almıyoruz. Mesele insanları bekletmemek. şimdi, neler oluyor?'

"Formu dolduruyor.

'Bizden biri onlara ulaşana kadar insanların yanında kalıp onları rahatlatmanız ve dostane bir yüz sunmanız faydalı olacaktır. Bunu biliyorsunuz.

Vicki, "Ben de ona kahve getiriyordum," diye cevap verdi.

Osaki kahve istediğini hatırlamıyordu. Muhtemelen bir hataydı. Vicki bu işte yeniymiş gibi geldi ona. En azından

bir işi vardı. Osaki kendisine iş teklif edilmesi için her şeyini verebilirdi. Belki o zaman karısı ondan daha az memnun olurdu.

. Sakıncası yoksa ofiste dosyalanması gereken bazı evraklar var. Tanışma ve selamlaşma politikamızı daha sonra tekrar gözden geçireceğiz. Teşekkür .'

Vicki belli ki kovulmuştu. Osaki ayağa kalktı, kendisine verecek cevapları olduğunu umduğu adama saygısızlık etmiş gibi görünmek istemiyordu. Kapı açıldı.

Yakışıklı, kirli sakallı ve geniş bir gülümsemeye sahip siyah bir adam tokalaşmak için elini uzattı.

"Ben Rune Maclure," dedi. 'Benim odama gelin, orası daha özel. Anladığım kadarıyla Vicki size kahve getirecek. O bizi bulur.

Osaki, Maclure'u takip ederek kısa bir merdivenden çıktı ve büyük ölçekli manzara fotoğrafları ve rahat mobilyalarla dolu bir odaya girdi. Masa ya da ofis sandalyesi yoktu, sadece kitap rafları, bitkiler ve yumuşak mobilyalar vardı. Yavaşça bir kanepeye çöktü ve neden orada olduğuna dair tutarlı bir açıklama getirmeye çalıştı.

"Sorun değil," dedi Maclure sessizce. 'İlk birkaç cümle en zordur, bu yüzden neden benim başlamama izin vermiyorsun? Bana söyleyeceğiniz her şey gizlidir. Notlar tutuyoruz, ancak bunlar güvenli bir şekilde saklanıyor, tıpkı bir doktora görüldüğünüzde olduğu gibi. İsminizi vermek istemezseniz, notlar sadece ziyaretinizin saatini ve tarihini kaydeder ve genellikle sadece dahili eğitim için başvurulur. Bu kapıdan geçmek çok şey gerektirir, bu nedenle her ne yaşıyorsanız yaşayın, cesur olduğunuzu ve kendinize yardım ettiğinizi bilin. Bana neler olduğunu anlatabilecek durumda hissediyor musunuz?

Osaki başını salladı, parmaklarını kucağında birleştirdi ve dik oturdu, bunu yapmak için koltuğun doğal eğimiyle savaştı.

"Başarısız oldum," dedi aniden.

Maclure açıklamasını genişletmesi için ona birkaç dakika verdi. Başka bir şey söylenmeyince, cesaretlendirici bir teklifte bulundu.

'Başarısızlık öznedir. Kendimize koyduğumuz standartlara bağlıdır. Kendinizi çok sert bir şekilde yargıyorsanız, neredeyse her şey başarısızlık sayılabilir.

'Eğer başarısız olmasaydım karım beni terk etmezdi. Ne bir iş bulabildim ne de ona destek olabildim. Uzun saatler çalışmak zorunda. Ona söz verdiğim hayat bu değil.

Gözlerini dizlerinden ayırmadı ve sakin bir ses tonuyla konuştu. Karısının önünde ağlayarak kendini zaten yeterince hayal kırıklığına uğratmıştı. Bir yabancıнын önünde de kendini utandıramazdı.

"Kaç yaşında olduğunuzu sormamın sakıncası var mı?"

Maclure sordu. "Yirmi beş," diye yanıtladı Osaki.

'Ve sanki bu sizin ikinci dilinizmiş gibi geliyor, telaffuzunuza bakılırsa, gramerinize değil. Bu çok etkileyici. Başka bir dili akıcı bir şekilde öğrenmek çok zordur.

'Eşimle üç yıl önce öğrenci değişim programıyla Japonya'ya geldiğinde tanıştım. Zaten İngilizce konuşabiliyordum ama buraya gelmeden önce evlendiğimizde akıcı konuşabildiğimden emin oldum.

"Anlıyorum. Bir başkası için uzun bir yol ve yabancı bir ülkede yeni bir hayata başlamak zor. Burada iş aramak kolay olmamıştır.'

Osaki tüm iş görüşmelerini düşündü. Farklı olan sadece dil değildi, yüz ifadelerinin kullanımı, davranışlar ve resmiyetti, geleneklerden bahsetmeye bile gerek yoktu. Görüşme zahmetine katlanan birkaç potansiyel işverenden aldığı geribildirim, onlar için fazla gergin ve doğrudan olduğu yönündeydi. Bu, halkla temas kurabileceği da sınırlı değildi. Şirketler 'takım oyuncularını' ya da 'iyi iletişimcileri' ve 'akranlarıyla nasıl bağ kuracağını bilen ilham verici iş arkadaşları' arıyordu. Alabildiği kadar çok saat çalışmaya, asgari ücrete ya da sistem yönetimi diplomasını alırken sahip olduğu beklentilerin çok altındaki görevleri yerine getirmeye istekli olmasının bir önemi yoktu.

'Japon ve İskoç kültürleri farklıdır,' dedi basitçe.

"Eminim öyledir," dedi Maclure. "Karınızla aranız şimdi nasıl?"

"O memnun değil. Ona rahatlık başka bir adam var'.

"Samimi bir şekilde mi? Maclure nazikçe sordu. Osaki başını salladı.

'Yani bir iş bulamadınız, evinizden ve ailenizden uzaktasınız ve eşinizin bir ilişkisi var. Bu herkes için başa çıkılması gereken bir durum ve bana başarısız olmuşsunuz gibi gelmiyor. Bana öyle geliyor ki çok cesur davrandınız ve buradaki hayata alışmak için ekstra zamana ve desteğe ihtiyacınız var.

Kapı bir kez daha açıldı ve Vicki, içinde iki fincan kahve ve bir tabak bisküvi bulunan bir tepsiyle içeri girdi. Maclure ona gergin bir gülümseme verdi.

Teşekkürler, Vicki. Masanın üzerinde iyi olur. Belki önce kapıyı çalmayı deneyin, kötü bir an olma ihtimaline karşı.

Vicki hafif bir iç çektikten sonra özür dileyerek dışarı çıktı. Maclure, 'O yeni,' diye yorum yaptı. 'Tuhaf bir yer olabilir aşına olana kadar çalışın. Bu başarısızlık algısının sizin üzerinizde nasıl bir etkisi olduğunu bana anlatın.

'Algı değil. Bu gerçek. Eğer eve gidersem, ailem de onları hayal kırıklığına uğrattığımı anlayacak. Bana gelmememi söylediler. Kylie'nin benim için yanlış olduğunu söylediler. Onlara daha iyi bildiğimi söyledim. Aileme karşı kabaydım. Eksikliğimi onlara geri götürmeye hakkım yok.

"Bu taşınması zor bir yük ve kültürel farklılıklar olduğunu anlıyorum, bu konuda tavsiyede bulunmak için yeterli donanıma sahip olmayabilirim, ancak çoğu ebeveynin hızlı ve kolay bir şekilde affettiğini söyleyebilirim. Sevgi, en kötü koşullarda bile en iyisinden başka bir şey istemememize neden olur. Ailenizle neler olduğu hakkında konuşmayı denediniz mi?"

"Yapamam. Karım ben oradayken bile evimize başka bir adam getiriyor. Yapmamasını istediğimde bana gülüyor. Vücudumla ilgili kişisel şeyler söylüyor ve düzgün bir erkek olsaydım bunu yapmak zorunda kalmayacağını söylüyor. Utanıyorum. Ailem buna katlanmak zorunda .

Maclure sadece yarısı tamamlanmış olan formu eline aldı.

Osaki, değil mi? Yanlış telaffuz ettiysem . Olmam gerektiği kadar dünyevi olmadığım için ben de suçluyum. Bir danışman olarak, asla bir partneri şeytanlaştırdığım ya da taraf tuttuğum bir yola girmemeye çalışıyorum. Burada hem çiftler arasında hem de bizim aramızda her zaman söylenmemiş çok şey vardır, ancak tüm ortaklıklar karşılıklı saygıya dayanır. Eğer kalbinizde eşinize karşı gereken saygıyı gösterdiğiniz biliyorsanız, o zaman

Karşılığında eşit miktarda saygı görmeye hakkınız var. Belki de evliliğinize leke süren siz değilsinizdir. Kültürünüzün evlilikteki rollere farklı bir vurgu yapmasını anlıyorum, ancak yakın bir ilişki içindeki iki insan arasındaki eşitsizliğin neredeyse her zaman felaket anlamına geldiğinin evrensel bir gerçek olduğunu düşünüyorum

'Sebebin artık bir önemi yok. İş bulamıyorum. Kirayı ödeyemiyorum. Karımı bile tatmin edemiyorum. Aileme itaatsizlik ettim ve kendime utanç getirdim. Buradayım çünkü kendimi kurtarmak için görebildiğim tek yol ölüm.

Maclure, "Pekâlâ, bunu biraz düşünelim," dedi. 'Kahveyi denemek ister misin? Harika değil ama konuşmaya ara vermediğimizde soğuyan çok fincan gördüm. Sen de ister misin?'

'Teşekkür , hayır. Ben kahve sevmem. Osaki yorum yaptı.

Başı o kadar eğikti ki Maclure onu güçlkle duyabiliyordu.

'Vicki'den çay ya su istediniz mi? Size başka bir şey getirebilirim.

"Hayır, bir şey istemedim ama teklifiniz için minnettarım. Maclure Vicki 'nin çıktığı kapıya doğru baktı,

Etkileyici CV'si ve referansları göz önüne alındığında, en yeni işe alımlarının en basit görevleri bile nasıl yanlış yapmayı başardığını merak ediyordu. En azından, çalışma saatleri içinde cep telefonunu rahat bırakmayı öğrenmesi gerekecekti. Hiçbir şey insanlara, ilgiye ihtiyaç duyduklarında telefonla uğraşan biri kadar değersiz olduklarını gösteremezdi.

"Ölümden bahsettiniz," dedi Maclure soğukkanlılıkla. "Bu aktif olarak düşündüğünüz bir seçenek mi?

'Bu kaçınılmaz. Başka bir olasılık yok,' diye açıkladı Osaki.

'Peki, şimdilik bu konuda aynı fikirde olmadığımızı kabul edelim. İntihar kendinizi affettirmenizi engeller. Ailenizle aranızı düzeltemez ya da yeni bir hayat planlayamazsınız. Çözdüğü kadar acıya da neden olur. Ve her zaman başarılı olmaz. Ölümcül olmayan korkunç sonuçları olabilir.'

Osaki, 'Her şeyi planladım,' dedi. 'Aileme daha fazla yük olmak istemiyorum.

Ama sen buradasın. Burada sevindim, çünkü bu bana hala umudun olduğunu, başka bir şey olabileceği fikrine hala açık olduğunu gösteriyor.

ilerlemenin bir yolu. Bunu araştırabilir miyiz? Osaki cevap vermedi.

'Biliyorsunuz, bu süreçte pek çok farklı aşamada pek çok insan görüyorum. Yıllar geçtikçe yardım istemenin, bunu yapmaktan daha fazla cesaret gerektirdiğine inanmaya başladım. Size inanılmaması ya da histerik veya dikkat çekmeye çalışan biri olarak görülme riskiniz var. Hayatınızın gidişatıyla ilgili endişelerinizin gerçek ve geçerli olduğunu anlayabiliyorum. Bunların sadece sizi değil, herkesi etkileyebileceğine inanıyorum. Ayrıldığımız nokta, sizin ne ölçüde suçlu olduğunuz.

"Suçlu mu? Osaki sordu.

'Sorumlu. Sorumlu. İş bulamamanızda bir ırkçılık unsuru gibi görünüyor. Belki açık ya da kasıtlı değil ama potansiyel işverenlerin kültürel farklılıkları aşip aradaki uçurumu kapatmanın yollarını bulamamış olmaları mümkün. Belli ki zeki ve kalifiye birisiniz. Formdan anladığım kadarıyla sistem yönetimi mezunusunuz ve iki dil biliyorsunuz. Bence belki de iş için yanlış yere bakıyorsunuz. Farklılıkları görmezden gelmek yerine onları kucaklamalısınız. Üniversite ya da kolejleri deneyin, belki Japonca öğretebilirsiniz. Seyahat şirketlerine ya da çeviri hizmetlerine ne dersiniz?

'Diyelim ki işe girdim. Peki ya karım ne olacak? Durumum iyileşse bile bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum.

'Bu gerçekten size bağlı. İlişkiyi kurtarmak isteyip istemediğinizi yalnızca siz bilebilirsiniz, ancak ikiniz de ileriye dönük yol konusunda hemfikir olmalısınız. Güveni geri kazanmak kolay olmayacaktır, ancak kendinize daha fazlasını borçlu olup olmadığınızı da sormalısınız. Evlilik, yolculuğun sadece kolay kısımlarını değil, zor zamanlarını da birlikte atlatmakla ilgili olmalıdır. Karınızı uzun vadede yanınızda görebiliyor musunuz?

'Ama aileme ne diyeceğim? Onlar boşanmaya inanmıyor. " şu.

Japonya İskoçya'dan çok uzakta. Ailene söyleyebilirsin ne istersen yapabilirsin. Sen yetişkin bir . Bu senin hayatın ve tek bir şansın var. Aile ve gelenek anlayışınıza saygı duyuyorum. Bence toplumun bir yapıya sahip olması ve nesillere saygı duyulması çok önemli, ancak bu sizin istediğiniz şekilde ilerlemenize engel olmamalı.

Osaki sert bir sesle, 'Onlara yalan söyleyemem,' dedi. 'Bu sadece daha fazla utanç getirir. Karımın yatağıma başka bir adam soktuğunu öğrenirlerse... Şimdiden ölmüş bile olabilirim. Beni bir daha asla görmek istemeyecekler. Babam İskoçya'ya geldiğim için zayıf olduğumu düşünüyordu. Tokyo'da kalmamız için ısrar etmem gerektiğini söyledi. Haklı olmasından nefret ediyorum.

'Baban seni yakınında tutmak, sana yardım etmek istedi. Bir ebeveyn için çocuklarının bağımsız yaşamaya hazır olduğunu kabul etmenin ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum. Yine de bir kedinin derisini yüzmenin pek çok yolu vardır,' dedi Maclure.

Osaki dehşete düşmüş görünüyordu. "Bir kedinin derisini yüzmek mi?

"Bu bir deyiş. Kelimenin tam anlamıyla söylemedim. Bir düşünün. Ailenize eşinizin çocuk sahibi olamayacağını öğrendiğinizi ve bunun aranızda bir ayrılığa neden olduğunu söyleyebilirsiniz. Ya da Edinburgh'da yeterince iş olmadığını ve Tokyo'ya dönmeyi tercih ettiğinizi ve eşinizin ailesini terk edemeyeceğini hissettiğini. Ya da sadece onları çok özlediğiniz için ülkenize geri dönmek için evliliğinizi feda etmeye hazır olduğunuzu.

'Detayları merak edebilirler ama bu eve dönmek için yeterli olacaktır. İş bulabilir, yeni bir ilişkiye başlayabilirsiniz. Kadın zina yaptığı için boşanmak nispeten daha kolay olacaktır. İşin içinde ölüm yok.

"Bu hala bir aldatmaca.

Maclure, 'Gerçeklik, biz ne yaparsak odur,' dedi. 'Hayatınızı gurur ya da prensip uğruna kaybetmeyin.

Osaki, 'Bu gurur değil,' diye karşı çıktı. 'Bu aşağılanma. Karım bana isimler takıyor. Benim...' Maclure'a baktı, yüzeyin altındaki çatlaklar ortaya çıkmaya başlamıştı. 'Penisim çok küçük. Karşı çıkarsam, aileme e-posta gönderip erkekleri tercih ettiğimi ve onunla seks yapmayacağımı söylemekle tehdit ediyor. Anneme ve babama gerçekte neler olduğunu açıklamak zorunda kalmaktansa ölmeyi tercih ederim. Onlar çok geleneksel. Anlamayacaklardır.

'Bana çok istismarcı bir ilişkinin içinde sıkışıp kalmışsınız gibi geliyor. Çok fazla insan sadece kadınların istismar mağduru olduğunu düşünüyor. Psikolojik şiddet hala şiddettir. Gözle görülemeyen ama daha az gerçek olmayan yaralar bırakır. Erkekler için konuda konuşmak zordur, çünkü

Toplum, erkekleri sert erkek olmak zorundaymış gibi gösteriyor. Bunların hepsi saçmalık. Ben olaya bakıyorum: Kız kardeşinizi taciz içeren bir ilişki içinde görseydiniz, onu bu durumdan kurtarmak için elinizden gelen her şeyi yapardınız, değil mi? Ona zayıf ya da aptal olduğunu ya da bunu kendi başına halledebilmesi gerektiğini söylemezsiniz.

Osaki ayağa kalktı. "Teşekkür . yardımcı oldunuz.

Maclure da onu takip etti.

"Gitmek zorunda değilsiniz. Çok sayıda seçenek var. Gidebileceğiniz yerler hakkında bilgi, ücretsiz hukuki danışmanlık, mali durumunuzu düzenlemek için yardım ve hatta iş bulma konusunda yardım sunuyoruz. Bazen bu sadece kontrolü geri almakla ilgilidir. Hayatınızın kötüye gittiğini hissetmek göz korkutucu olabilir. İzin verin sizi ...'

'Kararım araştırmaya dayalı, mantıklı karar olmalı. Nazik davrandınız ve bunu takdir ediyorum. Şimdi gitmeliyim.

Maclure umutsuz görünüyordu ama Osaki'nin elini sıkamak için elini uzattı.

'Burada günün yirmi dört saati birileri var ya da bizi arayabilirsiniz. Daha kolay olacaksa, artık çevrimiçi sohbet imkanımız bile var.

"Bay Maclure," dedi Osaki içtenlikle. 'Benden ya da yapmayı seçtiğim herhangi bir şeyden sorumlu değilsiniz. Başka bir insanı üzmemiştim.

"Hayır," dedi Maclure. 'Kapıdan içeri girer girmez beni umutlandırdın. Sadece dışarı çıkarken yanında biraz pozitiflik götürmeni istiyorum.

El sıkıştılar. Osaki kendini gösterdi. Hayatında zor kararları hep böyle almıştı. Dikkatli bir şekilde düşünüp taşınarak, tarafsız tavsiyeler alarak. Eş seçimi hariç. Tüm arkadaşlarının uğruna yarıştığı misafir İskoç kız onu seçtiğinde, bu tamamen öfkeli hormonlar ve aşırı aktif bir ego olmuştı. Şimdi, babasının da tahmin ettiği gibi, düşünmeden hareket ettiği için pişmanlık duymaya başlamıştı. Hayatını sona erdirecek bir karar vermek söz konusu olduğunda bile bunu bir daha yapmayacaktı. Rune Maclure ona tahmin edebileceğinden çok daha fazla yardım etmişti.

Vicki onu kapıya kadar geçirdi, bir kolunun altına düzgünce etiketlenmiş bir yığın dosya sıkıştırmıştı ve dikkati dağılmış bir şekilde ona iyi günler diledi. Kadın

gerçekten yaptı ihtiyaç bazı ilave Eğitim, Osaki
düşündüm olarak Yolda kendisine doğru gelen başka bir
adamdan kaçtı.

Osaki ona, 'Kapı kolunun solundaki mavi zili çalman yeterli,' dedi.

"Buraya yardım almaya gelmedim," diye sertçe cevap verdi erkek,
yüzünde açıkça kırgınlık okunuyordu. "Bir arkadaşım ile buluşacağım.

"Özür dilerim.

Vicki dışarı çıkıp ceketini bağlarken Osaki başını hafifçe eğdi ve
Osaki'nin hâlâ orada olduğunu görünce durakladı.

"Fazla vaktim yok," dedi kırgın adam.

Vicki de ona katıldı ve birlikte patika boyunca kaldırıma doğru
yürüdüler.

"Ne için içerideydi?" diye yarı fısıldadı, yine de Osaki'nin duyabileceği
kadar yüksek sesle.

"Şunu keser misin? Vicki tısladı.

Osaki onların bir yön seçmesini bekledikten sonra ters yöne gitti. Kırgın
adamin kendisi hakkında ne düşündüğünü bilmek için konuşmalarını
daha fazla duymasına gerek yoktu. Verdiği yanıtta belliydi. Yardım
istemek zayıflıktı. Acınası. Kendisini bir zavallı olarak da tanımlayabilirdi,
bu popüler bir ifadeydi ve ona ne kadar da uygun düşüyordu. Her şeyini
kaybetmişti. Ülkesini, ailesini, kültürünü. Gururunu. Bu konuda bir şeyler
yapmanın zamanı gelmişti, er ya da geç. Bir karar vermişti. Geriye kalan
tek şey onu yerine getirmektir.

Osaki en yakın hırdavatçıya doğru yola koyuldu.

On Beşinci Bölüm

6 Mart

Callanach'ın gazeteci arkadaşı Lance Proudfoot internette makalesini yayınladığından beri telefon hatları hem Fenella Hawksmith hem de kızı Alice hakkında bilgi almak isteyenlerle dolup taşıyordu. Ava bunların çoğunun önemli olmaktan çok dikkat dağıtıcı olduğunun farkındaydı ama bir yerden başlamaları gerekiyordu.

Pax Graham'ın huzurevi cinayetiyle ilgili raporunu yeni gözden geçirmiş, Bruce Jenson'ın cinsel organının saldırıda zarar gördüğüne dair ek kanıtı dehşetle not etmişti. Yine de Callanach hakkında aklında hiçbir şüphe yoktu. Kendisini ona defalarca kanıtlamıştı. İkisi arasında gizli saklı hiçbir şey yoktu, yalan yoktu. Hayatı üzerine bahse girmeye hazırdı, bu yüzden kariyeri üzerine bahse girmekten çok daha mutluydu.

Callanach sabah 7'de ona mesaj atarak, Hawksmith davasında sonuç almak için internette bir makale hazırladığını haber vermişti; o sırada Callanach başı için ağrı kesici yutmakla ve alkolün antibiyotiklerin faydalarını tamamen geçersiz kılmamasını ummakla meşguldü.

"Natasha nasıldı? Callanach, Ava'nın kafasını kaldırmasına fırsat vermeden, yarı açık kapısı kısa bir süre için tek bir vuruşla çalındı.

"Her zamanki heyecan verici haliyle," diye sırttı Ava. "Seni sordu. Natasha'yı özledim. Neden ikiniz de benim evimde yemeğe gelmiyorsunuz?

gelecek hafta?"

"Son fetihle biraz meşgul," diye geçiştirdi Ava. Natasha ve Callanach'ı bir araya getirme ihtimali kesinlikle yoktu.

aynı odada kalırken, Tasha birlikte geçirdikleri yanlış anlaşılmiş gecelerden çok etkilenmişti. 'Lance Proudfoot'tan makaleyi yayınlamasını istemek iyi bir karardı. Başarılı bir şekilde paylaşılmış gibi görünüyor. Bilgi havada uçuşuyor.

Callanach, 'Ben de bu yüzden buradayım,' dedi. 'Fenella Hawksmith'in tıbbi notları yeni geldi. Kendi güvenliği için hastaneye yatırıldığı bir dönem de dahil olmak üzere, geçmişinde intihar girişimleri olmuş.

"Hâlâ ilaç alıyor muydu? Ava sordu.

"Reçete edilen ilaçlardan değil; ancak reçetesiz ilaç kullanıyor olması da mümkün. Toksin testi bize daha fazla ayrıntı verecektir. Olay yeri ekibiyle görüştüm. Dairede reçetesiz satılan standart ilaçlar dışında yasal ya da başka bir ilaç bulunmadı ve bu ilaçların da tarihi geçmişti, bazıları hala ambalajındaydı.

"Yani bağımlılık belirtisi yok.

"Yok," diye kabul etti Callanach.

Masanın karşısında birbirlerine baktılar. Ava, Tantallon'da duvarı tutmaktan hâlâ yırtık olan tırnaklarını inceledi ve ilk kimin söyleyeceğini merak etti. Callanach bu onuru ona bıraktı.

"Sence..." dedi yavaşça.

'Bu bir tesadüf olmalı,' diye cevap verdi. 'Çünkü aksi takdirde sen ve ben Tantallon'a geri döneceğiz ve o lanet duvara geri çıkacağız.

'Stephen Berry'nin öldüğü gecedan beri neredeyse hiç durmadan yağmur yağdı. Şu anda işe yarar bir şey bulma şansımız çok düşük ama sanırım denemeliyiz.

'Ava, huzurevinden ve Fenella Hawksmith'ten zaten bir kurbanımız var. Bundan emin misin?'

'Stephen Berry birkaç hafta önce intihara teşebbüs etti, şimdi de gece yarısı bir kale duvarından uzun bir düşüşün ardından öldü. Bunu bir düşünün. Vücudunda bulunan ve toksin testinde ortaya çıkan kimyasallar ilaçlarını bırakmadığını doğruladı. Doktorunun ona söylediği şeyi . Sizin ve benim mutlu olarak düşündüğümüz şey olmasa bile, onu sabit tutmaya yetecek kadar serotonin . Bir kız arkadaşı vardı, değil mi?'

"Eski," diye onayladı Callanach.

"Öyleyse onunla konuşalım, Queensferry Geçidi'ndeki girişim ile Tantallon'a yaptığı yolculuk arasındaki hareketlerini ve ruh halini teyit edelim.

Callanach, "Tripp'e haber vereyim," dedi. "Bayan Hawksmith'in kızıyla ilgili somut bir gelişme var mı?

"Ölüm belgesi yok," dedi Ava. "Yani ya hâlâ hayatta, ya öldü ama kimliği tespit edilemedi ya da öldü ama bulunamadı.

"Overbeck'i Berry'nin ölümünü olası bir cinayet olarak soruşturmamız gerektiğine nasıl ikna edeceksiniz?

"Ben değilim," dedi Ava. 'Gizli bir silahı devreye sokuyor olacağım. Bu konuda endişelenmene gerek yok.

'Benimle paylaşmaya hazır olmadığın gizli bir silahın mı var? Bu hiç adil değil.'

"İnanın bana, bunun bir parçası olmak istemezsiniz. Merak ediyorsanız, Pax Graham'ın ekibi Bruce Jenson cinayetinin bir personel tarafından işlendiği varsayımıyla hareket ediyor. Adli tıp, cam kapıya ilk darbenin içeriden geldiğini ve daha sonra birinin kırılan bölgeye dışarıdan vurduğunu gösterdi. Bunun davetsiz bir misafir gibi görünmesi için yapılmış bir girişim olduğu sonucuna vardılar.

"Sebep? Callanach sordu.

"Huzurevi cinayetleri genellikle hayal kırıklığı ya da iş stresinden kaynaklanır. Bazen de bakıcıları mesleğe çeken Munchausen by proxy ya da ölüm meleği sendromu gibi altta yatan bir durum söz konusudur.

"Eğer durum böyle olsaydı, orada başka açıklanamayan ölümlerin de olmasını beklerdim.

"Şu anda uğraşacak yeterince işimiz olmadığı için mi? Ava kaşlarını kaldırdı. 'Yeni bir personel ya da geçici bir çalışan olabilirdi. Başka ölümler de beklenmiş ama hızlandırılmış olabilir, yani otopsi yapılmamış olabilir. Kanıt olmaması bunun münferit bir olay olduğu anlamına gelmez. Tüm ölümlerin doğal olduğundan emin olmak için mümkün olan en zor ortam. Sadece biraz rahatlayabilmeniz için söylüyorum. Graham iyi bir dedektiftir. Bir yolunu bulacaktır.'

Callanach başını salladı. "Tamam," diye kabul etti. 'Hawksmith bilgilerini incelemeye başlayacağım. Overbeck'le iyi şanslar.

Masasına döndüğünde e-postalarını kontrol etti. Lance'ten gelen birkaç e-posta vardı - makalesine gelen yanıtlar doğrudan MIT'ye gitmesi gerekirken ona gitmişti. Çöp klasöründen kaçmış birkaç reklam ve bazı çevrimiçi faturalar vardı. Bunların altında da annesine gönderdiği e-postadan gelen bir geri dönüş vardı. Birden midesi bulandı. Annesine gönderdiği bir e-posta en son, tecavüz suçlamasıyla mücadele ederken hayatından kaybolduğu zaman geri dönmüştü. O zaman kasıtlıydı. Tüm bu korkunç durumdan ve beraberinde getirdiği anılardan uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. Ama Paris'te iyi görünüyordu. Hasarın çoğunu geri almışlar ve daha önce sahip oldukları yakın ilişkiyi geri kazanmışlardı. Şimdi bu ...

Callanach orijinal e-postasını okudu ve girdiği adreste yazım hatası olup olmadığını dikkatle kontrol etti. Hiç yazım hatası yoktu. Tekrar gönder tuşuna bastıktan sonra, annesine bir mesaj göndererek onunla iletişime geçmeye çalıştığını ama başarısız olduğunu açıkladı ve daha ciddi bir şey olmadığını umdu. Bruce Jenson'ın ölümü konusunu annesinin tekrar başa çıkamayacağı endişesine kapılmadan açmak yeterince zordu.

Çavuş Lively'nin yüzü delinmiş bir plaj topunu andırıyordu. Ava, Tantallon'daki adli tıp testleri için ek fon talep eden bir notu yazmayı bitirirken masasının karşısındaki boş sandalyeyi işaret etti. Lively'nin kendisi için talepte bulunmasını sağlamak için alçakça bir numaraydı ama Dedektif Başkomiser Overbeck bunu herkesin önünde şikayet edemezdi.

Ava ona gülümseyerek, "Tantallon Kalesi'nde tam bir olay yeri incelemesi yaptırmak için başkomiser üzerindeki hatırı sayılır nüfuzunu kullanmanı istiyorum," dedi. "Notlarımı bitiriyorum, sonra bu basit idari görevi sana devredeceğim.

"Tantallon dosyası kapandı," dedi Lively. "Dr. Lambert bunun kötü giden bir intihar olduğuna karar verdi, ama yine de intihar.

Ava sessizce, "Evet, ama o zaman arka arkaya iki tane olur," diye cevap verdi. Durun bakalım. Berry davası, Berry'nin davasıyla hiçbir benzerlik taşımıyor.

Hawksmith davası. Şeytani Derebeyi bunların hiçbirini kabul etmeyecek. O zehirli sarmaşık demetiyle yukarı çıkmayacağım, çok teşekkür ederim,' diye homurdandı Lively.

'O sormadığı sürece iki vaka arasında bağlantı kurmanıza gerek yok. Patoloğu arayıp onunla bu konuyu görüşmek üzereyim ve eminim ki iki vaka arasındaki benzerlikleri dikkate almamız gerektiği konusunda hemfikir olacaktır.

'Benzerlikler mi? Bir erkek, bir kadın, farklı yaşlarda. İlki bir düşmeydi, ikincisi ise sıcak bir banyoda kasıtlı olarak kesilmişti.

"Onun gibi konuşmaya başladın," diye takıldı Ava.

"Saygısızlık etmek istemem hanımefendi, ama bir tane yapabilirsiniz.

'Bunun için sana bir şans veriyorum, Çavuş, ama bu alacağın son şans. Elimde yüzeysel olarak intihar gibi görünen iki ceset var ama ikisi de o kadar basit değil.

'İki bir tesadüf, üç bir model. Müfettiş bundan hoşlanmayacak,' dedi Lively. 'Ve saygısızlık etmek istemem ama beni bu kullanmanız hiç adil değil.

'Sosyal vicdanın mı konuşuyor, sadece meslektaşlarına yıllar boyunca tanıdığım diğer tüm memurlardan daha fazla saçmalık yaptın. Bu seni daha önce rahatsız etmiyordu.

Lively sessizce, "İlişkisi olan memuru asla avantaj elde etmek için kullanmadım," dedi. "Kadın olsaydım bunu sormazdınız.

Ava ayağa kalktı, elleri kalçalarında. "Beni cinsiyetçilikle mi suçluyorsun?

Lively derin bir nefes aldı. 'Evet, sanırım öyleyim. Eğer yeni polis memurunuz Janet Monroe, emir komuta zincirinde sizden daha üstte bir adamla görüşüyor olsaydı, istediğinizi elde etmek için onun konumunu kötüye kullanmaktansa kendi gözlerinizi oyardınız.

"Kahretsin," diye mırıldandı Ava. 'Hiç böyle düşünmemiştim. Özür dilerim. Gerçekten. Unut gitsin, Overbeck'i kendim göreceğim. Ne olsun, haklısın. Bunu bir kadına yapmazdım. Sadece aklıma gelmedi...' Cümleyi nasıl bitireceğinden emin değildi.

"Duygularım olabileceğini mi? Bunun için teşekkürler hanımefendi. Görevlerimle ilgili herhangi bir konuda bana ihtiyacınız olay odasında olacağım.

Kapıyı çarpmadan çıktı ama Ava sanki çarpmış gibi hissetti.

Notlarını kapıldığı gibi merdivenlere doğru yürüdü ve Overbeck'in ofisine koşmak için elinden geleni yaptı, düşünmek yerine harekete geçmeyi tercih etti

Lively'nin tepkisini ne kadar yanlış değerlendirmişti, kendi suçluluğundan bahsetmeye bile gerek yoktu. Lively'nin kendisine biraz dert yanmasını, görevden şikâyet etmesini beklemişti ama en başta bunu ona sormanın etik olup olmadığını düşünmemişti. Polis İskoçya'sı alay ve politik yanlışlıkların yuvasıydı ama bunların hiçbirisi kasıtlı değildi. İş zora girdiğinde, emrindeki memurların her birinin birbirinin arkasını kolladığından olabildiğince emindi. Lively, şimdiye kadar maruz kaldığından çok daha fazla hakaret etmişti, bu yüzden isteğinin uygunluğunu düşünmemişti. Eğer bir şey varsa, o da gönülsüz ve önemsiz görünmesiydi. Şimdi, bunun ne olduğunu görüyordu - ilişkisinin bilgisinin kötüye kullanılması.

Dedektif Müfettiş Overbeck, Ava yaklaşırken ofisinden çıkıyordu.

"Beni istiyorsan, arabama kadar benimle yürümek zorundasın," dedi.

Ava topuklarının üzerinde döndü ve öyle yaptı.

"Bana iyi haberi ver.

"Korkarım haberler iyi değil," dedi Ava.

"İğneleme başarısız, Turner. Tabii ki bu iyi bir haber değil.

Elinde bir dosyayla beni görmeye geliyorsun. Devam et o zaman.'

'Halka açık bir yerde bir suç mahalli açmam gerekiyor. Aslında Tantallon Kalesi, ki bu da kalenin halka kapatılması anlamına geliyor.

"Tantallon mu? Orayı çok severim.' Overbeck hüzünle gülümsedi. 'Yüksek sonbahar, değil mi? Yanılmıyorsam o dava kapanmıştı. Neden yeniden açmak istiyorsunuz?

Ava, zaman kısıtlamaları ve Overbeck'in uzun konuşmalardan hoşlanmaması nedeniyle elinden geldiğince kısa bir açıklama yaptı.

"Pekâlâ," diye bitirdi başkomiser. 'Olay yerindeki adli tıp incelemelerini tamamlayabilir, Stephen Berry'nin en yakınlarıyla görüşebilir ve Berry ile Hawksmith arasında başka bir bağlantı kurup kuramayacağınıza bakabilirsiniz, ama başka çılgınlık yok, anladınız mı? Bu çok zayıf. Dalga geçmeye başlama.'

"Evet," dedi Ava Overbeck'in arabasına yaklaşırlarken, "yapmamam gereken bir şey yaptım.

Overbeck gülererek, "Bu senin için alışılmadık bir heyecan," dedi. "Hadi o zaman, şok et beni. Arabasının kilidini açtı ve sürücü koltuğuna kaydı.

"DS Lively'den fonun süresini uzatmak için size başvurmasını istedim. Haklı olarak reddetti. Ayrıca... şey, beni cinsiyetçilikle suçladı ve korkarım haklıydı. Bunu ondan değil de benden duymanızı istedim. Özür diledim."

Overbeck'in yüzü buruştu, ağzı büzüldü, sonra kocaman bir kahkaha attı, kahkahasını kontrol altına alırken direksiyonu tuttu.

'Başmüfettiş, bu konuda şok edici olan tek şey, sizin olsaydım benim de yapacağım şeyin tam olarak bu olması. Bu konuda üzme. Sana saygı duymamı sağlayan ilk şey bu olabilir, seni sinsi küçük inek.

Ava ağzı açık bir şekilde ona baktı.

'Ve sizi cinsiyetçilikle suçladı, öyle mi? Son zamanlarda biraz sinirli. Eğer bir kadın olsaydı, regl döneminde olduğunu düşünürdüm.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Ava.

'Endişelenme Turner. Bunu atlatacaktır. Kızgın kişi benim, sen değilsin.'

"Bunun için üzgünüm," dedi Ava ve bunda ciddi idi.

İğrenç ama sadık çavuşunun başkomisere çok aşık olduğu giderek daha açık hale geliyordu.

Boşanma davası açmamı istiyor. Sorun şu ki, kocam hakkında oldukça duygusal hissediyorum, o bir aptal. Bir sonraki adımı atmaya hazır olduğumdan emin değilim. Popüler medya buna böyle demiyor mu? Neden erkekler hızlı bir sevişmeyle mutlu olamıyorlar? Bağlanan her ip için bir poundum olsaydı, emin olun bu işi yapıyor olmazdım. Overbeck kapısını kapattı ama pencereyi indirdi. 'Peki diğer cinayette neler oluyor? Şu huzurevi işi.

"Büyük ihtimalle bir personel," dedi Ava, Overbeck'in bir an önce gitmesini dileyerek.

"İyi. Şimdi uslu bir kız ol ve o iğrenç cinsiyetçiliğinle diğer MIT ekibi üyelerini üzme.

Kendi komikliğine kıkırdarak dönüp gitti ve Ava'yı hem rahatlamış hem de üzgün hissettirdi. DS Lively belli ki düşük bir noktadaydı, bu da onu kullanma girişimini daha da talihsiz hale getirdi.

On Altıncı Bölüm

8 Mart

Gilroy Western bir ilişki yaşamının artılarını ve eksilerini tartıyordu. Onun yaşında, 'ilişki' terimini kullanmak bile bir örtmeceydi ve bunu biliyordu. Evlilik anlamında değil. Bu oldukça açıktı. Altmışlı yaşlarındaki karısını İspanya'daki evlerinde, golf arkadaşlarıyla ve yakınlardaki çok sayıdaki gurbetçi barının sonsuz tesellisiyle baş başa bırakmıştı. Başka biriyle yatmak doğal olarak bir ilişki anlamına gelirdi, ancak bu daha çok profesyonel bir anlaşmaydı ve bunu biliyordu.

Karısının yıllar önce sırtını incittiğine karar verdiği pozisyonlarda seks yaparak ve karısının hiçbir zaman iştah açıcı bulmadığı oral sekslerle onu zorlayan yarı yaşındaki kadın, mücevher, kıyafet ve kaliteli şarap satın alma konusunda bu kadar cömert olmasaydı, dönüşünde kendisini kaçınılmaz olarak onu göremeyecek kadar meşgul bulacaktı. Adı dışında her şeyiyle bir fahişeydi ve bunu biliyordu. Ayrıca umurunda da değildi. Bir hizmet için makul bir bedel ödediğinizde, kimsenin şikâyeti olmazdı ve o da hayatını böyle seviyordu.

Önceki akşam Edinburgh Havaalanı'na inmiş, arabayla Moray Place'deki evine gitmişti ve şimdi oral seksin sıcak, ıslak mutluluğuna sadece yarım saat uzaklıktaydı. Sevgilisi onu bekliyordu ve umarım son ziyareti sırasında onun için satın aldığı aşırı pahalı iç çamaşırlarından bazılarını giyiyor olacaktı. İskoçya'ya dönmesi uzun sürmeyecekti, eski iş ortağı Bruce Jenson'ın öldüğü haberini alınca geri dönmüştü.

Son on yıldır çok az görüşmüşlerdi ama Bruce görünüşe göre ona karşı bir sevgi besliyordu ve vasiyetinde onun adını vermişti. Western biraz şaşırmıştı. Edinburgh Bespoke'u iyi bir fiyata, fabrikalarının yarısını çok daha kısa sürede ve yarı maliyetle mobilya yapabilen makinelerle dolduran bir şirkete satmışlardı. Sonra da kalan sanayi birimlerini yıkıp yerine lüks daireler yapan müteahhitlere vererek ciddi bir para kazanmışlardı.

Bruce Jenson'ın tüm ailenin bir araya geldiği o eski moda korkunç vasiyetnamelerden birini okumayı tercih etmesi can sıkıcıydı, çünkü bu, Western'in o gün yapılacak anma törenine katılmaktan kaçınamayacağı anlamına geliyordu. Avukatlardan gelen e-postada ölüm nedeni belirsizdi ama Western eski ortağının sağlık durumunun birkaç yıldır kötüye gittiğinin farkındaydı. Dürüst olmak gerekirse, bunama belirtileri teşhis konulmadan çok önce ortaya çıkmıştı. Önce hafızası gitmişti. Onunla her konuşmayı üç kez yapmak zorundaydınız ve Jenson'ın isimler ve yüzlerle arası hiçbir zaman iyi olmamıştı.

Anma töreni Jenson'ın hayatını kutlamak için düzenlenmişti ve Western cenaze ya da yakma törenine katılması yönünde bir öneri olmadığı için minnettardı. Her baş ağrısının bir beyin tümörü olasılığını akla getirdiği ve en ufak bir bağırsak sorununun standart kolonoskopisini atlamış olmasının anlamını sorgulamasına neden olduğu yaşam evresine ulaşmak yeterince kötüydü. İsteddiği son şey, yaşlılarından birinin daha toprağa karışmasını izlemektir. Kendi ölümlülüğünün farkına varmak hiç de eğlenceli değildi.

Kiralık arabasına oturdu ve saatini kontrol etti. Sevgilisi onun erken gelmesinden hoşlanmazdı. Bunu kabalık olarak gördüğünü daha önce de açıkça belirtmişti. Nedenini biliyordu ama bilmiyormuş gibi davranıyordu. Eski günlerde gülünç bir şekilde etiketlendikleri gibi, birden fazla 'centilmen ziyaretçisi' vardı. Aferin ona. Gilroy Western sonsuza dek mutlu olacak türden bir adam değildi. en büyük hayali, ona hediye olarak aldığı elmas küpelerin onu bir kez olsun yutkunmaya ikna etmeye yetmesiydi.

Gitmeden önce hâlâ on dakikası vardı. Beş katlı güzel konağına bakarken, ne kadar olduğunu merak etti.

bugünkü piyasa değerine göre. Teraslı dönem mülklerinden oluşan bir eğrinin parçası olan bu ev, kahverengi tuğlaları, kemerli zemin kat pencereleri, birinci kattaki ferforje balkonları ve kiraya verdiği bodrum kat dairesiyle klasik Edinburgh mimarisini tanımlıyordu.

Aslında memleketinde, orada bir ev tutmasını haklı çıkaracak kadar zaman geçirmiyordu. Ziyaret ettiği oteller daha ucuz olabilirdi, ama yatırımlarını sürdürmek için söylenecek bir şey vardı. Şehirdeki emlak fiyatları artmaya devam ediyordu ve Edinburgh turistler arasında her zaman olduğu gibi popülerdi. Sonunda kızına bırakabileceği bir şey olacaktı ve vatandaşlığıyla gurur duyuyordu.

İspanya iyi ve güzeldi ama Malaga'da ne Barselona'nın kozmopolit şıklığı ne de Madrid'in tarihi ihtişamı vardı. Edinburgh, soğuğuna, yağmuruna ve Amerikalıların sahip olduğu golf sahalarına rağmen hâlâ eviydi. Herhangi bir hisse senedine el atmadan ya da mülklerinden herhangi birini satmadan kendisine bir on yıl daha yetecek kadar nakdi vardı. İspanya'da haftada bir ziyaret ettiği diğer 'kız arkadaşının' geçimini sağlamaya yetecek kadar ve karısının boş zamanlarında neler yaptığına dair çok fazla soru sormasını engelleyen ıvır zıvırları almaya yetecek kadar.

Sonuç olarak, hayat ona gerçekten de çok iyi davranmıştı. O da bunu hak etmişti. Zor kararlar vermiş, acımasız davranmış - ki iş hayatı bunu gerektiriyordu - satın alma ve satma konusunda iyi kararlar vermişti, bu yüzden eğlenirken vicdan azabı çekmek aptallıktı. Karısının bilmediği bir şey ona zarar , yeter ki güçlü dozlarda antibiyotik ya da hoş olmayan kokulu ilaçlı kremlerin düzenli olarak uygulanmasını gerektiren bir hastalığa yakalanmaktan kaçınınsın.

Saatini tekrar kontrol etti. Bu kadar beklemek yeterdi.

Yağışlı havadan etkilenmeyen motor güzelce çalıştı ve yolculuğunun diğer ucunda onu nelerin beklediğini hayal ederek kendi kendine mırıldanarak yola koyuldu. Doune Terrace'a çıkmadan önce Bruce Jenson'ın vasiyetinde ona tam olarak ne bıraktığını merak ediyordu. İş sattıklarından beri Jenson onun kadar başarılı olamamıştı ama eski ortağı hiçbir zaman uzun vadeli yatırımlarla ilgilenmemişti. Tanrı'dan Jenson'miras olarak

Edinburgh Bespoke'u kapattıklarında götürmek için ısrar ettiği mobilya koleksiyonunu, şirketin şehrin ince işçilik tarihine nasıl katkıda bulunduğu dair uzun monologlar eşliğinde ona verdi. Malaga uçağına geri dönmeden önce tüm bu anıları yakmak için gereken şenlik ateşini hayal edin ...

Western, Gloucester Caddesi'nden sola döndü ve alışılmadık bir trafik olmamasının keyfini çıkardı. Anma töreni öncesi hak ettiği fuckathon için yağmur bile durmuş, gurbetçi doktorlar tarafından şeker gibi dağıtılan yüksek doz Viagra'nın da yardımıyla. Kısa süre içinde ilk davul setini kızgın bir genç gibi çalmaya başlayacaktı.

Dar tepeden aşağıya doğru hızlanarak frenleri hafifçe sıkı. Pedal yere çarptığında içi boş bir gümbürtü duyuldu ama fren balatalarından mekanik bir tepki gelmedi. Sağ ayağını kaldırarak tekrar denedi ve India Place'den fırlayarak gelen bisikletliyi tam zamanında görerek direksiyonu kırdı ve ondan kaçtı. Western frenleri tekrar pompaladı. Artık saatte kırk beş mil hıza ulaşmıştı, eğim onu artan bir hızla itecek kadar dikti.

El frenini çekip direksiyonu tutamayınca sola savruldu ve kaldırıma çarptı. Araba savruldu. El frenini bırakıp patinaja döndü, doğruldu ve aşağıdaki Kerr Caddesi kavşağına yaklaşan trafiğı gördü. Saatte elli beş mil. Lanet olası kiralık araba. Neden Edinburgh'a geri dönme zahmetine girmişti ki? Saatte altmış beş mil hız yapıyordu ve dönmesi gereken Kerr Sokağı'nın solundan çocuk arabalı bir kadın geçiyordu. Neden şimdi? Tekrar el frenini çekmeye çalıştı ama avuçları terden kayganlaşmıştı ve araba düzensiz bir şekilde hareket ediyordu.

Kerr Caddesi solundan aşağıya, sağından ise yokuş yukarıya doğru iniyordu. Hızlanmayı kesmek ve çocuk arabasından kaçınmak için sağa yönelen Western, kaldırımın bir köşesinden uçarak sürücü tarafındaki tekerlekleri yerden kaldırdı. Başka bir araba fren yapmaya çalışırken onunkinin ucuna çarptı ve saatte yetmiş millik bir dönüş yaratarak dünyayı ağır çekim, yerçekimsiz bir takla atmaya itti.

Bir ılık vardı. Kadın sesine benziyordu ama kendi boğazından geliyor gibiydi. Sonra düşüyordu. Hava yastığının vınlamasıyla eş zamanlı olarak, yüzü öne doğru fırlarken kemik yapısına ayak uydurmaya çalışan gıdılarını bırakacak kadar sert bir çarpma sesi duyuldu.

Arabanın arka tarafı ön tarafa yetiştiğinde, normalde hız trenlerine özgü bir devrilme hareketi oldu ve Western'in solundan kopan metal ve patlayan cam sesi geldi. Bir binaya çarpmıştı. Hava yastığının bulunduğu noktadan boynunun doksan derece dönmüş olduğunu gördü. Arabanın geri kalanı, sırtını yanlış yöne doğru ikiye bükmeye çalışıyordu.

Cam oklar öfkesini ona yöneltirken sürücü kapısı görünürde yoktu. Savunmasız yüzüne, boynuna, koluna ve bacağına isabet ettiklerinde, etine girerken hissettikleri sıcaklık şaşırtıcıydı. Nedense soğuk olmalarını beklemişti. Sonra pis koku geldi - ezici, keskin, hastalıklı. Peynir. Arabası neden peynir koksun ki?

Ön cam kırmızı renkte parlıyordu ve gözlerinde yapışkan bir şey vardı. Moray Place'teki muhteşem mülkün tahmin ettiğinden çok daha kısa bir süre içinde kızına miras kalacağı gerçeğini fark edecek zamanı olmuştu. Karısı zengin bir kadın olacak ve zorlukla kazandığı tüm parayı golf sopalarına, kokteyllere ve sadece bir kez giyeceği ayakkabılara harcayacaktı. Belki de Bruce Jenson diğer tarafta onu bekliyor olacaktı.

Nefes alamıyordu. Gilroy Western annesinin gülümseyen yüzünü gördü, sonra babasının kemerinin tokadını hissetti. Doğum odasının dışında kendisine uzatılan kızının ilk ağlayışını duydu. Üniversitede İskoç aksanını beğenen ve kulağına saçma sapan şeyler fısıldadığında kıkırdayan Amerikalı bir kızla ilk kez seks yaptığı zamanı hatırladı. Ve bu daha sönük bir şeyi geri getirdi - ezdiği, değıştirdiği ve haksız suçlamalar eklediği uzak bir anıyı. Başka bir kadın, başka bir gece.

Bir parti vardı. Çok fazla içki içmişler. Bruce Jenson'ın fikri miydi yoksa onun mu? Jenson'ı suçlamak istiyordu ama bunun doğru olmadığını biliyordu.

Beyni kokunun alakasını algıladı ve arabasının Kerr Caddesi kavşağının karşısındaki peynirci dükkânına çarptığını fark etti.

Jenson'ın onun için tuttuğu kadın çığlık atmış ve durmaları için yalvarmıştı.

Brie, diye düşündü, dikkatini dağıtmaya çalışarak. Peyniri her zaman sevmişti. Camembert, Stilton, Gouda. Ama anısı en aromatik süt ürünlerini bile bastırıyordu.

Daha büyük bir parça şahdamarına isabet etti.

Bruce Jenson'ın kadını yere yatırdığını gördü ve kadının ne dediğini neden anlayamadığını merak etti. Kadın Fransızdı, hepsi bu. Çok da güzeldi, gerçekten nefes kesiciydi. Partiye girdiği andan itibaren onu arzulamıştı.

Artık her şey siyahtı ve kulaklarında bir uğultu vardı. Peynirin kokusu bile solmuştu.

Adam girdiğinde kadın hıçkırığa hıçkırığa ağlamıştı. Kendini çok güçlü hissetmişti, dünyanın kralı, başka bir adamın ödülünü alıyor, alıyor, ihlal ediyor, kadının hiçbir şey söylemeyeceğini - söyleyemeyeceğini - biliyordu.

Western ağzındaki kanın tadını aldı, kulaklarından süzüldüğünü hissetti.

Başındaki torbayı alıp onu tekrar koridora attıklarında yüzünü gördü. Ama şimdi ağlamıyordu. Ve hiç bilmediği bir dil olan Fransızca konuşuyor gibi görünse de, şimdi ne dediğini gayet iyi anlayabiliyordu.

On Yedinci Bölüm

10 Mart

DI Graham görüşme odasındaki masasında oturmuş, karşısındaki gözlerini dikerek açıkça cinayete teşebbüs eden adama ve onun yanında oturan, tırnaklarını masaya vuran ve arada bir gözlerini diken adamın kolunu sıvazlayan kadın avukata kıyasla son derece rahat görünüyordu. DC Janet Monroe, Graham'ın yanındaki sandalyesinin kenarına tünemiş, not almak için kalemini hazırlamıştı. O sabah Andrew Jenson sorgulanmak üzere getirildikten sonra partiye geç davet edilen DCI Ava Turner köşede durup duvara yaslanmayı tercih etti.

'Şu anda gönüllü olarak, bir tanık olarak sorgulanıyorsunuz. İstedığınız zaman ayrılmakta özgürsünüz, ancak sizi uyarmalıyım ki bu soruşturmada aktif bir çizgi izliyoruz ve sorularımıza cevap vermek istemezseniz, daha sonraki bir tarihte tutuklanmanız ve resmi sorgulama için getirilmeniz mümkündür. Anladınız mı?'

Andrew Jenson, 'Bu roket bilimi değil,' diye karşılık verdi.

"Bu görüşmeyi kaydetmemize izin veriyor musunuz? Graham sordu.

'Evet, formu biliyoruz. Çabucak halledelim, olur mu? Jenson'ın avukatı tersledi.

"Nasıl ," dedi Graham. "Bay Jenson, babanızın öldürüldüğü 3 Mart akşamı neredeydiniz?

"Evde, karımla birlikte televizyon izliyorduk," dedi

Andrew. "Ve bütün akşam evden hiç çıkmadınız mı?

"Hayır. Karım bana olur.'

"Bunu teyit edebilecek başka tanıklar var mı? Graham sordu.

'Benim evimde mi? Sadece ikimiz vardık,' dedi Andrew.

Yüzü morun itici bir tonundaydı ve kaşlarının arasında tek bir ter damlası oluşmuştu.

"Eve ne zaman geldin?

"Dokuz buçuk. İşten sonra paket servis almaya gittim. Eşim mümkün olduğunca yemek pişirmekten kaçınır.

"Peki işten çıktın? Graham açıklığa kavuşturdu.

"Tam olarak emin değilim. Sinir bozucu bir akşamdı. Köri evinde uzun bir kuyruk vardı ve personelin siparişleri doğru bir şekilde alması çok uzun sürüyordu.

"Kabaca ne zaman ayrıldığınızı düşünüyorsunuz? Graham ısrar etti. "Kontrol etmem gerek.

Graham dosyadaki birkaç sayfayı karıştıran ve bir sayfayı tarayarak bir metin satırını işaret eden Janet Monroe'ya baktı.

"Borderline Havayolları için çalışıyorsun, değil mi? Andrew başıyla onayladı. "Güvenlik kameraları arabanızın saat 19:00'da otoparktan çıktığını gösteriyor. Bu doğru mu?

Avukat eğildi ve Andrew Jenson'ın kulağına bir şeyler fısıldadı. "Evet," diye kabul etti Andrew.

"Yani paket servisi alıp eve varmak iki buçuk saat sürdü, öyle mi? Cevap yok.

"Paket servisi hangi restorandan aldınız?" "Ana Cadde'deki Prashant'tan.

"Biliyor musun? Graham Monroe'ya sordu.

Ben biliyorum. Birçok tatsız Cuma gecesini, iş çıkışında kormalarını beğenmeyip sahibine fırlatarak durumu çözebileceğini düşünen müşterilerden laf işiterek geçirdim. Bu yüzden artık hem içeride hem de dışarıda 24 saat kamera gözetimi var,' diye not aldı Monroe, gözlerini not defterinden ayırmadan.

"Ne sipariş ettiniz? Graham Andrew'a sordu.

'Bu konuyu gündemde tutmak istiyor musunuz? Eğer istemiyorsanız, gidebiliriz,' dedi avukat.

"Sadece Bay Jenson'ın siparişini vermesinin ve siparişinin pişirilmesinin ne kadar sürdüğünü hatırlamasına yardımcı olacak ayrıntıları merak ediyorum, müvekkilinizin hatırladığı kadarıyla biraz gecikme yaşanmıştı.

"Ben jalfrezi yedim, karım da morina balığı ve patates kızartması yedi.

Graham, 'O halde hafızan oldukça iyi,' diye belirtti. "Bu harika. Prashant'a girdiğinizden çıktığınıza kadar ne kadar kaldığınızı düşünüyorsunuz?

Andrew Jenson avukatına yan gözle baktı. 'Yirmi dakika, belki daha fazla,' dedi.

"Bakalım," dedi Graham, Monroe'nun dosyayı tekrar karıştırmasını ve farklı bir sayfa bulmasını bekleyerek. 'Evet, işte başlıyoruz. Oraya akşam 8.55'te gelmişsiniz ve 9.10'da ayrılmışsınız. Hemen dışarıya park ettiniz, aracınıza geri bindiniz ve muhtemelen doğruca eve gittiniz.

"Madem hangi restorana biliyordun, neden sordun? Andrew dişlerini sıkarak sordu.

"Bırakın ben halledeyim," diye araya girdi avukatı. 'Müvekkilimi köşeye sıkıştırmaya mı çalışıyorsunuz, Dedektif Müfettiş? Kuralları biliyorsunuz. Bir görüşme öncesinde elinizdeki kanıtları özetlemeniz gerekir.

'Bir şüpheliyle görüşmüyorum, değil mi? Burada gönüllü bir tanığın ifadesini alıyoruz.

Avukat yutkundu, odanın öbür ucundaki Ava'ya baktı, o da bakışlarına sabit bir şekilde karşılık verdi, sonra avukat gülümser gibi oldu. Dostça değildi.

". edin,' dedi avukat.

"Mesele şu ki Bay Jenson, babanızın ölü bulunmasından bir gün sonra ifade vermişsiniz. İfadenizde işten eve oldukça erken geldiğinizi iddia etmişsiniz ve paket servisten hiç bahsetmemişsiniz. Bu ayrıntılar daha sonra eşinizin ifadesinden geldi.

Ne olmuş yani? Bana babamın öldüğü, öldürüldüğü söylendi. Bu koşullar altında lanet olası bir köri için endişelendiğimi mi sanıyorsunuz?

'İşte bu nedenle, olayların akışı hakkında daha net düşünme şansınız olduğu için bugün size tekrar soruyoruz. Sizin

Üniformalı memurlara verdiğiniz yazılı ifadede işten geç saatlerde, akşam 8 civarında çıktığınızı ve eve 8:30 civarında vardığınızı iddia etmişsiniz. Sorun şu ki, şu anda elimizde hesaba katılmamış neredeyse iki saatlik bir süre var.

'Bunu kabul edemem. Ben yanlış bir şey yapmadım. Tanrı aşkına, o benim babamdı. Onu neden öldüreyim ki?'

"Çünkü artık avukatlarınıza onun vasiyetine itiraz etmeleri için talimat verdiğinizi biliyoruz. Babanız, henüz netleşmeyen nedenlerden dolayı, tüm mirasını bir tecavüz krizi yardım kuruluşuna bıraktı. Bu, evinin satışından edilen gelir, bazı hisse senetleri, depoda duran bir klasik araba ve hesaplarında kalan nakit para. Henüz nakit parayla ilgili bir rakam yok, ancak miras için en iyi tahminimiz 800,000 £ değerinde olduğu yönünde. Tecavüz krizi yardım kuruluşuna vasiyet olmasaydı, tek mirasçı siz olurdunuz. Bu konuda biraz kızgın olmaktan daha fazlasını yapmış olabileceğinizi düşünmek mantıklı görünüyor.

Köşede, ne Graham'ın ne de Monroe'nun yüzünü göremediğine şükrederek, nefes alışını sabit tutmaya çalıştı. Soruşturma, Bruce Jenson'ın öldürülmesi için bir neden oluşturabilecek son derece meşru bir konuya rastlamıştı ama Jenson'ın bir tecavüz yardım kuruluşuna neden ilgi duyduğuna dair sahip olduğu bilgiyi, Callanach'ı hemen şüpheli konumuna düşürmeden aktaramıyordu. Bunu yaparsa, ki yapması gerektiğini biliyordu, Callanach'ın huzurevini ziyaret etme nedenleriyle ilgili önemli bilgilerin en başından beri saklandığı ortaya çıkacaktı. Callanach'ın Bruce Jenson'ın ölümüyle hiçbir ilgisi olmadığına ikna olması önemli değildi. Bu daha temel bir şeyle ilgiliydi. Dürüstlük, açıklık ve yasal prosedürler.

'Bu benim param. Buna hakkım var ve avukatlarımın vasiyetnameye itiraz etmesine izin veriyorum. Bu benim yanlış bir şey yaptığım anlamına gelmez,' diye hırladı Andrew.

'Haklısın, öyle değil, ama bunu öğrendiğimizde verdiğin zaman çizelgesini yeniden gözden geçirmemiz gerekti. Şimdi işten çıkışınızla Prashant'ın evine varışınız arasında nerede olduğunuzu bilmemiz gerekiyor,' diye açıkladı Graham sakince.

"Seni hiç ilgilendirmez," diye bağırdı Andrew.

Ava Andrew'un vücut dilini inceledi. Kollarını göğsünün üzerinde sıkıca kavuşturmuştu, neredeyse kendine sarılmıştı. Omuzları içe doğru kamburlaşmıştı. Sandalyede olabildiğince geride, Graham'dan uzakta ama dimdik duruyordu. Kavga evrimsel açıdan ona fazla kaçmaya hazırdı. Çenesi, yüzünün altında sallanan bir kayık gibi soldan sağa doğru gidip geliyordu.

'Tamam, tutuklu olmadığınız sürece istediğiniz soruyu sorabilirsiniz. Başka bir konuya geçeyim. Babanızın bir tecavüz derneğini neden bu kadar desteklemeye hazır olduğu hakkında bir fikriniz var mı?

"Elbette anlamıyorum. Bu hiç mantıklı değil. Demans hastasıydı, her türlü şeyi hayal ederdi. Hayatı boyunca hayır kurumlarına hiç bağışta bulunmadı, gördüğüm kadarıyla tek bir kuruş bile. Sonra, gerçekten hastalandığında, fazla zamanı kalmadığını anladığında, vasiyetini değiştirmeye karar verdi. Sinirlenir, söylenir, kafasını masaya ya da duvara, bulabildiği her şeye vururdu. Bu yüzden vasiyetine karşı çıkıyorum. Beni çıkarırken ne yaptığının farkında değildi.

"Bunu onunla tartıştınız mı?

"Denedim. Çok sinirlendi, iyi bir işim olduğunu ve ihtiyacımdan fazlasını aldığımı söyledi. Fazlasını istiyorsam onun gibi çalışabileceğimi söyledi. Buna daha çok ihtiyacı olan başka insanlar olduğunu söyledi. Sonra o kadar sinirlendi ki konuyu kapatmak zorunda kaldım. Ondan sonra bir daha denemedim. Çok hızlı bir şekilde düşüşe geçti ve o sonra konuyu mahkemeye taşıyabileceğimi biliyordum.

"Yani sadece ölmesini mi bekliyordunuz? DC Monroe araya girdi.

"Öyle değildi," dedi Andrew sessizce.

Graham, 'Ama ona kızgındın,' dedi.

"Aklını kaçırmıştı! Andrew Jenson ayağa kalktı, masanın üzerine eğildi, öfkeliydi.

"Ama öyle değildi. Vasiyetinde yapılan değişiklikler için avukatı ve iki bağımsız şahidi vardı ve değişiklikleri yaptığı sırada akli dengesinin yerinde olduğunu belgelemesi için bir danışman psikiyatriste başvurarak önlem almışlardı,' Graham dosyadaki bir ifadeyi okudu.

"Bu çok saçma. Babam neden aniden bir tecavüz kriz merkezine o kadar para bırakmaya karar versin ki?

"Belki de sevdiği birinin başına bir şey gelmiştir? Monroe önerdi.

"Evet, belki de bir belgeselin beş dakikasını izlemiş, sinirlenmiş ve saat başına para ödediği avukatı ve yine para ödediği psikiyatristi, söylemelerini istediği şeyleri söylemeye ikna etmeyi başarmıştır. Demans belirtileri her zaman belirgin değildir. Babam başında görünürken beş dakika sonra yaptığı konuşmayı hatırlamayabiliyordu.

"Pekala," dedi Graham. 'Bu konuyu burada bırakabiliriz ama babanızın öldürüldüğü dönemde nerede olduğunuzu bize söylemenizi istiyorum.

Avukat, "Müvekkilimin olaya karıştığına dair kanıtınız var mı?" diye sordu.

Graham dürüstçe 'Hayır,' diye cevap verdi. 'Ama bizim işimiz tüm olası şüphelileri araştırmak ve insanların açık sözlü olması işimizi çok daha kolaylaştırıyor. Eğer herhangi bir şekilde olaya karışmadıysanız, Bay Jenson, eğer söz konusu saatler için bir mazeretiniz varsa, o zaman bize her şeyi ne kadar çabuk anlatırsanız, sorumlu kişiyi bulmaya o kadar çabuk başlayabiliriz.

Graham, Ava'ya dönmeden önce Andrew Jenson ve avukatı odadan çıkana kadar bekledi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu ona.

'Bence adam aptalın teki ama korkmuş değil kızgın görünüyordu. Ne sakladığına dair bir fikrimiz var mı?'

'Akşamki kamuya açık güvenlik kameralarını kontrol ediyoruz, arabasının güzergahını takip etmeye çalışıyoruz. Karısı bize daha doğru ve detaylı bilgi verdi, bu yüzden onun bu işin bir parçası olmadığından eminim. Yine de bir sebep olduğu kesin. Tüm mal varlığını bir hayır kurumuna bırakması her zaman bir soruna neden olacaktı,' dedi Graham ayağa kalkarak.

"Evet, ama Andrew Jenson vasiyetnameye mahkemede itiraz edebileceğini zaten biliyordu ve psikiyatri raporuna rağmen kazanma şansı oldukça yüksek," dedi Ava, tecavüz hayır kurumu meselesi hakkında yorum yapmamak için elinden geleni yaparak. 'Nerede olduğunu ve ne yaptığını öğrenin. Onu soruşturmanın dışında tutmanın ve kaynakları sonuç alacağımız yere kaydırmanın en hızlı yolu bu. de iyi iş çıkardınız.

Ava hızını normal tutmaya çalışarak oradan ayrıldı, Callanach'la davayı tartışmanın kaçınılmaz olduğunu biliyordu. Yine de asıl soru Callanach'ın bu habere nasıl tepki vereceği değil, sahip olduğu bilgiyle ne yapacağıydı.

On Sekizinci Bölüm

10 Mart

Callanach Rosa Macmillan'a bir kutu mendil uzattı.

'Hangisinin daha kötü olduğundan emin değilim,' diye burnunu çekti. 'Kulağa korkunç geldiğini biliyorum ama iyi bir dönemden geçiyor gibiydi, bu yüzden Stephen'ın kendini öldürdüğü söylendiğinde, onun hakkında bildiğimi sandığım her şeyden şüphe etmeye başladım. Sonra bana birinin onu öldürmüş olabileceği söylendi... Neden öldürsünler ki? Hayatta kalmak için yeterince mücadele ediyordu.

"Tantallon Kalesi'nin Stephen için özel bir anlamı var mıydı? Callanach sordu.

"Farkında değildim. Oraya gittiğini söylediğine eminim, muhtemelen okul gezisi ya da onun gibi bir şeydi ama yakın zamanda değil. Kapalı olduğu gece oraya gitmesi ise tamamen karakterine aykırıydı.

Callanach ona "Queensferry'ye giderken takside bir bıçak salladı," diye hatırlattı. "Yani davranışlarının daha dengesiz ve öngörülemez hale geldiğini söylemek doğru olur mu?"

"Endişelendiğim kadarıyla hayır. İlaç tedavisine geri dönmüştü. Takside yaptıklarından dolayı kendini çok kötü hissettiğini ve hakkında dava açılıp açılmayacağından endişe duyduğunu biliyorum, ancak bunun sorumluluğunu almaya hazırdı ve doktoru gerekirse tıbbi bir rapor yazmayı kabul .

"Stephen ve ben düzenli olarak konuşuyor, ara sıra görüşüyorduk. Bir daha asla onun kız arkadaşı olamayacaktım, bu benim için çok acı vericiydi ama beni hayatına geri almıştı. İlk defa

O sırada geleceğini düşünüyordu, belki yeni nitelikler edinecek, insan gruplarını Güney Amerika'ya ya da Avustralya'ya doğa yürüyüşüne götüren turlardan biriyle tatil rezervasyonu yapacaktı. Gerçek iyileşme işaretleri vardı.

"Onu en son ne zaman gördün?"

"Ölmeden önceki gece. Bir kahve içtik, nasıl olduğu hakkında konuştuk ve bana işim ve ailem hakkında sorular sorabildi ki bu her zaman iyi bir şeydi. En kötü zamanlarında başka kimseyi soramaz ya da kendi kafasının dışında düşünemezdi. Öldüğü gün de onunla konuştum. Cep telefonunu aradım ve ertesi hafta akşam yemeği için sözleştik. Sadece pizza, süslü bir şey değil, ama bunu dört gözle beklediğini söyleyebilirim. yüzden öldüğü haberi geldiğinde... inanmadım.

"İntihar girişimi hakkında sizinle konuştu mu? Köprüdeki olayı atlatması biraz zaman almış olmalı.

Callanach Rosa'nın kahve fincanını doldurdu ve ona uzattı, sadece tutabileceği bir şey olsun diye.

"Çok ama düşündüğünüz şekilde değil. ne kadar travmatik olsa da, en sonunda yaşamayı ne kadar çok istediğini fark ettiğini söyledi. Kalabalıkta kendisine güldüğünü duyduğu bir adama çok kızmış, gerçekten çok öfkelenmiş. Stephen bundan sonra ölmemeye, kalabalığa beklediklerini vermemeye kararlı olduğunu söyledi. Kendini bir gösteri ucubesi gibi hissettiğini söyledi.

"Bunu duymuştum," dedi Callanach. "Toplanan kalabalık, halka açık intihar girişimlerinin talihsiz bir yan etkisidir. Özür dilerim.

"Değilim ya da en azından değildim. Eğer kızgın olmak onu etmek için gerekliyse, o zaman birini hayatına son vermeye teşvik etmenin iyi bir kahkaha olduğunu düşünen duyarsız moron, biri aynı şeyi her yaptığında orada olabilir.

"Stephen'ın sağ elinde, özellikle de orta parmağında herhangi bir yaralanma olduğunu biliyor muydunuz? Callanach sordu.

"Önceki akşam kahve içerken iki elini de avuçlarımın içinde tuttum. Mükemmellerdi. Neden?"

"Tırnağının hemen altında, bir bot izinin parçası varmış ve parmak kırılmış gibi görünüyor. Onunla telefonda konuştuğunuzda herhangi bir kazadan bahsetmedi mi?"

"Hayır, neşeliydi, iyi bir gün geçirdiğini söyledi," diye cevap verdi Rosa, yeniden ağlamaya başlamıştı ve yanaklarına bastırmak için nazikçe bir mendil katladı.

"Son bir şey daha. Stephen'ın cep telefonunu bulamadık. Tantallon Kalesi'nde, arabasında ya da dairesinde değildi.

"Queensferry Geçidi'nde ona yardım eden adam - adını hatırlayamıyorum - Stephen ayağı kaydığında beni aramak için telefonu tutuyordu. Stephen'ın elini tuttu ama cep telefonunu düşürdü. Sabit hattan konuşuyorduk. Yeni bir tane almamıştı.'

"Bu her şeyi açıklıyor," dedi Callanach ve bir not aldı. 'Kaybınız için çok üzgünüm ve bizimle konuşmak için karakola gelmenizi istediğim için özür dilerim. Bunun isteyeceğiniz son şey olduğunu biliyorum.

"Aslında onun hakkında konuşmak iyi geliyor. Zaten ayrıldığımız için, bazı arkadaşlarım ve ailem bana bu ilişkiden kurtulduğum için ne kadar şanslı olduğumu ve ne kadar iyi durumda olduğumu söylüyorlar. Hiçbiri kendisini öldürebileceği fikrine dayanamadığım için onu terk ettiğimi anlamıyor gibi görünüyor. Şimdi her günümü bunu nasıl durdurabilirdim diye düşünerek geçiriyorum. Eğer bu bir cinayetse, en azından benim yapabileceğim bir şey olmadığından emin olabilirim.

'Hangisi olursa olsun, yapabileceğin hiçbir şey yoktu. Sorumlusu siz değilsiniz. Hepimiz hayatla başa çıkmak ile hayatın bize fazla gelmesi arasında ince bir çizgide yürürüz. Stephen iyi bir adama benziyor. İsteyeceği son şey, her nasıl oluyorsa, ölümünden dolayı sizi suçlu hissettirdiğini düşünmektir.

"Haklısın," diye belli belirsiz gülümsedi. "Bunu söylediğin için teşekkür ederim.

"Size çıkışı gösterecek bir memur bulacağım," dedi. 'Bir gelişme olduğunda, sonucumuz ne olursa olsun sizinle irtibat halinde olacağız.

Kapıya doğru yürüdü ve tam Ava diğer tarafta belirttiği sırada kapıyı açtı.

"Hey," dedi. "İşin bittiyse konuşmamız gerek.

"Bitirdim," dedi. "Senin ofisinde mi, benimkinde mi?

"İkisi de değil," dedi Ava. 'Öğle yemeğine çıkıyoruz. Bir saat içinde Shandwick Place'teki Pret'te buluşuruz, tamam mı?

"Tamam," dedi, kızın neden bu kadar solgun görüldüğünü merak ederek.

Uykusuzluktan şüpheleniyordu. Ava kendine bakma konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştı. Tripp'ten Rosa'ya bakmasını istedi.

notlarını yazmak için ofisine geri döndü. Dizüstü bilgisayarında kişisel hesabında yeni e-postalar görünüyordu. Biri Lance'ten, diğeri annesindendi. Lance'inkiyle başladı.

Luc, Inverness'teki gıda bankası Alice Hawksmith'in tarifine uyan bir kadının düzenli ziyaretçi olduğunu bildirdi. Bana verdiğiniz fotoğrafta görüldüğü gibi sol omzunda Saltire bayrağı dövmesi var. E-postalarını aşağıda gönderiyorum. Umarım aradığınız şey budur. Ayrıca, anladığım kadarıyla Tantallon Kalesi halka kapatılmış ve bir suç mahalli olarak muamele görüyor. Benimle paylaşabileceğiniz bir şey var mı?

Callanach gıda bankasından gelen e-postayı okumak için aşağı kaydıldı ve ardından Inverness polisini arayıp ayrıntıları verdi. Alice Hawksmith ile konuşana kadar bölgeye gizli bir memur yerleştirmeleri gerekecekti. Hiç değilse annesine ne olduğunu öğrenmesi gerekiyordu.

Derin bir nefes alarak annesinden gelen e-postayı açtı, yarı yarıya onunla tekrar iletişime geçmeden önce biraz daha zaman ve yer istemesini bekliyordu. Annesinin neden hayatından çıktığını ne kadar anlasa da, bastırdığında morluk hâlâ acıyordu.

"Luc, sevgilim," diye tercüme etti. Akıcı bir şekilde İngilizce konuşmasına rağmen ona hep Fransızca yazardı.

E-posta karışıklığı için özür dilerim. Sadece bir hataydı. Hesabımın güvensiz olduğunu söyleyen bir e-posta aldım, ancak şifreyi değiştiremedim. Birkaç gün boyunca hiç e-posta almadım, ancak şimdi tekrar çalışıyor gibi görünüyor ve e-postanız nihayet bu sabah bana ulaştı.

Callanach iç geçirdi, bir açıklama bulduğu için mutluydu ama birdenbire annesinden sebepsiz yere şüphe ettiği için utandı.

Daha bağışlayıcı olmam gerektiğini biliyorum ama gerçek şu ki Bruce Jenson öldüğü için mutluyum. Bu artık onu düşünmek zorunda olmadığım anlamına geliyor. Lütfen Gilroy Western'i aramaya gitme. Sonu kötü bitecek sevgilim ve sen yeterince acı çektin. Uzun zaman önceydi ve hala bazen acı verse de, anılar azaldı. Hayatına devam et. Seninle Paris'te vakit geçirmekten çok keyif aldım. Yakında beni Monako'da ziyaret edeceğine söz ver.

*Tüm
sevgimle,
Maman*

x.

Lively yüzünü Callanach'ın ofis kapısına doğru çevirdi. "Bir dakikan var mı?" diye kayıtsızca sordu.

"Bir çift," dedi Callanach. "Neye ihtiyacınız var?"

"Araç inceleme biriminden bir çağrı aldık. Bir araba Kerr Caddesi'ndeki peynir tüccarına çarpmış, bir ölü var. Araç kiralık bir arabaymış. Frenlerinin kesildiği ortaya çıktı. Soruşturmayı devralmamızı istediler. MIT dosyasını açmadan önce gidip bulgularını inceleyeceğimi söyledim. Bana müsaade eder misin? Hawksmith davasında pek ilerleme kaydedemiyoruz ve Tantallon Kalesi'nden gelen adli tıp ekibi birkaç gün daha dönmeyecek.

"Elbette," dedi Callanach. 'Sen araba kazasına bak, Hawksmith soruşturmasını Tripp'e bırak ve yeni dava hakkında Başkomiser Overbeck'e bir mesaj bırakırsan memnun olurum. Mevcut dava yükümüze bir cinayet daha eklemek üzere olup olmadığımızı bilmek isteyecektir.

"Dalga geçiyorsun? Lively sordu.

Callanach kafası karışmış bir halde ona baktı.

"DCI Turner size tam olarak ne söyledi? Lively sordu.

'Çavuş, neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok. DCI Turner bana ne hakkında ne söyledi?'

Lively kaşlarını çattı, durakladı, ellerini sertçe ceplerine soktu. "Özür dilerim. Yanlış anlamış olabilirim. Hemen .

"Her şeyin yolunda olduğundan emin misin? Lively kapıya doğru ilerlerken Callanach kontrol etti.

"Senin anlayacağın bir şey değil," diye mırıldandı Lively. "Daha sonra kontrol ederim.

Başını sallayan Callanach ceketini ve arabasının anahtarlarını aldı. Lively'yi bir açıklama yapmaya zorlamanın hiçbir yararı olmazdı. Adam en iyi günlerinde bile pek paylaşımcı sayılmazdı ve inatçı olmaya karar verdiğinde, bir alışveriş gezisini reddeden on altı yaşındaki şımarık kızlar için bir masterclass düzenleyebilirdi. Neler olup bittiğini Ava'ya sormanın daha iyi olacağına karar verdi, özellikle de Ava'nın zaten onunla konuşmak için beklediği düşünülürse.

On Dokuzuncu Bölüm

10 Mart

Osaki Shozo'nun günü değildi. Sabah uyandığında karısını ve sevgilisini kanepede uyurken bulmuş, ikisinin de üzerine bir tas soğuk su dökmeyi düşünmüş, sonra da olay çıkarmak istemediğine karar vermişti. Bunu mezar taşına yazacaklardı ama yakın zamanda değil. Bunun yerine, izini kaybettirecekti.

Daha fazla araştırma, karısının iki yıl sonra terk edilme gerekçesiyle boşanma davası açabileceğini ortaya çıkarmıştı. Mali anlaşmayı zorlaştıracak herhangi bir mal varlığı yoktu. Ortak banka hesabı ya da kredi yoktu. Ailesi, onun kendi hayatlarını sonlandırmasından ziyade kendi hayatlarından kaybolmasına katlanmak zorunda kalacaktı. Bu, onlara yaşattığı onursuzluk için bir tür uzlaşmaydı.

Duş almış, öğle yemeği için alışveriş yapmış ve eve dönmüştü; bu sırada karısı ve yakın arkadaşı daireyi boşaltmıştı. Yere saçılmış kanepeler minderlerini toplama isteğine karşı koymayı başardı. Bir hafta önce hâlâ onların arkasından temizlik yapıyor, kahve fincanlarını yıkıyor ve açık unutulmuş klozet kapağını yerine koyuyordu.

İlk başta, koltuğu bile bırakamayan bir adamla gitmeyi seçmiş olması canını acıtmıştı. Osaki şimdi tam olarak hak ettiğini bulduğuna karar vermişti. Er ya da geç, balayı dönemi sona erecek ve o zaman ne kaybettiğini anlayacaktı. Belki de anlamayacaktı ama o zamana kadar istediğine inanabileceği kadar uzakta olacaktı.

Edinburgh'da sistem tabanlı bir iş bulmak imkânsızdı ama İzlanda'ya yelken açan bir balıkçı teknesinde iş bulmak inanılmaz derecede kolay olmuştu. Balık tutmak için orada değildi, bu amaçla mürettebata katılmak istediğinde kaptan ona gülmüştü ama gemide bir kahyaya ihtiyaçları vardı. Yemek yemesi, uyuması ve yakaladıkları balıkları denizden ambara taşınması gereken mürettebatın geri kalanı için yemek pişirecek, temizlik yapacak, çamaşır yıkayacak ve en ufak ev işlerini yapacak, başka hiçbir şeyle uğraşmayacaktı.

Yemek pişirme becerisi on iki kişiye yemek verebilecek kadar iyiydi ve bilmediği şeyleri de öğrenebilirdi. Mürettebatın geri kalanının boğuşacağı tek sorun, Osaki'nin gitmeyi kabul etmesinin tam da sebebiydi. Önümüzdeki dört ay boyunca bir dişiyle yakın temasta bulunmamak hiç de zor değildi.

Trol teknesi üç gün içinde kalkacaktı. Bir büyük çanta dolusu giysi ve kişisel eşya alabiliyordu, bu yüzden eşyalarını topladıktan sonra geriye ne kaldıysa bir hayır kurumuna götürmeyi planlıyordu. Ardından banka hesabında kalan az miktardaki parayı da boşaltması ve hesabını kapatması gerekiyordu. Son görevi, yemek tariflerini okuyarak ve ne tür şeyler pişirmesi gerektiğini düşünerek biraz zaman geçirmektir. Her şey oldukça açık görünüyordu: turtalar, güveçler ve makarnalar bir düzine aç adamı doyurmanın en kolay yolu gibi görünüyordu. Onları protein ve karbonhidratla dolu tutmak.

CV'sini güncellemek için atölye çalışmalarına katıldığı günlerden kalma bir kütüphane kartı vardı ve bir dizi yemek kitabı almayı düşünmüştü, sonra aşırı aktif vicdanı devreye girmiş ve onları asla geri vermeyeceğini bildiği için devam edememişti. Kitapları ıslak tabanlı kupalar için bardak altlığı olarak kullanmayı düşünmeyen kokuşmuş balıklar ve kokuşmuş adamlarla çevrili aylardan sonra başkalarının okuması için kesinlikle uygun bir durumda değildi.

Osaki başını öne eğdi. Bir gün görgü kuralları ona bir eş kaybettirmekten ve alay konusu olmaktan daha fazlasını yapacaktı. Bir grup klostrofobik, testosteron yüklü adamla birlikte bir balıkçı teknesinde, onu gerçekten öldürtebilirlerdi.

Önce nalburdan aldığı yeni anahtar ve pulu çıkardı. Sızdıran mutfak musluğunu tamir edeceğine söz vermişti ve kira sözleşmesine göre böyle bir bakım gerekliydi. Sadece birkaç dakika sürdü ve yaptığı işten memnun kaldı. İyi yapmak

tatmin ediciydi. Evliliğini onaramazdı ya da bir evlat olarak daha az hayal kırıklığı yaratamazdı ama daireyi taşıdıkları zamanki haliyle bırakabilirdi. O gittikten sonra karısının ne yapacağı onu ilgilendiren bir konuydu.

Bundan sonra hangi giysileri alıp hangilerini hayır kurumlarına vereceğine karar verdi. İskoçya'ya üç bavulla gelmişti, bu yüzden köşedeki bakımevi mağazasına teslim edilmesi için gereken tek şey bir dolu çöp kovasıydı. İçindekiler temiz ve düzgün bir şekilde katlanmıştı ve eşyaları ayırıp raflara dizecek kişilerin hayatını kolaylaştırmak için yaka, bel ve bacak ölçülerini gösteren küçük bir etiket iliştimişti. Çöp torbasını ön kapısının yanına bırakıyordu ki dışarıdan bir ses geldi. Osaki kapıyı açtı.

Yumruk sert ve hızlı bir şekilde burnunun ortasına çarptı, sonra boğazından kan akmaya başladı ve gözleri yanıyordu. Geriye doğru sendelediğini hatırlamıyordu ama kendini salonun ortasında yerde buldu, nefes almaya çalışırken sığıyor ve karısının umutsuzca istediği halının üzerine kan öksürüyordu. tek şey Osaki değildi.

"Başını öne eğ," diye talimat veren adam Osaki'yi saçlarından tutup yüzünü neredeyse yere değecek kadar iterek yardım etti. "Şimdi tükürebildiğin kadar kan tükür.

Osaki bunu isteyerekten çok içgüdüsel olarak yaptı.

Ağızına sertçe bir bant yapıştırıldı.

'Bu pozisyonda kalman gerekecek, yoksa kendi kanında boğulacaksın. Ben sana biraz yardım ederken kırıdamadan dur.

Makası Osaki'nin ağızına doğru itti ve bantta küçük bir delik açtı, sadece ek bir hava ısığının geçmesine izin verecek kadar, ancak ağzının açılmasına ve ses çıkarmasına izin verecek kadar değil.

"Sevgili karın geri gelmeden bu işi çabucak halledeceğiz. Beni durduracağını sanmıyorum. Siz ne düşünüyorsunuz? Sence kaçır mı, polise haber vermeye çalışır mı, yoksa bulunduğu şeyden gizlice memnun olur mu?

Osaki dizlerinin üzerinde kaldı, alnı halının üzerinde dengede duruyordu, oda dönüyordu. Adamın sözleri net değildi. İçine giren hava

Akciğerler ıslaktı. Hiçbir şeyin anlamı yoktu. Eldivenli eller onu yan yatırmış, ellerini arkasından çekiyordu. Bileklerinden acı verici incelikte bir plastik iple bağlı olan kollarını artık hareket ettiremiyordu. Banttaki yarıktan alabildiği kadar oksijeni içine çekti ve sonra burnundan sertçe üfledi. Kalın bir kan akıntısı kanepenin alt kısmına sıçradı ama işe yaradı. Gözlerini kırptırarak daha rahat nefes aldı.

Saldırmanın sırtı dönüktü ve bir çantayla oynuyordu. Osaki bu anı değerlendirerek sudan çıkmış balık gibi en yakındaki duvara doğru hamle yaptı, eğer ayaklarıyla yeterince sert vurabilirse, sürekli öfkelenen komşusunun saniyeler içinde kapısını yumruklayacağını biliyordu. Taşındıklarından beri bu bir lanetti. Şimdi ise bir can simidiydi. Odanın ortasına geri çekilmeden önce tek bir vuruş yapabildi.

"Hayır, ," diye uyarıldı. 'Cesaret sana yakışmıyor. Bunu hak etmiyorsun. Çok az, çok geç. Sen zayıfsın.

Osaki hevesle başını salladı. "Ama ben değilim.

Çantadan bir kutu çıkardı ve yırtarak açtı, eldivenleri işlemi biraz yavaşlatıyordu ama Osaki'ye umut verecek kadar değil. İçinden pırıl pırıl yeni bir tost makinesi çıktı, üzerinde tek bir leke bile yoktu. Adam onu yere koydu.

'razı olduğunuz şeyi alacağım. kullanacağım, besleyeceğim ve tadını çıkaracağım. En yakındaki prize doğru eğildi ve fişi duvara iterek gücü canlıya çevirdi. "İntihar etmeyi düşünen erkekler hakkında ne düşündüğümü biliyor musun? Konuşamıyorsun, biliyorum, ama yine de sana söyleyeceğim. Sırıttı. "Bence onlar hiç de erkek değiller. Onlar... böyle aşağılayıcı bir kelime kullandığım için üzgünüm - feministler bundan nefret eder - ama onlar korkak. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Hayatın hepimizin başına açtığı belalardan kurtulacak omurgaya sahip olmayan küçük mızımızlar.

Osaki'nin ayak bileklerini tutup bilekleri gibi birbirine bağlamak için aşağı indi, ardından ağır ve eski koltuğu sürükleyerek bacaklarını koltukla kanepenin arasına sıkıştırdı. Osaki'nin beyni ilk başta yavaş çalıştıysa da şimdi aşırı hızda çalışıyordu. Hiçbiri iyi sonuçlanmayacak sonsuz acı olasılığı öngörüyordu.

Başını kaldırıp yere vurmaya çalıştı ama dikkatlice kaydırılmış bir minder buna engel oldu.

'Orada sessizce duracaksın. yok. Adam sırttı.

Mutfakta birkaç saniye boyunca bir musluk aktı ve Osaki bunun daha önce tamir ettiği soğuk musluk olup olmadığını merak edecek zaman buldu. Cinayetinizin normalde olabileceğinden biraz daha sorunsuz işlemesine neden olmak kadar dokunaklı çok az ironi vardır. Tekneye daha erken gitmediği için pişmanlık duyacak ve keşke karısına karşı çıksaydım diyecek zamanı vardı. Yine de, evlerine döndüğünde onu ölü bulmak zorunda kalacağı için üzgündü. Çocukken, büyükbabasını felç geçirdikten sonra yüzü acıyla buruşmuş bir halde bulmuş ve bu görüntü yıllarca aklından çıkmamıştı. Karısının daha çabuk iyileşeceğini varsayıyordu.

Adam elinde dolu bir sürahiyle ve 1970'lerde tekrarlarını izlediği, Kore Savaşı sırasında Amerikan ordusundaki doktorları konu alan bir televizyon programının tema müziğini mırıldanarak döndü. Şimdi adını hatırlayamıyordu. Bacaklarını ya da yüzünü hissedemiyordu. Sanki kışın dışarıdaymış gibi her şey aniden soğumuştı. Bacakları ıslaktı.

'Şuna bak, ihtiyacım olan şeyi yapamazsın diye su almaya çıktım ve sen daha ben sormadan gidip yaptın. Eğer hayatının geri kalanında da bu tür bir coşku gösterseydin, bugün seni ziyaret etmek zorunda kalmazdım.

Diz Osaki'nin pantolonunu çözmeden önce ağır hizmet tipi siyah lastik eldivenler giydi ve cinsel organını çıplak bırakmak için iç çamaşırıyla birlikte aşağı kaydırıldı.

"Bunu nasıl yapacağımı uzun uzun düşündüm ve bana öyle geldi ki, kendinizi fiilen kısırlaştırdığınıza göre, en uygun son bunu ete kemiğe büründürmek olacaktır. Çabuk olacak, söz veriyorum. Kendine yapacağın her şeyden daha hızlı. Son bir sözün var mı? Merak etme, onları hayal edebilirim. Böylece yalvararak kendini utandırmazsın. Hazır mısın?'

Osaki'nin vücudunu tam da ihtiyaç duyduğu şekilde konumlandırdı, sürahideki suyu baştan ayağa boşalttıktan sonra geri çekildi ve eldivenlerini kot pantolonunun üzerinde kuruladı. Kollarını havaya kaldırarak birkaç kez

Olimpik bir başarıya imza atacakmış gibi derin nefesler alıyordu. Adam avuçlarını yukarı kaldırarak tavana doğru baktı ve bir an durdu.

Osaki büyülenmiş bir halde onu izledi. Sanki binlerce seyirci onu izliyordu ve o da yüzyılın en büyük sihir numarasını yapmak üzereydi.

Sonunda çantasından kalın bir tahta çubuk çıkardı ve doğrudan ekmek kızartma makinesinin kolunun üzerine tuttu. Sopayı aşağı doğru iterek ölümcül miktarda elektriğin akmasını sağlarken, çok geçmeden Osaki Shozo bayıldı.

Yirminci Bölüm

10 Mart

"Bruce Jenson tüm parasını - her kuruşunu - cinsel şiddet mağdurlarını destekleyen bir hayır kurumuna bıraktı. Oğlu nedenini bilmediğini söyledi ve ben de ona inanıyorum. Avukatlarına vasiyetnameye itiraz etmeleri için talimat verdi; ancak Jenson bir psikiyatriste değişiklik tarihinde akli dengesinin yerinde olduğunu beyan ettirecek kadar akıllıydı.

"Para hayır kurumuna gitmeli," dedi Callanach, öğle yemeğini bir kenara itip onun yerine sade kahvesini yudumlarken.

'Annenizin öne çıkıp vasiyetin bir amaca yönelik olduğunu açıklamasının hayır kurumuna yardımcı olacağını tahmin ediyorum. Tek sorun, Jenson ile aranızda, onu öldürmek için bir neden de dahil olmak üzere ek bir bağlantı yaratacak olması. Bu da kamuya mal olur. Bunu gizli tutmanın imkanı yok,' dedi Ava, sempati yüzünden kendi yemeğini bırakarak.

"En başta gerçeği söylemeliydim," dedi Callanach. 'Şimdi seni de işin içine çektim ve mali desteği hak eden bir hayır kurumuna yardım etme ihtimali, onlar mı ben mi sorusuna dönüştü. Her şey nasıl bu kadar karmaşık hale geldi?

Ava onun elini kendi eliyle kapattı. "Annen ne yapmak ?

'Tecavüz konusunda uzun süredir son derece ketumdu, sanırım şimdi ayrıntılara girmek zorunda kalmak onu incitecektir, ancak diğer mağdurlara ve hayatta kalanlara yardım etmek isteyecektir. Onunla bu konuyu konuşacağım. Eğer isterse

Ben de DI Graham'a geçmişi anlatacağım ve o araştırırken açığa alacağım.

'Tanrım, Luc, bu benim hatam. Sanki başlangıçta seni sessiz kalmaya ben ikna etmişim gibi hissediyorum. şimdi, tecavüzü ifşa etmediğin için başın, her şeyi itiraf etmiş olmandan daha fazla belaya girecek. Müfettişi birlikte göreceğiz. Bu senin olduğu kadar benim de sorunum.

"şaka mı yapıyorsun? Ne anlamı var ki? Benimle birlikte uzaklaştırılman işleri daha iyi hale getirmeyecek. Aslında, bana bitmek bilmeyen siyah-beyaz filmler izletip paket yemek yedireceğinden şüpheleniyorum. Buna ne kadar dayanabilirim emin değilim. Benim sorunum bu Ava. Bana ve itibarımı korumaya çalışmaktan başka bir şey yapmadın. Kötü dşnlmş bir kılıcın üzerine dşmene gerek yok.'

Bu hiç adil değil. Zavallı annen paranın gitmesi gereken yere gittiğinden emin olmak istiyorsa her şeyi yeniden yaşamak zorunda ve soruşturma devam ederken kariyerin yine askıya alınacak. Adalet nerede?'

Callanach onun elini tuttu ve parmak eklemlerinin arkasını o kadar hafif öptü ki Ava bunu neredeyse hiç hissetmedi. Ona göz kırpıtı.

"Adalet şu ki," dedi, "haksız yere bir suçtan şüphelendiğim son seferden farklı olarak, bu sefer ne olursa olsun yanımda duracağını bildiğim bir arkadaşım var. Bu benim için tahmin edebileceğinizden çok daha fazla şey ifade ediyor.

Ava nazikçe gülümseyerek parmaklarını sıktı ve cep telefonu çalmaya başlayınca i geçirdi. Callanach'inki de birkaç saniye sonra onu izledi. İki de gürültülü öğle yemeği yiyenlerin arasında sessiz kalabilmek için başlarını eğerek cevap verdi. Birbirlerine bir bakışları, ikisinin de kapıya doğru koşması için yeterli oldu.

Leamington Road'daki daire şehir merkezine kısa bir yürüme mesafesindeydi ama başka pek bir özelliği yoktu. En st kattaki daire sadece dört odadan oluşuyordu - mutfak, banyo, yatak odası ve salon - ve bunlardan ikisine aynı anda sadece bir kişi sığabiliyordu. Ava ve Callanach oraya Dr. Ailsa Lambert ve Suç Mahalli memurlarından önce varmışlardı ve ilk işleri cesedi bulan itfaiyecilerin olası tüm kanıtları yok etmesini engellemekti.

"Kim etti? Ava sordu.

'Aşağıdaki komşu yanık kokusu almış ve bizi aradı. Koşup kapıyı çaldı ama kimse cevap vermedi' diye açıkladı bir itfaiye görevlisi.

"Daireye giren herkesin ifade vermesini ve DNA ya da doku bulaşmasını önlemek için adımlarını takip etmesini istiyorum" diye talimat verdi. "Geldiğiniz andaki sahneyi tarif edebilir misiniz?

"Koridordan duman çıkmadığı için aktif bir yangın olmadığından emindik ama alt kattan bile bakırımsı, sülfürik bir koku geliyordu ve biz daire kapısındaiken bu koku çok güçlüydü.

"İşaret mi? Ava sordu.

'Sülfürik koku genellikle yanan insan saçından gelir. Bu, keratinin yandığında yaydığı kimyasaldır. Bakırımsı koku, çok kanlıysa yanan etten de gelebilir, ancak bir mutfakta bulunmuşsa, koku genellikle kontrol altına alınır.

"Kapıyı sertçe çaldık ve yanıt gelmeyince kırmaya karar verdik. Erkeği salonun zemininde yatarken bulduk. Onu görür görmez öldüğü belli olduğu için yerinden kımıldatılmadı. Memurlarımın tek yaptığı elektriği kesmek ve tost makinesinin fişini çekmek oldu, ardından dairenin geri kalanında insan ya da başka yangın kaynakları olup olmadığını kontrol ettik. Güvenli hale gelir gelmez de sizi aradık.

Ailsa Lambert içeri girdi ve olay yerinin derhal temizlenmesi için emir yağdırdı. Saniyeler içinde cesedin fotoğrafını çekmeye başladı ve Ava'ya bakmadan ona hitap etti.

'Tam her şeyi gördüğümü sandığım anda, insanoğlu yeni alçaklıklara tenezzül . Bu adam öleli bir saatten fazla olmadı, bence daha da az.

Dizlerinin üzerine çöktü ve adamın bileklerini bir arada tutan kablo bağının yakın plan bir fotoğrafını çekti, ardından dijital fotoğraf makinesinin vizör ekranına bakarak fotoğrafı büyüttü.

"Ava, bir sorunun var," diye açıkladı Ailsa.

"Ses tonunuzdan, yerde bağlı ve ölü yatan yarı çıplak bir adamdan daha büyük bir sorundan bahsettiğinizi anlıyorum.

Kesinlikle biliyorum. Daha detaylı incelemeler gerekecek ama ürün işaretime ve naylondaki üretim yivine bakılırsa,

"Bu kablo bağlarının Fenella Hawksmith cinayetinde kullanılanla aynı partiden olma ihtimali yüksek.

"Göster bana," dedi Ava, onun yanına eğilerek.

"Burada," dedi Ailsa, "kuyruğun geçirildiği kare bölümde, naylonun üretim hattından kaldırıldığı yerde çapraz bir çentik var. Diğer kablo bağlarıyla aynı açıda ve aynı uzunlukta ve ürün kodu B80, öncekiyle aynı.

Ava, "Bunlardan dolaşımda milyonlarca olmalı," dedi.

'Elbette, ama bunlardan ikisi bu şehirde cesetlere bağlanmış olarak bulundu, kurbanları ölmeden önce zapt ediyorlardı. Bu ne kadar olası?'

Ava ellerini saçlarında gezdirdi.

"Hayır, benim suç mahalimde olmaz. Bu zeminde daha fazla saç teline ihtiyacım yok. Eller aşağı ve başlık yukarı.'

"Özür dilerim," dedi Ava, olay yeri kıyafetinin kapüşonunu hemen yukarı çekerek. "Sadece bu iki ölümün birbiriyle ilgisi olmadığını umuyordum.

"Balonunu patlatıyorum," dedi Ailsa. 'Her ikisinde de yüksek düzeyde psikolojik işkence söz konusu. İkisi de başlarına ne geleceğini biliyordu. Bu adam çok daha hızlı ölecekti. Elektriğin etkisiyle bilincini kaybederdi ama yine de bu şekilde ölmezdi.

Callanach diğer bazı itfaiye memurlarıyla konuşmasını bitirdi ve onlara katıldı.

"Siktir..." diye mırıldandı.

Ailsa ona, suç mahallerinde kullanılmasını istemediği, özellikle kötü sözlere mahsus bakışlarından birini attı.

"Ah, evet!" dedi. 'Erkekler, erkek cinsel organının her zaman kötü tepki verirler. Bu seferki özellikle şok edici, vereyim. Ayağa kalktı ve cesedin üzerine eğildi. "Sanırım kurbanımız Japon ırkından, ilk değerlendirmeye göre yirmi beş ila otuz yaşlarında - sadece görsel olarak - ve tahminimce 1.75 boylarında. düğmeleri ve fermuarı cinsel organının ve göğsünün görünmesini sağlayacak şekilde açılmıştı.

"Kanepenin üzerine atılmış bir sürahi var, yerinde fotoğrafını çektikten sonra parmak izi incelemesi için alacağız, ancak tahminimce elektriği en üst düzeye çıkarmak için cesedin üzerine su dökmek için kullanıldı.

iletkenlik. Bu adamın penisinden geriye ne kaldıysa' - çantasından bir alet çıkardı ve kararmış et parçasının altından geçirdi - 'akım canlıya çevrilmeden önce tost makinesine yerleştirilmişti. Suyla birlikte, onu öldürmeye yetecek kadar kolaydı. Yanıklar elektrik çarpması sonucu ölümle uyumlu, aynı şekilde derinin kasıklara kadar yarılması da öyle. Tost makinesinden uzaklaşmasını engellemek için bacakları mobilyaların arasına sıkışmış. Vücudundaki diğer yanık noktaları ayrı bir yaralanma değil, sadece elektriğin vücudunu terk etmeye çalışmasının bir yan etkisi.

Callanach dairenin kapısına doğru yürüdü ve kilitleri ve yüzeyleri inceledi.

"Hasar yok," dedi. 'Tıpkı Fenella Hawksmith'in evindeki gibi. Bunu her kim yaptıysa savaşımadan içeri alındı.'

Teknisyenlerden biri Ailsa'ya bir pasaport uzattı.

İşte başlıyoruz. Görünüşe göre kurban Osaki Shozo, yirmi altı yaşında. Alyans takıyor ve köşede iki çift kadın ayakkabısı fark ettim. Cesedi resmi olarak teşhis etmek için eşinin morga gelmesi gerekiyor.

"Hemen ," dedi Ava.

'Öyle olsa iyi olur,' dedi Ailsa. 'Burada Bay Shozo'yu kim öldürdüyse korkunç derecede rahatsız. Bu ve Fenella Hawksmith'in başına gelenler derin bir psikozun eseri.

Callanach, "Ölümler birbirine yakın," diye belirtiyor. 'Genellikle daha uzun bir iyileşme ya da planlama dönemi ya da en azından failin olayı yeniden yaşamaktan beslendiği daha uzun bir zaman dilimi vardır.

'Psikopatlar sürekli uyarılmaya ihtiyaç duyarlar. Zihin ne kadar rahatsız olursa, failin her şiddet eyleminden alacağı haz da o kadar az olur,' diye katkıda bulundu Ailsa.

"Ama bundan daha fazlası var," dedi Ava. 'Seri katiller her cinayette tekniklerini geliştirirler. Denemek için yeni mekanizmalar düşünürler. Kriminal olarak aktif psikopatların çoğu işledikleri cinayetleri devam eden bir çalışma olarak görür. Yeni bir kurban boş bir tuvaldir. Osaki Shozo bir deney olduğu kadar katilin vizyonunun ve yeteneklerinin de bir ifadesiydi. Asıl soru şu: Katilimiz kendisiyle ilgili tam olarak ne göstermeye çalışıyor?

'Fenella Hawksmith sahnesi duygusal açıdan karmaşıktı. Bağlar sadece pratik bir kısıtlama yöntemi değildi, aynı zamanda fiziksel dövüş yeteneğinden daha fazlasını da ellerinden alıyordu. Ek bir ceza gibiydi, olacakların bir işareti gibiydi. Bir kurbanı fiziksel olarak çaresiz bıraktığınızda, saldırgan da kendi gücünü ifade etmiş olur.

"Peki ya tost makinesi? Callanach sordu.

Ava, "Mesele tost makinesi değil, onun penisi," dedi. 'Hadım edilmiş, kurban erkekten daha aşağı bir şeye indirgenmiş.

"Belki de cinsel bir saldırının ardından intikam amaçlı olabilir mi? Callanach önerdi.

'Dikkate değer, ancak kanunsuz dayaklar genellikle yüksek düzeyde kontrol dışı şiddetle işaretlenir ve tipik olarak birden fazla yumruk ve tekme ile sonuçlanır. Yüzüne bir yumruk var ama o kadar. Genel olarak, bu çok kontrollü, el değmeden uygulanan bir şiddet. Yapılandırılmış.'

'Doğru, ama penisini kesmeden önce partnerinin uyumasını ya da kendinden geçmesini bekleyen kadın vakaları var. Bu sadece bunun daha yaratıcı bir versiyonu olabilir,' dedi Callanach.

'Sadece kurban öldü, bu da penisini işe yaramaz hale getirme amacını ortadan kaldırıyor. Zorla penektomi yapan kadınlar genellikle kurbanlarının başına gelenlerden haberdar olmasını ister. Kazanç, fiziksel kayıp kadar uğranılan duygusal zarardadır. Bunu yapan kişi için kurbanın öleceği çok açıktı.'

"Penektomi mi? Callanach sordu.

"Evet, aslında bunun için bir kelime var," dedi Ailsa, kurbanın başına doğru pozisyon değiştirdi, ağızındaki bandı sıyrıp bir kanıt torbasına koyduktan sonra çenesini açtı. Kanlı bir et parçası dışarı düştü. 'İnsan dokusu için yeni kanıt torbası,' diye seslendi patolog oradan geçen bir teknisyene. 'Dilini ısırmış. Alışılmadık bir şey değil ama tamamen kesilmiş. Şok ani ve büyük olmalı. Kalbi hemen durmuş olmalı.

'Bu da katilin içeri girip istediğini yapmasını ve hızla çıkmasını sağlayacak bir yöntem seçtiği anlamına geliyordu. Fenella Hawksmith için neden bu kadar farklı bir senaryo? Ava düşündü.

'Uyum sağlayabilir. Bayan Hawksmith yalnız yaşıyordu. Kapıyı kilitliyor, cevap vermiyor, asla rahatsız edilmiyorlardı. Burada ise karısının beklenmedik bir nedenle eve gelme ihtimali vardı,' dedi Callanach.

'Burası benim dairem. Bana içeri giremeyeceğimi söyleyemezsin!'

İki memurun arasına giren bir kadın, bir teknoloji çantasına takılarak kelimenin tam anlamıyla salona düştü.

Ava ve Callanach kadını yerdeki yanmış cesetten korumak için öne doğru atıldılar ama çok geç kalmışlardı. Ava ona elini uzatmadan kadın çığlık atmaya başlamıştı. Ailsa hızlı düşünen bir SOCO'dan steril bir çarşaf kaptı ve Osaki Shozo'nun şok edici halini örttü.

"Aman Tanrım!" diye çığlık attı. "Osaki mi? Oh! Lanet olsun, bu gerçek olamaz. Kocama ne oldu?'

Pazıları şişmiş ve amatör dövmeleri olan bir adam içeri daldı.

"Kylie? Kız arkadaşımı görmeme izin verin!" diye bağırdı kendisini zapt etmeye çalışan üniformalı memurun yüzüne doğru.

"Burası bir suç mahalli," diye içini çekti Ailsa Ava'ya usulca.

'SOCO'lar hariç herkes dışarı,' diye bağırdı Ava. 'Hanımefendi, sıkıntılı olduğunuzu anlıyorum. Sizi konuşabileceğimiz bir yere götüreceğiz.

Daire girişinin koruma altında olması gerekirken hiçbir işe yaramadıkları için birdenbire o civara doluşan polis ekibine başıyla işaret etti. Duruşunu bozmayan erkeği uzaklaştırmak için üç kişi, hıçkıran kadını ayağa kaldırıp koridora çıkarmak için de iki kişi gerekti.

"Eğer karısı buysa, neden başka bir adam ona kız arkadaşım diyor? Callanach Ava'ya sordu.

Ava, "Belki de evlilik, göçmenlik kâğıtları karşılığında nakit para anlaşmasının bir parçasıydı," diye önerdi.

'Belki, ama tepkisi profesyonel olmaktan çok kişiseldi. Eğer bu bir iş anlaşması olsaydı, ölü bir sahte kocayla paçayı kurtarmış ve hizmetlerini başka bir yerde sunmakta özgür olurdu.

"Siz ikiniz buna dışarıda devam edebilir misiniz, ne dersiniz? Ailsa araya girdi. 'Şimdi yapmamız gereken ilave olay yeri işlemleri var ve merhumu daha rahat ettirmenin zamanı geldi.

Ava ve Callanach buna mecbur kaldı. Kadını dairenin girişinde bir polis minibüsünün içinde buldular. Üniformalı memurların nihayet aklına gelen prosedüre uygun davranma ihtiyacı yüzünden erkek arkadaşı ayrı bir yerde tutuluyordu. Ava kendini tanıttı ve kadının adını sordu.

"Kylie Shozo," diye burnunu çekti ve bir kadın polisin uzattığı mendil paketini kabul etti.

"Merhumun kim olduğunu teyit edebilir misiniz?

'Bu benim kocam, Osaki. Tanrı aşkına ona ne oldu? Gürültüyle burnunu sildi ve mendilleri minibüsün zeminine bıraktı.

"Osaki Shozo? Ava açıklığa kavuşturdu.

Kylie ağzı açık bir şekilde kaşlarını çatarak, "Belli ki," diye cevap verdi. "Bu bir kaza mıydı?

'Korkarım bu pek mümkün görünmüyor. Kocanızı en son ne zaman gördünüz?'

"Bu sabah ayrıldığımızda buradaydı. Her şey normaldi. Bunu ona kim yaptı?'

'Henüz bilmiyoruz. Kocanızın başının belada olup olmadığını ya da düşmanları olup olmadığını bize söyleyebileceğinizi umuyordum.

"Osaki? Güldü ve sonra hıçkırarak ağladı. "Mümkün değil. O hiçbir zaman lanet bir kaz için yuh demedi. Bu yüzden dairemi kaybedecek miyim? O gitti ve öldü diye evden mi atılacağım?

Ava kollarını kavuşturdu ve kendi kendine beşe kadar saydı.

"Bayan Shozo, kocanız bir suçun kurbanı oldu. Otopsi yapılması gerekecek. Cezai soruşturma başarıyla tamamlandığında ceset defnedilmek üzere size teslim edilecektir.

"Oh, bu harika. Cenaze masraflarını karşılayamam. Bu şeyler pahalı. Ben hiçbir şey istemedim...'

"Bu sabah ayrıldık derken kimden bahsediyordun?" Ava araya girdi.

Kylie çenesini havaya kaldırdı. "Biftek.

"Herhalde Beef sizden sonra daireye giren beyefendi?" "Doğru. Ve benim özel hayatım seni ilgilendirmez.

Kibirli sürtük.' Kylie cebinden bir paket sigara çıkardı ve bir çubuğu ağzına soktu.

Ava ona, "Bunu polis minibüsünde yakamazsın ama dışarıda içmekte özgürsün," dedi. "Beef'le bu sabah ayrılmadan önce kocanızla bir konuşma yaptınız mı?

"Hayır. Yatak odasındaydı.

"Kocanızla şu anki ilişkinizi tarif edebilir misiniz?" "Aptal mısın sen?

Kylie güldü.

"Görünüşe göre," diye mırıldandı Ava. "Bakın, Bayan Shozo, sizi götürmemiz gerekecek ve - pardon, Beef'in gerçek bir adı var mı?

"Sheldon," dedi Kylie sessizce.

O zaman bu takma adın neden kullanıldığını açıklıyor, diye düşündü Ava.

"Siz ve Sheldon'ın karakola gelip ifade vermeniz ve son zamanlarda ikiniz de dairede bulunduysanız olay yerindeki diğer kanıtlardan ayrıştırılmak üzere parmak izi ve DNA örnekleri vermeniz gerekecek. Ayrıca dün ve bugünkü hareketlerinizi de tespit etmemiz gerekecek. Ailesinin iletişim bilgilerine de ihtiyacımız olacak.

Tokyo. Onlara bunu söylemek için telefon etmeyeceğim. Yine de sigarasını yaktı.

Ava dumanı tahliye etmek için minibüsün kapısını açtı.

"Sorun değil. Japon elçiliğiyle irtibata geçeceğiz. Anlamama yardımcı olun. Çok kısaca, siz ve kocanız ayrıydınız ama yine de aynı evi paylaşıyordunuz. O bu konuda ne hissediyordu?"

"Sadece ağladı. Benim önümde değil ama banyoda kilitli kaldığını duydum. Bir süre beni buna devam etmem için ikna etmeye çalıştı, ama işe giremedi. Hiç dışarı çıkmadık ya da eğlenmedik. Bir çeşit bilgisayar manyağı, değil mi? Onunla ilk tanıştığımda, burada iyi bir iş bulabileceğini ve çok para kazanabileceğini düşünmüştüm. Faturaları ödemeyecek biriyle evlenmenin anlamı yok, değil mi? Teklif ettiğinde evet dedim, ona vize aldım ve sonra ne oldu? Tüm kirayı, faturaları ödemek ve ona bakmak zorunda kaldım. Buna inanabiliyor musun?"

"İkiniz için de zor olmuş olmalı," Ava'nın toplayabildiği en diplomatik ifadeydi. "Peki, Beef'le nasıl tanıştınız?

"Bulunduğum yerdeki dart takımının kaptanı. Beef inşaat işinde. Başından beri kendi işimi yapmalıydım. Sanırım yeni bir şey denediğim için haklı çıktım.

Ava minibüsten çıkmak için hareket etti.

"Osaki'yi sevdim, en azından bir süreliğine. Ava dinlemek için durakladı.

"İlk tanıştığımızda, biliyor musun? Kibar, tatlı ve egzotik biriydi. Japonca konuşmasını dinlemeye bayılırdım. Hiç böyle biriyle tanışmadın mı? Şimdiye kadar tanıdığınız herkesten o kadar farklı görünüyordu ki, kendinizi kaptırdınız mı?

Ava'nın buna verecek bir cevabı yoktu.

"Bana hayat sigortası olup olmadığını söyleyebilir misiniz? Kylie sözlerini bitirdi.

Ava üniformalı memurları dehşet verici Kylie'yle ilgilenmeleri için yalnız bıraktı. Osaki Shozo'nun cesedini ilk gördüğü andan daha fazla sempati duymasının imkânsız olduğunu düşünmüştü ama hayatının da en az korkunç ölümü kadar sefil olduğunu fark etmek çok üzücüydü.

Bölüm Yirmi Bir

11 Mart

Sabah saat beş elli dördtü ve gözünü bile kırpmamıştı. Bir cinayetle sonra asla uyumazdı. Ter lekeli çarşaflar ve giderek artan miktarda yalnız kutlama barındıran bir şilte üzerinde yatarken vücudu gümbürdüyordu, o kadar ki sahibi bir sonraki kurtarma operasyonunun hemen ardından kendisine yeni bir tane almayı planlıyordu.

O nihai geri dönüşümcüydü, yeşil enerjinin vücut bulmuş haliydi, yaşam kaynağını çarçur eden insanların yaşam kaynağını alıyor ve kendini yeniden şarj ediyordu, bu süreçten daha güçlü ve gelişmiş olarak çıkıyordu.

Penceresinin dışındaki bir karga huzuru bozdu. Birkaç dakika sonra renkli küfürler eşliğinde başka bir pencere açıldı. Bir nesne fırlatıldı. Boş bir kutuyu andıran içi boş metalik bir tıngırtıyla yere düştü. Karga bir an sessiz kaldıktan sonra yeniden ötmeye başladı ve kendisini susturmaya yönelik bu saçma girişime güldü. Doğası gereği yırtıcı olan karganın beslenme ve avlanma şekli tilkilerden farklı değildi. Kargalar yumurtaları ve yavruları, hatta fırsat bulurlarsa yetişkin kuşları bile yer, avlarının yaşam gücünü emer, onları tüketir, onlarla birleşirdi. Bu doğanın döngüselliydi.

Hayat. Ölümü değil. Hayvanları severdi. Hayvanlar hayatta kalmak için savaşırdı. Çiftleşmek, yemek yemek ve yavrularını korumak için çabaladılar. Asla etmezlerdi. İnsanlar gibi değillerdi. İnsanlar bencil, kendi evrimlerinin kurbanı, içe dönüktü. Homo sapiens'in tam olarak ne zaman çevresine tepki vermeyi bıraktığını ve yaşamaya başladığını merak ediyordu

kendi kafalarının içinde. Kahvaltıda, öğle ve akşam yemeklerinde acıma duygusunu yediler. Duygularını sanki bir reality şov setinde yaşıyormuş gibi incelediler. Bir yaşam armağanına o kadar az değer veriyorlardı ki, onu bir kenara atmak bir hiç haline gelmişti. Bir internet meydan okuması. Modern medyanın yatak direği çentiği. Bu zayıf ruhlar sapkınlıktı.

Ayağa kalktı ve pencereye gitti. Bahar ne kadar iyi ilerlerse ilerlesin, asla yeni yapraklar açmayacak bir ağacın tepesine tünemiş olan karga, kanatlarını görkemli bir şekilde çırparak tekrar öttü. Cam gibi, ruhsuz gözlerini çevirerek pencereden içeri baktı. Bir bağlantı anı vardı. Bir aydınlanma.

O ve karga .

Kuşu tünediği yerden rahatsız etmemeye dikkat ederek yanlamasına bir dolaba yöneldi - karganın uçup gitmesi pek olası görünmüyordu, bunun için çok fazla doğal cesarete sahiplerdi - bir saçma tabancası çıkardı. Zaten doluydu. Bir şehirde yaşarken çok dikkatli olamazdınız. Silahın üzerinde etkileyici bir dürbün vardı, her ne kadar gücü masrafı haklı çıkarmasa da, ama şimdi mercek kendine geldi.

Silahı yavaşça kaldırıp omzuyla köprücük kemiği arasındaki çukura yerleştirerek nişan aldı. Kuşun kafası çok küçük bir hedefti ama göğsü de işe yarayabilirdi. Nefes aldı, havayı ciğerlerinde tuttu, kendini yavaşça gevşemeye bıraktı, üfledi ve kafasında beş saniye saydı.

Karga huzuru bozmak için gagasını açtı ama hiç ses çıkmadı. Bunun yerine, saçma kuşu tüneğinden aşağı iterken yumuşak bir darbe oldu. Yuvarlandı, düşerken üç ya da dört başka dala çarptı ve yerde terk edilmiş bir fast-food kutusunun üzerinde dinlenmeye başladı. Yaygara yok. Adam bunun onurlu bir son olduğunu düşündü ve cesedi almadan önce giyinmesi gerektiğini fark etti. Zaman çok önemliydi.

Kot pantolonunu ve kapüşonlu tişörtünü giyerek merdivenlerden indi ve diğer dairelerin yanından geçerek sessizce ortak bahçeye girdi. Komşuların dikkatini çekmemeye her zaman özen gösterirdi ve ölü bir kuşun leşini bahçeden çıkarırken görülmek iyi bir başlangıç olmazdı. Hâlâ bir kaç

Yine de karanlık, yakındaki binalar ve yollardan gelen ışık kirliliği nedeniyle mahvolmuş.

Kargayı plastik bir poşetin içine koyduktan sonra, onu izleyip merak edebilecek herhangi biri için üzüntüyle başını salladı. Ne olduğunu görmek için dışarı çıkmış, kendi kendine prova yapmış, kuşu bulmuş, bakımını yapmak için içeri götürmüş, yanlışlıkla ölmediğine, sersemlediğine inanmıştı. Olayların versiyonlarını her zaman prova ederdi. Beklenmeyen ne zaman geleceğini asla bilemezsiniz ve o bugünlerde daha büyük riskler alıyordu. Daha büyük riskler, daha büyük ödüller. Daha büyük güç.

Merdivenleri sessizce çıktı -bunun da alıştırmalarını yapmıştı- kapısını kilitledi ve mutfaktaki kargayı açtı. Bu çok güzel bir şeydi. Uçmak ve avlanmak için tasarlanmış olan bu kuş, şimdi ona hayattayken söyleyebileceğinden çok daha yüksek sesle ötüyordu.

İşaret parmağını gaga boyunca gezdirdi, keskinliğini kontrol etti, ucundan başlayıp gövde boyunca uzanan aerodinamiğe hayran kaldı. Son sıcaklık da leşten ellerine sızana kadar onu tuttu, sonra da yolmaya başladı - hayal ettiğinden daha uzun ve karmaşık bir işlemdi bu. Bugün izinli olduğu için şanslıydı.

Önce kanatlar ve kuyruk, kolay kısımlar, sonra sırt ve mide, bu kadar küçük bir kuşta daha zordu. Hepsini istiyordu, bozulmamış olmasını tercih ederdi ama sonunda kafayla uzlaşmak zorunda kaldı. Mutfak bıçağıyla tek bir hamlede kafasını kopararak, kuşun dikkatli kafatasını mutfağının pencere kenarındaki kaktüsün üzerine oturttu. Belki de kuşun neler olduğunu görmeye hakkı vardı.

Boğazından karnına kadar keserek iç organlarını çıkardı ve ardından bacaklarını kopardı. Daha sonra bir tavada tereyağı, deniz tuzu ve sarımsağı kızdırdı ve iyice ısındıktan sonra kargayı içine attı.

Pişirmek hiç zaman almadı. Yaratığın şeklini hâlâ seçebildiği bir tabağa yerleştirdikten sonra zımparalanmış döşeme tahtalarının üzerine bağdaş kurarak oturdu ve karganın sadece bir saat öncesine kadar soluduğu havayı derin derin içine çekti. Pencereden karganın uçtuğu gökyüzüne baktı. Karganın tünemek için kullandığı ağaçtaki rüzgârı dinledi.

İlk ısırık mest ediciydi. Etin tel tel olması ya da tadının rahatsız edici bir şekilde keçi peynirine benzemesi önemli değildi. Bu hayattı. Hayat o kadar yeni yaşanıyordu ki, özünün içine doğru kaydığını hissedebiliyordu. Kargaya dönüşümü tamamlanmıştı. O kargaydı ve şimdiye kadar tükettiği her yaşamdı.

Bütün minik kuşlar onun içinde kanat çırpı.

Süper hızda evrim geçiriyordu. Doğanın doğasını anlıyordu.

Bu onu güldürdü. Sonra tekrar güldü. O kadar uzun ve sert güldü ki yanları acıdı. Kendini havadan daha hafif hissetti, sanki uçabilirmiş gibi. O bir avcıydı. Bir avcıydı. Ama amaçsız değildi. Sadece kendi gücünü artırmak, daha uzun yaşamak ve kendisinin mümkün olan en iyi versiyonu olmak için tüketti. Hayatın ne kadar değerli olduğunu anlıyordu. Onunla oynayan ve onu hafife alan insanları cezalandırmak yanlış değildi. Bu adaletti. Bundan daha fazlasıydı. Onları yok etmek gerekiyordu.

Artık kendini karganın içinde bulduğuna ve dünyayla bütünleştiğine göre, doğanın kanunlarını korumada durdurulamaz bir güç olacaktı.

Yirmi İkinci Bölüm

11 Mart

Ava ekrana baktı. Zevk alamayacağı çok az klasik film vardı, ama zorunlu olarak istasyonun dışında olmak, umabileceği en iyi şeyin yatakta uzanıp tavana bakmak olduğunu bilmek, saati dakikaları ilerletirken, hissettiği yorgunluktan çok daha kötüydü.

Fenella Hawksmith ölmüştü. Kızının yeri tespit edilmişti ve sağlam bir mazereti vardı. Ellerinde hiçbir ipucu yoktu.

Osaki Shozo ölmüştü. Karısı ve arkadaşı Beef, her dakikaları çeşitli tanıklar tarafından anlatıldığı için paçayı . Tek uyarı, bir tetikçiye para ödemiş olmalarıydı, ama bunun da bir anlamı yoktu. Kylie Shozo kocasının ölümünden hiç para kazanmamıştı ve kocası da onun hareketlerini kısıtlamıyordu. Tam tersine, edindikleri tek bilgi Osaki'nin bir balıkçı teknesiyle ortadan kaybolacağı yönündeydi. Karısının tepkisi de, Ava bunu ne kadar iğrenç bulmuş olursa olsun, tamamen gerçektir. Buna hiç şüphe yok.

Sonra Stephen Berry'nin ölümündeki ikilem vardı, sadece parmağındaki o küçük çizme izi. Diğer ikisiyle belirgin bir bağlantı yok. Cinayete dair gerçek bir kanıt yok. Yine de Ava bunu çıkaramıyordu - üç ceset, cevap yok.

Sonra Pax Graham soruşturması vardı ve Luc hâlâ annesinden Bruce Jenson'ın tecavüz yardım kuruluşuna bıraktığı mirasla ilgili ne yapmak istediğine dair bir cevap alamamıştı. Kurbanın oğlu Andrew nihayet tecavüz olayının video kanıtlarını

Bir kumarhane, daha önce hesaplanmamış saatlerini orada geçirdiğini ve eve borçlu olduğu büyük miktarda paranın bir kısmını geri kazanmaya çalıştığını kanıtladı. Böylece paçayı kurtarmıştı ve görünürde başka şüpheli .

Ava iç çekti. Her iki durumda da tek bir düzgün ipucu iyi olurdu. Ama hayır. Günler birbirini kovalıyor ve meseleler daha da bulanıklaşıyordu. Ava, Luc'ün Jenson cinayetine olan ilgisini ortaya çıkaramadığı için giderek daha fazla suçlu hale geliyordu. Şimdi de Luc'ü, onu bile sıkan bir filme sürüklemişti. Saat 22.30'du ve yemeyi düşünebildiği tek şey patlamış mısırdı. Ailsa'ya kendi başının çaresine bakacağına dair verdiği söz buraya kadarmış.

"Bir şey oldu mu? Callanach oturup Ava'ya sıcak, tereyağlı mısırla dolu bir kâse uzatırken sordu.

"Sinema tarihine geçecek şey değil.

Birkaç sıra öndeki bir kadın onları dramatik bir şekilde susturdu. "Özür dilerim! Ava kayıtsızca ona seslendi.

"Buradan çıkmak ister misin? Callanach sordu.

"Patlamış mısırımı da getirebilir miyim?

"Benim evime mi? Ancak her zaman yaptığın gibi filmin yarısında dökmeyeceğine söz verirsen.

Hiç eğlenceli değilsin. Giderken sosisli sandviç alabiliriz. Gerçek bir gece olur,' diye sırttı.

"Nasıl bu kadar zayıfsın?

Büyük karton kutuyu tutarak ayağa kalkmaya çalışan kadının ceketini omuzlarına koydu.

'Stres,' diye yanıtladı. 'Ve yakın bir ilişkimin olmaması. Bekar olmak, mutsuzluk yemeye, sıra sonrası yemeye, ayrılık öncesi yemeye, yeniden birleşme yemeye yol açan tartışmaların iniş çıkışlarını yaşamak zorunda olmadığım anlamına geliyor. Bugünlerde hayatım çok basit. Mikrodalga yemekler ya da şarküteri tezgahından bir şeyler, haftanın yedi günü. Erkek yok demek atıştırmak yok demek. Bedenim bir tapınak.'

"Ama orada ibadet eden kimse yoksa ne anlamı var ki?" "Ha ha! Ava onu kaburgalarından dürttü.

Tek başına oturan ve klasik filmlerle zerre kadar ilgilenmeyen bir izleyici, onların gidişini izlemek için ekrana arkasını döndü.

Caddeden dışarı çıktılar. York Place'teki sinema Callanach'ın dairesine sadece beş dakikalık yürüme mesafesindeydi ve Picardy Place kavşağından yavaşça geçtiler, Ava onlara korna çalan arabalara kayıtsızca el sallıyordu.

"Kanıt odasından kokain mi çalıyordun?" Callanach onun kaldırım boyunca gelişigüzel sürüklenişini izledi.

'Henüz değil, ama bu da bir seçenek. Bir adamın penisinin tost makinesine sıkıştırıldığı ve elektrik verildiği bir suç mahalline gireceğimi hiç düşünmemiştim. Sanki alacakaranlık kuşağındayız. Neredeyse Shakespeare'vari bir dram. Fenella Hawksmith sahnesi yeterince kötüydü, tüm o yavaş ölüm kurgusu ve bıçakla yapılan ihlal. Her şey o kadar tuhaf ki, gerçek gibi görünmüyor. Ve biz bununla hiçbir yere varamayız.'

'Daha önce de zor davalarımız oldu. Bu seferkinde seni gerçekten rahatsız eden ne?

Ava durdu, patlamış mısırını dokunmadan yakındaki bir çöp kutusuna attı ve ellerini kalçalarına koyarak kaldırımın ortasına dikti, bu da ayık olmayan birkaç adamın yüksek sesle kötü İtalyanca şarkı söyleyerek etrafında bir yol bulmasına neden oldu.

"Şu," diye arkalarından işaret etti. 'Arkadaş mı, kardeş mi, yoksa bir futbol takımının üyeleri mi bilmiyorum ama bağlantıları var. Genellikle cevap, kovuşturma ve adalet talep etmek için kapımızı çalan aile üyelerinden kaçınmamız gerekir. Aileler olmasa bile basın her yeni ipucunu bekler, gerilimi tırmandırır, halkın duygularını harekete geçirir. Ve yaşasın, bu sefer çılgınlığı makul bir seviyede tuttuk. Medya henüz Hawksmith davasını Osaki Shozo ile ilişkilendirmedi, ancak içimdeki alaycı kişi bu kadar rahatsız olup olmayacaklarını merak ediyor.

'Fenella Hawksmith'in kızı bulunmak istemiyordu ve annesinin cinayeti konusunda dikkat çekici bir şekilde vurdumduymazdı. Tek yatak odalı bir dairede hem kocasını hem de sevgilisini barındıran güzel Kylie Shozo, cinayetin kiracılığını nasıl etkileyebileceği konusunda derin bir endişe duyuyordu. Sizce toplumda kurban stereotipleri var mı? Kamuoyu, sosyal medyada gülümseyen fotoğrafları olan yirmili yaşlarında bir kadının bedenine sarılmış, standart "kısa kesilmiş bir hayat" ya da "yerine getirilmemiş çok fazla potansiyel" ile kurban sempatisine ihtiyaç duyuyor mu?

köşe yazıları? Bunun yerine yaşlanmış, kilolu bir dul ve Japon bir göçmen koyun, kimin umurunda?

"Endişeleniyorum Luc. Ten renkleri ve elbise bedenleri bizim iğrenç derecede düşük kanlı standartlarımıza uymadığı sürece bedenlerin kurban olarak sayılmamasından gerçekten endişeleniyorum.

Cümlesini bitirirken sesi yükselmişti.

Callanach onun nefes almasını bekledikten sonra öne doğru bir adım atarak ona sarıldı ve kollarında rahatladığını hissedene kadar yarım dakika boyunca onu sıkıca tuttu.

"Patlamış mısırları senin için çöp kutusundan geri almamı ister misin? Callanach sordu.

Ava küçük bir kahkaha attı, alnını onun omzuna koydu ve sonra tekrar güldü.

"Hâlâ sabun kutumun üzerinde mi duruyorum?" diye sordu.

'Sanırım kırdın, aslında. Hadi,' dedi, onu bıraktı ama bir elini kendi elinin içine aldı ve yavaşça cadde boyunca çekti. 'Eğer bir değeri varsa, Rosa - Stephen Berry'nin eski ortağı - gerçekten çok endişeli. Önemsiyor ve bir kişi bin kişi kadar önemli. Adaleti sağlamak kalabalığı memnun etmek değildir.

Anahtarını ortak kapıya soktu ve Ava'nın merdivenlerden önce çıkmasına izin vermek için geri çekildi. Ava onu dairesinin dışında bekledi, sırtını duvara dayamış, gözyaşlarıyla savaşıyordu.

"Kulağa acınası geleceğini biliyorum ama beni kimin özleyeceğini merak ettim.

Callanach onu tekrar elinden tutup içeri çekti.

'Şey, inanılmaz derecede yüksek seviyede kendine acımanın büyük bir hayranı olan herkes onunuza bir hafta sürece bir cenaze töreni düzenler, ancak bu özel kült dışında, hayır, muhtemelen haklısınız. Kesinlikle hiç kimse.

Luc, ben ciddiyim. Ailem yıllar önce polisle evli olduğuma karar verdi. Bugünlerde evlerinden birine gittiğimde ne olduğunu soruyorlar. Olay odasına girdiğimde ekip bana şüphe ve istifa karışımı bir bakışla bakıyor. Er ya da geç, Natasha onu hem güldürecek hem de berbat müzik zevkine katlanacak muhteşem bir kadınla birlikte olacak ve o zaman bana hiç ihtiyacı kalmayacak. Ve sen...' Callanach onu aldı

Ceketini omuzlarından indirip yemek masasının üzerine fırlattı. 'Bir gün Fransa'ya geri döneceğinden eminim. Yaşadığın travmayı atlatacaksın ve başka hiçbir yerde mutlu olamayacağını anlayacaksın. Güneş ışığını ve üzüm bağlarını özleyeceksin ve bavullarını toplayıp beni terk edeceksin. Sensiz ne yapacağım ben?'

'Ava, ben hiçbir yere gitmiyorum. İşte, sana bunu kanıtlayacağım. Kendi anahtarlığından kapı anahtarını çıkardı, Ava'ninkini ceketinin cebinden aldı ve yerine taktı. "Şimdi seni ikna edebildim mi?"

"Aptal," diye güldü. "Anahtarına ihtiyacım yok."

Yine de sende kalsın. Senin aksine, ben yedeğimin nerede olduğunu biliyorum. Buraya gelmeye karar verdiğinde hayır cevabını hiç kabul . Cidden, neden düşündün ki?'

Raftan iki bardak aldı ve onun ziyaretlerinden biri için sakladığı Balvenie viski şişesini açtı.

'Neden kalasın ki? Hava soğuk. Soğuktan nefret edersin. Ve o kadar çok yağmur yağıyor ki, İskoçlar neredeyse amfibik olacak şekilde evrimleşmişler. Sonra Bruce Jenson'ın ölümü var. Tam geçmişindeki tüm dehşetleri geride bıraktığını düşünürken, tekrar ortaya çıkıyor. Ben iyi bir arkadaş olamadım. Hayatına müdahale ettim...'

"Doğru olduğunu düşündüğün şeyi yapmaya çalışıyordun," diye ekledi Callanach. 'Nedenini açıklamadan seni hayatımdan çıkardım...'

'Beni korumaya çalışıyorsun,' dedi.

'Ve destek olmak yerine kıskandım. Kendimden utanıyorum. Belki de Selina konusunda daha yetişkin biri olsaydım, ikiniz hala birlikte olurdunuz. O senin için iyiydi ve ben ikinizle tek bir akşam bile geçirmeyi kendime yediremedim. Çok özür dilerim.'

Ava alışılmadık bir şekilde kaşlarını çatarak kanepeye yığıldı. Callanach koltuğa oturmuş, bardağının dibindeki viskiyi yarım santim döndürüyordu.

"Kıskanç mı?" diye sordu. "Tam olarak neyi?"

Bilmiyorum. Selina'nın seni tamamen kendine saklaması. Sanırım seni kendim gibi görmeye başlamıştım. Bu çok saçma, değil mi? Bütün gün birlikte çalışıyoruz, seninle çoğu evli çiftten daha fazla saat geçiriyorum ve yine de işten uzaklaştığımız o akşamlar

ve sadece arkadaş olmak beni tutuyordu. Akşam yemeği yemek, Cumartesi sabahı kahve içerken saatlerce saçma sapan konuşmak, gecenin 2'sinde film izlemek... Sonra birden hayatında başka biri oldu ve ben bundan nefret ettim. Tanrım, bu korkunç. Görünüşe göre, hastalıklı hissetmek beni korkunç derecede dürüst yapıyor. Sarhoş olmaya niyetliyim. Gece 2'den önce bana bir taksi çağır, tamam mı?'

'Neden bu konuyu daha önce benimle konuşmadın? Her zaman her şeyi tartışabildik.

"Ah, doğru, aptal ben. Patronun olduğum gerçeğini unutarak seni ofisime ağırmalı ve şöyle demeliydim: "Hey, Luc, şu güzel, uzun bacaklı İspanyol doktordan kurtulabilir misin? Onun tarafından biraz dışlanmış hissediyorum." nk bu kolay bir konuşma olurdu.'

'Joe ile benim de aynı şeyleri hissettiğimi söylememin bir faydası olur mu? En başından beri ondan nefret ediyordum ve bunun onun kendini beğenmiş, kibirli bir piç olmasıyla neredeyse hiçbir ilgisi yoktu. Tek görebildiğim seni benden uzaklaştırmış olmasıydı.

Ava viskiyi geri fırlattı, bardağı sehpanın üzerine itti ve elleriyle yüzünü kapattı.

"Gerçekten mi? Joe'dan bahsetmek zorunda mıydın? Ne düşünüyordum ki? Bu da bir şeyi kanıtlıyor - özel hayatım gerçekten de tam bir felaket. Hep yleydi. Acımasız bir psikopatı yakalamak mı? Tabii, sorun değil. Sabah birlikte uyanacak düzgün bir adam bulmak mı? Kursta başarısız, sınıfta sonuncu, doğal bir yetenek göstermiyor.'

'Bence kendine biraz fazla ykleniyorsun,' diye güldü.

"Aklını başına topla. Uzmanlık alanımın kendime acımak olduğunu sanıyordum. Ava kendine bir ölçü daha Balvenie doldurdu.

Sessizce oturdular, viskinin harmanlanmasındaki beceriyi takdir ettiler, ara sıra birbirlerine baktılar.

Callanach derin bir i çekti ve sonra gülümsedi. 'Biraz acı verici dürüstlük m istiyorsun? Seni elimle yenebilirim. Selina ile hiç yatmadım. Birlikte olduğumuz onca ay boyunca bir kez bile.

Ava elindeki bardağı ağzına götürürken yarıda bıraktı ve sanki canlıymış gibi bardağa baktı.

"zr dilerim, ne?" diye sordu sonunda.

"Bu doğru. Yani, başka şeyler de yaptık, ben keşiş değilim, ama hiç -İngilizce kelimeyi unuttum- tüketmek yoktu?"

Ava onu "Birleşme" diye düzeltti.

Elini pantolonunun cebine attı ve sigara içtiği günlerin bir hatırası olarak her yerde yanında taşıdığı buruşuk Gauloises sigara paketini çıkardı. Yanmayan bir çubuğu ağzına sokarken Ava gülümsedi, dumanı içine çekip solumanın verdiği tatmin -ya da tehlike- olmadan tütünün tadına bakıyordu.

"Neden olmasın? Ava sordu.

Callanach sırtarak, "Sende en çok sevdiğim şeylerden biri aklından geçen her şeyi söylemen," dedi.

Ava gülümseyerek, "Yani benim filtrelerim yok," diye karşılık verdi.

"Yani tam olarak görüldüğünüz gibisiniz. Gösteriş yok, şov yok. Hayatınız buna bağlı olsa bile nasıl hilekar olunacağını bilemezsiniz. Öte yandan ben yalan söylemeyi öğrendim. Önce kendime, sonra da sevdiğim insanlara. Kendini kanepenin kolundan indirdi ve ayaklarını sehpaye dayayarak Ava'nın yanına uzandı. "Ben iktidarsızım Ava. Astrid beni tecavüzle suçladığından beri öyleyim. Terapiyi, ilaçları ve güzel, uzun bacaklı bir İspanyol doktoru denedim. Yıkıldım. Bana bunu unutturan tek kişi sensin. Seninleyken stres ya da baskı yok. Sadece gerçeklik, gerçek duygular, açık sohbet. Yani hayır, Fransa'ya dönmeyi düşünmüyorum, her şeyin başladığı yere. Olmak istediğim tek yer burası, seninle olmak.

Ava yüzünü ona döndü, kollarını kavuşturdu.

"Ne oluyor lan?" diye azarladı. "Seninle tanıştığım günden beri bunu yaşıyorsun ve beni içeri almadın mı?"

"Ava! Callanach inanamayarak şöyle dedi. 'Nasıl olabilir ki...'

Ava ona, "Sen gerçekten de tam bir aptalsın," dedi, yüzünü iki elinin arasına alıp öne doğru eğildi, dudaklarını onunkilere bastırdı ve vücudunun göğsüne doğru kaymasına izin verdi.

Otuz saniye sonra, yüzü kızarmış ve nefesi kesilmiş bir halde geri çekildi.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum. Bunu yapmamalıydım. Dinle, ben gidiyorum ve eğer yarın sen ...'

Callanach bir kolunu kızın beline doladı ve boştaki elini kızın boynuna doladı.

"Kapa çeneni," dedi usulca, Ava'yı oturduğu yerden kaldırıp kucağına aldı, yüzünü kendi yüzüne yaklaştırdı ve Ava'nın dudaklarını kendi birleştirdi.

Parmaklarını adamın koyu renkli, kıvrıkcık saçlarının arasına soktu, vücudunu ona yasladı, dilinin alt dudağında yavaşça gezinmesine izin verirken onun sıcaklığını hissetti ve gözlerinin içine bakmak için hafifçe geri çekildi.

"Ciddi misin?" diye sordu sessizce. "Sahip olabileceğin onca kadın varken neden beni istedin?"

'Çünkü eğer sana sahip olamazsam, hiç kimseyi istemiyorum. Ciddiyim.'

Boğazını ortaya çıkarmak için saçlarını yavaşça geriye çekti, dilini boğazının dibindeki çukurdan köprücük kemiklerinin arasından çenesinin yumuşak alt tarafına doğru gezdirdi ve onu serbest bırakarak öpücüğüyle bir kez daha buluşmasını sağladı.

Ava sırtıarak gömleğinin altından vücudunu inceledi, ellerinin altında gergin kaslarının dalgalar halinde hareket ettiğini, tendonların esneyip gevşediğini hissetti. Kısa, her zaman pratik olan tırnaklarını vücudunun üst kısmındaki tepelerde ve vadilerde gezdirdi, adam eğilip ağır ağır nefes alırken kendinden memnun oldu.

'Ava, bundan emin misin? Pişman olmanı istemiyorum,' diye mırıldanarak gömleğinin üst düğmelerini çözdü ve göğüslerinin arasındaki pürüzsüz teni öptü.

'Sana hayatımda hiçbir erkeğe güvenmediğim kadar güveniyorum ve pişmanlık erkek politikacıların eşlerini aldatırken yakalandıklarında kullandıkları bir kelimedir. Şimdi gömleğimi çıkarmayı bitirebilir misin lütfen? Burası biraz sıcak olmaya başladı.'

Callanach kadının dediğini yaptı, arkasına yaslanıp ona takdirle bakarken bir yandan da düğmelerini karıştırıyor, kanepenin kenarında dengede durmaya çalışıyor ve bir yandan da öpüşüyordu.

"Bu işe yaramıyor," dedi Callanach.

'Ne? Ben düşündüm ki...'

"Kanepede yeterince yer yok demek istemiştım," diye açıkladı Callanach, ellerini Ava'nın kalçalarının altından geçirdi ve ayağa kalkıp yatak odasına doğru yürürken onu da kendisiyle birlikte kaldırdı, kaval kemiklerini sehpaye vurduktan sonra Ava'nın sırtını kapının pervazına sürttü.

"Her zaman böyle sakar mısın?" diye güldü.

'Sadece kıpırdamadan duramayan ve görüş alanımda olan bir kadın taşıdığım zaman. Dikkat et!'

Onu kararsızca yatağına bıraktı ve yorganının üzerinde yuvarlanmasını izledi.

'Tanrım, bu şimdiye kadarki en iyi yorgan. Bulutlara inmek gibi. Nasıl oluyor da hem karın kasların, televizyon saçın hem de evrendeki en iyi nevresim takımın var? Asla benim kalmayacaksın. Hatta seni öldürüp daireni ele geçirmem gerekebilir.

"Ya da burada benimle kalabilir ve bir daha asla eve gitme zahmetine girmeyebilirsin," diye önerdi, yanındaki yatağa tırmanıp uzanarak. 'Çok güzelsin. Farkında bile , değil mi?

"Kes şunu, poster çocuğu. MİT'in içinde sadece bir süper modele yer var ve o ödülü sen kazandın.

Callanach onun üzerine yuvarlandı, gözlerinden saçlarını taradı ve ona gülümsedi.

'Peki o zaman, bana karşı , değil mi?

"Sana direnmek mi? Aklında tam olarak ne var?' Ava kaşlarını kaldırdı.

Bir elini kadının sırtının altından sütyeninin altına kaydırarak sütyeni omuzlarından .

"Neden rahatlamıyorsun ve sana göstermeme izin vermiyorsun?" diye fısıldadı, elinin karnından aşağıya doğru kaymasına izin verdi, başparmağı kot pantolonunun düğmesinin hemen üzerindeki yumuşak teni daire içine aldı. "Bana bunu yapmak için neden bu kadar beklediğimizi açıkla.

"Çok kolay," dedi Ava, parmaklarını başının altında birleştirip mutlu bir şekilde iç çekerek. "Çünkü ben beklemeye değerim.

"Buna karşı ," diye sırttı, düğmeyi açıp onu tekrar öptü, sıcak elini göğüslerinde gezdirirken dişleriyle dudaklarını okşadı. 'Ama beni daha fazla bekletmediğin için memnunum. Akıl sağlığımın buna dayanacağından emin değildim.

Aşağı doğru inerek dilini karnının üzerindeki dikey yol boyunca gezdirdi ve vücudunu kendisiyle buluşması için yukarı çekti. Ava başının geriye düşmesine izin verdi, ağzının vücudundaki sıcaklığını seviyordu. Milimetre milimetre, kot pantolonunu kalçalarının üzerinden çekti, basit siyah pamuklu külotu ve uyluklarının beyazlığını ortaya çıkardı. Kotu fırlatarak

bacaklarının arasında manevra yaptı, yanlarını belirleyen yontulmuş kalça kemiklerini nazikçe dişledi, parmak uçlarını uyluklarının üzerinde ileri geri gezdirdi. Ava yatağa doğru gevşedi, boynu yukarı doğru eğildi, sağ eli Callanach'ın saçlarında oynuyordu.

"Sanırım sabah bana hâlâ saygı duyup duymayacağını sormalıyım, ya da benzer bir şey," diye mırıldandı.

Callanach Fransızca cevap verdi -anlaşılmaz bir şeydi ama Ava genel fikri anlamıştı- külotunu indirip bir kenara fırlatırken.

"Tanrı'ya şükür. Sonunda konuşmayı bırakmanı sağlayabildim mi?" diye sordu dilini bacağının iç kısmında gezdirerek.

"Çok kabasın," diye güldü Ava.

'Bunun kaba olduğunu mu düşünüyorsun? Bana bir dakika daha ver.'

Callanach'ın parmakları onun en hassas yerini bulduğunda Ava'nın nefesi kesildi, bacaklarının arasında nazikçe oynadı, klitorisinin etrafında dolaştı, dokunuşunu ipeksi ve hafif tutarken, onu yatağa geri eritecek kadar baskıyı sürdürdü. Parmaklarını diliyle takip etti.

"Aman Tanrım," diye inledi Ava. "Hiç durma.

"Kotumu bile çıkarmayacak mıyım? Callanach ayağa kalktı, elleri kalçalarında, çıplak vücuduna bakarak sordu.

"Tamam, kıyafetlerinin geri kalanını çıkarmak için durmanı kabul ediyorum," diye gülümsedi Ava. "Sadece uzun sürmesin.

"Bunun dışında," dedi, "bu daireden bir daha ayrılmak istediğimi sanmıyorum. En azından sen burada benimle olduğun sürece. Yatağa tırmandı, bir dizini onun bacaklarının arasına, diğerini de yanına koydu. "Kalacağını söyle.

"Gece mi? Ava sırttı.

"Bundan daha uzun bir süre demek istediğimi biliyorsun," diye cevap verdi, boynunu öptü ve yanına uzandı. "Söz ver bana.

"Hey, biliyor musun? Ava gözlerini adamın gözlerine dikmiş, parmakları adamın karnındaki dalgalanmaları takip ediyordu. "Şu olduğunu düşündüğün sorun var ya? Açıkçası artık bu konuda endişelenmene gerek olduğunu sanmıyorum.

Elini penisinin etrafına sardı, sert uzunluğunu kavradı, nazikçe çekti, onu nefessiz bıraktı, gecikmiş zevke tepkisini kontrol etmek için dişlerini sıktı.

'sendin,' dedi Callanach. 'Ava, bunu pek çok kez hayal ettim. Sadece bunun gerçekleşeceğini hiç düşünmemiştim.

"Bunu kabul etme!" diye sıırttı. "Soğukkanlı, sakın, seksi gizemli adam rutinine ne oldu?

Onu nazikçe öptü, dudaklarını ayırdı, elini tekrar bacaklarının arasına götürdü, yuvarlanıp ona doğru itilirken parmaklarını nazikçe içine kaydırđı.

"Seninle tanıştım," dedi, gözlerinin içine bakmak için dudaklarından uzaklaşarak. "İşte böyle oldu.

Boştaki kolunu kızın boynunun altından geçirerek onu sırt üstü yatırdı, vücuduyla sardı, teninin her santimi kızinkini okşuyor, bastırıyor, birlikte titreşiyordu.

Ava geri itti, kendini yukarı kaldırmaya zaman ayırdı, onu sırt üstü yatmaya zorladı, üzerine oturdu, vücudunu keşfederken yüzünü izledi.

"Bu anı bozduğum için üzgünüm," dedi usulca, "ama seks yapmayalı - Tanrım - hatırlayabildiğimden bile uzun zaman geçtiği için hap kullanmıyorum. Sende bir şey var mı?

Eğer yardımı olacaksa, benim için daha da uzun oldu.

'Özür dilerim, duyarsız ,' diye gülümsedi.

Sorun değil. Ben de biliyorum. Görünüşe göre, umudumu hiç kaybetmemişim. Banyo en alt rafında, lavabonun altındalar. Dur getireyim...'

"Tam orada duracaksın," dedi Ava. "Tam olarak istediğim yerde.

'Tamam, ama sana sadece altmış saniye veriyorum. Bundan daha uzun sürerse seni almaya gelirim.

Ava banyoya girmeden önce eğilip onu şakacı bir şekilde öptü, yüzündeki gülümseme sonunda Callanach'a karşı hissettiklerini hem kabul etmenin hem de onaylamanın verdiği beklenmedik mutluluğun bir kanıtıydı. En son onun banyosunu kullandığında, hissettiklerinin tamamen platonik olduğuna dair kendini kandırabiliyordu. Yine de Natasha'nın kıpırdanması onu duraksatmıştı ve daha önce buna her zaman gülüp geçebilse de, bir şeylerin değiştiğini biliyordu.

Callanach Selina'dan ayrıldığında Ava rahatlamaya yakın bir şey hissetmişti. Onun hayatını kurtardığında ve geceyi onun yatağında birlikte geçirdiklerinde, eve dönmüş gibi olmuştu. Sadece rahat dairesine değil, onun sıcaklığına ve onun yanında hissettiği rahatlığa da. Büyük ölçüde rahatlık. Hayalinde keşfedilmemiş bırakmaya dikkat ettiği başka bir şeyin parıltıları her zaman olmuştu. Kollarını ona doladığı ve bırakmasını istemediği anlar. Birlikte tehlikeye atıldıkları zamanlar ve yine de Callanach oradayken kötü bir şey olacağı hiç aklına gelmemişti.

Ava duraksayarak banyo aynasında kendine baktı, bir elini dağınık saçlarında gezdirdi ve tamamen çocuksu görünen sırtışını sakinleştirmeye çalıştı. Her gün yeni bir ölüm ve şiddet haberinin geldiği bir soruşturmanın ortasında, eve gidip yaşamak zorunda olduğunu fark etmek başkaları için zordu. Gerçekten yaşamak. Bu kadar çok kayba tanık olduğunuzda, tek panzehir her anı değerle doldurmaktır.

"Haritaya ihtiyacınız var mı? Callanach
bağırdı. "Hey, ben beklemeye değerim!"
diye güldü.

"Beyaz dolap, lavabonun altındaki alt raf. Daha uzun kalırsan uyuyakalacağım."

"Yaparsan sen kaybedersin," dedi, her iki dolabın kapağını da açıp dizlerinin üzerine çöktü, içerideki havluların, şişelerin ve banyo malzemeleri kutularının ne olduğunu anlayamıyordu. 'En azından şimdi buranın neden bu kadar düzenli görüldüğünü biliyorum. Çünkü her türlü çöpü bu dolaba tıktırmışsın. Burada olduklarından emin misin?

Elini havlu yığınının altında gezdirirken Ava'nın parmak uçları pürüzlü, soğuk bir yüzeye değdi. Merakla, hiç düşünmeden tuttu ve çekti.

Birkaç dakika boyunca kıpırdamadan sessizce oturdu. Loş ışıktaki bile elinde tuttuğu şeyi hemen tanıdı.

"Ava, onları buldun mu? Callanach seslendi.

Cevap vermek için ağzını açtı ama kelimeler birdenbire oluşamayacak kadar karmaşıklaştı. Yatak odasında, onun yatağın üzerinde kaydığını duyabiliyordu.

ayakları yere çarptı. Banyoya yayılan ilave ışık, çocuğun elinde tuttuğu dua levhasını aydınlattı.

Altı ya da daha fazla santim çapındaki dairesel gri arduvazın üzerine, geleneksel bir Kelt duası güzel bir kaligrafi ile boyanmıştı. Bu dua, okuyabildiği sürece uyumadan önce fısıldadığı bir duaydı. Ergenlik çağında ailesinin seçtiği kiliseyi reddetmiş olmasına rağmen, bu levha yetişkin hayatı boyunca başucundaki masada durmuştu. Rahatlığın, sadeliğin bir parçası, daha kolay bir zamanın anıları.

Zihninin bir köşesinde onu ne zamandır görmediğini fark etmişti... ne zamandır? Aylardır mı, yıllardır mı? Ama hayat, kaçınılmaz olarak bir dolabın arkasına itilmiş olan başıboş eşyaları aramak için zaman harcamayacak yoğundu. Onun haberi olmadan alınmış olabileceği hiç aklına gelmemişti.

'Cidden, bir kadını banyonuza alırsanız saatlerce çıkmaz. Onları kendim aramam gerektiğini biliyordum ...'

Kelimenin sonu, birkaç dakika önce onu öpen dudaklarda son buldu. Asla yalan söylemeyeceğini düşündüğü dudaklarda. Tanıştıkları günden beri her zaman güvendiği adam. Şimdiye kadar.

"Bu benim," diye fısıldadı. "Banyonda ne işi var, gizli?"

"Ava, kahretsin, çok üzgünüm, bunu sana yıllar önce geri vermek istemiştım, sadece nasıl yapacağımı bilmiyordum," dedi Callanach, onun yanında diz çöküp bir kolunu omuzlarına koydu.

Birkaç santim uzaklaştı. 'Yanlış yere koyduğumu düşündüm. Sadece dağınık olduğumu düşündüm. Beni bilirsiniz. Bir katili ama ayakkabıyı asla bulamam. Birinin bu kadar kişisel bir şeyi alabileceği hiç aklıma gelmemişti. Çocukluğumdan kalma bir şey. Bunu neden yaptınız?'

Parmaklarını arduvazın pürüzlü yüzeyinde gezdirirken, babasının bunu ona verdiği zamanki yüz ifadesini hatırladı. Tatlı bir hediye, masumdu. Bir hazinenin tam tanımı.

'Ava, her şey çok uzun zaman önce oldu. İskoçya Polisi'ne ilk katıldığımda beni hizaya soktun, bir arkadaşımı kabul etmeye zorladın. Sonra diğer kadınlarla birlikte kaçırıldın ve hayatta mısın yoksa öldün mü hiçbir fikrim yoktu. Kendimi sorumlu hissettim. Enkaz gibiydim. I

Bir şeyi gözden kaçırmadığımızdan emin olmak ya da bir mücadele belirtisi olup olmadığını görmek evinizi ziyaret ettim. Oradayken sana olanlarla ilgili gerçeği kabul ettim. Kötü bir noktadaydım. Ekip davada hiçbir ilerleme kaydedemiyordu. Nereye götürüldüğünü bilmemize imkan yoktu. Aldığım eşyalar sadece duygusal teması sürdürmenin, nerede olabileceğini anlamamanın bir yoluydu.

...'

"Ne demek istiyorsun? Ava kaşlarını çatarak ona baktı.

'Fransa'dan ayrıldıktan sonra içimde bir boşluk vardı - herhangi bir şey hissetmek zordu - bu yüzden sanırım bir bağlılık arıyordum ...'

"Hayır, o değil. Bunu bu şekilde gerekçelendirdiğini anlıyorum ama sen eşya dedin. Çoğul.'

Callanach banyo dolabının alt rafına baktı. Ava'nın bir önceki yıl bir dava sırasında kaçırıldığı gün dün olabilirdi. Hâlâ aynı acılıktaydı. Arduvazı onun dairesinden aldığı anda, bunun geçici bir şey olması gerekiyordu. O zaman bile bunu neden yaptığından emin değildi.

Ava öne doğru eğildi ve önüne çıkan eşyaları raftan yere çekti. Birkaç şişe kırıldı ve pamuk tomurcukları dizlerinin etrafına yayılan yapışkan sıvıya yapıştı. Sonunda en arkaya uzanarak bir kağıt ağırlığı ve bir küre anahtarlık çıkardı.

"Bunlar düşündüğüm şey olmasa iyi olur," dedi Ava, sesi tehlikeli bir sessizlik seviyesinde tizleşerek.

"Anlamıyorsun.

"Bu konuda şaşırmış gibisin. Elimde tuttuğum şey hakkında daha anlayışlı olmam gerektiğini mi düşünüyorsun? Psikopatlar ödül alır Luc, polis memurları değil. Bu şeyler kurbanlara ait, kaçırılan ve işkence gören kadınlara. Bu kâğıt ağırlığı sana suç hakkında ve suçu nasıl konusunda tam olarak ne söyledi? Ayağa kalktı, hâlâ çıplaktı, elleri kalçalarında, yüzü mosmordu.

'Mantıklı bir şeymiş gibi davranmayacağım. Lütfen yatağa geri dön, bunu sakince konuşalım.

Şaka mı yapıyorsun? Bunu sakince konuşmak ister misin? Mahremiyetimi ne kadar ihlal ettiğin ve güvenimi ne kadar kırdığın hakkında bir fikrin var mı?

"Sen , bu benim yapabileceğim en yakın şeydi.

...'

'O zamandan beri evime kaç kez geldin? Sen bana geri vermek için sonsuz fırsatlara sahipti.

"O kadar kolay değildi.

"Evet, öyleydi!" diye gürledi, parmaklıktan bir havlu kaptı ve kendi etrafına sardı. 'Onu geri vermek zor olsa bile, neden hala diğer eşyalara sahipsin? Onları çıkarıp bakıyor musun? Bize ne olduğunu düşünüyor musun? Reginald King en az üç kadını öldürdü ve hayatta kalan ikisinin hayatını mahvetti ve sen burada benim ve onların eşyalarını banyo dolabının dibinde saklıyorsun. Sanki bunu kendine hatırlatmak istiyorsun.'

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun.

'Dürüst olmak gerekirse, ne düşüneceğimi bilemiyorum. On dakika önce seni kendimi tanıdığım kadar iyi tanıdığımı yemin edebilirdim. Kariyerimi senin tanıdığım herkes kadar dürüst ve açık sözlü olman üzerine kurardım. Tanrım, şu anda tam anlamıyla kariyerimi buna bağlıyorum! Benimle olan ilişkini arşive sahip olmanın bir açıklaması olarak kabul etsem bile, önce diğer iki kadın alındı. Neden onların eşyalarını alsınlar ki? Benimki sadece bir modelin devamıydı. Bu sadece... Ne olduğunu bile bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, çok ürkütücü.'

'Bunu yapma, bana güvenebileceğini biliyorsun...'

"Onunla ne yaptın, ?" diye sordu usulca. "Hadi ama Ava, bu konunun dışında.

"Ben ciddiym. Bunca zamandır burada mıydı?"

'Bu delilik. O şeyleri aldığım da ne yaptığımı bilmiyordum. Onları bir dolabın dibine tıktım çünkü onları aldığımı unutmaya çalışıyordum. Kayıp bir kişi kaçırıldığında eşyalarının incelenmesinin standart prosedür olduğunu biliyorsunuz.

'Saçmalık,' dedi. 'Beni kimin kaçırdığını biliyordun. Bu konuda herhangi bir şüphe olsaydı, ilgili eşyalar kanıt olarak sunulurdu, hiçbir yetkiniz olmadan yatak odanıza gizlice getirilmezdi. Bu, bir tür tuhaf fantezinin parçası mı?

Kahraman mı? Beni kurtarıyorsun, hakkımda her şeyi biliyorsun, beni baştan çıkarmanı kolaylaştırıyorsun?

Bu adil değil. Bunu ben planlamadım, sen de biliyorsun ve kesinlikle seni hedef almadım. Kendi isteğinle buradasın, hatırladın mı? Seni ön kapıdan sürüklemedim.'

"Tabii ki hayır. Sen Luc Callanach'sın. Kadınları bir yere sürüklemene gerek yok. Kendilerini akılsız kanlı bebekler gibi sana atıyorlar. Bu kadar tahmin edilebilir ve acınası olduğum için özür dilerim.

Adamın yanından geçip yatak odasına doğru yürüdü ve giyinmek için salona geçmeden önce giysilerini topladı.

'Gitme. Bunu çözmeliyiz Ava, çünkü hâlâ birlikte çalışmak zorundayız ve bir soruşturmanın ortasındayız.

"Duygularıma yenik düşmeden ve odaya her girdiğinizde jöleye dönüşmeden sizinle çalışabilecek kadar profesyonelim, bu yüzden iyi olacağım.

"Peki ya ben? Nasıl hissettiğim gerçekten hiç umurunda değil mi?" diye sordu, kollarını kavuşturmuş, hâlâ çıplak, botlarını sürüklerken kapı çerçevesine yaslanmıştı.

'Bunu söylememişsin gibi davranacağım,' dedi. 'O diğer eşyaların, onları aldığın kadınlara geri verilmesi gerekiyor. Bunu benim yapmamı ister misin, yoksa kendi pisliğini kendin mi temizleyeceksin?

'Sabah ilk iş bunu yapacağım,' dedi. 'Dinle, araba kullanamazsın. Ben kanepede yatarım, sen de yatakta yatarsın. Yarın, bunu düzeltmeye çalışabiliriz...'

'Yarın kafam rahat olacak ve masamda beş farklı cinayeti çözmeye çalışıyor olacağım. Size de aynısını yapmanızı öneririm. Cep telefonunu açtı. 'Bir taksi çağırıyorum. Hukuki tavsiye için teşekkürler. Dışarıda gayet iyi bekleyebilirim.

Arduvazını yerden kapığı gibi ceketinin cebine soktu ve kapıya yöneldi.

"Ava," dedi Callanach sessizce. 'Bu iş bitmiş olamaz. Ben bir hata yaptım. Garip görünen büyük bir hata, biliyorum ama aslında İskoçya'ya geldiğimde yaşadığım krizin bir yansımasıydı. Daha az kızgın olduğunda bunun gerçekte ne olduğunu göreceğini umuyorum.

Anlamıyorsun, değil mi? Güven benim için *her şeydir* ve bunu anlaması gereken kişiler arasında sen varsın. Biz sadece iş arkadaşı değildik. Arkadaş olduğumuzu sanıyordum. Birbirimizin arkasını kolladık. Natasha beni herkesten daha uzun süredir tanıyor olabilir, ama sen... Sana her savunmasız gösterdim. Senden hiçbir şey saklamadım, Luc. Hiçbir şey. Ve senin böyle sırlar sakladığını görüyorum.

'Bunun sadece yüzeysel olarak tuhaf göründüğünü mü düşünüyorsun? Ben tuhafılık konusunda uzmanım. İş yerinde her gün bununla uğraşıyorum. Esir tutulduğumda gözlerimin içine baktım. Neye ihtiyacım yok biliyor musun? Özel hayatımda, kayam olduğunu bir adamın yatak odasında, prezervatif - prezervatif, lanet olası her şey! - Belki de aşık olduğumu düşündüğüm adamın banyo dolabında!

Döndü, kapıyı yırtarak açtı ve arkasından çarparak kapattı.

Yirmi Üçüncü Bölüm

12 Mart

Callanach erkenden kalktı ve Ava'nın banyo dolabında bulduğu nesneleri kutuladı. Kağıt ağırlığını Elaine Buxton'ın ailesinin evine bırakmıştı, kaçırılma olayından sonra hukuk kariyeri paramparça olmuş ve kendine güveni sarsılmıştı. Küre anahtarlık, Rahip Jayne Magee'nin mektup kutusundan bir zarf içinde geçebilecek kadar küçüktü. Luc'ün Elaine, Ava ve kendisini gizli bir bodrumda kilitli bulmasından birkaç hafta sonra işe dönmeyi başarmıştı.

Başka kadınlar da ölmüştü. Anılar - ve oraya gitmeseydi neler olabileceğini düşünmek - hala midelerini bulandırıyordu. Her kutunun içine bir not iliştirerek, soruşturmadan sonra gözden kaçan birkaç eşyayı bulduğu kanıt deposuyla ilgili beyaz yalan söyledi. Harika değildi ama idare ederdi.

Saat daha sabahın 8'iydi. Er ya da geç istasyona gitmek zorunda kalacaktı ama şu anda daha geç olması tercih edilebilir bir seçenek gibi görünüyordu. Arabasında oturmuş, espressosunu yudumlarken ve en azından gününün daha da kötüleşemeyeceği gerçeğini düşünürken Lance aradı.

Lance, 'kapatıyorum,' diye başladı. "Nasılsın?" "Her şeyi berbat ettim," dedi Callanach.

'Herkes hata yapar. Özel bir şey var mı?'

Callanach iç çekti. "Evet, ama şu anda konuşmak istediğim bir şey yok. "Bu akşam sana yemek pişirebilirim, akşam 7'de benim evimde? Biliyorum.

daha geç saatlerde yemek moda ama benim yaşımda akşam geç saatlerde yemek

"Kayınvalideniz ziyarete geldiğinde seks yapmak kadar rahat.

"Hiç sanmıyorum, Lance. Sosyalleşecek havada değilim. Başka bir şey miydi?"

Her zaman olmaz mı? Akşam yemeği iptal o zaman, ama yine de bana borçlu olduğun birçok iyilikten birini yapmam gerekiyor. Genç bir Japon garip koşullar altında öldü, ancak henüz basına fazla bilgi verilmedi, en azından polis tarafından. Ancak adamın dul eşi, muhtemelen ayık olmadığından, dün gece yarısı yerel barında bir kilitlenme sırasında doğaçlama bir açıklama yapmaya karar verdi. Olayları anlatış biçimi en hafif tabirle rahatsız edici. Acaba iddia ettiği şeylere biraz ışık tutabilir misiniz?"

"Lanet olsun. Callanach boş fincanını buruşturdu ve Ava'nın henüz öğrenip öğrenmediğini merak etti. Şimdiye kadar masasında olmalıydı - sabah 8 her zamanki çalışma standartlarına göre geç bir saatti. "Bayan Shozo ne dedi?"

" kadarıyla, hala bir suç mahalli olan dairesinden kilitli kaldığı için yaptığı masrafları karşılamak için fon toplamayı umuyordu ve sonra kocasının bir tost makinesiyle öldürülmesiyle ilgili neredeyse anlaşılabilir birkaç cümleyle detaylandırdı. Söylediklerinin çoğunun pek bir anlamı yoktu, ancak konuşurken birkaç kez hesap bilgilerini doğru vermeyi başardı. Ayrıca, insanların nasıl yardımcı olabileceğine ilişkin soruları, müdürü olduğunu söylediği birine yönlendirdi; ancak bana yönetim tarzı yelpazenin profesyonel değil kişisel ucundaymış gibi geldi.

"Acaba bu Beef adında biri olabilir mi? Callanach sordu.

"Yani, davadan haberdarsınız. Neyse ki, çok da kederli olmayan Bayan Shozo'nun tüm medya kuruluşlarını davet bombardımanına tutmasına rağmen, Edinburgh'un en iyi gazetecilerinden çok azı dün gece bara katılmaya zahmet etti, ancak ayrıntıları öğrenmek konusunda ciddi olan en az dört kişi vardı ve geri kalanlar şimdiye kadar hikayeyi öğrenmiş olacak. Peki, eğer bu bir cinayetse polisin bu sessizliği neden?"

'Bu kayıt dışı, Lance. Basılabilecek bir şey istiyorsanız medya irtibat görevlisiyle görüşmeniz gerekecek,' dedi Callanach motoru çalıştırarak. Hava buz gibiydi ve camların ii buğulanıyordu.

Lance, 'Sadece bana takip edebileceğim bir şey verin ve bunu kendi dahiyane ıkarımımıla yapmışım gibi davranın,' diye şaka yaptı.

Shozo'nun bilinen bir düşmanı yoktu. Bildiğimiz kadarıyla borcu yok. Suç geçmişi ya da şüpheli tanıdıkları yok. Aslında bir iş teklifi almıştı ve bir süreliğine anakaradan ayrılmak üzereydi.

"Bu, dul eşinin dün gece söylediklerini oldukça iyi yansıtıyor. Yani biraz yardıma ihtiyacınız var, değil mi? Onu tanıyan ya da son hareketleri, yanlış kişinin dikkatini nasıl çekmiş olabileceğı hakkında size daha iyi bir fikir verebilecek herhangi biri.

'Evet, ama dikkatli olmanız gerekecek. Bayan Shozo belli ki basınla konuşmaya bizimle konuştuğundan daha fazla ilgi duyuyor. Eğır ona tekrar ulaşabilirseniz, size bire bir röportaj verip vermeyeceğine bakın - belki bunu daha büyük bir haber yapmak için kullanabilirsiniz. Tost makinesine gelince, hiçbir şeyi teyit etmiyorum.

Lance, "Bunu inkâr etmiyorsun," diye yorum yaptı.

Callanach onu uyardı: "Yaşadığım gün göz önüne alındığında bu taktiğı tavsiye etmem," dedi. "Yakında görüşürüz, tamam mı?"

"Hep böyle söylersin. İyi kal, Luc. Bana ihtiyacın olursa ara.'

Callanach sabah 8.30'da oraya vardığında karakolda uğultu vardı. Ava, Fenella Hawksmith ve Osaki Shozo arasındaki bağlantıları değerlendirmek için öncelikleri yeniden tanımlayan bir belge yayınlamıştı bile. Tripp, Shozo davasındaki tanıkları denetliyor, dairenin çevresinde kapı kapı dolaşıyor ve yepyeni bir tost makinesi olduğu ortaya çıkan şeyin satın alınışının izini sürmeye çalışıyordu. Müfettiş Overbeck halkla ilişkilerin yönetimini üstlenmişti ki bu, neşeli dul Shozo'nun muhtemelen Beef'le olan yeni hayatını finanse etmek için bağış toplamaya karar vermesinden bu yana kaçınılmaz bir görevdi. Callanach'ın ise ne yapması gerektiğı hakkında hiçbir fikri yoktu. Ava her ne kadar onu görmek istemese de, bir noktada konuşmaları gerekecekti.

Ofisinin kapısını çaldı, içeri ağırılmayı bekledi, diğer taraftaki avuş Lively'nin pek de tatlı olmayan sesini tanıdı. Birkaç saniye sonra kapıyı açan DI Graham'dı, devasa cssesini hareket ettirerek

Callanach'ın erişimine izin vermek için yoldan çekildi. Ava masasının diğer tarafında durmuş, parmak uçlarıyla ahşabı kavıyor, dişlerini o kadar sıkmişti ki Callanach boynundaki damarları görebiliyordu.

"Daha sonra geleyim mi? Callanach sordu. Ava ona ters ters baktı.

Lively gözleri parlayarak ve sesi gürleyerek, Ava'dan Callanach'a doğru uçan görünmez hançerleri tamamen ıskalayarak, "Aslında sana bahsettiğim fren kesme olayı için patronu görmeye geldik," dedi. "Aracı kiralayan şoförün bir anma töreni için şehirde olduğu ortaya çıktı. İlginç olan şu. Yakın zamanda öldürülen bir başka suç kurbanına saygılarını sunmak için İspanya'dan buraya kadar gelmiş.

"Bruce Jenson. Pax Graham can alıcı cümleyi tamamladı. Lively sönük görünüyordu.

Callanach gözlerini Graham'dan ayırmayan Ava'ya baktı.

"Adı neydi? Callanach sordu.

Lively, "Gilroy Western," dedi, "bu konuda geride kalmak istemiyordu. 'O araba kazası kaza değildi. Frenler temiz bir şekilde kesti - özellikle profesyonel bir iş değil, yine de. Asıl şaşırtıcı olan Western'in o kadar uzağa gidebilmesi ve başka kimsenin ölmemesiydi.

Callanach odada yeterince oksijen olmadığı hissine karşı koymak için derin bir nefes aldı. Jenson ve Western'in ikisi de ölmüştü. İkisi de öldürüldü, diye kendini düzeltti. Annesi Fransa'daydı ve masum bir çocuktan daha soğukkanlı bir cinayet işleyemezdi. Aklına başka tecavüz kurbanlarının, başka çalışanların eşlerinin de olabileceği düşüncesi geldi. Bu olasılığı daha önce hiç düşünmemiş olması tuhaftı ama şimdi tamamen akla yatkın görünüyordu. Yirmi yıldır faaliyette olan fabrikada kaç parti verilmiş olmalıydı? Ne de olsa Jenson ve Western annesini bastırmak ve ona saldırmak için birlikte çalışmışlardı. Böyle bir planı daha önce planlamamış ya da bu işten sıyrıldıktan sonra tekrar denememiş olma ihtimalleri neydi?

"Onu tanıyor muydunuz? Pax Graham hemen sordu.

Hazırlanmak için zaman yoktu ve Callanach da böyle olmasını istemişti, diye düşündü.

'İspanya'daki dul eşiyle konuştum. Western'in Bruce Jenson'ın eski iş ortağı olduğunu söyledi,' diye ısrar etti Graham.

Callanach, "Adını biliyordum ama kendisiyle hiç tanışmamıştım," dedi.

Callanach cevap verirken Pax Graham Ava'ya bakıyordu. Callanach, Lively odadaki atmosferden ne kadar habersiz olursa olsun, Graham'ın tam üzerinde olduğunu fark etti.

"En iyi kısmı bu değil," diye devam etti Lively. 'Yürüttüğümüz diğer tüm davalar şu anda berbat durumda olabilir, ama bu sefer frenleri kesen her kimse kendini de kesmiş. Elimizde o piçin kanı var. Eğer sistemde kayıtlı iseler, bir hafta içinde onları gözaltına alırsınız.

Pax Graham pek de sevinçli görünmüyordu.

'Ama bu kiralık bir araba, dolayısıyla kaputun altına düzenli olarak bakan pek çok insan olabilir. Tüm motordan örnek alsak birkaç farklı DNA örneği çıkacağını tahmin ediyorum. Hâlâ bu iki adamın ölmesini isteyecek birini bulmamız gerekiyor. İşin ilginç yanı, yıllardır birbirleriyle hiç temas kurmamışlar. Artık yakın arkadaş sayılmazlar. Yani onları birbirine bağlayan her neyse, ortak geçmişlerindeki bir zamana ait.

"İleriye dönük plan nedir? Ava sordu.

"Gilroy Western'in ailesiyle yarın telefonda görüşeceğiz ve bize hem cep telefonundan hem de e-postalarından son iletişimlerini araştırmamız için izin verdiler. Görünüşe göre sosyal medya kullanmıyormuş. Frenlerin kurcalandığına dair hiçbir tanık yok, ki bu da bir gecede olmuş olmalı, yani tamamen beklenmedik bir şey değil. Meskûn mahal olduğu için caddede güvenlik kamerası yok ve yağmur yağıyordu. Komşu ticari caddelerdeki insanların çoğunun şemsiyeleri ya da kapüşonları vardı, dolayısıyla bu şekilde bir kimlik tespiti yapamayacağız.

'DNA sonucu geldiğinde bana haber ver,' dedi Ava. 'Lively, Gilroy Western davasına hakim olduğun için DI Graham ile çalışmaya devam edebilirsin. Janet Monroe'yu Fenella Hawksmith ve Osaki Shozo cinayetlerine geri gönderiyorum. Anlaştık mı?'

Lively ve Graham başlarıyla onayladılar.

Ava, "Başka bir şey yoksa hepimiz işimizin başına dönmeliyiz," diye ekledi.

Callanach, "Bir dakikaya ihtiyacım var," dedi.

"İyi bir zaman değil. Basın için bir açıklama hazırlamam gerekiyor," dedi Ava, oturdu ve çekmecedan bir not defteri çıkardı.

Lively sırtarak, "Sorun değil hanımefendi, Şeytani Derebeyi bunu sizin için hallediyor," dedi.

"Peki. Bir dakika," dedi Ava.

Graham, Callanach'ın yanından geçerken sessizce, "Gilroy Western ile hiç tanışmadığınızı teyit etmek için bir ek ifade yazarsanız memnun olurum," dedi. "Jenson'la olan bağlantının t'sini geçiyorum.

"Kesinlikle," diye kabul etti Callanach, Graham'ın sert bakışlarına karşılık vererek. Cüssesinin gösterdiğinden çok daha zekiydi. Cüssesi zekâsını neredeyse mükemmel bir şekilde gizliyordu. Graham kendisine söylenenden daha fazla şey olduğunun farkındaydı. "Bunu senin için bu sabah yapacağım.

Lively ve Graham taktikler ve adli tıp hakkında konuşarak ortadan kayboldular. Ava kapı sıkıca kapanana kadar bekledi.

Ava saatinin kayışıyla oynarken, "Konuşmadan önce çok düşün," dedi. 'Bruce Jenson cinayeti hakkında hiçbir şey bilmediğini söyledin, üstelik cinayetten hemen önce olay yerinde bulunmana rağmen. Western'den intikam almakla ilgilendiğini biliyorum. Eğer bunun seninle bir ilgisi yoksa, neden ikisi de bu şehirde ölü, lanet olası morgda yan yana yatıyorlar?

Callanach , "Hiçbir fikrim yok," diye cevap verdi.

"Ayağa kalk," diye tısladı Ava. "Rahat, gayri resmi bir sohbet yapmayacağız.

"Ava...

"Dedektif Başmüfettiş," diye düzeltti onu. "Sizin için ben buyum ve sonra birbirimize resmi olarak hitap edeceğiz.

'İhtiyacınız olan buysa,' dedi.

'Öyle, ama daha çok ihtiyacım olan şey, annene tecavüz etmek için komplo kuran adamlarla bir sözleşme yapmadığından emin olmak, gerçekten emin olmak.

Callanach derin bir nefes aldı ve pencereye doğru yürüyüp gri sokağı nemlendiren bahar yağmuruna baktı. Edinburgh nadiren bu kadar soğuk görünüyordu. Kışın derinliklerinde bile daha sıcak günler görmüştü. İşte buradaydı, daha önce hiçbir bağlılık duymadığı bir şehirde.

Birkaç yıl önce, sadece on iki saat önce istediği neredeyse her şeyi barındıran bir yerdı ve şimdi hayalet bir kasabaydı.

'O adamlardan herhangi birinin öldürölmesini ben ayarlamadım. Kimseye istediğimin bu olduğunu söylemedim. Annem ve sizin dışınızda hiç kimseyle bu durumu tartışmadım. Herhangi bir düzeyde suçla karışmadım. Duymak istediğiniz bu muydu Başmüfettiş?

"Bu kadar huysuz olma. Bu iş tahmin ettiğimden çok daha ileri gitti ve Bruce Jenson'ın huzurevinde bulunmanızın gerçek nedeni ortaya çıkarsa ikimiz de kovulacağız.

"Bana kızmanın tek nedeni de bu, değil mi? Callanach sordu.

"Şu anda düşünmek istediğim tek neden bu, ancak siz de belirttiğiniz gibi, dün gece bulduklarım zihinsel durumunuzla ilgili endişelerimi haklı çıkarmaktan çok daha fazlası.

"Seni başka türlü ikna etmeye çalışırdım ama yüzündeki ifadeyi biliyorum, o yüzden vaktimi boşa harcamayacağım," dedi kapıya doğru yürürken.

Ava ayağa kalktı. 'Bilmelisin ki, Pax Graham bir şüpheliyi gözaltına alana kadar seni görevden uzaklaştırmayı düşünüyorum. Bunun ilgili herkes için daha iyi olacağını düşünüyorum.

"Yani benim olmamam sizin için daha mı kolay?

'Yani MİT'i doğru şeyi yaptığının görülmesi daha iyi olur. DI Graham'ın istediği ek ifadeyi yaz, sonra da DS Tripp'in Hawksmith-Shozo soruşturmasının tüm yönleriyle tamamen güncel olduğundan emin ol.

"Jenson'ın ölümünden sonra çalışmaya devam ettiğimi göz önünde bulundurarak bu kararınızı tam olarak nasıl gerekçelendireceksiniz?" diye sordu.

Aslında oldukça kolay. Jenson tek seferlik olabilirdi, sizinle hiçbir bağlantısı yoktu. Şimdi iki kurbanımız var, ikisi de seninle bağlantılı, artık görmezden gelemeyeceğim bir düzen kuruldu. Bunun mantıklı olduğunu biliyorsun,' diye ekledi daha nazıkçe.

Callanach, 'Mantıklı olduğumuzu biliyorum,' dedi.

Ava ona baktı, yüzü bomboştu, vücudu tamamen hareketsizdi.

"Biz diye bir şey yok," dedi. "Çıkarken kapıyı kapat.

Callanach çıkarken Rune Maclure içeri girdi ve ikisine de sıcak bir günaydınla birlikte ciddi bir gülümseme sundu.

"Çabuk oldu, temas kurduğunuz için teşekkürler," dedi Ava, bir sandalyeyi işaret ederek ve devam etmeden önce Callanach'ın kapıyı kapatmasını bekleyerek.

'Beni bu kadar çabuk görebilmenize şaşırdım. Ayaklarınız yerden kesilmiş olmalı,' dedi Maclure. 'Fazla vaktinizi almayacağım ama bu sabah internette bir haber blogu okudum. Anladığım kadarıyla şüpheli koşullar altında bir ölüm daha olmuş.

'Korkarım bu kulağa olduğundan daha belirsiz geliyor. Bu kesinlikle bir cinayet.

"Anladığım kadarıyla kurbanın adı Osaki Shozo, evlendikten sonra buraya yerleşen bir Japon vatandaşı?

"Doğru," diye onayladı Ava.

'O zaman Bay Shozo'nun birkaç gün önce ofisimize geldiğini bilmelisiniz. İntihara meyilli olduğunu söyleyebilirim, ancak diğer insanlarda gördüğüm gibi değil,' durakladı. "Daha çok seçeneklerini değerlendiriyor gibiydi. Bu kulağa soğuk ve hesapçı geliyor, ki ben onun hakkında hiç de böyle bir izlenim edinmedim. Aksine, intihar düşünmek zorunda hissettiği kültürel bir seçenektir. Onu aksi yönde ikna etmek için elimden geleni yaptım, umarım biraz başarılı olmuşumdur.

'Sizi temin ederim ki, Bay Maclure, verdiğiniz tavsiyelerin Bay Shozo'nun ölümüyle hiçbir ilgisi yoktur. Hatta hiç ilgisi yok.

"Nasıl olduğunu sorabilir miyim?

"Elektrik çarpması," dedi Ava. "Kurbanla yaptığınız görüşmeyle ilgili hatırladığınız özel bir şey var mı?

"Japonya'daki ailesine karşı bir pişmanlık duygusu, onları hayal kırıklığına uğratmış olma duygusu. Evliliğinde, başa çıkmak için donanımlı hissetmediği sorunlar vardı. Asıl sorunu özetlemem , Bay Shozo'nun kendisine çok kötü davranılmasına izin verdiği noktaya kadar çatışmaya hiç hazır olmadığıdır. Hikayenin sadece bir tarafını dinlediğimi eklemeliyim - tabii ki Bayan Shozo ile hiçbir temasım olmadı - ancak Osaki samimi görünüyordu ve fazla dramatize etmiyordu. Sempatı ya da destek istiyor gibi görünmüyordu. Sadece gerçekler ve bir sondaj tahtası. Dedğim gibi, alışılmadık nitelikte olduğunu düşündüğüm bir seanstı.

"Haber verdiğiniz için teşekkür ederim," dedi Ava. 'Şu anda yeniden yapılandırmaya Bay Shozo'nun son birkaç gün ve çalışıyoruz.

bilgi bir boşluğu doldurur.'

"Stephen Berry'nin ölümünden bu kadar kısa bir süre sonra... birbirleriyle bağlantılı olmaları mümkün mü? Muhtemelen bana fazla bir şey söyleyemeyeceğinizi biliyorum ama bu sabah ismi duyar duymaz içimde kötü bir his belirdi. Ajansın kısa bir süre içinde yardım ettiği iki kişi ve şimdi ikisi de ...'

Ava nasıl cevap vereceğini düşünürken duraklamanın işe yaramasına izin verdi.

"Stephen Berry'nin nasıl ya da neden öldüğünden emin değiliz Bay Maclure. İki ölümün muhtemelen birbiriyle ilgisi yok, ancak bunun sizin için ne kadar rahatsız edici ve üzücü olduğunu anlayabiliyorum. Size danışman olarak vakaları kimin tahsis ettiğini sorabilir miyim?

"Ofiste, gelen kişinin kapıda karşılanması ve bir sonraki müsait danışmana yönlendirilmesi söz konusu. Her gün orada dört kişiyiz, ikisi dışarıdan ziyaretler yapıyor ve diğer ikisi de görevde değil. Birimizden fazlası boşsa, karşılamayı kim yaparsa yapsın geçici bir karar veriyor. Bazen kadın bir hastaysa, özellikle bir kadın danışman talep ediyor, bu yüzden bazı değişkenler var. Bir telefon görüşmesi durumunda, devam eden bir intihar girişiminde, coğrafi olarak en yakın olan ve katılabilecek olan kişiyle ilgilidir. Büyük ölçüde kadere ve kimin cep telefonunun açık olduğuna bağlı.

"Çok yardımcı oldunuz, teşekkür ederim. Fenella Hawksmith isminin size bir şey ifade edip etmediğini sorabilir miyim?

'Korkarım ki hayır, ve bu göze çarpan bir şey. Kısa süre önce şehirde ölü bulunan kadın bu, değil mi? Maclure öne doğru eğildi, başını kalkık avuçlarının üzerine koydu, dirseklerini dizlerine dayadı.

Öyle. Acaba giriş kayıtlarınızı kontrol etmesi için bir memur gönderebilir miyiz? diye sordu Ava. İzne ihtiyacı olduğundan değil, ama iyi niyetle hareket etmek her zaman mahkeme kararlarından daha iyidir.

'Kesinlikle, istediğiniz anda. Kayıtlarımız kısa, temel kimlik bilgileri ve danışmanın birkaç satırlık özetinden oluşuyor. Ayrıca, gelenlerin herhangi bir bilgi verme zorunluluğu yoktur. Bazıları formu yanlış bilgilerle dolduruyor. Açıkçası, önceliğimiz sadece konuşmaya ihtiyacı olan herkesle görüşmek. Sanırım acil tıp gibi. Formları doldurmak sürecin en az önemli kısmıdır. Günümüz toplumunda garip bir gerçek var ki

Hem intihara meyilli hissetmek hem de intiharı önlemek için yardım istemek oldukça utanç verici veya anormal olarak görülebilir. Bize ihtiyacı olan insanlara ulaşmakta bu kadar zorlanmamızın nedenlerinden biri de budur.

Anlıyorum. Bu durumda, belki de personele göstermek için ölenlerin üçünün de fotoğraflarını getirebiliriz, bakalım bildirdiklerinize ek olarak onlarla herhangi bir temas hatırlayan var mı? Bu uygun olur mu?

"Kulağa mantıklı geliyor," dedi Maclure. 'Bazı danışmanlarımız ev ziyaretleri yaptığı ya da hastanelere ve hapishanelere çağrıldığı için oldukça ağır bir programımız var, bu yüzden çok seyahat ediyoruz. Size tam bir personel listesi vereceğim. Bu şekilde memurlarınız herkese daha hızlı ulaşabilir.

'Bunu takdir ediyorum. Çok yardımcı oldunuz, Bay Maclure.'

"Rune, lütfen," diye hatırlattı ona. 'Ve en korkunç durumdan faydalandığım için beni affet, ama kahve ya da çay - ya da daha sert bir şey - teklifim hala masada, tabiri caizse. Bu kadar ciddi bir dava sırasında bile arada bir karakoldan ayrılmanız gerektiğini umuyorum.

"Aslında şu anda çok zor," diye iç geçirdi Ava. 'Soruşturmanın ortasında zamanım pek bana ait değil.

Maclure gülümsedi. 'Ve yüzündeki ifade bana şu anda ihtiyacın olan şeyin bir çıkma teklifi olmadığını söylüyor, dava olsun ya da olmasın.

"Böyle bir gözlem gücüne sahipken polislik kariyerini seçmeliydin," diye yanıtladı Ava, yarım bir gülümsemeyle.

'Hayır, insanları şiddet eylemlerinden vazgeçirmeye çalışıyorum. Ben de kan görmeye dayanamıyorum ama sizin gibi gerekeni yapan insanlara hayranlık duyuyorum. Bu, geri kalanımızın anlayamayacağı fedakârlıklar gerektiriyor olmalı' dedi ve ayağa kalktı. 'En azından birkaç ay sonra, umarım işler daha kolay olduğunda sana tekrar çıkma teklif etmem için bana izin ver. Yaz başında, belki? Güneş kendini gösterdiğinde her şey daha parlak görünür.

"O zamana kadar hâlâ benimle kahve içmek isteyeceğini nereden biliyorsun? Ava dürüstçe sordu, flört etmeden, bir gündemi olmadan. Tamamen oyundan çıkmıştı.

"Çünkü bütün iyi şeyler sabır ister," dedi Maclure. 'En azından bu tür şeyler karşıma çıktığında fark edebilecek kadar yaşıyım.

benim yolum.'

Ava başını salladı. "Söz veremem," dedi. "Ama bana sorabilirsin.

"Güzel," dedi nazikçe. 'Personel hakkında ihtiyacınız olan tüm bilgileri alacağım. Memurlarınızın kayıtlarımızı incelemek için ne zaman gelebileceğini bana bildirin. DI Callanach katılacak mı?'

Ava, "Büyük olasılıkla Dedektif Çavuş Tripp'tir," dedi ve onu kapıya kadar geçirdi. "Callanach izne çıkmak üzere.

Bu kararı ne zaman verdiğine dair hiçbir fikri yoktu ama zihninde birdenbire netleşmişti ve kaçınılmazdı. Hem Jenson'ın hem de Western'in cinayetleri çözülememişken Callanach MİT'te çalışmaya devam edemezdi.

Rune Maclure onun elini sıkmak için elini uzattı. 'Keşke bundan başka herhangi bir durumda tanışabilseydik. Bugün sizi görmeye gelmek büyük bir suçluluk duygusu uyandırıyor.

Ava onun gidişini izledi, son sözlerini düşündü ve önceki on yıl boyunca erkeklerle sadece şiddet içeren suçları araştırırken tanıştığını fark etti. Yaşadığı her ilişkinin kötü gitmesine şaşmamalıydı. Telefonu eline aldı ve Callanach'ın numarasını çevirdi.

Yirmi Dördüncü Bölüm

13 Mart

Ava MİT'in brifing odasındaki saate bakıyordu. Saat sabah 8'i gösterdiğinde ayağa kalkıp konuşmaya başladı, hâlâ içeri girmekte olan ekip üyelerini ve arka planda gürültülü bir şekilde devam eden konuşmaları görmezden geliyordu. Sessizlik odaya bir kaya gibi düşmekten çok yerleşti. Geç gelenler köşelere çekildi ve kaşlar havaya kalktı.

"Dün öğleden sonra itibariyle, Reach You adlı ulusal intihar önleme yardım kuruluşunun kayıtlarını kontrol ettikten sonra, Stephen Berry'nin ölümünü resmi olarak olası bir cinayet olarak değerlendiriyoruz. Tantallon Kalesi'ndeki olay yeri bize hiçbir kanıt sunmadı, ancak cesedin bulunmasını takip eden fırtınadan sonra bu bekleniyordu. Ancak her iki kurbanla da yardım kuruluşunun Edinburgh şubesinde çalışan danışman Rune Maclure konuştu. Bay Maclure, Osaki Shozo'nun adını bir haberde gördükten sonra bizimle iletişime geçerek endişelerini dile getirdi.

"Peki ya Fenella Hawksmith? Herhangi bir bağlantı var mı?" Janet Monroe sordu.

"Reach You ile hiçbir bağlantısı yok - ekipler dün bunu kapsamlı bir şekilde kontrol etti - ancak tıbbi kayıtları, diğer kurumlardan şiddetli depresyon ve önceki intihar girişimleri için tedavi aldığını ve aile hekimi tarafından taahhüt edildiği için en az bir hastane biriminde zaman geçirdiğini gösteriyor.

"Yani bu bir tür yarı-tıbbi psikopati mi? Katil bu insanların acılarına son verdiğini mi düşünüyor?"

Takip sorusu.

Ava, Janet Monroe'dan hoşlanıyordu. Soruyu düşünmek için durakladı.

Bu mümkün ama pek olası değil. "Ölüm meleği" sendromu gibi bir şeyden bahsediyorsunuz ve tipik olarak bu vakalarda kurbanlar ilaçla ya da aşırı şiddet uygulanmadan öldürülür. Bu ölümlerin hepsi aşırı derecede travmatik.

DS Tripp, "Daha çok bir ceza gibi," diye katkıda bulundu. "Bunlar daha çok nefret suçu gibi geliyor.

"Katılıyorum," dedi Ava. 'Bu yüzden Stephen Berry'nin ölümüne geri dönmek ve neler kaçırdığımızı görmek istiyorum. Adli tıp bize etmek için çok az şey verdi. Stephen daha önce Queensferry Geçidi'nde sosyal medyada çokça paylaşılan bir intihar girişiminde bulunmuştu. Köprüde büyük bir kalabalık vardı ve hem fotoğraf hem de video çekildiğini biliyoruz. Orada gülen bir adam vardı. Bu bilgi Stephen Berry ile konuşan Bay Maclure'den geldi ve olay yerindeki birkaç memur tarafından da doğrulandı. Önceliğimiz o adamı bulmak. Olay yerindeki herkesin kimliklerini istiyorum. Olay sırasında polis şeridinin arkasında durdurulan araçların kayıtlarını alabilmeliyiz ve sürücüler araçlarında kimlerin olduğunu açıklayabilmeli.

"Bu, gülen kişinin kim olduğunu kanıtlamaz," diye ekledi arkadan biri.

'Hayır, olmayacak, ama orada bulunanlardan çekilmiş herhangi bir fotoğraf ya da video görüntüsü isteyebileceğiz ve belki bu bizi bir adım daha yaklaştırabilir. Stephen Berry muhtemelen ilk kurbandı, bu nedenle olay yerindeki birinin kalıcı bir ilgi duyması ve onu atlamaya çalışırken görmesi onlar için bir tür tetikleyici olmuş olabilir.

"Ama Fenella Hawksmith'i nasıl öğrenmiş olabilirler? Tripp sordu.

O dönemdeki medya haberlerini kontrol edin. Bayan Hawksmith'in doktoruyla konuşun, gazetelere yansıyabilecek bir intihar girişimi olup olmadığına bakın. Tıbbi kayıtlarına bakın, tutuklanma koşullarını öğrenin. Üniformalı birimlerden, Reach You'daki personelden, Berry ve Shozo ile olan temaslarını detaylandıran ifadeler almalarını talep ettim.

Üç suçun da işlendiği sırada hareketleri ve nerede olduğu.

"Katil işi hızlandırıyor, değil mi? Janet Monroe söyledi. 'Üç haftada üç cinayet, her biri bir öncekinden daha aşırı. Başka biri daha ölmeden onu yakalamak için daha proaktif olmamız gerekecek.

"Ne öneriyorsun? Ava sordu.

"Katilin dikkatini çekmek için bir girişim mi? Monroe bunu önerdi.

"Hiç sanmıyorum. Böyle bir şeyi inandırıcı bir şekilde kurmak zor olurdu, tehlikeli olmasından bahsetmiyorum bile ve halka açık intiharların artması diğer savunmasız insanların da aynı yolu izlemesine neden olabilir. Bunu internetteki genç intihar anlaşmalarından biliyoruz. İhtiyacımız olan son şey bir modele katkıda bulunmaktır. Bunu yaparsak ve başkaları da aynı yolu izlerse, katilin dikkatini yanlış kişiye odaklayabilir ve farkında olmadan bir sonraki kurbanını bulmasına yardımcı olabiliriz.

Monroe başını salladı.

'Yani, DS Tripp günlük operasyonlardan sorumlu olacak ve doğrudan bana hesap verecek. Bugün herkesin çalışmasını istiyorum ve elimizde bir şeyler kadar durmayacağız.

"DI Supermodel ne üzerinde çalışıyor o zaman? Lively seslendi.

Ava onun odada olduğunu fark etmemişti. Derin bir nefes aldı. Haberi ekibe bu kadar acımasızca ve bu kadar çabuk vermek niyetinde değildi ama şimdi hepsi bir araya geldiğine göre, en kolay yol bu gibi görünüyordu.

"DI Callanach şu anda izinde. Jenson ve Western soruşturmalarıyla ilgili bir anlaşmazlık ortaya çıktı ve bu mesele çözülene kadar soruşturma görevinden uzaklaşmak zorunda kaldı.

Lively bir adım öne çıktı. 'Gilroy-Western fren kesme olayı benim davam. Nasıl oldu da bana bundan bahsedilmedi?

'Karar dün gece geç saatlerde herkesin iyiliği için alındı. Soruşturmanızı etkilemeyecek; aslında, daha temiz bir çözüm olacağını umuyorum,' dedi Ava, dosyasını alıp gitmeye hazırlanırken.

Lively bunu kabul etmedi.

'Benim soruşturmamı etkilemeyebilir ama elinizde Callanach'ın yönettiği üçlü bir cinayet var. MIT'nin şu anda en deneyimli dedektif müfettişine ihtiyacı olabileceğini düşünmüyor musunuz? Saygısızlık etmek istemem Max,' diyerek Tripp'e döndü.

'Alınmadım,' dedi Tripp sessizce. 'Ne olursa olsun, hanımefendi, aynı fikirdeyim. DI'yi kaybetmek için iyi bir zaman değil.

"Hepinize görüşleriniz için teşekkür ederim," dedi Ava. 'Kararım dedektif müfettiş ile mutabık kalındı ve yasal nedenlerden dolayı geri alınamaz. Eminim DI Callanach birimden, özellikle de tahmin edemeyeceği bazı kişilerden bu kadar çok destek aldığını bilmekten memnun olacaktır. Lively'ye kısa bir bakış attı, onun gibi şirretliğin kendisine yakışmadığını biliyordu. "Eminim çok yakında DI'nızı tekrar göreceksiniz. Hepsi bu kadar.

"Sormamın sakıncası yoksa, Callanach'ı görevden uzaklaştırmanın anlamı nedir, hanımefendi? Jenson ya da Western cinayetlerine karışmış olması mümkün değil. Bunu siz de biliyorsunuz, buradaki herkes de biliyor. Bu saçmalık,' dedi Lively.

Polis İskoçya'nın işgal altındaki binalarından birinde nadiren gözlemlenen mutlak sessizlik Ava ve Lively arasında körfez gibi uzanıyordu.

Sonunda, kurşuni bacakları ve çarpan başıyla Ava, dosyalarını kurşun geçirmez bir yelek gibi önünde tutarak odanın içinde yürüdü ve doğrudan dedektif çavuşunun önünde durdu.

'Dedim ya, hepsi bu kadar. Yapacak işlerin var' dedim.

Ava, kaçıp saklanmış gibi görünmektense ofisine giderken kahve yapmak için duraklamaya kendini zorladığında, arkasında dönen konuşmaları hayal edebiliyordu. Terfisinin sonunda aklını başından aldığını, muhakeme yeteneğini kaybettiğini, Luc Callanach'a haksızlık yapıldığını ve İskoçya Polisi'ne katıldığından beri aldığını tüm azar ve üzüntüye rağmen aniden yerel bir kahramana yakın bir şey olduğunu.

Kahvesini yavaşça karıştırdı, anlaşılmaz bir şekilde şeker ekledi, tadına baktı ve sefil bir şekilde ofisine dönmeden önce hemen lavaboya döktü. Önceki akşam Callanach'a tam ücretli, disiplinsiz, geçici uzaklaştırma haberini iletme başlangıçta yapmacık, sonunda ise tamamen tek yönlü olmuştu. Kafası tamamen karışmıştı.

Ava hissettiklerinden dolayı aramayı soğuk bir şekilde sonlandırmış, ardından ofisinde tek başına hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başlamıştı.

Kendi evine sadece duş alıp üstünü değiştirecek kadar uzun bir süre için dönmüştü. Uyku, en azından sessizce uzanıp sadece düşüncelerinizle rahatlamaya çalışmanızı gerektiren kısmı, her ne pahasına olursa olsun kaçındığı düşmandı.

Callanach kaderini şikâyet etmeden kabullenmişti ve Ava onun Bruce Jenson ya da Gilroy Western'i düşünmediğini, Fransa'nın Lyon kentinde görevden uzaklaştırılmakla kalmayıp işlemediği bir tecavüz suçundan tutuklanmasını hatırlamamaya çalıştığını biliyordu. Ona karşı sözlerinin sertliğine rağmen, bir şeyden emindi: Callanach tecavüzcü değildi. Yine de MIT'in soruşturduğu ölümler onu rahatsız ediyordu. Eğer iki adam önemseydiği bir kadına tecavüz etmek için komplo kurmuşlarsa, şimdi aklına ölen annesi geliyordu, Ava onları yok etmek için hiçbir şeyden kaçınmayacağını biliyordu - sonuçları ne olursa olsun kesinlikle hiçbir şeyden. Callanach, Bruce Jenson'ın huzurunda iddia ettiği gibi kendini tutmayı başarabilseydi, bu bir mucize olurdu.

Masa telefonu çaldı ve Ava dalgın dalgın telefonu açtı. 'Turner, ben Overbeck. Orada mısın?' diye tersledi.

"Evet," diye mırıldandı Ava. "Üzgünüm, aynı anda çok fazla şey yapmaya çalışıyorum.

"Sorun değil," dedi Overbeck. 'Az önce DS Lively'nin beni ziyaret etmesi sizi şaşırtmayacaktır. Bu sefer gerçekten kalp krizi geçir düşündüm.

"Ona çok sert davrandım," dedi Ava. 'Neden kızgın olduğunu anlayabiliyorum. Özür dileyeceğim.

"Aptal kız. Seni disipline vermek için aramıyorum. Sen onun amirisin ve sana bu şekilde meydan okumaya hakkı yoktu, özellikle de ekibin geri kalanının önünde. Eğer onu bu kadar küçümsememiş olsaydın, benden tam bir dayak yerdin. Callanach dün gece haberleri nasıl karşıladı?'

"Sessizce," dedi Ava.

"Hmmm," Overbeck. 'Hiyerarşik ilişkiler karmaşık küçük şeylerdir. Lively'nin bir süre daha mesai sonrası arkadaşlığıyla beni şerefliendireceğini sanmıyorum.

"Özür dilerim," dedi Ava beceriksizce. Overbeck'in Lively ile ilişkisi her zaman odadaki fil gibiydi.

Olma. Lively de ben de neye biliyorduk. Sen doğru olanı yaptın Turner. Callanach'ın soruşturmayı mahvetmesine izin veremeyiz. Bir şüpheliyi tutukladığımızda, soruşturma ekibinin aktif bir üyesi tanık olarak yer alırsa savunma avukatı üzerimize çullandır.

"Teşekkür ederim," dedi Ava. 'DS Lively bunu anlıyor mu yoksa onunla konuşmam mı gerekiyor?

'Kesinlikle hayır. Ona bunun benim kararım olduğunu ve senin buna karşı çıktığını söyledim. Muhtemelen her an özür dilemek için elinde bir paket çikolatalı Hobnobs ile çıkagelebilir.

"Bunu yapmak zorunda değildiniz, hanımefendi," dedi Ava, dünyanın tersine döndüğü hissinden hoşlanmamıştı. O ve Overbeck bir yanda, Callanach ve Lively diğer yandaydı. Olayların bu şekilde gelişeceğini kim öngörebilirdi ki?

Evet, yaptım. Bu işin doğasında var. Gözleriniz yaşarmadan ve bana duygusal davranmadan önce, bu böyle yürüdüğünü bilmelisiniz. O memurları kontrol etmek zorundasınız ve size saygı duymaları gerekirken, aynı zamanda emirlerinizi yerine getirmek de istemeliler. Onlardan senin adına fırça yiyorum ve üst rütbelilerden fırça yediğimde de aynı şekilde sana iletiorum çünkü onlarla iyi bir ilişki sürdürmem gerekiyor. Ofis politikalarında biraz yavaş olduğunu hep söyledim. Şimdi, kendine acıyan kışını kaldır - ve lütfen bunu inkar etme, sesini duyabiliyorum. Birini gözaltına aldığında kendini çok daha iyi hissedeceksin. Ya da en azından ben daha iyi hissedeceğim ve bu da hemen hemen aynı şey.

"Evet, hanımefendi," dedi Ava. 'Ve desteğiniz için gerçekten minnettar olduğumu söyleyebilir miyim...'

Ölü bir hatla konuşuyordu. Overbeck'in uzmanlık alanı olduğunu hatırladı.

Pax Graham kapıyı çaldı ve o kendini toparlamaya çalışırken içeri girdi. Overbeck ne kadar sert olsa da haklıydı. Lively elinde bir paket bisküviyle Graham'ın arkasından içeri daldı. Ava her şeye rağmen onun elindeki çikolatalı bisküvileri görünce gülmek için kendini zor tuttu.

"Kahveyi unuttum," dedi Lively, bisküvileri Ava'nın masasına bırakıp onlara bakarken, belli ki nereye gideceğini şaşırmıştı.

"Önemli değil. Teşekkür ,' diye yanıtladı Ava, uzanıp bisküvileri birkaç santim daha kendisine doğru çekerek, sadece Lively'nin yapabileceği gibi unlu mamuller üzerinde barış yaptı. "Anladığım kadarıyla bir gelişme var.

"Var," dedi Graham, Lively otururken Ava'nın masasının kenarına tüneyerek. "Gilroy Western'in karısı, Jenson'ın avukatının isteği üzerine buraya geldiğini, çünkü anma töreninden sonra vasiyetin okunacağını ve kendisine bir miras bırakıldığını söyledi. E-postada ne olduğu yazmıyordu, sadece katılması gerektiği yazıyordu.

"Anladığım kadarıyla bir ama var," diye ekledi Ava.

'Benimkinden bile büyük bir 'popo' var,' dedi Lively huysuzca. 'Anma töreni tarihi ve saati doğru verilmişti ama Jenson'ın tüm mirası tecavüz krizi yardım kuruluşuna bırakıldığı için vasiyetname okunmayacaktı.

"Yani, örneğin anma töreni detaylarını internetten kontrol etseydi, doğrulama yapabilirdi, ama gelmesini sağlayan şey seyahat karşılığında bir şey alma vaadiydi, öyle mi? Ava sordu.

"Bu ve karısının söylediğine göre Edinburgh'da yaşadığı uzun süreli bir ilişkinin cazibesi. Görünüşe göre arabası kaza yaptığında bir bayan arkadaşını görmeye gidiyormuş. Arabada güzelce sarılmış ve kurdelelenmiş bir çift elmas küpesi varmış. Karısına göre, bunların hiçbirini bilmemesi gerekiyordu ama ne zaman gerektiğini biliyordu. Kadının adını bilmiyor ama Bay Western'in telefonundan ayrıntıları öğreneceğimizden emin. Bence kullandığı terim ucuz bir sokak köşesi dekorasyonuydu,' dedi Lively.

"Üst düzey fahişe mi? Ava sordu. 'İzini sürün ve onunla konuşun. Western ölmeden önceki gece nerede olduğunu ve Bruce Jenson'la herhangi bir teması olup olmadığını öğrenin. Fahişeler toplumun diğer kesimlerinden daha fazla tecavüze uğruyor.

"Bruce Jenson'ın parasını nereye bırakacağına dair verdiği son anıtsal kararlar bir bağlantı olduğunu mu düşünüyorsunuz? Graham sordu.

"Sanırım Gilroy Western'in vasiyetinde yakın zamanda bir değişiklik yapıp yapmadığını kontrol etmeliyiz," dedi Ava. 'O bir iş adamıydı.

Yıllar boyunca avukatlarla pek çok teması olmuş olmalı, peki nasıl oldu da sahte bir e-postaya kandı?

"İiydi. Mesajı gönderen her kimse, hukuk ortaklığının adını da içeren sahte bir e-posta adresi oluşturma zahmetine katlanmıştı. Tüm şirket detaylarını kullanmışlar ve logoyu yeniden üretmişler. Jenson'ın şahsi avukatıyla imzalamışlar. Bu berbat bir iş değildi. Hiçbir şeyi şansa bırakmamışlar. Lively saatini kontrol etti. "Gitsem iyi olacak. Cep telefonunu kontrol eden teknoloji uzmanlarımız var ve umarım bana bazı cevaplar verebilirler. DI Callanach ile sadece bir arkadaş olarak konuşmama izin var mı?

"Artık arkadaşsınız, değil mi? O olay olduğunda ben komada ? Ava kollarını kavuşturdu.

', brifingde seninle yüzleşmemeliydim, ama bu ...'

'Çavuşum, bunu çoktan unuttum, ama bu konuda Callanach. İdari izinde olmasının bir sebebi var. Callanach'ın korunması gereken bir soruşturmaya dahil oldunuz. Şu anda onunla temasa geçmeniz yapabileceğiniz en kötü şey olur.

"Anlıyorum," diye mırıldandı. 'Sadece, şey, o ve ben her zaman iyi geçinemedik. Sadece takımın onu destekleyeceğini bilmesini istedim.

'Herhangi bir şekilde suçlanmadığı için ekibin ya da başka birinin desteğine ihtiyacı yok, ancak bu duygu eminim takdir edilecektir. Bunu ileteceğim.

'Tamam, ben gideyim o zaman. Daha önce başkomiserle karşılaşmıştım,' diye mırıldandı Lively, gözleri Graham'a gidip geliyordu.

Lively diyet yapmakta olduğu kadar kurnazlıkta da iyiydi.

"Ben de onunla konuştum," dedi Ava. 'MIT'in arkasını kolluyor, Çavuş. Muhtemelen ona daha fazla kredi vermelisiniz.

"Evet. Belki," dedi asık suratla ayrılırken.

Graham kaçınılmaz soruyu sormadan önce Lively koridorun sonuna gelene kadar bekledi.

"İyi misin? Zor bir gün geçiriyor gibisin.'

"Hayatta kalacağım. Şu anda Jenson-Western davasıyla ilgili içgüdüleriniz neler?

'Bence bu çok eskiye dayanıyor. Ya her iki adamın da karıştığı bir şey ya da aralarında çözülmemiş bir mesele var. Western'in eşi on yıldır hiçbir ilişkilerinin olmadığını açıkça belirtti' dedi Graham.

"İki ölümün bağlantılı olduğundan emin misiniz?

'Şu anda hiçbir şeyden emin değilim ama Western'i Jenson'ın cenazesine gelmeye ikna eden e-posta çok fazla tesadüf. Aksi halde neden İspanya'ya uçup Western'in frenlerini kendi evinde kesmediniz?

Ava, "Belki de başka bir aile üyesini öldürmek çok büyük bir riskti," diye önerdi.

"Ya da belki yurtdışına seyahat etmek iz bırakma riski taşıyordu - pasaportlar, biletler, kredi kartları.

'Pekala, ne bulabileceğinize bir bakın ama bana hemen haber verin. Callanach zorunlu izne ayrıldığına göre, bu meseleyi gecikmeden çözmemiz gerekecek.

"Zor olmalı. İkiniz terfi etmeden önce iş arkadaşısınız. O konuşmanın ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum. Bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin, olur mu? Ve o içkiyi hiç içemedik, kimse cesetler yığılırken terfileri kutlama havasında değildi. Hatırlat bana, bu iş bittiğinde sana bir bira borçluyum.'

Ava zoraki de gülümsemeye çalışarak, "Bu sözünü tutacağım," dedi.

Graham ofisinden çıktı, boyuna posuna rağmen oldukça kıvraktı ve boyunu iyi taşıyordu. Pek çok uzun boylu insan eğilirdi ama Pax Graham tüm koridoru doldurmaktan memnun görünüyordu. İyi bir adamdı. Gözlemciydi. Belki de şu anda onun için biraz fazla gözlemciydi. Kahve ve içki tekliflerine gelince, bu kadar popüler olduğu bir zamanı hatırlamak zordu. Gerçek şu ki, Rune Maclure ya da Pax Graham'ın, her ikisi de ne kadar çekici ve zeki olsalar da, ona yaklaşımlarını teşvik etmek isteyeceği son şeydi. Düşünebileceği tek bir erkek vardı ve eğer iki gece önce yaptıkları her şeyi hafızasından silebilseydi, hiç tereddüt etmeden o düğmeye basardı.

Callanach önceki gece bitiremediği kırmızı şarap bardağını aldı ve boş bardağa bakarak geri devirdi

sonra da uçarak mutfağın kapısına çarptı. Ortaya çıkan parçalar salonun her köşesine uçtu ve sıçradı. Ava'nın telefonundan sonra hemen koşu ayakkabısı ve tişörtünü giymiş, Edinburgh sokaklarında tüm kaslarını paramparça edecek bir tempoyla koşmaya başlamıştı. Bu sabah çektiğİ acı, kendi işine dönebilmek başkalarının işlerini yapmasını beklemek dışında gidecek hiçbir yeri ve yapacak hiçbir şeyi olmadığı gerçeğini unutturmuştu.

Ava'nın haklı olmasının da bir faydası olmamıştı. Çevresel bir tanık olarak bile dahil olduğU aktif bir soruşturma varken çalışmaya devam etmek belaya davetiye çıkarmaktı ve Ava hem Jenson'a hem de Western'e duyduğU derin nefreti açıklamak zorunda kalmadan onu dışarı çıkarmanın bir yolunu bulmuştu. Yine de öfkesi zar zor kontrol edilebiliyordu. Ne kadar mücadele ederse etsin, kader onu tekrar tokatlamaya kararlı görünüyordu. Fransa'daki eski hayatını terk etmesi yetmezmiş gibi, Interpol'deki değeri kariyerinden bahsetmeye bile gerek yokken, şimdi kafasında bir soru işareti daha vardı. Skandal karşısında meslektaşlarınızın masum olduğunuzu kabul edeceğİ çok az zaman vardı. Er ya da geç yapışırdı. En kötüsü de kariyerinin artık umursadığı bir kayıp olmamasıydı. Onun için çok daha değeri olan bir şeyi mahvetmişti.

Banyosuna çekilip yere çöktü ve daha önce Ava'nın arduvazını sakladığı, dokunulmamış ve büyük ölçüde unutulmuş dolaba baktı. Onu aldığı anda aklından neler geçtiğini açıklamaya çalışsa da, motivasyonu hakkında sadece tahmin yürütebiliyordu. O zamanlar duygusal bir çöküntü içinde olduğunu söylemek hafif kalırdı.

İskoçya Polisi'ne katılma kararından neredeyse imzayı atar atmaz pişman olmuştu. Sadece zamanını olumlu bir şeyle doldurması gerektiğini ya da depresyona gireceğini bilmesi onu Edinburgh uçağına bindirmişti. Bu ve eğer polislik yapmaya devam etmezse, kendisini suçlayan Astrid'in her şeyini elinden almasına izin vermiş olacağı duygusu.

Sonra MIT'de Ava'yı bulmuş, onu uzakta tutmaya çalışmış, onun buna tahammül edemeyecek kadar güçlü ve iyi bir kadın olduğunu fark etmiş ve kendisine bir arkadaş edinme izni vermişti. Aynı hızla,

En grotesk işkence ve şiddet eylemlerini yapabilen bir adam tarafından ondan alınmıştı.

Evinden kişisel bir eşyayı almak yanılttı ama o sırada onu rahatlatan tek şey de buydu. Diğer eşyalara gelince, hayatındaki duygusal boşluğa rağmen kurbanları kendisi için önemli kılmanın bir yolunu arıyordu. Soruşturma sona kurbanların kişisel eşyalarını iade etmemek kısmen inkar, kısmen de utançtı.

Aldığı eşyaların üzerini örten ve hâlâ yerde duran havlulara baktı. Hayatındaki çoğu şey gibi aptallığı da hızlı yaşamaktan doğmuştu. Bir havluyu kullan, yıka, yığının üstüne geri koy. Ve en altta, üç farklı suç kurbanından aldığı eşyalar şimdiye kadar dokunulmadan duruyordu.

Tam bir felaketti. Ava sonunda onun kollarındaydı ve şimdi ona bakmaya dayanamıyordu. Yaptığı şeyi mantıklı göstermeye çalışmak hiçbir işe yaramayacaktı. Bir soruşturma söz konusu olduğunda dünyanın en akli başında kadını olabilirdi ama özel hayatında kalbi beynine hükmediyordu.

Yavaşça, katlarken dikkatlice, havlu yığınını yeniden oluşturdu ve onları yerine koydu, dolap kapaklarını arkalarından kapattı. Sonra ayağa kalktı ve banyodaki yüzeyleri topladı. Daha sonra dikkatini yatak odasına çevirdi, yatağının üzerindeki örtüleri düzeltti ve son zamanlarda meşhur olan, dünyayı değiştirmek istiyorsan işe yatağını toplayarak başlamalısın sözünü hatırladı. Ne kadar önemsiz bir faaliyet olsa da bu söz ona çok anlamlı gelmişti.

Astrid Borde'un kendisini tecavüzle suçlamasının ardından içine kapandığı gibi kendine acımayı göze alamazdı. Doğru, içinde bulunduğu durumun sonuçları o kadar da vahim değildi ama bu sefer kaçmayacaktı. Edinburgh'a yerleşmek için tüm gücünü harcamıştı ve sadece bir aptal bu kadar çabanın boşa gitmesine izin verirdi.

Salonda, kırık camları fırçaladı ve kafasındaki kaosun dışı vuran hiçbir belirtisi olmadığından emin oldu. O sırada öğle yemeği vakti gelmişti. En kolay seçenek kahve ve ekmektir ama kendini biraz balık ızgara yapmaya ve yanında salata hazırlamaya zorladı.

Sonra gerçekten yapmak istemediği tek Şeyi yaptı. Arkadaşı Lance ile temasa geçti, akşam yemeği için ona katılmayı ayarladı ve ona her Şeyi anlatmaya hazırlandı. Kesinlikle her Şeyi, daha önce yaşadıklarına ve Şimdi yaşadıklarına dair hiçbir ayrıntıyı atlamadan. Bu son engeldi, yeniden güvenmeyi öğrenmek ve her Şeyi Ava'nın kapısına bırakamazdı. Hayatında bir denge bulması gerekiyordu; aile, arkadaşlar, iş arkadaşları ve sevgililerden oluşan o dikkatli katman.

Bulaşık makinesini yerleştirirken, Ava'nın son sözleri, evinden ayrıldığından beri her birkaç dakikada bir olduğu gibi aklına geliyor, o kadar büyük bir acıyla yankılanıyordu ki başka bir Şey duyamayacağını düşünüyordu. Aşık olduğunu sandığı adam, demişti. Şimdi bundan ne kadar pişman olduğunu merak ediyordu.

Yirmi Beşinci Bölüm

14 Mart

Karga çiftlik evine girmek için ne ustalık, ne güç ne de ikna kullanmak zorunda kalmıştı ve kendini aldatılmış hissediyordu. Görünüşe göre Doğu Saltoun'daki insanlar eski tarzdı ve akşam geç saatlere kadar kapılarını kilitlemeden bırakıyorlardı. İçeri girip derin bir nefes aldı ve fırından çıkan tarçınla pişmiş elmalı turtadan gelen eşsiz tatlılığın tadına bakmadan önce atılmış bir çift bottan gelen güçlü bir gübre kokusu aldı.

Ev sahibi çiftçi muhtemelen televizyonun önünde oturuyordu, Karga'nın önceki ziyaretlerinin her birinde de aynı yerdeydi, ancak o ziyaretlerde pencerelerden bakmakla yetinmişti. Bir çiftlik eviyle ilgili temel endişe köpeklerdi, ancak koyun olmadığı için ev sahibi sadece bir köpek besliyordu ve o da neredeyse sürekli ateşin önünde uyuyor gibi görünüyordu. Yarı sağır olduğu varsayımı, davetsiz bir misafir karşısında hiç tepki vermemesiyle doğrulanmıştı.

Acele etmedi ve artık kesinlikle yenilmez gerçeğine rağmen dikkatli davrandı. Gücü her geçen gün artıyordu ve kendisinin orijinal tüylü versiyonunu tükettiğinden beri hem görme yetisinde hem de dengesinde önemli bir gelişme olduğunu fark etmişti, başkalarına söylediğinde ne diyeceklerine rağmen bu gerçektir - hayali değil.

Dünya sınırsızdı. Bilimin dünyanın tüm sırlarını ortaya çıkardığını düşünen insanlar potansiyele karşı kördü ve evrenin gizemlerinden kopuktu. Karga açık bir zihindi.

Doğal dünyanın ona sunması gereken faydaları kabul edebilir ve dolayısıyla alabilirdi. Doğal gücün odak noktasına dönüşmüştü.

Ona deli diyenlerin - küçük insanların - duyuları elektronik aletler, ekranlar, onları zinde tutan makineler, formlarını ölçen makineler, kitap okuyan makineler tarafından köreltilmişti, liste sonsuzdu. O ham, gerçek ve lekesizdi. Elbette bir cep telefonu vardı - bazen işlev görmek ve uyum sağlamak için ortak gereklilikleri benimsemeniz gerekir - ama bu tür aksesuarları gerçekte oldukları gibi görüyordu: insanoğlunun temel enerjisini tüketen bir iletken.

Bu kez daha iyi silahlanmış olan Karga'nın bir cebinde bir tabanca vardı ve mutfaktaki kasap bıçağını alarak iki katına çıkardı. Çiftçi altmışlı yaşlarının ortalarında olabilirdi ama ömrünü toprakta çalışarak geçirmişti ve hâlâ güçlü ve belki de daha büyük bir tehdit olarak korkusuz olması muhtemeldi. Çiftçinin av tüfeği koridordaki dolapta duruyordu ve salon penceresinden aptalca görünüyordu; yine de en azından kilitli tutma zahmetine katlanmıştı.

Üst kattan gelen bir patlama sesi onu şaşırttı. Donduk kaldı, sesin geldiği yeri daha iyi görebilmek için başını eğdi, tüm yeni duyularını topladı ve kaçırmış olabileceği herhangi bir şey için havayı kokladı. Uyumsuz gibi görünen bir koku, terk edilmiş eşyalar, evli olmayan ve çocuğu olmayan çiftçiden başka birinin varlığına işaret ediyordu, bunun nedeni çiftçinin yüzündeki korkunç yara izi kadar açıktı. Ayrıca, çiftçinin geçmişte birçok kez kendisine ayrılan zamandan önce bu dünyadan kaçmaya çalıştığından da şüpheleniyordu.

Yanık mağdurlarına toplum tarafından acımasızca davranıldı. Bakışlar, sürekli reddedilme, toplumun mükemmel olarak kabul ettiği her şey ile aynaya bakmanın gerçekliği arasındaki kutuplaşma. Karga bunun ne kadar zor olduğunu anlayabilirdi ama affedemezdi. Hayvanlar kendileri için üzülmez, ölmeyi dilemezlerdi. Herhangi bir anda nasıl hissettiklerine bakmaksızın yiyecek ararlar, avlanırlar, öldürürler, beslenirler, çiftleşirlerdi.

Çabaladılar. Doğru kelime buydu.

Üst kattan gelen sesin esintiyile çarpan bir kapıdan başka bir şey olmadığından emin olunca, silahını çekerek başladı

cebinden çıkardı ve emniyet açtı. Silaha ihtiyacı olduğundan değil - fiziksel becerisi konusunda hiçbir şüphesi yoktu- ama çiftçiye kontrol etmesini büyük ölçüde kolaylaştıracaktı. Önemli olan, gecenin tam olarak kafasında canlandırdığı gibi geçmesiydi. Çiftçinin yaşam gücünün ona geçmesinin en emin yolu buydu. Ölümün bir döngüsellığı ve anlamı olmalıydı, aksi takdirde sadece cinayet işlemiş olurdu ve bu da yaptığı işi önemsizleştirmek olurdu.

Salona girdiğinde çiftçinin onu fark etmesi bile birkaç dakika sürdü. Yaşlı adam yüksek sesle ofladı, sonra uzaktan kumandasını aldı ve televizyonu kapattı.

"Lanet olası vergilerimi ödedim. Elinizde mahkeme kararı olması umurunda değil, şerifin ofisini kendim aradım ve dosyamın kapatıldığından emin oldum. Hadi git o zaman. Elini salladı. "Defol git ve kapıyı kapat.

"Buraya vergileriniz için gelmedim," dedi Karga. "Ben de şerif değilim.

"Siz polis değilsiniz. Polisler içeri girmeden önce kendilerini tanıtmak zorundadır. Sen şu yeni göçmen piçlerinden biri misin? Sana söyledim, saklayacak bir şeyim yok.'

Şimdi ayağa kalkmış, parmaklarıyla işaret ediyordu; öfkesi, filizlenmekte olan kafa karışıklığını telafi ediyordu. Henüz korku yoktu ama o da gelecekti.

"Silah mı taşıyorsun?" diye sordu, Karga'nın elinde büyük ölçüde gizlenmiş ve şu anda yırtık pırtık halıya küçük siyah nesneye bakarak.

"Öyleyim," diye cevap verdi, silahı çiftçinin karnına doğrultarak. 'Sende de bir tane olduğunu biliyorum; gerçi şu anda kanunlara saygılı bir vatandaş olduğundan emin olduğum gibi kılıfında duruyor.

Çiftçi kapı aralığından geçip silah dolabının merdivenin yanında durduğu salona baktı.

"İşte bu, hemen şurada. Tek yapman gereken bana anahtarları vermek.'

'Cehennem gibi yapacağım, seni aptal küçük pislik. Ne yapacaksın, beni eski bir tüfekte mi vuracaksın?'

'Eğer teslim etmezsen ben de tam olarak bunu yapacağım. Sadece bunu, sonra da yoluma gideceğim,' dedi Karga sakince.

Çiftçi tekrar koridora baktı. Pes etmek üzereydi. Karga turtasının yanmaya başladığını, eski tatlılığının kömürleşmiş bir acıya dönüştüğünü kokladığı kadar net bir şekilde hissetti.

'O zaman gidecek misin? Bunun için mi geldin?" Çiftçi iki kez kontrol etti.

Karga omuzlarını ilgili bir şekilde silkmış gibi görünüyordu. Çiftçinin göremediği şey -insan benliklerinden daha büyük bir şeye dönüşmemiş ölümlüler için görünmez olan- Karga'nın sırtında hissettiği devasa kanatlardı. Kanatlarını çırpı ve zihninde bu kanatlar küçük salonun arka duvarını doldurdu. Yarattıkları esintinin saçlarını karıştırdığını hissetti.

'Elbette,' dedi.

Çiftçi cebini derinlemesine kazdı ve içinde sadece dört ya da beş anahtar bulunan paslı bir anahtarlık çıkardı. Yavaşça silah dolabına doğru yürürken en küçük anahtarı baş ve işaret parmaklarının arasına aldı.

"Ben yaparım," diye talimat verdi Karga, elini uzatarak silahını çiftçinin göğsüne doğrulttu.

Elinde anahtarlar, dolaba doğru yürüdü ve rehinesine uzak köşede durmasını işaret etti. Adamın endişe etmiyordu. Çiftlik evi diğer binalardan bir kilometre uzaktaydı ve onu kaçmayı bırakmaya ikna etmek için bir el ateş etmesi gerekecekti, o olmazdı. olmak böyle a şaşırtıcı ses içinde a Çiftçi topluluğu, ihtiyaç duyulduğunda tilki ve porsuk nüfusunu kontrol etmeye alışkındı. Karga silahı dolaptan çıkardı ve dolu olup olmadığını kontrol etti. Doluydu, silah bakımı özensizdi ama onun işine yaradı. "Teşekkür ," dedi. 'Gitmeden önce, alt katta

Tuvalet?'

'Silahımı aldığın gibi benim sikik süveterimi de kullanamazsın. Siktir git,' dedi çiftçi, artık davetsiz misafirinin şeye sahip olmasından dolayı daha cesurca.

Karga hakaretleri duymazdan geldi. O bunu aşmıştı. İki kapı açtı, üçüncüsünde istediği şey çıktı.

"Gel ve burada dur," dedi çiftçiye, yüzü yarı aydınlık salonda koyu bordoydu, yüzündeki ateş ışığının yansımaları zaten aldığı yaranın acımasız bir parodisiydi. Bunu yapmasına gerek yoktu.

daha fazla endişelenmemeliydi. Karga iki silahını birden ona doğrultarak rehinesini hareket etmeye ikna etti. İşe yaradı.

'Sen giderken pisliği arayamayayım diye beni içeri kilitliyorsun, öyle mi? Seni kurtarabilirim. Polisi burada senden daha fazla istemiyorum, o yüzden sen yoluna git,' diye denedi çiftçi.

Karga onu görmezden geldi ve başıyla tek yönlü bir selam verdi. Çiftçi, bir asırdır dekore edilmemiş ama tertemiz olan küçük tuvalete girdi ve adama hakkını verdi.

"Sadece orada durmanı ve aynaya bakmanı istiyorum," dedi Karga. 'Eğer yardımı olacaksa leğene yaslanabilirsin.

'Ne yapmaya çalışıyorsun? Sakın bana dokunmak gibi sapkın fikirlere kapılma, seni hasta otuzbirci'.

"Böyle bir tehlike yok. Uzun zamandır kimse sana dokunmak istemedi, değil mi? Hâlâ acıyor mu? Bahse girerim geceleri acıyordur. Biri seni kurtarmadan önce ne kadar zamandır yanıyordun? Öleceğini düşünmüş . O zamandan beri keşke ölseydim diye çok zaman geçirdiğini biliyorum.

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu çiftçi Karga'nın aynadaki görüntüsüne. "Kimsin sen?

"Ben her şeyim," diye Karga. 'Şimdi, senden yapmanı istediğim şey tüfeğin namlusunu boynunun yan tarafına doğru itmen. Dur, yardım edeyim. Tabancasını çiftçinin sırtının küçük kısmına bastırarak sağ eliyle tüfeği kaldırdı. 'Sen sadece parmağını tetiğe koy. Ağırlığı ben alacağım.

Çiftçi hamlesini yapmadan önce onun gözlerinin içine bakma hatasını yaptı. Karga sadece bu kadar geç kalmasına şaşırılmıştı ve çiftçi lavabodan uzaklaşıp geriye doğru ittiğinde, ağır bir yumruğu yüzüne indirmeye çalıştığında hazırды. Karga, ölümcül olmayan ama uyumu sağlamak için dikkatlice hedeflenmiş tek bir atış yaptı, sol omzundan. Aynanın paramparça olması ve ortamın mahvolması utanç vericiydi ama bir şey yoktu.

Çiftçi omzunu tutarak lavaboya doğru sendelerken Karga, "Yavaş bir ölümden hoşlanacağını sanmıyorum," fısıldadı.

Göğsünden sürekli kırmızı bir akıntı akıyor ve lavaboya damlıyordu. Metalik bir koku havaya yayıldı, keskin ve son kokuyordu.

"Öyleyse, tekrar deneyelim.

Çiftçi şimdi ağlıyordu - bu beklenmedik bir şeydi. Gözyaşları yanaklarından aşağıya, pürüzlü derisinin üzerinde dolambaçlı bir yol izliyordu, dereler yarılıyor ve yüzünü parıldayan kayalık bir araziye bırakıyordu. Silahını bir kez daha kaldıran Karga'nın parmaklarını tetiğin üzerinde tutmaktan başka çaresi yoktu. Çiftçinin parmakları son hamlesini yardımsız yapmasına izin vermeyecek kadar kötü titriyordu.

Üst kattan bir patlama sesi daha geldi. Çiftçi ve Karga aynı anda tavana baktılar. Karga korkmuyordu ama bu kadar hazırlıktan sonra elindekileri kaybetmemek için bunu yapması mantıklı olurdu. Çiftçi kan kaybının ve şokun etkisiyle kaymaya başlamıştı.

Bir kolunu adamın beline dolayan Karga, diğerini de tetik parmağının üzerine koyarak namlunun kendi yönüne çevrilmediğinden emin olduktan sonra tetiğe bastı. O küçücük odadaki ses çok fazlaydı. Karga'nın kulak zarları acıyla patladı ve panik içinde bir an için ikisinin de patlayabileceğini düşündü. Çiftçi yere düştü, başı cansız bir şekilde göğsünün üzerine düştü, sonu sol taraflarındaki yeni kızarmış duvarda mükemmel bir şekilde gösterildi.

Aynadan geriye kalan zikzaklara bakan adam insandan daha az, ham, hâlâ olgunlaşmakta olan bir yaratıktı. Çiftçinin derisinin lekeleri yüzünü kaplamıştı. Bakışları etoburdu. Evcilleştirilemezdi. Karga buna bayılmıştı. Çiftçinin kalıntıları kendi etine karışıp bütünleşene kadar orada, onun görüntüsüne bakarak kalmak istedi ama yarım kalmış bir iş vardı. Beklenmedik bir komplikasyon.

İsteksizce, kırık yansımayı bıraktı ve merdivenleri ikişer ikişer çıktı. Evin üst katı dört odadan oluşuyordu: üç yatak odası ve bir banyo, diye tahmin etti. Önce solundaki kapıyı tekmeleyerek açtı, sol elini serbest bırakıp sağ elini silahının üzerinde . Banyo buradaydı, duş perdesi yardımsever bir şekilde arkaya tutturulmuştu, tek dolap küçük bir çocuğun bile sığamayacağı kadar küçüktü.

Bir sonraki kapı, kutuları, bavulları, eski sandalyeleri ve hala cicili bicili olan sahte bir Noel ağacını saklamak için kullanılan bir odayı saklıyordu.

parlaklığını çoktan kaybetmişti. Karga hızla gardıroba doğru ilerledi ve kapağını açtı. Eskiyen giysiler yere düşmeden önce üzerine yuvarlandı. Normal haline hiç benzemeyen küçük, yüksek bir kahkaha attı. Bu gergin bir gülüştü ve bundan nefret ediyordu.

Bir sonraki odaya doğru ilerledi, açık kapı aralığında hareketsiz durdu ve etrafına bakındı. Yatak örtüsü çiçekliydi ve özenle düzenlenmişti. Pencere kenarında çiçekler vardı. Yerde tek bir kirli giysi bile yoktu. Bir tane bile. Ve uzak duvarda, yatak başının karşısında bir ayna vardı.

Bu yanılttı. Böylesine hayat değiştiren bir yara izine sahip bir adamın, gece son iş, sabah ilk iş, ona her zaman hatırlatan bir aynaya ne faydası olabilirdi ki? Tabii Karga bu kez işini düzgün yapmadıysa, ki bu düşünülemezdi. Belki de çarptığını duyduğu kapı rüzgâr değildi. Belki de gerçekten burada onun sesini dinleyen biri vardı. Aşağıya inmiş ve onun yüzünü görmüş müydü? Çoktan polisi aramış mıydı? Bu yatak odasının, hatta tüm evin, bir kadın eli değmiş olduğunu çok geç fark etti. Çiçekli yatak örtüsünden elmalı turtaya, pırıl pırıl banyodan duvardaki aynaya kadar.

"Dışarı çık, dışarı çık, her neredeysen," diye şarkı söyledi, gömme dolabın kapısını açtı ve boşluğa doğru sırtıttı.

Kalın kazaklar ve kışlık montların arasında birkaç kadın gömleği ve kot pantolon vardı. İçeri adım atarak asılı giysileri yırttı ve katlanmış eşyaları raflardan indirdi. Hiçbir şey yoktu. Yatağın altını kontrol etti ve sonunda ikna oldu. Ne bir çorap parçası ne de bir top toz vardı. Bu çiftçinin işi değildi.

Geriye son bir oda kalmıştı.

Karga öngörmediği bir yüzleşme için kendini çelikleştirdi. Bu hem rahatsız edici hem de potansiyel bir avantajdı. Tek bir olayda ikinci yaşam gücü onu bir gecede hiç hissetmediği kadar güçlü kılacaktı ama bu planının bir parçası değildi. Değerli olabilecek, doğanın ektiği ve beslediği bir canı almak evrimini alt üst edebilirdi.

Peki ya doğada gerçekten kaza var mıydı? Yırtıcılar avlanabildikleri zaman ve yerde avlanırlardı. Yollarına çıkan her şeyi aldılar. Zamanlarını değerlendirerek ve felsefe yaparak harcamazlardı. Sertçe nefes aldı, bir, iki, üç kez ve son yatak odasına adım attı.

Burası bir misafir odasıydı, köşede duvara dayalı bir çift kişilik yatak ve tek renk olan bir kilim vardı. Duvara gömme bir gardırop daha yerleştirilmişti. Karga bir süre dinledi, yanıp sönen mavi ışıklar için küçük pencereyi kontrol etti ve durumu hafife almış olabileceğini ilk kez kendine itiraf etti. Eğer polis çoktan çağırılmışsa, dışarı çıkmak için ne kadar zamanı kaldığını bilmesine imkân yoktu.

Gardırobun kapısını yırtarak silahını içeri sokarken hırladı. Yatak dolabının içi havlu, yedek yorgan, temiz çarşaf ve battaniyelerle doluydu. Bunun dışında hiçbir şey yoktu.

Bunu hayal etmişti. Kapı gümbürtüsü rüzgârdan başka bir şey değildi. Çiftçinin tavana bakarken yüzünde beliren ifade... Çiçekli yatak örtüsü, haftada bir gelen hizmetçinin dokunuşundan başka bir şey olmayabilirdi. Ve neden bir adam fırına elmalı turta koymuş olamazdı? Muhtemelen dükkândan alınmış ve dondurucudan çıkarılmıştı. Yine de kalmayacaktı. Olay onun için lekelenmişti. Şımartılmıştı. Halının üzerine ikinci el kan damlatarak dururken, içinden sıcak bir kızgınlık dalgası geçti.

Aşağı indiğinde son bir görevi daha vardı. Çiftçinin yüzü hâlâ tamamen sağlamdı. En azından ziyaretinin bu kısmı sorunsuz geçmişti. Cesedi sırt üstü yatırarak pantolonunun ceplerine uzandı ve değerli eşyaları yavaşça çıkardı. Onları düzenlemek hayal ettiğinden daha kolaydı.

Evden karanlıkta çıktı, alt katın tüm ışıklarını söndürdü ve düşünceli bir şekilde fırını kapattı. Polis cesedi yakında bulacaktı. Duman çıkararak onları erkenden çekmenin bir anlamı yoktu. Elllerinde sadece belirsiz bir zaman çizelgesi olması çok daha iyiydi. Şimdiye kadar son derece beceriksiz olduklarını kanıtlamışlardı ve bu da Karga'nın hoşuna gidiyordu.

Mariam çiftlik evinin üst katında neredeyse çok uzun süre beklemişti. Davetsiz misafirin ayakları hafifti. Merdivenden çıktığı andan itibaren hangi odaya girdiğini anlayamamıştı. Gürültü yapmaktan ve fark edilmekten kaçınmak için, evin tekrar boş olduğundan emin olana kadar misafir odasındaki gardırobun dibindeki bölmede kalmıştı. Daha sonra, dönüştürülmüş evin dış duvarına açılan eski üst ahır kapısını açmış ve merdivenden zemine inmeye cesaret etmişti.

Sarmaşıkların büyümesiyle gözlerden iyice gizlenmişti ama basamakları ayaklarıyla hissetmek yeterince kolaydı. Bir dua fısıldayarak sert toprağa ulaştı. Çiftçi, ihtiyaç duyulması halinde nasıl bildiğinden emin olmuştu, ikisinin de böyle bir şeye gerçekten inandığından değil, o zaman tek endişeleri bir göçmen baskınıydı.

Yeni ahıra doğru koşarak, on üç göçmenin daha uyuduğu üst kata bir merdiven daha çıktı. Mariam onları teker teker sarsarak uyandırdı ve davetsiz misafirin arabası gitmiş olsa da sessiz olmaları konusunda uyardı. Memleketi Mali'de öğrendiği bir şey varsa, o da tehlikenin asla tam olarak geçmediği ve rahatladığınız anın ruhunuzun cennete uçtuğu an olduğuydu.

Çiftçi onlara yeterince iyi davranmıştı. Tam olarak kölelik sayılmazdı. Yiyecek ve içecek, sıcak uyku tulumları ve hava koşullarına uygun kıyafetler verilmişti. Karşılığında onun toprağında çalışıyorlardı ve Mariam da onun evine bakması için seçilmişti. En iyi İngilizceye sahip olan oydu, en iyi fiziğe sahip olduğundan bahsetmiyorum bile. Çocuklarını güvende tutmak için katlanmak zorunda kaldığı başka şeyler de vardı ama kendi ülkesinde karşılaştığı zulüm ve yoksullukla kıyaslandığında, bunu ödemeye değer bir bedel olarak görüyordu.

Çiftçi kötü bir adam değildi. Sadece yalnız, çaresiz ve fırsatını bulduğunda başkalarının talihsizliğinden yararlanmaya istekliydi. O ve dünyadaki diğer birkaç milyar insan. Seks yapmaktan hoşlanmıyordu ama bu ona düzgün bir yatakta yer ve iyi yemekler kazandırmıştı. Çoğu zaman oğluna ve kızına gizlice fazladan yiyecek de sokabiliyordu. Onları güvende görmek için çok daha kötü şeylere katlanabilirdi.

Artık çiftçi ölmüştü ve gitmeleri gerekiyordu. Kan döküldüğünü anlamak için silah sesini duymasına gerek yoktu. Mariam yıllar boyunca kara kokusunu tanımayacak kadar çok ölüme tanık olmuştu. Her günlerini bu haberden korkarak geçiren ama yine de buna hazırlıklı olan küçük kaçak göçmen grubuna uzun uzun ve alçak sesle fısıldadı. Dört dakika içinde tüm dünyevi eşyalarını topladılar. Ana yollardan uzakta, çiftçinin arazisi üzerinde bir patikaya girdiler, mümkün olduğunca ağaçlara yapıştılar, görüldüklerinde çok fazla dikkat çekmemek için ikişer ya da üçer kişilik gruplar halinde aralıklı yürüdüler.

Mariam yola çıkmadan önce çiftlik evine sadece bir kez gitmişti. Neredeyse bir yıldır aynı yatağı paylaştığı adamdan uzakta durarak vedalaşmış, bir sırt çantasına yolculuk boyunca yetecek kadar yiyecek doldurmuş, adamın cüzdanını boşaltmış - bu şartlar altında adamın itiraz etmeyeceğinden emindi, hepsinin bir miktar borcu vardı - ve eski cep telefonunu almıştı.

Seçeneklerinin , sadece baskı altında girdiği seks ortaklığına ve kendisinden alınan diğer tüm avantajlara rağmen, gittiği için üzgündü. Bir sonraki adım bilinmezdi. Karınlarını doyurmak için hırsızlık yapmak zorunda kalırlarsa, er ya da geç fark edileceklerdi ve o zaman ne olacağını kimse tahmin edemezdi. Hapsedilmek en iyi seçenektir. Mali'ye zorla geri dönmek - hastalık, işsizlik, şu ya da bu derecede sürekli şiddet - düşünülemezdi.

Saatlerce yürüdükten sonra terk edilmiş bir sera buldular ve hava kararana kadar orada dinlendiler; ancak o zaman mümkün olduğunca kısa bir telefon görüşmesi yaptı. Polise değil. Aramalarını kaydettiler. İnsanlar genellikle kaçak göçmenlerin aptal olduğunu düşünme hatasına düşüyordu. Gerçek şu ki, ailesini güvenli bir yere götürmek ve onları yanına almaya istekli bir adam bulmak için düşünmesi bile zor olacak şekilde becerikli olması gerekmişti. 'Aptal' kelimesini sözlüğünde tutma lüksüne sahip değildi. Bunun yerine, çiftçinin rehberinde tuttuğu birkaç numaradan biri olan yerel barı aradı.

"Günaydın, Baldie," diye cevap verdi bir ses. "Günün bu erken saatinde senin için ne yapabilirim?"

"O öldü," dedi Mariam açıkça, sesinden tanınabilir bir aksanı uzak tutmak için elinden geleni yaparak. "Çiftlik evine polis çağırın.

Telefonu kapattı, SIM kartı telefonun arkasından aldı ve botunun altında ezdi. Bar sahibesi iyi bir insandı ya da çiftçinin onun hakkında söylediklerinden öyle anlamıştı. Mariam bundan daha fazlasını yapamazdı. Sağduyu ona telefon etmemesini emreliyordu ama bir yanlış vardı, bir de doğru ve bu ikisi nadiren örtüşüyordu. Adamın ona her ne yaptıysa bakmaya cesaret edememişti- kafasının yarısı kopmuş bir halde orada yattığını düşünmek yanlıştı.

Katil dışarıda bir yerlerdeydi ve sırf kendi özgürlüğünü korumak için onun gitmesine izin verirse nasıl bir insan olurdu? Böyle öldürebilen bir adam tekrar öldürebilirdi. Kendi kocası da tek çift ayakkabısını vermeyi reddettiği için soyguncular tarafından başından vurulmuştu. Mariam böyle insanların serbestçe dolaşmasına izin verirse lanetlenirdi. Mali'deki polis sadece omuz silkmişti, bunalmış ve yetersiz kaynaklara sahipti, kendi aileleri için endişelendiklerinden olayı not etmekten fazlasını yapamamışlardı. Ama burası İskoçya'ydı. Burası bir şeylerin yapılabileceği ve yapılacağı bir dünyaydı. Mariam kendi çocuklarının bu süreçte acı çekmek zorunda kalmaması için dua etti.

Yirmi Altıncı Bölüm

15 Mart

Ava çiftlik evine vardığında adli tıp incelemeleri tüm hızıyla devam ediyordu. Dr. Ailsa Lambert gelip gitmişti ve MIT cesedi yerinde görünmez taşınması gerekiyordu. Resmi kimlik tespitine tabi olan kurban, yerel bardan ihbarı yapan kişi tarafından kendilerine bildirildiği üzere, arazi sahibi Jon Moffat'tı. Üniformalı memurlar zaten oradaydı ve tam bir ifade alıyorlardı ve olay yerini güvence altına almak ve alanın dışında yol blokları kurmak, gelen ve giden herkesi hareketleri hakkında sorgulamak için şehrin dört bir yanından otuz ek memur seferber edilmişti.

Dedektif Max Tripp'in cesedi gördüğünde keskin bir nefes alması, Ava'nın cesedi kendi gözleriyle görmek için köşeyi dönmeden önce ihtiyaç duyduğu tek uyarıydı.

"Dışarıda beklemek ister misin? Ava ona sordu.

"Sorun yok hanımefendi. Daha önce de bir sürü ceset gördüm. Birazdan kendime gelirim," diye cevap verdi Tripp, nefes nefese kalarak, ama mekanın kokusu düşünüldüğünde bunun pek de yardımı dokunmayacaktı.

'Kimse cesetleri bu halde görmek zorunda kalmamalı, Çavuş ve buna alıştığınız gün sizin için endişelenmeye başladığım gün olacak. Daha sonra yeterince fotoğraf olacak. Git ve başka ne bulduklarına bak. Bunu ben hallederim.'

Tripp konuşmadan gitti. Cesedi midesi kaldırmadığı için genç subayı . Ava kendine, günün bir noktasında uyumanın bir yolunu bulacağını hatırlattı.

Gelecekte -her zaman yaptığı gibi- buruşmuş cesedin yanına diz çökerek iyice baktı.

bakılırsa adamın yüzü uzun zaman önce fena halde yanmış ve boğazı kesilmişti. Kafası omurgasından gövdesine bağlı kalmıştı. Ancak Max Tripp'e ve olay yerinde çalışan diğer herkese kâbuslar yaşatacak olan şey bu değildi. Her bir göze uzun, parlak siyah bir tüy . Kanla karışan yapışkan bir sıvı her iki yanaktan aşağı sızmış, Ava'nın daha sonra yapacağı gibi kurbanın kaderine ağladığı izlenimini vermişti. Ne kadar sertleştiği önemli değildi. Böylesine korkunç acılar çekmiş için her zaman birkaç damla gözyaşı dökülürdü. Ailsa'yı telefona bağladı, havadan sudan konuşmayı bir kenara bıraktı.

'Önce o mu vuruldu, yoksa tüyler hala hayattayken mi gözlerine sokuldu?

"Vurulduğundan ve gözlerindeki hasarın ölümden sonra meydana geldiğinden eminim. Tüyleri morgdan alır almaz bir kuş bilimciye göndereceğim ve onlardan herhangi bir kanıt alacağım.

"Ne zamandır ölü? Ava sordu.

'En iyi tahminim on iki saat. Şimdi, neden bana gerçekten aklınızdaki soruyu sormuyorsunuz?

"İşlerimizi değiştirmeliyiz," dedi Ava. 'Seninkini yapabilecek nitelikte olduğumdan değil.

"Asla! Ailsa haykırdı. 'Ben sadece sempati duyduğum insanlarla ilgilenmek zorundayım. Bu kötü eylemleri gerçekleştiren kadın ve erkeklerle küçük odalarda oturmak zorundasınız. Ben zamanımı ölümlerle geçirmeyi tercih ederim, teşekkür ederim.

". , eğer bana söyletecekseniz: Bu Fenella Hawksmith ve Osaki Shozo'yu öldüren aynı kişinin işi mi?

"Ne düşünüyorsun? Ailsa sordu.

'İçimden bir ses evet diyor ama elimde buna dair sağlam bir kanıt yok. Yeni bir öldürme yöntemi. Kurban hakkında geçmişinde bir noktada kötü bir şekilde yanmış olması dışında hiçbir şey bilmiyorum. Bu sefer kablo bağı yok. Ama şiddetin seviyesi, yıkımın gücü, aynı hissettiriyor. Yine de tüyleri anlamıyorum. Eğer aynı katilse,

Neden bunları daha önce görmedik? Sence aynı fail mi?

"Az önce belirttiğiniz tüm nedenlerden dolayı evet. Henüz bilimsel olarak size bir şey söyleyemem ama en basit açıklama genellikle doğrudur. Bölgede hızını arttıran bir seri katil var. Doğruyu söylemek gerekirse, hepimiz bir sonraki kurbanı bekliyorduk. Elimizde DNA, parmak izi ya da güvenilir tanıklar olana kadar emin olamayız ama bu çok az insanın yapabileceği düzeyde bir şiddet ve alçaklık. Hepimizin iyiliği için bunun sadece bir katil olmasını umuyorum. Bu şehirde aynı anda iki psikopat bireyin aktif olması düşüncesi dayanılmaz.

Ava telefonu kapattı ve DS Tripp'i bulmaya gitti. Onu birkaç tarla ötedeki yeni görünümlü bir ahırda buldu, burada memurlar aceleyle projektörler kuruyor ve kanıt torbalarındaki eşyaları çıkarıyorlardı.

Merdiveni ahırın üst kısmına çıkaran Ava, tüm bu yaygaranın nedenini görmeye gitti. Yiyecek ambalajları ve genel döküntülerle dolu birkaç çöp torbası incelenmek üzere kesilip açılmıştı ve dört büyük su bidonu bir köşeye yığılmıştı, çoğu boştu. Birkaç yırtık pırtık battaniye, deriden çok delik olan ayakkabılar ve kesinlikle İskoç havası için tasarlanmamış kıyafetler bırakılmıştı.

"Burada bir süredir birkaç kişinin yaşadığını tahmin ediyoruz," dedi Tripp, arkasında belirterek.

'Çiftçi biliyor olmalı. Büyük olasılıkla ucuz işgücü karşılığında barınak alıyorlardı,' dedi Ava.

'Yani ya evsizler, çocuklar ya da zor günler geçiren insanlar, belki de gidecek hiçbir yeri olmayan ve başka bir iş teklifi olmayan suçlular...'

"Ya da yasadışı göçmenler," diye onun yerine sözlerini tamamladı. 'Burada bulunan insanların kimliğini belirlemek için tüm eşyalardan DNA almamız gerekecek. Bunların hiçbirinin üzerinde toz yok, örümcek ağı da yok, yani yakın zamanda ve aceleyle ayrılmışlar gibi görünüyor.

"Sizce onlardan biri mi sorumlu, hanımefendi? Tripp sordu. Her şey mümkün, Çavuş. Şu anda tespit etmem gereken şey bir sebep. Ceset morga kaldırıldı. Düşündüm de

benimle birlikte mülkün geri kalanını gezmek isteyebilir.'

Eve geri dönmek için adımlarını geri çektiler ve toprak yolun her santimetresinde yeni lastik izleri olup olmadığını kontrol eden birimlerden kaçındılar.

Ava ön kapıyı denedi. Kapı kilitliydi ve içeriden sürgülenmişti. Alt kattaki tüm pencereler sağlamdı ve kilitliydi.

'Yani katil arka kapıdan girmiş ama güç kullanıldığına dair bir kanıt yok. Ya kurban onu içeri aldı ya da kapı kilitli değilken doğrudan içeri girdi,' dedi Tripp. "Dolapta silah yok, bu yüzden yerde cesedin yanında bulunan silahın çiftçiye ait olduğunu düşünüyoruz. Tripp'in telefonu çaldı. "Affedersiniz, buna bakmalıyım," dedi ve salona doğru ilerledi.

Ava merdivenleri yavaşça çıktı, parmak izlerini lekelememek için eldivenli ellerini trabzanlardan uzak tuttu ve giderken halıya baktı. Orada burada koyu kırmızı damlalar vardı ama tek şiddet alt katta yaşanmış gibi görünüyordu. Katilin olaydan sonra üst kata çıkmasının sebebi neydi? Herhalde evden mümkün olduğunca çabuk çıkmak istemiştir. Silah sesi gece vakti oldukça uzaktan duyulabilirdi. Ayrıca olay yerini gereğinden fazla kirletiyordu, diğer olay yerlerinde yapmamaya özen gösterdiği bir şeydi bu, eğer -ki bunun büyük bir ihtimal kabul ediyordu- diğer kurbanları öldüren adamla aynıysa.

Merdivenlerin başında durakladı. Ya katil bir şey arıyordu, gerçi tüylere bakılırsa asıl nedenin hırsızlık olmadığı açıktı, ya da korkmuştu. Burası eski bir evdi ve gıcırdayan döşeme tahtalarının hayal gücünün önüne geçmiş olması tamamen mümkündü ama adli tıp ekibinin mutfak masasına koyduğu yanmış bir elmalı turta vardı. Büyük bir tane. Bir adamın tek başına yiyemeyeceği kadar büyük. Çiftçi sıksa değildi ama obez de sayılmazdı. Kesinlikle bir akşamda bütün bir turtayı yiyebilecek biri değildi.

Ava merdivenlerin başından saat yönünde ilerleyerek odaları tek tek dolaştı, her dolabı kontrol etti, evde yaşayanlara dair bir işaret aradı. Ana yatak odasında çiçekli yatak örtüsünü ve başucu dolabındaki başka bir şeyi fark etti. Bir sinek balıkçılığı dergisi ve bir el feneriyle birlikte çekmeceye sıkıştırılmış yarı kullanılmış bir prezervatif paketi vardı.

Jon Moffat'ın cinsel buluşmalar için plan yapmasına yetecek kadar düzenli olarak buraya biri gelmişti. Aynı eşyaları en son ne zaman aradığına dair anısını ve onunla birlikte kendisini gafil avlayan acıyı bastırdı ve elindeki işe devam etti. Öncelikleri düzeltmek için vahşi bir cinayet gibisi yoktur, diye düşündü.

Son odada Ava gömme dolabı açtı, kapının içindeki kanlı el izini fark etti ve Olay Yeri İnceleme memurlarına gelip fotoğrafını çekmelerini söyledi. İçeri girip en arkaya doğru adım attığında ayağının altında içi boş bir gümbürtü duydu.

'Tripp,' diye seslendi, yatak takımlarını tekmeleyerek yoldan çekti. "Misafir yatak odası, hemen!

Yere sertçe vurdu. Haliya rağmen, alanın geri kalanının sağlamlığıyla karşılaştırıldığında çıkardığı boş ses çok belirgindi. Parmağını halının kenarında gezdirirken bir elektrik teli halkasına çarptı. Zekice. Fark edilmesi zordu. Onu aramayan biri için başıboş bir kurşun gibi görünebilirdi.

Ava parmaklarını ilmeğin içine sokarak yukarı doğru çekti. Döşeme tahtaları birbirine çivilenmiş ve halılarıyla birlikte bir kapak açılmıştı. Altında karanlık vardı. Ava, gülünç bir şekilde evin dış duvarına çıkıyormuş gibi görünen dik basamakları birbiri ardına çıktı.

"Ne oldu? Tripp koridordan bağırdı.

'Trapdoor. Gardıroba gir,' diye bağırdı Ava. "Bir tür saklanma deliği; gerçi bu tür bir mülkün tarihsel olarak böyle bir deliğe ihtiyacı olmazdı ama bu, üzerine modern bir halı yapıştırılacak kadar yakın bir zamanda yapılmış. Hiçbir yere çıkmıyor gibi görünüyor...'

"Hanımefendi! Son kelimesi bir çığlığa dönüştüğünde Tripp bağırdı, yarısı yatak odasının içinden yarısı da açık pencereden duyuluyordu.

Delikten aşağı atladığında, onu soğuk ve temiz havaya açılan minyatür bir kapıdan dışarı sarkarken buldu. Tripp onu geri çekti ve kadın kabaca onun üzerine, basamakların dibine indi.

"İyi misin?" diye sordu nefes nefese.

"Neredeyse yüksek duvarlardan düşmeyi bırakabilseydim daha iyi olurdu," pufladı. "Tanrı aşkına bu da ne?

Tripp, 'Orada kal ve dayan,' dedi. "Kapıyı tekrar açmak için sesimi duyana kadar bekle.

Ava nefesini toparladığında Tripp kapıyı açması için ona bağıırıyordu. O da kapıyı ayaklarıyla iterek ve kenardan uzak durarak temkinli bir şekilde açtı.

"Her tarafı sarmaşıklarla bir sürü kafes var," diye bağırdı. "Ama sanırım altında düzgün bir yapı var, daha çok merdivene benziyor.

"Yani çiftçi bir noktada misafir bekliyordu," dedi Ava. 'Bu da katilimizin Bay Moffat'la işini bitirdikten sonra neden üst kata çıktığını açıklıyor. Ayak seslerini duyduysa, evde başka kimsenin olmadığından emin olması gerekirdi. Buraya çıktığında potansiyel tanışımız çoktan bu deliğe girmiş ve merdivene tırmanmaya hazırды.

"Ve tırmanmak için eğitilmişlerdi. Arka kapıdan girmek için hemen yanından geçtik ve fark etmedik. Kimse bunu tesadüfen bulmuş olamaz.

"Yatak odasında bir paket prezervatif vardı," dedi Ava. "Kurbanımız bekâr olabilir ama tamamen bekâr olduğunu sanmıyorum.

'Mantıklı,' diye onayladı Tripp. 'Az önce yerel barın sahibesiyle konuştum. Bu sabah erkenden çiftçinin cep telefonundan bir çağrı almış, arayanın kimliği telefonunda belirince numarayı tanımış. Bay Moffat'ın öldüğünü söyleyen bir kadın sesiymiş ve ilginç olan da şu... Aksan kesinlikle İskoç ya da İngiliz değilmiş. Zorlandığında söyleyebildiği en iyi şey Afrika aksanına benzediğiydi; ancak arayan kişi birkaç kelime söyledikten sonra telefonu kapattı.

"Bir tanışımız var," dedi Ava. "Tam zamanında.

Birkaç saat sonra olay odası tıklım tıklım dolmuştu. Ava brifingi Tripp'e bıraktıktan sonra soruları aldı.

"Neden bunun Hawksmith-Shozo katilinin işi olduğunu varsayıyoruz?" sorusu kaçınılmaz ilk soruydu.

'Çünkü son kurbanın doktoru, aktif intihar riski taşıdığı düşünülen birkaç dönem de dahil olmak üzere uzun süreli depresyon tedavisi gördüğünü doğruladı. Şu anda

Jon Moffat'ın eriştiği kaynakların bir dökümünü ve psikiyatrik hizmetlerle en son temas tarihini bekliyor. Bay Moffat yirmili yaşlarının başında ailesinin ahırında çıkan bir yangında ağır şekilde yanmıştır.

"Birkaç ameliyattan sonra fiziksel olarak iyileşti, ancak hayatının sonsuza kadar değiştiğini söylemek doğru olur. Ortaya çıkan depresyon doktorların öngördüğü şeydi, ancak ruh sağlığı yıllar boyunca kötüleşti ve bir eş bulmakta zorlandı - aslında imkansızdı. Ta ki şimdiye kadar.

"Bilinen düşmanı yok mu? DC Janet Monroe sorguladı.

Tripp, "Bunu tam olarak kontrol etmek için yeterli zamanımız olmadı, ancak yerel ev sahibi onun kendi halinde olduğunu, sakın bir bira içmek için oraya gittiğinde yeterince popüler olduğunu söylüyor," dedi. 'Banka hesabında kredi vardı. Çiftlik üzerinde ipotek yok. Kırmızı bayrak yok.

"Tüylerin olayı ne?" diye sordu bir başkası.

Ava, 'Çiftçinin kendisiyle ilgili kişisel bir referans olabilir,' diye önerdi. 'Ya da bir ilerleme, katilin ruh halindeki bir şey, belki de bir fanteziyi yaşamak. Kuş bilimci tüyleri bizim için tanımladıktan sonra buna bir kez daha bakacağız. Ancak evde ya da ahırlarda başka tüy bulunmadığına göre, tüyler eve kasıtlı olarak getirilmiş gibi görünüyor. Bu, daha önceki vakalarda olduğu gibi, başka bir cesetle yakınlaşmaktan ve kişisel ilişkiye girmekten rahatsız olmayan birinin son derece dengesiz bir davranışı.

"Yani suçu ev sahibesine ihbar eden tanığı bulana kadar beklememiz mi gerekiyor? Monroe sordu.

"Bu da bir soruşturma konusu," diye yanıtladı Ava.

'Ya arayan kişi tesadüfen cesedi bulduysa ama katil hakkında işe yarar bir bilgisi yoksa? Bu cinayetler bu hızla devam ederse, biz arayanın yerini tespit edene kadar bir kurban daha bulabiliriz,' dedi Monroe. 'Katili - onu ya da onu - ortaya çıkarmak zorundayız.

'Çiftlik evindeki dolabın iç duvarında kanlı bir el izi vardı ve büyüklüğü failin erkek olduğunu gösteriyor. Moffat'ın kanıydı ama katil eldiven giyiyordu, bu yüzden elimizde parmak izi yok.

"O zaman o," diye devam etti Monroe. 'Daha önce de söyledim ama davranışları görülmemiş bir hızda artıyor. Bence daha proaktif olmalıyız.

"Dinliyorum," dedi Ava.

'Halka açık bir şey olmalı ve medyanın bunu organik olarak ele geçirmesine izin vereceğiz, mümkün olduğunca inandırıcı olmasını sağlayacağız. Martello Court iyi bir yer olabilir. Edinburgh'daki en yüksek konut binası: yirmi üç katlı, iki yüz on fit yüksekliğinde. Bunu bir intihar tehdidi olarak sahneye koyarız, işi uzatırız, kameraları yerleştiririz ve kimin ortaya çıkacağını görmeyi bekleriz. Stephen Berry'nin intihar girişimiyle çok sayıda sosyal medyamız var. Belki bir örtüşme ya da aynı ilgili profesyonelleri buluruz.

'Bir gönüllüye ihtiyacımız var ve kesin bir şüpheli bulana kadar güvenliklerini korumak için izlenmeye istekli olmalılar. Bu olası bir tehlike içeren önemli bir izinsiz giriş olacaktır. Ava odanın içinde el kaldıran olup olmadığına baktı.

Janet Monroe hemen, 'Kendim gönüllü olmak istemeseydim bunu önermezdim,' dedi. 'Mantıklı. Ben ekibin en yeni üyesiyim. Daha önce hiçbir polis medya çalışmasında yer almadım, ayrıca şu ana kadar Jenson-Western soruşturması üzerinde çalışıyordum, bu yüzden herhangi bir suç mahalline gitmedim veya herhangi bir tanıkla konuşmadım. Küçük bir bebeğim olduğundan bahsedebilirim ve bekar bir anneymişim gibi , bu yüzden Osaki Shozo gibi İskoçya'da ırksal bir azınlık olmanın da etkisiyle baskı altında olduğumu varsaymak için her türlü potansiyel var. Yardıma gelenlere söyleyecek çok şeyim var.

Ava içini çekti. Janet Monroe şüphesiz entelektüel açıdan bu işi başarabilecek donanıma sahipti ama bebeği henüz yürüyecek yaşta olmayan bir anneyi yem olarak kullanmanın tedirgin edici bir yanı vardı.

Monroe doğrudan, 'Bunu aklından bile geçirme,' dedi.

"Ne? Ava sordu.

"Erkek olsaydım, gönüllü olmamla ilgili bir sorunun olur muydu?"

Ava, "Bunu düşünmek için biraz daha zamana ihtiyacım var,"

diyerek konuyu saptırdı. 'Olabilir

farklı bir bölgeden gizli bir uzman kullanmak daha iyi olur.'

'Onlara bilgi vermeniz ve onları güncellemeniz gerekecek. Ne biliyorum. Her kurbanın dosyasını okudum ve

risklerin farkında. Ortağım bebeğimizi evden çıkaracak. Edinburgh'da ailesi var. Bırakın ben yapayım,' diye ısrar etti Monroe.

Ava ona baktı. Monroe kendi başının çaresine bakabilirdi ve Ava bunu biliyordu. Harika içgüdüleri olan iyi bir memurdu.

Pekâlâ. Tripp, Monroe, on dakika içinde ofisimde olun. Risk değerlendirmelerini tamamlamamız ve gözetimi ayarlamamız gerekecek. Müfettişin de yeşil ışık yakması gerek. İtfaiye ve sağlık birimleriyle gizli irtibat kurun ki hazırda beklesinler. Silahlı polisler, dönüşümlü vardiya esasına göre mülkünüzün dışında konuşlanabileceklerini teyit edecekler. Hadi gidelim.'

Pax Graham onu ofisine doğru yürürken yakaladı.

Hanımefendi, hızlı bir güncelleme. Gilroy Western'in motorunun içinde frenlerin kesildiği yerde kan bulduk. Hala tam bir DNA profili üzerinde çalışıyoruz, ancak laboratuardan kanın bir kadına ait olduğunu teyit ettik.

"Gilroy Western'in eskortu mu? Ava sordu.

"Lively, Bay Western'in telefonunda bulduğumuz numara aracılığıyla onun izini sürdü. Şu anda onu şüpheli kişi olarak getiriyor. Soruşturmanın dışında tutmak için ondan DNA örneği isteyeceğiz.

"Aferin," dedi Ava. 'Beni bu gece bilgilendirir misin? Bütün öğleden sonra bir operasyonda olmayı bekliyorum ama müsait olduğumda sana mesaj atarım.

Ofisine döndüğünde Ava kendini sandalyesine bıraktı. Callanach'a failin Gilroy Western'in iyi maaş alan, üstü kapalı bir şekilde 'kız arkadaşı' olabileceğini hemen söyleyebileceği geldi ama daha kesin bir haber alana kadar beklemenin daha iyi olacağına karar verdi. Graham ve Lively, kadının bu olayla bir ilgisi olup olmadığını konuşarak anlayacaklardı. Callanach'ı daha sonra arayabilirdi. Ve eğer bu kendini iyi hissetmediği bir görevi ertelemek bir bahaneyse, o zaman onu kim suçlayabilirdi ki?

Yirmi Yedinci Bölüm

15 Mart

Janet Monroe birkaç yıl önce, Muirhouse'un uyuşturucu almak, tercih ettiğiniz silahı seçmek ya da kız arkadaşınızın arkanızdan görüştüğü piçi dövmesi için şüpheli bir adama bir deste onluk vermek için gidilen bir yer olduğu zamanlarda, yerel halkın sevgiyle Dehşet Kulesi olarak adlandırdığı yerin tepesinde duruyordu. Monroe bir çekiç alarak çatıya çıkmasını engelleyen kilitleri kırmış, ayakları bağırmadan önce uzun süre ayakta durabileceği bir spor ayakkabı giydiğinden emin olmuştu. Rüzgârda yuvarlanma riskine girmeden kendini yerden göstermeye dikkat ediyordu.

Başka hiçbir şey sahte değildi. Polis, en azından kamuoyu önünde, iyi niyetli ve endişeli bir halk mensubu ihbarda bulunana kadar olay yerine gitmeyecekti. Bundan sonra sağlık görevlileri haberdar edilecek ve intiharı önleme hizmetleri devreye sokulacaktı. İlk polis arabası yanaştığında küçük bir kalabalık toplanmış ve binaya bakıyordu.

Ava ve Tripp paralel bir konutta, büyüyen kalabalığa bakıyor, altı farklı noktaya yerleştirilmiş kameraların tek bir izleyiciyi bile kaçırmayacağını kontrol ediyorlardı. Sivil polisler zamanlanmış aralıklarla kalabalığa katılacak, hepsi kablo takacak ve konuşmaları kaydedecekti. Monroe'nun paltosunun altındaki kapüşonlu ceketinin içine dikilmiş daha gizli bir aktarım ünitesi vardı.

"Donuyor olmalı," diye mırıldandı Ava. 'Başkomiserin bunu onayladığına inanamıyorum.

'İlk medya aracı şimdi geliyor,' dedi Tripp. 'Janet gerçekten atlarsa diye gecikmeli yayın yapmak zorundalar - yani atlayacağından değil, ama bu gerçek olsaydı - sadece otuz saniyelik bir tampon olurdu. Görüntüler kısa süre içinde tüm internete yayılacak ve biz de yerel akşam haberlerini yakalamak için tam zamanında yetişmiş olacağız.

Ava dürbünle binanın önünü tararken, "Bu hikâyeyi basından saklıyorduk," dedi. 'Tüm intiharlar başkalarını da aynı şeyi yapmaya teşvik etme riski taşır. Nedenmiş o? Diğer insanların da bakıp kendi kendilerine 'Bir sonraki kişinin ben olmasını gerçekten istemiyorum' diyeceğini düşünmez miydiniz? Yardım almalıyım, durumumu değiştirmeliyim, doktoruma görünmeliyim, bunun dışında her şeyi yapmalıyım.

Tripp, 'Mantık konuşuyor hanımefendi,' dedi. 'Akıl sağlığı mantıklı değildir. Depresyon kurallara uymaz. Sefalet arkadaşını sever, bu olaya çok daha gerçekçi bir bakış açısidir. Bir başkasının da sizin kadar kötü hissettiğini bilmenin nasıl rahatlatıcı olabileceğini anlayabiliyorum ve bu konuda ne yapmaya karar verdiklerini görmek bir tür... ilham verici olabilir, sanırım.

Ava telsizini eline aldı ve genel yer kontrolünden sorumlu üniformalı subaya vızıldayarak, "Beni bu operasyon hakkında daha olumlu hissettirmiyorsun, Çavuş," dedi. 'İzleyicileri binanın çevresinden daha geriye götürün. Daha geniş bir güvenli bölge istiyorum ve kalabalığın içindeki her bir yüzü net bir şekilde için insanların daha ince bir şekilde dağılmasını istiyorum.

Sonuç anıktı: Ava'nın gözetleme odasındaki dört monitör anında bireylerin daha net görüntüleriyle doldu. Çoğu normal, beklenen insani duyguları sergiliyordu. Eller ağızlara bastırılıyordu, gözyaşları vardı, ebeveynler çocuklarının gözlerini koruyordu - yine de çocuklar çevreden tamamen uzaklaştırılmış olsaydı daha iyi olurdu - ve endişeli spekülasyonlar yapılıyordu.

Bir de amatör fotoğrafçılar vardı, muhtemelen o son kader anlarını yakalama umuduyla fotoğraflar, hatta görüntüler çekiyorlardı. Akşam barda arkadaşlarınıza göstereceğiniz bir şey olmaz mıydı? Daha iyi hazırlanmış izleyicilerden birkaçı ellerinde bira kutularıyla etrafta durmuş, uzun süre beklemeye hazırlanıyordu.

Sırıttıyorlardı, sohbet ediyorlardı ve karşılığında kâğıtlar yazan bir adamla bir miktar para el değıştiriyordu.

"Ne oluyor lan... Bahis mi oynuyorlar? Ava çığlık attı. 'Tripp, şu turuncu atkılı kahverengi montlu pisliğı kameraya al. Bu iş bitmeden tutuklanmasını istiyorum. Bugün başka ne olacağı umurumda değıl, şehirde hiç kimse genç bir kadının kendini öldürüp öldürmeyeceğı üzerine bahis oynayarak kazanç elde edemez.

"Bunu yapamam hanımefendi. İzlediğimizi anlarlar ve haber buralarda neredeyse bir doz alkış kadar hızlı yayılır.

'Tanrım, Tripp, DS Lively ile çok fazla vakit geçiriyorsun,' diye mırıldandı Ava. 'Peki. Yine de bir kimlik tespiti yapılmasını istiyorum. O piçin önümüzdeki ay içinde bir suçtan tutuklanmasını bekliyorum. Sadece lastiklerinde yetersiz diş olması bile umurumda değıl.

"En üst katta hareketlilik var hanımefendi. Memurlar çatıya bir kişinin daha çıkmasına izin verdi.

Ava, Monroe'nun kablosuna bağılı hoparlörü açtı.

"Benden uzak dur," diye hıçkırdı Janet Monroe, sesi duygusallıktan titriyordu, Latin aksanı duyulmak için rüzgârla savaşırken daha da belirginleşti.

Bir adam 'Sorun değıl,' diye cevap verdi.

'Kimdi o? Ses tanıdık geliyor,' dedi Ava.

'Görünüşe göre danışman geldi. Sanırım orta yaşlı. Tripp konuşurken notlar karaladı. "Edinburgh aksanı.

Sen söyleyene kadar yanına gelmeyeceğim. Lütfen buraya işleri daha da kötüleştirmek için geldiğimi düşünmeyin. Benim adım Charlie Packham. Sizininki sorabilir miyim?'

'Anlamı yok,' diye yanıtladı Monroe.

Ava umutsuz görünmek için bu kadar gerçekçi bir iş çıkarmamış olmayı diledi. Konuşmalarının sesini kısıtı.

Packham'la tanıştım. Reach You için çalışıyor ve uzmanlık alanı askeri danışmanlık. Hafızam beni yanıltmıyorsa, açık sözlü olmaktan korkmuyor ama ruh sağığı birimlerinde çalışmasına izin verilmeden önce tamamen incelenmiş olacak.

'Sistem boyunca izlediğimiz yol, acil servislerinin sağık görevlilerini gönderdiğini ve uzman talep ettiğini gösteriyor.

Yardım. Çağrı, şehirdeki görevli kurum kimse ona gidiyor ve onlar da en yakın danışmanlarını gönderiyor. Rastgele gibi görünüyor. Charlie Packham'ın ismini polis veritabanında aratabilirim, böylece herhangi bir kırmızı bayrak görüp görmeyeceğimizi anlarız.

"Elbette. Kalabalıkta tanıdığımız başka yüzler yok mu?"

'Aslında iki tane ama bu olayla bağlantılı değil. Ekipler geçen hafta hırsızlık suçlamasıyla mahkemeye katılmayan erkek ve şartlı tahliye kararını ihlal eden bir kadın tespit etti. İkisi de takip edilecek ve daha sonra tutuklanacaklar. Bunun dışında, ne kadar kalabalık toplandığına şaşırdım. Binanın dibinde iki yüz kişi olmalı ve komşu blokların pencerelerinden kaç kişinin izlediğini hesaba katmıyorum bile.

İşte, sonuçlar geldi. Charlie Packham'ın daha önce hiç mahkumiyeti yok, araba kullanmaktan bile. Tamamen temiz. Google eski bir denizci olduğunu ve hem Reach You'da hem de Kraliyet Reviri'nde geçici olarak çalıştığını bildiriyor.

Kalabalıktaki ani bir kafa hareketi, açılan ağızlar Ava'ya bir kuş sürüsünün senkronizasyonunu hatırlattı. Dürbününü tekrar gökdelenin tepesine doğru çevirdi. Janet Monroe bir kademe daha yükselmiş ve aniden binanın çok daha yaklaştığını, eğilmişti. Ava bir an için kendini yukarıda, Tantallon Kalesi'nde şansının sınırlarını zorlarken gördü.

Şu anda iki kamera ekibi daha görüntü kaydediyordu ve Monroe tamamen Charlie Packham ile konuşmaya dalmıştı. Ava telsizini tekrar eline aldı.

'Altıncı Birim, ,' dedi.

Dışarıda, gizli polislerden biri Janet Monroe'nun komşusu olduğuna dair bir dedikodu başlatmak üzereydi. Sınırlı bilgi verecek, onun için farklı bir soyadı verecek, ancak TV ekibinin ilgilenen herhangi bir tarafın onu takip edebilmesi için yeterli bilgiye sahip olduğundan emin olacaktı. Elbette, medya kalabalığının belirli bir bölümüne yaklaşmaya başladı. Memur, sözde komşusuna olan 'saygısından' dolayı kamera karşısında röportaj vermeyi reddedecek, ancak verdiği ayrıntılar operasyonun sonunun başlangıcını işaret edecekti.

Ava, "Çevrimiçi haber akışlarını kontrol et, Tripp," dedi. 'Yerleştirdiğimiz bilgilerin filtrelendiğinden emin , sonra Janet'ı konuşmaya devam edebiliriz.

İlk güncellemelerin internete düşmesi bir on dakika daha sürdü ama gizli görevli iyi iş çıkarmıştı. Janet Vargas - kızlık soyadı - eşinden ayrıldığından beri depresyondaydı. Pennywell Gardens'ın birkaç sokak ötesinde, muhtemelen şu anda durduğu yerden görebileceği apartman dairelerinde yaşıyordu. Raporlar onu çoktan savunmasız ve sıkıntılı olarak etiketlemişti. Tek bir gazetecinin bile onunla doğrudan konuşmadığı düşünülürse, bu oldukça etkileyiciydi.

Ava telsizden son emri verdi. "Monroe'ya bitiş sinyali verin, sonra harekete geçin.

Ava nefesini tutarak izlerken Monroe'nun kollarını salladığını görebiliyordu. Anlaşmaya göre Monroe asla uçurumun kenarına yaklaşmayacaktı. Geçen ay yeterince can kaybı yaşanmış, Monroe da kendi canını bu sayıya eklememişti.

Ava danışmanın, "Lütfen," dediğini duyabiliyordu, "gerçekten kimsenin zarar görmesini istemiyorum. Bebeğinizi düşünün. Annesini tanıyarak büyümesi gerekiyor.

'Bensiz daha iyi olacak,' diye bağırdı Monroe.

Hayır. Hayır, olmayacak. Senin geçecek biri asla olmayacak. Sadece elimi tut,' diye yalvardı danışman. 'Numara yok, söz veriyorum. Sadece sana ulaşmama izin ver.

Binanın tepesinde, Janet Monroe tehlikeli bir şekilde kenara yakın sallanıyordu.

Ava ona, "Geri çekil," diye emretti, faydasızca.

Kalabalıktan soluk soluğa sesler geliyordu. Biri çığlık attı, bir başkası yüksek sesle dua etmeye başladı ve tüm bunların ötesinde Ava kahkahaları duyabiliyordu.

"Kim o?" diye sordu.

'Onu bulamıyorum. Kesinlikle bir erkek sesi,' dedi Tripp, kameradan kameraya geçerek. 'Kalabalık şu anda çok büyük. Her kim gülüyorsa tam ortada ve bizim görüş açımızdan korunuyor.

Ava, "Sen onun mümkün olduğunca çabuk ve güvenli bir şekilde aşağı inmesini sağla," dedi. "Ben onu bulmaya gidiyorum.

"Yüzünüzü kapatmanız gerekecek hanımefendi. Çok tanınırsınız, özellikle de buralarda yaşayan bazı insanlar için. Siz

bir tutukladım.'

"Ceketini ver," dedi Ava, Tripp'in kapüşonlu kışlık ceketini alıp yüzüne dolayarak.

Tripp ona, 'Gülen kişinin Stephen Berry ile köprüde olan kişi olduğunu bilmiyorsun,' diye hatırlattı.

"Bana da öyle geliyor," dedi Ava. 'Ve bu, başka biri daha ölmeden onu yakalamak için son şansımız olabilir.

Başını eğerek ve kahkaha seslerini takip ederek kapıdan dışarı süzüldü. Kamera ekiplerinden birini iterek geçtikten sonra, dramının sonucu üzerine bahis oynayan bahisçiyi gördü. Daha sonra intikam almak için yüzüne iyice baktığından emin olarak ona ulaştığında, gülen adam uzaklaşmıştı ama çıkardığı gürültü devam ediyordu, hatta daha tiz ve daha saldırgandı. Üstlerinde Janet Monroe Oscar'a layık performansını sürdürüyordu. Kalabalık Ava'nın etrafını sarmış, ileri doğru itiyor, izlemek için yanıp tutuşuyor, gözlerini kaçıramıyordu.

", yap !" bağırdı arkasından bir adam.

Ava onun yüzünü görebilmek için döndüğünde, adam sessizleşmişti.

Kalabalıktan biri onu yuhaladı ve bir başkası da susması için bağırdı. Ava topluluk ruhunu takdir ediyordu ama o anda sadece herkesin sessiz olmasını istiyordu ki tekrar bağırdığında duyabilsin. Kulaklarının sesi ve yönü daha iyi algılayabilmesi için kapüşonunu aşağı çekerek üç-altmış yaptı.

Gülüşmeler yeniden başladı. Histerik bir yanı vardı. Cam kırıkları ve kara tahta. Ava, içlerinden biri erkek arkadaşının omuzlarına tırmanmaya çalışan birkaç seyircinin arasından geçmeye çalıştı.

"Bir dakika bekler misin canım?" diye sordu adam ona.

"Geçmem gerek," diye ısrar etti Ava.

'Onu yere sereceksin. Senin derdin ne lan?' Yüzünü Ava'nınkine birkaç santim yaklaştırdı.

İçgüdüsel olarak kimliğini almak için elini cebine attı, sonra da kalabalığın içindeki sivil polis varlığını ortaya çıkarırsa Monroe'nun tüm çabalarının boşa gideceğini bildiğinden kendini kontrol etti.

Kendi kendine ona kadar sayarak, kız arkadaşı güvenli bir şekilde havalanana ve en yakındaki kameramana bir reality-TV özentisi gibi el sallayana kadar bekledi.

Danışman Janet Monroe'nun elinden tutup onu kenardan çekerken kalabalıktan bir tezahürat yükseldi. Üniformalı polis memurları etrafını sardı, sonra geriye görülecek hiçbir şey kalmadı.

Ava kendini cesetlerin arasına atarak kalabalığın arkasına doğru ilerledi. Gülen adam bugün yine istediğini elde edememişti ve kalabalığın krizin önlenmesinden duyduğu sevinci izlemek için etrafta dolanacağından şüpheliydi.

Arka sıradaki seyircilerin arasından fırlayan Ava çok geç kaldığını biliyordu. İnsanlar her yöne doğru sürükleniyordu. Her birinin gözaltına alınıp ayrıntıların alınmasını emretmek dışında yapabileceği çok az şey vardı ve o zaman katillerinin Monroe'ya gelip kollarına girme şansı da olmayacaktı.

"Sen buradaydın," diye fısıldadı Ava yer değiştiren kalabalığa.

Gülen adam uzaklaşırken, DCI Ava Turner'ın tırnaklarını avuçlarına geçirmiş halde durduğu yerden sadece on adım ötede, tek satırlık bir mesaj gönderdi.

"Uyarı için teşekkürler.

Yirmi Sekizinci Bölüm

15 Mart

Ava MIT'den uzak durmasının kendisi için daha iyi olacağına karar verdiğiinden beri Callanach kendi dairesinden çok spor salonunda vakit geçiriyordu. Koşmuş, yürümüş, spor yapmış, spor salonunda yemek yemiş, saunada ve havuzda vakit geçirmiş, sonra da akşam yemeği için Lance Proudfoot'a kaçma vakti gelene kadar barda takılmıştı. Ertesi gün de aynı şeyler tekrarlandı. Ancak kadınların dikkatini çekmeye başladığında spor salonundan vazgeçip eve çekilmek zorunda kalıyordu. Spor yaparken genellikle kimseyle konuşmamayı başarırdı. Göz teması kurmamayı, sohbete girmemeyi öğrenmişti. Sosyalleşmeye açılmış gibi görünmektense kaba görünmek daha iyiydi ve şu anda gündemindeki en son şey başka bir kadınla takılmaktı.

Anahtarı sorunsuzca kilide girdi ve kendini dairesine bıraktı. Hava çiçek ve tatlı kokuyordu. Komşusu Bunny, müşterileri bir yerlerine ağda yaptırmaya, sprey sıktırmaya ya da boyatmaya geldiklerinde düzenli olarak katlarını parfüm ve güzellik ürünlerinin kokularıyla dolduruyordu. Aldırmıyordu ama şu anda tek istediği tamamen yalnız olduğu hissiydi. Etrafında, gerçekten istediği kadın dışında, bir sürü kadın varmış gibi görünüyordu.

E-postalarına girdiğinde Ava'nın kendisiyle iletişime geçmesini hem korkuyla hem de özlemle beklediğini fark etti. Önce onunla temasa geçmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Çok zorlarsa, işleri yoluna koymak sadece daha uzun sürerdi. Hiçbir şey yoktu. Hiç e-posta yok. Wi-Fi bağlantısını kontrol etti, ardından makineyi yeniden başlatarak sonunda

e-posta sağlayıcısı sorun yaşamıyordu. Görünüşe göre, hiç kimse onunla iletişime geçmek istemiyordu.

Astrid'in asılsız suçlamasının ardından yargılanmak üzere işten uzaklaştırıldığı zamana şaşırtıcı derecede benziyordu. O zaman da Astrid'in tahrif ettiği kanıtlara rağmen masumdu ve kendinden asla şüphe etmemenin avantajını yaşamıştı. Bu kez daha ince bir buzun üzerinde yürüyordu. Bruce Jenson ya da Gilroy Western'in ölümünde aktif bir rol oynamamış olabilirdi ama polis soruşturmasıyla ilgili bilgileri saklamaktan suçluymuş ve Pax Graham'ın sorularını kesinlikle tam olarak yanıtlamamıştı. Bir nedeni vardı. Buna şüphe yok.

O zaman ile şimdi arasındaki bir diğer fark ise e-postalarının avukatlarından gelen talepler, basından gelen yaklaşımlar ve Interpol'den iş durumuyla ilgili resmi bildirimlerle dolu olmasıydı. Bu idari izin dönemi o kadar gayri resmiydi ki, kimseyle konuşmadan sessizce karakoldan uzaklaşmıştı ve o zamandan beri hiçbir şey duymamıştı. İnsan kaynakları standart mektubu yok. 'Karara itiraz etme hakkı' konuşmaları yok. Ekibin herhangi bir üyesinden nasıl olduğunu soran tek bir e-posta bile gelmedi. Kimse ona bir şey borçlu değildi ve bunu beklemek sadece kendine acımak ve kibirdi. Ama de. Başka kimse olmasa bile Max Tripp'in kendisiyle temasa geçmiş olabileceğini düşünmüştü.

Yatak odasından geçip banyoya girdi ve duşa girerek saatlerce egzersizin terini ve kimsenin yanında olmak istemeyeceği kadar kirli olduğu hissini yıkadı. Havayı parfüm kokusundan için vantilatörü açtı ve okumak için yatağına yerleşti; yastığında, o sabah her zamanki rutinini takip edemeyecek ve yatağını düzgün bir şekilde toplayamayacak kadar dalgın olduğu anlaşılan bir çukur vardı. Okumaya, beynini Ava'nın arduvazını banyo dolabında bulduğu tekrarlanan görüntüden uzaklaştırmaya çalıştı.

Başka şeyler de sel gibi geri geldi, yasaklanmamış, istenmeyen. Ava'nın deli bir adam tarafından rehin alınması. Astrid Borde, o kadar takıntılıydı ki onu İskoçya'ya kadar takip etmiş ve istemeden de olsa Ava'nın kaçırılmasının tek tanığı haline gelmişti. Ava'nın en yakın arkadaşı Natasha, Ava'nın nerede olduğuna dair hayati önem taşıyan kayıp bağlantıyı sağlamıştı.

tutuluyor. Bir saat önce gelmiş olsalardı hayatı kurtulabilecek olan genç bir kadın öldü. Hayatta kalmış olsalar bile hayatları sonsuza dek değişmiş olan diğer kurbanlar. Astrid'in geçmişinde kaybolması ve bir gelecek inşa etmesine izin vermesi. Ve tüm bunların ötesinde, hâlâ cevabını bilmediği bir soru: Ava'nın çocukluk dua levhasını neden hiç iade etmemişti?

Onu korumak istediğini hatırlıyordu. Hâlâ onu korumak istiyordu. Tantallon Kalesi'nin duvarlarından neredeyse düşmek üzereyken, dünyası zamanın sonsuz bir anında kendi üzerine çökmüştü. Ama ona sarılmıştı. Adam onun güvenini parmaklarının ucunda hissetmişti. Hem korkunç hem de olağanüstü bir şeyi paylaşmışlardı. Başka hiç kimsenin parçası olamayacağı bir şeyi.

Callanach başka bir şeye sahip olamama ihtimaline karşı arduvazdan vazgeçmediğini biliyordu. Bu bilinçli bir karar değildi ama ona gerçekten sahip olduğundan emin olmadan önce onu kaybetmek istememe duygusu artık mantıklıydı. Onu yakınında tutmaya çalışırken, onu sonsuza dek kaybetmişti. Bununla savaşmanın bir anlamı yoktu.

Sabah Fransa'ya bir bilet ayırtacaktı. Paris'i çok sevmişti. Belki de cesur davranıp Lyon'u yeniden ziyaret etmenin, mahkemeyi beklerken birdenbire düşman toprağı gibi görünen sokaklarda yürümenin zamanı gelmişti. Bir süreliğine eve dönmek Lance'in fikriydi ve Callanach ilk başta orada onun için hiçbir şey kalmadığını söyleyerek itiraz etmişti. Ama bu doğru değildi. Dinlendirilmesi gereken hayaletler vardı. sorması, onu terk ettikleri için affetmesi gereken eski dostları vardı. Olanları onların gözünden görmenin zamanı gelmişti.

Astrid Borde'un ona karşı sunduğı kanıtlar hem ikna edici hem de lanetleyiciydi. Kadında klasik bir şiddet tecavüzünün tüm yaraları vardı. Komşuları, Callanach'ın ona küfrettiğı ve kadının arka planda hıçkırığa ağladığı, ikisi arasındaki bir tartışmaya tanık . Onu cezbetmek için elinden gelen her şeyi yapan, sonra da onu reddettiğinde bedelini ödetmek için şeyi yapan bir kadın tarafından mükemmel bir şekilde tuzağı düşürülmüştü. Böyle saplantılı davranışlar bir anda ortaya çıkmazdı.

Belki de Interpol'de çalışırken kadınların ayaklarına kapanmasına fazla alışmış, bunu kanıksamıştı. Tatillerde ya da partilerde yanında güzel bir kadın olmadan asla olmazdı ve çoğu zaman onlar

başka birine geçtiğinde onu soğuk kalpli ve saygısız olarak nitelendirdi. Herkes onu uzun süreli ilişkilerde umursamaz yapan şeyin görünüşü olduğunu varsayıyordu, ama bu bundan çok daha basit bir şeydi. Callanach, ilgisini birkaç haftadan, en iyi ihtimalle birkaç aydan fazla çekebilecek biriyle hiç tanışmamıştı.

Fransa'ya dönmek Ava ile arasına biraz mesafe koyacak ve umarım biraz perspektif katacaktı. Birbirlerine karşı bir şeyler hissettiklerini bile kabul etmemekten, tüm ilişki aşamasını atlayarak yüzyılın ayrılığına geçmişlerdi. İleriye doğru nasıl ilerleyeceklerini düşünmek için biraz zamana kesinlikle ihtiyaç vardı.

Sonunda, Jenson ve Western'in katilinin aranmasının çözümü bir adım daha yaklaştığının farkında olmadan kitaba konsantre olmayı başardı.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

15 Mart

Maisy Gunnach, Pax Graham'a, kendisiyle röportaj yapılmasını hiç umursamadığını ve o akşam daha özel bir yerde sohbete devam etmekten mutluluk duyacağını belirten gözlerle bakıyordu.

Dedektif Lively kollarını kavuşturdu ve geniş karnının üzerine koydu. Kadınlar ona böyle bakmazdı, en azından Dedektif Müfettiş Overbeck'in yumuşak tarafını keşfedene kadar bakmazlardı. O ve karısı bir süre önce bu işi bırakmışlardı. Polislik, ilişkilerinin istikrarlı ve uzun süreli olmasını sevenler için ideal bir meslek değildi. Daisy Overbeck -ona nefret ettiği ismiyle hitap ettiğinden ya da edeceğinden değil- bir muammaydı. Hayatını kaçınarak geçirdiği türden bir kadındı. Otoriter, kibirli ve zorba, belki de onu tam olarak anlayan tek kadındı. Onun saçmalıklarına tahammül edemiyordu, açıkça konuşmakta zorlandığı inancının farkındaydı ve onu fiziksel olarak arzuluyor gibi .

Lively, Pax Graham'ın bu konuda asla endişelenmesine gerek kalmayacağını düşündü. Her ne kadar mide bulandırıcı olsa da, yeni dedektif müfettiş bunu büyük ölçüde kendi lehine çeviriyor gibiydi.

Graham nazikçe, 'Bunun özel bir konu olduğunu biliyorum Maisy,' dedi. 'Özel hayatınız hakkında konuşmanızın istenmesi zor olmalı - ve unutmayın, tutuklu değilsiniz - ama Gilroy Western'in yaşam tarzını anlamak için biraz yardıma ihtiyacımız var. İkinizin o gün için ne gibi planları vardı?

"Hiç sorun değil," diye gülümsedi Maisy, gözleri fal taşı gibi açılmış ve nefesi kesilmiş bir halde.

Elini uzattı ve Graham'ın ön koluna sanki onu yakacakmış gibi hızla dokundu. Lively yüksek sesle konuşmamak için kendini zor tuttu.

'Gilroy benim evime bir şeyler konuşmak için geliyordu. Birkaç aydır İskoçya'ya dönmemişti. Biz eski dostuz. Her döndüğünde beni ziyaret eder. Birkaç saat benim evimde kalır, bir şeyler içer, sohbet ederdik. Sonra bir anma törenine gitmesi ve bir avukatı görmesi gerekti. Akşam 9 gibi bana dönmeyi ve beni yemeğe çıkarmayı umuyordu.

"Bu gerçekten çok yardımcı oldu," dedi Graham içtenlikle. "Harika gidiyorsun. Maisy kıkırdadı.

'Başlamadan önce yaşını sormalıydım. Sadece kayıt için.'

Bunun üzerine Maisy'nin keyfi biraz kaçtı ama haberi vermek için komplocu bir tavırla öne doğru eğildi.

"Söylemeyeceğine söz verir misin?" diye sordu.

"Hayır, dudaklarımız mühürlü, değil mi Çavuş Lively?

'Tamam, insanlara otuz dört yaşında olduğumu söylüyorum ama aslında kırk iki yaşındayım. Nemlendirici ve vitamin hapları için Tanrı'ya şükürler olsun, yoksa bundan asla .

Ve göğüs ameliyatı, diye düşündü Lively. Maisy'nin göğüsleri genellikle yirmi yaşındakilerin oynadığı iç çamaşırı reklamlarında görülen türdendi.

"Ne zamandan beri Bay Western'in yakın arkadaşısınız? Graham zaten hastalıklı olan konuşmaya sahte iltifatlar eklemekten devam etti.

Lively bu küçük merhamet için minnettardı. "Aşağı yukarı on yıl.

"Bruce Jenson adında bir adamı tanıdığınızı ya da onunla tanıştığınızı sanmıyorum. Graham sordu.

İsmini biliyorum. Gilroy'un cenazesine katılması gereken zavallı ruh. hiç tanışmadım ama anladığım kadarıyla başına gelenlerden önce bile kötü bir durumdaymış.

"Korkarım öyleydi. Size kim söyledi?'

Gilroy bundan bahsetti. Bay Jenson'ın bunadığı için ölmesinin daha iyi olacağını söyledi. Bu şekilde gidilmez, mi?

Kendi ailen mi? Acıma son verilmesini tercih ederim. Hafifçe kızararak Graham'a baktı.

'Sorun değil,' diye onu rahatlattı. 'Eminim pek çok insan seninle aynı fikirde olacaktır. Bay Western'in arabasında bir eşya bulduk - bir çift elmas küpe, hediye paketi yapılmış ama etiketlenmemiş - onlar hakkında bir şey biliyor musunuz?

Maisy'nin yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. "Onlar benim içindi," dedi. 'Bana her zaman mücevher getirir ve elmaslar en sevdiklerimdir. Bu sefer bana ne getirdiğini merak ettim. Harika bir şey olacağına söz vermişti.

Anlıyorum. Peki geçmişte size ne tür hediyeler getirdi? Graham kayıtsızca sordu.

"Geçen sefer beni kıyafet alışverişine götürdü. Çoğunlukla iç çamaşırıydı - gerçek ipeği tercih ederim - ama aynı zamanda bazı ayakkabılar, bir el çantası ve birkaç elbise de vardı. Ona bu sefer daha parlak bir şeyler beklediğimi söyledim. Sanki mecburmuş gibi geldi.'

"Sana hiç para verdi mi?

Hafifçe öksürdü. 'Geçmişte kirama, araba taksitlerime ve bunun gibi şeylere yardım etti. Arkadaşların yaptığı gibi. Para yönetiminde hiç iyi değilim. Sadece ellerimden akıp gidiyor!

Maisy gevrek bir kahkaha attı ve Lively onun hâlâ bir fahişeden başka bir şeymiş gibi davranmaya çalıştığını fark etti. Yeterince makul, diye düşündü. Aynaya baktığında hâlâ bir dublörün vücuduna sahipmiş ve orta yaşın ters tarafında değilmiş gibi davranmaya çalışıyordu. Herkes kendine bir konuda yalan söylerdi.

"Bayan Gunnach, Bay Western ile yakın ilişkisi olan kişilerin ölmeden önceki gece nerede olduklarını tespit etmemiz gerekiyor. Sanırım ölümünden önce 6 saat boyunca ne yaptığınızı hatırlayamazsınız. sizi görmeden önceki gece. Bu kadar uzun bir süre için hesap vermenin zor olduğunu biliyorum ama..'

"Aslında değil," dedi Maisy sessizce. "Tam olarak nerede biliyorum.

"Bu kolaydı," diye araya girdi Lively. 'Bundan emin misiniz, çünkü bize söyleyeceğiniz her şeyi kontrol etmemiz gerekecek. Sadece adil bir uyarı vermek için.

Maisy ona, karısının son kez bavullarını toplamadan hemen önce attığı bakışın aynısını attı. O bakış, "Sen hiçbir şey değilsin" diyordu.

Bana.' Pax Graham'a verdiği cevaptaki tatlılık ve çekicilikten ilginç bir değişimdi bu.

"Size onun adını veremem," dedi, sesinin yüzeysel şekerinin altındaki asit belli oluyordu. "Arkadaşlarım onlarla geçirdiğim zaman hakkında bilgi vermemden hoşlanmıyor.

Pax Graham sandalyesinde arkasına yaslandı ve Lively'ye başıyla ufak bir selam verdi. Bundan sonrasını o halledebilirdi. Bu kadar laf kalabalığı yeter.

'Herhangi bir arkadaşım ihtiyacım olduğuunda bana yardım etmekten mutluluk duyacaktır, bu nedenle sorunun ne olduğuundan emin değilim. Öte yandan, ilişkinizin doğası gereği adının sizinkiyle birlikte anılmasından hoşlanmayacak müşterilerden bahsediyorsak, çekingenliği anlayabilirim. Kiminle birlikteydiniz?'

'Gerçekten, bunu yapmayacağım. Sorulara cevap verme zorunluluğuum olmadığını söylemiştiniz. Bu şartlar altında, yas tutarken, daha duyarlı olabileceğini düşünüyorum,' dedi ve bariz sinirliliğini hafifletmek için biraz hüzünlendi.

"Korkarım isme ihtiyacımız var," diye onayladı Graham. "Bu sayede daha resmi bir görüşme yapmak zorunda kalmayız.

"Ya da ne? Maisy sordu. 'Çok fazla arkadaşım var ve bazıları bana soru sormanızdan hiç hoşlanmayacaktır. Belki de birkaç telefon görüşmesi yapmalıyım.

"Belki de yapmalısın," dedi Graham. 'Ancak o zaman bağlamı açıklamak zorunda kalırsınız ve Gilroy Western'i öldüren kişinin bir kadın olduğunu açıklamak adil olur. Ayrıca son bir saat içinde bir personelin Bruce Jenson'ın öldürüldüğü sırada bakım evindeki odasından bir kadının kaçtığını gördüğünü doğruladık.

Maisy Graham'dan Lively'ye ve tekrar Graham'a baktı.

Ben değildim. Bilmeniz gerekiyorsa, gecenin yarısında bađlıyđım. Ertesi gün bunu kanıtlamak için bileklerimde morluklar vardı. Bundan nefret ediyorum. Diğer arkadaşlarımı hemen soğutuyor.'

Lively, 'Yani sizi soruşturmanın dışında tutmak için DNA örneği vermenizin bir sakıncası yok,' dedi. 'Ama hala birlikte olduğuunuz adamın ismine ihtiyacımız var. Kavga etmeden bilgi almamız koşuluyla ketum davranacağız. Elbette, ihtiyacımız olanı bize sağlamazsanız, aldığınız tüm hediyelerin sizin için rapor edilebilir olduğuunu hatırlayabiliriz.

Vergi beyannameleri. Bir işte çalışmadığınızı ve sosyal yardım talep etmediğinizi tahmin ediyorum, bu nedenle vergi memurunun kiranızı ödemek için kullandığınız gelirle birkaç sorusu olabilir. Çok uzun yıllar öncesine gidebilirler. Bu talihsizlik olur...'

"Orospu çocuğu," diye tısladı Maisy ona, kırk iki yaşındaymış gibi görünüyordu.

"İsim," dedi Lively. "Dennis Mulanney.

"Politikacı Dennis Mulanney mi? Graham niteledi.

"Kesinlikle," diye cevap verdi Maisy kendini beğenmiş bir şekilde. "Holyrood yakınlarındaki dairesindeydik. Akşam yemeği yedik, bir film izledik - onun zevkleri oldukça aşırı kadın kadına aksiyona dayanıyor - sonra kelepçeleri çıkardı. Bazı yaratıcı rol oyunlarına düşkündür. Ondan teyit istemekte iyi şanslar.'

'İşbirliği yapacaktır,' dedi Lively tembelce. 'Çoğu insan, zor sorulara hızlı bir şekilde ve kamuoyu önünde olmadan ya da evde eşleri varken cevap verme seçeneğine sahip olduklarında bunu yapar. Diğer seçenek ise birinin ayrıntıları basına sızdırmasıdır.

"Sen gerçekten bir pisliksin, değil mi?" dedi ayağa kalkarak. "Burada işim bitti.

Graham ona, 'Önce DNA örneğine ihtiyacımız olacak,' diye hatırlattı.

"O elmas küpelere ihtiyacım olacak," diye cevap verdi. 'Onlar benimdi - bunu zaten anlamıştınız - ve eğer hala cüzdanındaysa, onlara ait makbuz.

'Bunların hepsi delil niteliğinde. Soruşturma sonuçlanana kadar, hatta duruşma için gerekliyse daha da uzun süre serbest ,' diye açıkladı Graham.

"Onlar bana ait," diye hırladı, masanın üzerine eğilerek. 'Ödeme almak için neler çektiğim hakkında bir fikrin var mı?

Graham gülümseyerek, 'Sanırım bir fikir,' dedi. 'Ama o küpeler Bay Western'in vasiyetinde adı geçen kişiye ait. Öldüğü sırada size teslim edilmemişlerdi, yani yasal olarak onlara sahip değildiniz. Bayan Western onların gerçek sahibi ve sanırım onları iade edip parayı geri isteyecektir.

"Sizi piçler," diye yanıtladı Maisy. 'Gilroy Western karısından nefret ederdi. Onlara sahip olmaya hakkı yok.

'O halde vasiyetini değiştirmek Bay Western'in sorumluluğundaydı. Bu konuda yapabileceğimiz bir şey yok,' dedi Graham soğukkanlılıkla ve Lively'nin gözünde birkaç basamak yükseldi.

'Evet, Gilroy Western'i kim öldürdüyse ona iyi şanslar. Sapkın küçük bir pislikti, işte böyle. Onun işini kim bitirdiyse muhtemelen dünyaya bir iyilik yapmıştır.

Maisy Gunnach dışarı çıktı, onu görüşme odasının kapısında duran ve yanaklarından örnek almaya hazır olan üniformalı memur takip etti.

Graham, Maisy'nin duymadığından emin olunca Lively'ye, "Sanırım yüksek bakım deyimi buradan geliyor," dedi. "Bakım evindeki tanık ne dedi? Buraya gelmeden önce ifadeyi okuma fırsatım olmadı.

"Erkek bir hademeydi. Görev başındayken dışarıda, bahçedeki birkaç ağacın altında sigara içiyordu. Bahçede sigara yasak ve vardiya sırasında sigara içmek işten atılmayı gerektiren bir suç. Bizden bilgi saklamaktansa kovulmanın daha iyi karar vermesi biraz zaman aldı, çok detaylı bir bilgi değil. Bruce Jenson'ın avlu kapısından bir kadın figürü çıktı ve bahçeden yola doğru koştu. Çok karanlık olduğu için saç ya da göz rengi bilinmiyor. Dar bir pantolon ve kalın olmayan bir palto dışında kıyafet tarifi yok. "Uzun boylu, ince yapılı, vücudu cinsiyetini veriyordu.

Graham iç çekti. "Western'in arabasında bulunan kadın DNA'sına uyuyor. Bu gece Dennis Mulanney'e ulaşıp mazeretini teyit edebilir misin?

"Memnuniyetle," dedi Lively sert bir şekilde. "Bir sonraki adımınız nedir?

Graham, 'DCI güncelleniyor,' dedi. 'Yarın Gilroy Western'in kızıyla konuşmak istiyorum. Öldüğünde karısının İspanya'da olduğunu tespit ettiğimizi biliyorum ama bu kızının İspanya'da olduğu anlamına gelmiyor. Lively, 'Bana öyle geliyor ki bu anlaşmanın iyi tarafını sen alıyorsun,' dedi. "Kanlı rütbenin ayrıcalıkları.

Otuzuncu Bölüm

16 Mart

Lance Proudfoot, Janet Monroe'nun dramatik intiharsızlık olayının yaşandığı yere diğer basın akbabalarından daha geç gelmişti -kolektifte nasıl görüldükleri konusunda hiçbir yanılsaması yoktu- internetteki haber telefonuna birden fazla uyarı gönderdikten sonra. Aslında gitmek istememişti. Bir cesedin bu kadar yüksekten düştüğünü görme ihtimali tüyler ürperticiydi ama bu bir haberdi ve o da bunu yapıyordu.

Olayın en etkileyici yönü ise kaçınılmaz olarak söz konusu kadının çatı nasıl ulaştığı olacaktı. Hiçbir turistin, en azından isteyerek, ziyaret etmeyeceği, yoksulluğun norm olduğu ve uyuşturucu bulmanın doktordan randevu almaktan daha kolay olduğu bir bölgede, Edinburgh'un en yüksek binalarından birinin çatısı uzun zamandan beri dikkatle korunuyordu.

Kalan basın grubuyla arasına mesafe koymaya özen gösteren Lance, binanın tabanından biraz daha uzakta, park halindeki iki sıra arabanın arasında pozisyon alarak olay yerini uzaktan değerlendirdi. Böylesine üzücü koşullar altında fotoğraf çekme düşüncesinden ne kadar nefret etse de, içindeki profesyonel duygu kaçınılmaz olarak galip geldi. Kule bloğunun tepesindeki küçük insanlara odaklandı, yüksek güçlü objektifi, pencerelerden kalabalığa bakan yüzlerin yanından hızla indiğini görmemeyi çok umduğu sıkıntılı bir kadının görüntüsünü sunuyordu.

Bu kadarı yeterliydi. Fotoğraf makinesini kaldırdı ve cep telefonunu çıkardı. sessizce konuşarak telefonunun dikte uygulamasına

Olay yerini tarif etti: Kalabalığın sürü zihniyeti, üzerlerinde gerçekleşen insanlık trajedisine olduğu kadar birbirlerine de tepki veriyorlardı. Acil servis ekiplerinin etrafı çevreleyip en kötüsüne hazırlanırken, aslında kötü bir şey olmayacağını varsayan etkileyici bir havayı koruyan görünürdeki sakinliği. Ve yukarıda korkunç bir şekilde acı çeken zavallı kadının ara sıra yükselen tüyler ürpertici feryatları.

Sonra bir adam kalabalığın arasından gülerek ilerledi. Lance adamın yüzünü görememişti ama vücut dilinde kibir ve gençlik vardı. Yirmili yaşlarında, kendisinin de bir gün öleceğinin farkında olmadan kasıla kasıla yürüyordu. Ve ondan önce -eğer şanslıysa- vücudunun istikrarlı düşüşü, zayıflayan mesanesi, tıkırdayan dizleri ve sanki hayali bir çizgi film arabası sürüyormuş gibi kollarınızı önünüze doğru uzatarak sadece küçük yazılara odaklanan gözleriyle yaşayacaktı.

Lance, kaçınılmaz olarak sağır kulaklara düşecek olan genel ahlakla ilgili bazı tavsiyeleri onunla paylaşmak için arkasını döndüğünde gülen erkek kapüşonunu yukarı çekti, ancak bazen hayatta doğru şeyi yapma girişimi gerçekçi başarı beklentilerinden daha değerliydi. Gülen Çocuk 1.80'in biraz üzerindeydi ama zayıftı ve giysileri şu anda sosyal medya takıntılı her genç tarafından giyilen bir markaydı. Elinde cep telefonu, o yürüdükçe ekrandaki resim değişiyordu ve Lance adamın kamerasının açık olduğunu fark etti.

Demek oyun buydu. Olası bir intihara hazır olun. Tüm aksiyonu yakalamak için hazır olduğunuzdan emin olun. Sonra da muhtemelen hiçbir sorumlu polisin olmadığı bir sitede yayınla ve hitlerin artmasını bekle. Diğer internet yıldızları da benzer şüpheli koşullar altında takipçi kazanmaya çalışmış ve bu yüzden başları belaya girmişti, ancak bu şöhretleri onlar için baş döndürücü boyutlara ulaşmadan önce olmamıştı. Tüm bu hayranlık düşüncesinin sizi nasıl karanlık tarafa anlamak çok zor değil. Sorun doğal adaletti. Bir noktada büyümeniz gerekiyordu ve günlerinizin geri kalanını bir intiharı canlı yayınladığınızı bilerek geçirme fikri her geçen yıl daha da acı verici hale geliyordu.

Erkek ortadan kaybolduğunda ve Lance de canına tak karar verdiğinde -bazı hikâyeleri haberleştirmek için çok yüksek bedeller ödersiniz- bir kadın bedenler denizinden sıyrılarak müstakbel internet yıldızının peşinden bakmaya başladı. Lance'in dikkatini çeken ilk şey kadının vücut diliydi; sarmal bir yay gibi, tüm gerginliği ve enerjisiyle. Sonra yüzünü gördü. Ava Turner, ortama uyum sağlayacak şekilde giyinmiş, polis memurundan eser kalmamış bir halde peşindeydi. Açıkça değil ama. Tanınmak istemiyordu.

Lance telefonunu cebine attı ve asıl hikâyenin arkasından kayıp gitmekte olduğuna dair içgüdüsünü takip etti. Ona seslenmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Eğer bir dedektif başmüfettiş olay yerinde bizzat çalışıyorsa, durum ciddiymi demektir. Onunla şimdi temasa geçmek kaçınılmaz olarak kimliğini açığa çıkaracaktı ve iş stresi hakkında bildiklerini göz önüne alırsak - özel hayatından bahsetmiyorum bile - bu kötü sonuçlanabilirdi.

Ava'yı uzaktan takip ederken Callanach'ın nerede olduğunu merak ediyordu. İki gece önce birlikte yemek yemişlerdi ve Luc her zamankinden daha fazla açılmıştı. Kalabalıkta önündeki kadınla geçirdiği felaket ve onu sevdiği kadına mal olabilecek bir hata yapmaya iten travmatik olayları anlatmıştı.

Lance her iki tarafı da görebiliyordu ve özel olarak bilinçaltı düzeyinde bir şeyler olabileceğini düşünüyordu. Kendisi de o yollardan geçmişti. Ne zaman hayatta gerçekten istediği bir şeyin eşiğinde dursa, bunun asla gerçekleşmeyeceğine dair bir kesinlik hissine kapılırdı. Hayal kırıklıklarının sonunu getirmeyen bir tür ön-emptif yıkım.

Callanach, aldığı onca hasara rağmen, birkaç yıl önce tüm zamanların en düşük seviyesine inmiş ve sonsuza dek mutlu olmaya hazır hale gelmişti. Ava Turner daha çok bir muammaydı. Callanach'ın ondan aldığı dua levhasını bulmak, olayların büyük planında ve bir soğuma döneminden sonra affedilebilecek bir günahı, ama sadece zaten işlerin ters gitmesini beklemiyorsanız. Ya da mutluluğu hak etmediğinizi düşünmeseydiniz. Ya da belki de başlangıçta kendini mutluluktan mahrum etmek, bir süreliğine sahip olup daha sonra onu kaybetmekten daha kolaydı. Bu keşif Lance'in

Callanach'ın felaket öyküsünden bir şeyler çıkarmıştı. Kendisine zarar verebilecek her şeyi reddederek kendini koruyan bir kadın. O ne ilk ne de son olacaktı.

Ava Turner kalabalığın kenarında durmuş, uzaklaşmakta olan çeşitli insanları inceliyordu. Yardım edip edemeyeceğini görmek için ona nazikçe yaklaşmayı düşündü, sonra vazgeçti. Ava ne yaptığını biliyordu ve destek olmadan orada olmazdı. Onu yalnız bıraktı ve binanın ana çıkışı gören, çatının sadece kısmen görülebildiği ve dolayısıyla kalabalığın olmadığı arabasına döndü.

Arabasında otururken, sokakta, hayatı düşünmek için zaman ayırdı. Hayatın neredeyse tamamen acıdan ibaretmiş gibi görüldüğü anlar olduğunu inkâr etse yalan söylemiş olurdu. Oğlu beyin sarsıntısı geçirdiğinde, uyandığında nasıl bir durumda olacağından endişe edecek kadar uzun süre baygın kalmıştı. Karısı onu terk ettiğinde. Tanıdığı en az şikayetçi, en neşeli kadın annesinin, hiçbir amacı olmayan, ondan hiçbir şey elde edemeyen ama sırf elde edebildiği için onu alan bir kanser yüzünden yavaş yavaş ölmesini izlemek zorunda kalmıştı. Ama intihara hiç yaklaşmamıştı. Bunu düşünmek bile onu çaresiz bırakıyordu. Orada olmadığınız sürece, bu düşünülemezdi.

Callanach'a Fenella Hawksmith'in kızını bulması için yardım edene kadar sorunun boyutunu hiç düşünmemişti. Zavallı kadının geçmişinde de intihar girişimleri vardı. Bir de sadece bir ay önce Queensferry Geçidi'nden atlamaya çalışan genç vardı.

Lance'in başı ağrımaya başladı. Biraz temiz hava almak için arabanın camını açtı. Luc, Fenella Hawksmith'in cesedinin yaklaşık üç haftadır dairesinde söylemişti. Sonra Stephen Berry Tantallon Kalesi'nde ölmüştü. Çok geçmeden de zavallı Japon delikanlı öldürülmüştü. Karısı, erkek arkadaşına sevgiyle bir protein türünün adını veren o işe yaramaz herif, onun da intihara meyilli olduğuna dair bir şeyler söylememiş miydi? Osaki Shozo, işte buydu. Yaşlı gri madde hâlâ işlevini sürdürüyordu.

Çizgili bir gömlek ve resmi görünümlü bir kordon eklenerek daha şık hale getirilmiş kot pantolon giyen bir adam binadan çıktı,

Sağlık görevlileri, polis memurları ve tozluk ve yırtık pırtık bir palto giymiş siyah saçlı bir kadın eşlik ediyordu. Sonuncusu kesinlikle bitkin görünüyordu. Hiç şüphesiz, acısı herkesin gözü önünde yaşanan ve neyse ki yaralanmamış olan kişiyi görüyordu. Daha profesyonel giyimli erkek, potansiyel atlayıcıya kısa bir süre sarıldıktan sonra sağlık görevlileri onu yavaşça bekleyen bir ambulansın arkasına götürdü.

Berry, Hawksmith, Shozo, diye düşündü. Hepsinin geçmişinde intihara teşebbüs olmasa da intihar düşünceleri vardı. Hepsi şimdi ölü. Şimdi Ava Turner bir başka olası intiharda kalabalığın arasında dolaşüyor, gerçek olayları değil, izleyenlerin kendilerini izliyordu. Birinin kendini göstermesini mi bekliyordu? Lance olmak istiyordu. Eve gitmek, haber blogu için mutlu sonla biten hikâyesini yazmak istiyordu. Ama öyle olmadığını biliyordu. Tesadüfler, farklı bir kıtada tatil yaparken ıssız bir plajda ortaokuldan en iyi arkadaşınıza rastladığınızda gerçekleşir. Ancak tesadüfler ve cesetlerin birbiriyle bir ilgisi olduğu nadiren görülürdü.

Motorunu çalıştırdı ve ambulansı saygılı bir mesafeden takip ederek fark edilmediğinden emin oldu. Polisin de aynı şeyi yapacağına şüphe yoktu. Kendisini şüpheli durumuna düşürmemek için dikkatli olmalıydı ama polisin kalabalığın içinde bir seri katil yakalayabileceğini düşündüğü çok açıktı. İstese de bu hikâyeden kaçamazdı.

Teyit için Callanach'ı arama fikrini aklından geçirirse de buna karşı çıkmaya karar verdi. Arkadaşının aktif görevden ayrılması gerekiyordu ve Callanach'ın ihtiyacı olan son şey, kendisi aksiyonun bir parçası olamadığında birilerinin onun içeriden edindiği bilgilerden faydalanmasıydı. Sorun değildi. Lance bekleyebilir ve izleyebilirdi. Bir ömür boyu gazetecilik yapmak onu sabırlı yapmıştı.

Ambulans Lance'in beklediği gibi en yakın hastaneye gitmedi, bunun yerine dolambaçlı bir yoldan geçerek Kimmerghame Drive'da kapılarını açtı. Janet Vargas - Lance'in kimlik bilgilerini vermeyi uygun bulmamasına rağmen bu isim internette ortaya çıkmıştı - iki sağlık görevlisi tarafından içeriye götürüldü.

Lance, evde ona bakacak birinin olduğundan emin olmalılar, diye düşündü. Psikolojik değerlendirme yok. Reçete yok. Elbette Janet'ın ihtiyacı olan tüm ilaçların evinde onu bekliyor olması mümkündü ama bu da şu soruyu akla getiriyordu: Neden almamıştı ya da neden işe yaramamıştı? Lance'in zihnine çoktan ekilmiş olan hikâyenin tohumu filizlendi ve bir ışık kaynağına ulaşmak için elinden geleni yaptı. Bunun için çok erken.

Yeterince göze bir park yeri belirledi, arabasındaki içecek ve cips zulasını kontrol etti - az yağlı diyetin canı cehenneme - ve Janet Vargas'ın binasını izlemek için yerleşti, çünkü içgüdüğü ona bunu yapmasını söylüyordu. Bir saat kadar sonra içeri girecek, yere düşmüş olabilecek önemsiz posta parçalarından birini alacak ve en üst kattaki bir kapının altına yapıştıracaktı. Arazinin yapısını öğrenirken içeride olmak için kendine bir neden vermiş olacaktı.

Polis izliorsa ve ondan şüphelenirlerse, kim olduğunu açıklığa kavuşturmak için Callanach'ın adını kullanacaktı. En azından büyük resmin bir teyidi olacaktı: Şehirde intihara teşebbüs edenlerin, onları yem olarak gören acımasız bir katilin avı olduğu. Ve kısa süre önce kendi canına kıymaktan kurtulan Janet Vargas, Hawksmith ve Shozo'nun maruz kaldığı dehşete kıyasla, yakında bunu yapmış olmayı dileyebilirdi.

Lance bir saat bekledi, eve gitmeyi düşündü ama gitmedi. Bazı alışkanlıklardan vazgeçmek mümkün değildi. Neyi ya da kimi aradığına dair hiçbir fikri yoktu ama gazeteci -ve belki de, kabul ediyordu, içindeki egoist- onu gördüğünde anlayacağına dair ona güvence vermişti.

Bölüm Otuz Bir

17 Mart

Brifing odası her iki soruşturma ekibinin üyeleriyle ağzına kadar doluydu. İlk olarak Pax Graham konuşmak için ayağa kalktı.

"Hâlâ elimizde bir şüpheli yok," diye söze başladı. 'Gilroy Western'in uzun süredir birlikte olduğu eskortunun tüm bu süre boyunca başka yerde olduğuna dair bir mazereti var ve biraz baskı uygulandıktan sonra, birlikte olduğu beyefendi olayların kendi versiyonunu doğruladı. Şunu söylemek yeterli, eğer yalan söylüyor olsaydı, onun için siyasi kariyerini tehlikeye atmasına imkan yoktu. Aynı şekilde Western'in kızı ve karısı da, Western'in ölmesini istemek için potansiyel nedenlere sahip olsalar da, her ikisi de o sırada İspanya'daydı. Geriye soruşturmamızda henüz yer almayan biri kalıyor ya da Jenson ve Western'e suikast emri vermiş olma ihtimali.

"Western'in arabasının motorunda bulunan DNA polisin ulusal veri tabanında yer almıyor, ancak aynı DNA Bruce Jenson'ı öldürmek için kullanılan yastıkta da tespit edildi. Yine de elimizde, kendisi sigara içerken bir kadın figürünün bahçeden koşarak geçtiğini söyleyen personel sayesinde, bakım evinin karşısındaki sanayi binasının güvenlik kamerasından alınan görüntüler var.

Birisi ışıkları söndürürken arkasını döndü ve bir dizüstü bilgisayarda birkaç tuşa bastı. Büyük bir ekran titreyerek yarı canlı hale geldi ve ara sıra araba farlarının yanıp söndüğü karanlık bulanıklıklardan başka pek bir şey göstermedi. Bakım evinin çatısı üst kısımda görülebiliyordu ancak ön taraftaki ağaçlar ve bitki örtüsü tarafından kapatılmıştı. Büyük

Kapılar, duvarın her iki yanında birkaç metre boyunca uzanan bölümlere sabitlenmiş, yeterince etkileyici bir güvenlik önlemi gibi görünüyordu.

Graham, seyirciler odak noktalarını bulduktan sonra görüntüyü birkaç dakika ileri aldı. Ekranın sağ alt köşesinde bir hareket oldu, yapraklar ve dallar grinin kötü tanımlanmış tonlarında yer değiştirdi, ardından çalının olduğu yerde bir karanlık yama belirdi. Bir figür kaldırırma doğru adım attı: ince, zarif, sadece titrek bir silüet görünse bile açık bir şekilde kadındı. Saçları ya kısaydı ya da arkadan bağlanmıştı ve boynunun çizgisi netti. Aşağı doğru eğildi.

Figür tekrar doğrulurken Graham, "Çitin üzerindeki döküntüleri fırçaladığını düşünüyoruz," dedi. 'Ve burada, iki eliyle bir şey yapıyor ve sonra ceketine uzanıyor. Şüpheli görünmemek için eldivenlerini çıkarıp ceketinin ceplerine koyuyor gibi görünüyor. O gece pek sıcak sayılmazdı ama eldiven havası da değildi. Caddeden aşağı iniyor ve biz onu gözden kaybediyoruz. Bundan sonra yakındaki yollarda başka bir kamera görüntüsüne rastlayamadık, bu nedenle bir noktada bir araca bindiğini ya da bir taksi çağırdığını varsayıyoruz.

Ava sanki kadın yeniden ortaya çıkacakmış gibi ekrana baktı. Karanlığa ve görüntüdeki korkunç pikselleşmeye rağmen, kadında onu etkileyen bir şey vardı. Bir aşinalık, hareket etme şekliyle ilgili bir şey. Yolda yürümeye başlamadan önce başını yana eğip saçlarını düzeltmesi. Gözlerini kapadı ve bilinçaltının çoktan kayıp gitmekte olan ipuçlarını yakalamaya çalıştı.

"Eldiven taktıysa, DNA'sı yastığa nasıl bulaştı?" diye sordu birisi.

Graham, "Kadının tükürüğünden, muhtemelen yastığı adamın yüzüne bastırırken harcadığı efordan ya da olay sırasında onunla konuşurken uçuşan tükürükten kaynaklandığını düşünüyoruz," diye cevap verdi. 'Bruce Jenson'ın sergilediği tüm eşyalardan tam DNA sonuçları ancak bu sabah geldi. Birkaç gün içinde genel hatlarıyla onun hakkında biraz daha fazla şey söyleyebilmemiz mümkün.

Ava'ya başıyla işaret ederek sözü bıraktı.

"DS Tripp, Berry davasında bazı ilerlemeler kaydetti. Bahsettiğimiz Queensferry Köprüsü'ndeki erkek, başka bir izleyicinin cep telefonuyla kaydedilmiş. Yüzünü net olarak göremiyoruz. Kışlık kıyafetler giyiyordu, kapüşonu kapalıydı, atkısı vardı ama kafasının dış hatlarını görebiliyoruz.

Bu görüntülerde göreceksiniz" - Graham'ın dizüstü bilgisayardaki eski yerini aldı ve bir dosya seçti - "arkadan görünüşte bir adam var. Stephen

Berry'ye atlaması için bağırarak cesaret veriyor - bir noktada cep telefonunu havaya kaldırdığını görüyoruz - ve sonra başlıyor için

Gül. Her ne kadar Biz sadece var ve
arka bak, Başının hareketleri ile bağırarak
konuşması ve gülmesi, adamın bu olduğundan yeterince emin olmamızı
sağlıyor. Dosyayı kapattı ve başka bir dosya açtı. Kamera kalabalığın
üzerinde gezinirken bir ses parçası çalmaya başladı. ", yap şunu!" sözleri
arka plandaki gürültünün üzerinde net bir şekilde duyulabiliyordu, sonra
bir ara verildi,

sonra kahkahalar.

'Bir konuşma tanıma uzmanına bir gecede ikisini karşılaştırttık. Aynı adam olduğunu doğruladı. Henüz bir suç mahalline yerleştiremiyoruz ama kimliğini tespit etmek için elimizden gelen tüm çabayı gösteriyoruz. Tripp, ekibinin dün Janet Monroe'nun hangi görüntülerinin yayınlandığını görmek için medya kuruluşlarını takip etmesini istiyorum.

'Gülen adamın film çektiğini biliyoruz, bakalım bu sayede izini sürebilecek miyiz? Konuşma şekli elimizde olduğuna göre masum tarafları kolayca eleyebileceğiz. Yirmili yaşlarda, yaklaşık 1.80 boylarında olduğunu tahmin ediyoruz. Dün onu kalabalığın içinde gördüm ama takip edemedim.

'Buralı olduğunu ve olası intiharlarla ilgilendiğini varsayalım. Devam etmekte olan iki olayda görünmesi tesadüf olamaz, bu yüzden ya medyayı izliyor ya da olası bir intihar ihbarı yapıldığında onu bilgilendiren bir bağlantısı - muhtemelen acil servisler - var. Bulun onu. Tüm gelişmeleri derhal bana bildirin.

'Bu arada, görüntüleri Stephen Berry'ye köprüde yardımcı olan danışman Rune Maclure'a göstereceğim. Gün sonuna kadar sonuç almak istiyorum. Eğer bu işi sessizce halledemezsek, televizyon kanallarından görüntüleri yayınlamalarını isteyerek birilerinin isim verip vermeyeceğini görmek zorunda , ama bu son çare. Eğer bunu yaparsak, aday olacağı kesin.

Ava dizüstü bilgisayarın kapağını kapatıp aldı ve kapıya yöneldi. Pax Graham onu giderken yakaladı.

"Biraz miyiz, şef?

'Bekleyebilir mi? Maclure ofisimde bekliyor ve gitmesi gereken randevuları olduğunu biliyorum. Yürümeye başladı.

Graham onun yanına geldi. 'Uzun sürmeyecek,' dedi.

Ava onun tekrar içki teklif etmeyeceğini umuyordu. Bir önceki akşam onu dava hakkında bilgilendirmek için aramış, bir barda yüz yüze sohbet etmek için buluşmaya davet etmiş ve yemek yiyip yemediğini sormuştu. Yorgun olduğunu iddia etmişti, yalan olmasa da onu görmek istememesinin nedeni bu değildi. Pax Graham bekâr, çekici ve fazlasıyla dikkatliydi, ki buna hayatında kızamığa ihtiyacı olduğu kadar ihtiyacı vardı.

'İki dakikanız var,' dedi.

"Pekâlâ. Devam etmeden önce birkaç adım atarak durakladı. "Bruce Jenson'ı öldürmek için kullanılan yastığın adli tıp sonuçları geldiğinde, orada sadece Gilroy Western'in katilinin DNA'sını bulmadık. Beklenmedik bir şekilde, birkaç farklı kaynak bulduk. Bunlardan biri de DI Callanach'tı.

Ava kendine nefes almayı hatırlatarak yürümeye devam etti.

"Callanach olay yerinde olduğunu ve hem Bay Jenson'la hem de yastıkla fiziksel temasta bulunduğunu itiraf etti. DNA'sının ortaya çıkmasına şaşırmadım. İdari izinli olmasının nedenlerinden biri de bu - soruşturmanın lekelenmemesi için.

"Katılıyorum ama DNA deri hücrelerinden ya da terden gelmiyordu, ben de bunu bekliyordum.

Ava yürümeyi bıraktı.

"Minderin üzerinde kan vardı, çıplak gözle neredeyse görünmüyordu, damlacık çok küçüktü.

"Bize bir vazo kırdığını söyledi. Bunu nöbetçi hemşireye bildirdi. O zaman derisini kesmiş olabilir.'

"Öyle, ama Callanach Jenson'ın çenesini silmek için havlu ararken vazoyu devirdiğini söyledi. Kronolojisine göre ancak daha sonra kırık vazoyu temizlemek için geri dönmüş. Bundan sonra Jenson'a tekrar gittiğine dair bir şey söylemedi.

Ava gülümsedi ve başını salladı. "Kesinlikle haklısın," dedi. 'Açıklığa kavuşturulması gerekiyor. Önce bana haber verdiğiniz için teşekkürler. Di Callanach gelsin ve bununla ilgilensin.

Graham, 'Şu anda gerek yok,' dedi. 'Sanki o bir şüpheli gibi değil. Sadece dosya yargılanmak üzere savcıya verildiğinde ortaya çıkma ihtimaline karşı size önceden haber vermek istedim ve bu da biz sorumluyu yakalayana kadar gerçekleşmeyecek. Sizi yalnız bırakayım.'

"Tabii, teşekkürler," dedi Ava sessizce.

Callanach'a iki cinayetle bağlantılı olarak aradıkları kişinin bir kadın olduğunu hâlâ bildirmemişti. İşler çok yoğundu ve öyle olmasaydı bile, soruşturma hakkında bilgi vermek bir başka protokol ihlaliydi. Zor durumda kalırsa, kanının Jenson'ın minderinde bulunmasına bir açıklama getirmek zorunda kalacaktı. Bu Callanach'ın sorunuymdu, onun değil. Onun uğraşması gereken yeterince şey vardı.

Ava içeri girdiğinde Rune Maclure ofisinde bekliyor, Müfettiş Overbeck'le sohbet ediyordu. Overbeck bir fincan kahveyi yavaşça karıştırıyor, Ava'yı toplantıya DS Lively'yi getirmedigine memnun edecek bir tavırla gözlerini ondan ayırmıyordu. Çavuş, açıklanamaz bir şekilde ilgi duyduğu kadının Maclure gibi çekici bir adamla flört ettiğini görmeden de kendini yeterince güvensiz hissediyordu. Öte yandan Overbeck, kahvenin gerçekten birbirine uyan ve bir polis karakolunda mucize sayılabilecek yontulmamış fincanlarla getirilmesini istemişti. Ava her zamanki hakaretlere karşı kendini hazırladı.

"Ava, biz de seni bekliyorduk," diye mırıldandı Overbeck.

Demek hepsi ilk isimler ve gülümsemelerdi. Ava, Overbeck kendini fazlasıyla abartmış olmalı, diye düşündü.

"Bay Maclure, sizi beklettiğim için özür dilerim. Dedektif Başkomiser, size daha sonra bilgi verebilirim. Sadece bir sergiyi görmemiz gerekiyor. Uzun sürmez. Hemen ardından ofisinize gelebilirim.'

"Hiç de değil," dedi Overbeck. 'Uygulamalı bir yaklaşımı tercih ettiğimi biliyorsun. Neden kalıp bunu seninle birlikte çalışmıyorum? Yardımcı olabilirim.

Ava sesli bir şekilde iç çekmemeye çalıştı. Overbeck, kolayca bir saldırı silahı olarak sınıflandırılabilircek cerise tırnaklarıyla 'uygulamalı' ifadesinin ne kadar gülünç olduğunu göremiyorsa, o zaman gerçekten farklı bir gezegenden polis komutası yürütüyordu.

"Çok memnun olurum hanımefendi," dedi. "Dizüstü bilgisayar kurmama izin verin.

"Peki, ne kadar zamandır Edinburgh'da yaşıyorsun, Rune? Overbeck devam etti.

"Tüm yetişkin hayatım boyunca," dedi Maclure. 'Sanırım bu insanın kanına işliyor. Dünyayı dolaşabilirsiniz, ama İskoçya'dan geliyorsanız, o sizi er ya da geç geri çağırır.

Daha fazla katılamazdım. Diplomanı nereden aldın?'

"St Andrews," diye gülümsedi Maclure, Overbeck kahvesinden bir yudum alırken Ava'nın göz devirmesini yakaladı.

Overbeck bir psikoterapistle karşı karşıya olduğunu unutuyordu. Sadece vücut dili bile mantıklı bir erkeği kaçırtmaya yeterdi.

"İşte " dedi Ava hızla. 'Stephen Berry ile birlikteyken köprüde gülen bir adam olduğunu söylemiştin. Biraz zaman aldı ama arabalarının plakalarından köprüdeki diğer insanların izini sürmeyi başardık. Birisi bu adamın arkasından çekim yapıyormuş. Görüntüleri ekrana getirdi. "Kahkahaları ve bazı bağırıışları filme almış. Duyduğunuz sesin bu olduğunu teyit edebilir misiniz?

Ava oynat tuşuna bastı. Maclure bir kez izledi, tekrar oynatılmasını istedi ve ekranı incelemek için eğilerek tekrar dinledi.

'Evet, kesinlikle, duyduğum buydu; her ne kadar biraz uzakta olsam ve rüzgar sesi boğsa da. Sadece sorabilir miyim-'

Ava, "Pardon, bir dakika, aklınızda tazeyken," dedi. 'Başka bir klibe bakmanı istiyorum. Dün şehirde bir intihar tehdidi vardı. Polis bölgeyi güvenlik altına almak ve acil servislere yardımcı olmak için olay yerine gitti ve bir kamera kalabalığın genel görüntüsünden bunu yakaladı.

Oynat tuşuna bastı. Kamera kafalar arasında gezindi. Neredeyse manik bir kahkaha patladı ve bir adam bağırdı. Yüzü kapüşonuyla neredeyse tamamen gizlenmiş olan adamın kafasının görüntüsü, arkasını dönüp etrafındaki cesetlerin arasından geçmeye başladığında hafifçe bulanıklaşarak gelip gitti.

"Geri götür," dedi Maclure. "Tekrar bakmama izin ver. Ava zaman çizelgesini kaydırıldı."

'Bir uzmana her iki ses örneğini de incelediğimizi bilmelisiniz. Aynı adam olduğu sonucuna vardı.'

Maclure yanıt vermedi ama dizüstü bilgisayarı kendine yaklaştırdı ve klip yeniden oynamaya başladığında ekran parlaklığını artırdı. Sonunda arkasına yaslanıp kollarını kavuşturdu ve kaşlarını çatı.

Overbeck, "Eğer şüphelimiz buysa, ayrıntıları kamuoyuna açıklamadan önce bundan çok daha iyi bir resim elde etmemiz gerekecek," dedi. 'Teknisyenler onu geliştirmeyi denediler mi ya da o küçük mağaralarında her ne yapıyorlarsa?

'Bunu geliştiremezsin. Boyutu büyütürsek daha da bulanıklaşır," dedi Ava, Overbeck'in onu kendi haline bırakmasını dileyerek.

Maclure yumuşak bir sesle, 'Buna ihtiyacınız olacağını sanmıyorum,' dedi. 'Tanrım, umarım bu ölümlerin hiçbirinden benim ofisim sorumlu değildir, ama..'

Ava ona zaman tanıdı.

"Bunun kim dair bir fikrim var. Emin değilim ve şiddete başvuracak türden olduğuna inanmak için bir nedenim yok, ancak son zamanlarda bu tanıma uyan genç adam sosyal yardım merkezinin etrafında dolaşıyor.

"Bir adın var mı? Ava sordu.

"Bilmiyorum, ama onu idari asistanlarımızdan biriyle gördüm, dosyalama işlerimizi yapan ve bir danışmanla görüşmeleri gecikirse ziyaretçilere kahve yapan kız. Adı Vicki Rosach.'

"Vicki'nin yardım ettiğiniz kişilerin kişisel bilgilerine erişimi var mı? Overbeck devraldı.

'Hepsi dosyalarımızda tutuluyor; ancak dosyaları açmaması veya bilgilere erişmemesi talimatı verildi. Bu onun sözleşmesinde var. Maclure başını ellerinin arasına aldı. 'Özür dilerim, bunun bize geri dönmeyeceğinden çok emindim. Biz insanlara en çok ihtiyaç duydukları anda yardım etmek için varız. Halkın güvenini kaybedersek, insanlar bize en çok ihtiyaç duydukları anda bize gelemeyeceklerini hissedecekler. Bu yıkıcı olur.'

Overbeck manikürlü pençesini Maclure'un ön koluna koyarak hafifçe sıktı.

'Belli ki harika bir iş çıkarıyorsun. Lütfen kendini suçlama.

Ava, 'Vicki Rosach'ın kişisel bilgilerine ihtiyacım var,' dedi. 'Ofisinize haber vermeyin. Vicki'nin bir sorun olduğunu bilmemesi çok önemli. Şu anda işte olup olmadığını biliyor musun?

"Sanırım öyle," dedi Maclure. 'Eğer kontrol etmek için ararsam, muhtemelen telefonu o açacaktır.

"Yapma bunu," dedi Ava hızla. "Kısa bir tarif?" "Yirmi yaşlarında, kızıl saçlı, soluk tenli.

"Onu hatırlıyorum," dedi Ava.

Dürüst olmak gerekirse işinde pek iyi değil. Belki de ondan kurtulmalıydım ama onu her zaman dikkati dağınık ya da biraz düşüncesiz biri olarak görmüşümdür ve insanlara düzgün bir şans vermeyi severim. Daha şüpheli bir şeyler olabileceği hiç aklıma .

"Vicki'nin bu işle bir ilgisi olduğundan henüz emin değiliz," dedi Ava, dizüstü bilgisayarını kapatıp ceketini alırken. 'Onu buraya getireceğiz ve ortaklarını soracağız. Eğer ilerlersek, senin de katılmanı ve tanıdığını düşündüğün adamı teşhis etmeni istiyorum.

'Elimden gelen her şekilde yardımcı olacağım, özellikle de ofisimin sorumlu olduğu düşünüldüğünde.

Ava ofisinden çıkarken durakladı.

'Bay Maclure, polislikte öğrendiğim bir şey varsa o da psikopatların her zaman bir yol bulduğudur. Yaptıkları şeyde bir kaçınılmazlık vardır. Yollarına çıkan her engeli aşan bir kararlılık. Burada suçlanacak olan sizin kurumunuz değil. Artık tek yapabileceğimiz daha fazla kurban olmadığından emin olmak.

Otuz İkinci Bölüm

17 Mart

E-postalarını kendisinden saklayan bilgisayar arızası her neyse, aniden düzelmişti. Callanach dizüstü bilgisayarını açtığında henüz okumadığı kırk iki mesajla karşılaştı. En baştan başladı.

Günaydın, efendim.

Tripp mesaj atmıştı, e-postada da gerçekte olduğundan daha az resmi değildi.

DCI Turner'dan idari izinde olduğunuzu duydum. Umarım e-posta göndermemin bir sakıncası yoktur ama buradaki davalarda iyi bir ilerleme kaydettiğimizi bilmenizi istedim. Bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen cep telefonumu arayın. Umarım iyisinizdir.

Callanach gülümsedi. Yeni terfi eden dedektif çavuşu anlaşılabilir bir şekilde resmiydi ama mesajı iyi niyetliydi. Tripp sadık biriydi ve birlikte beklenmedik ama başarılı bir ekip oluşturmuşlardı. Şimdiye kadar.

Callanach kendisine bir kahve almaya karar vermeden önce bankasından gelen bir sonraki e-postayı, ardından da dışçı randevusunu hatırlatan e-postayı açtı - en azından artık bu tür şeyler için bolca vakti vardı. Günleri bu kadar uzun ve olaysız geçerken dikkatini dağıtacak her şeyi aynı anda kullanmanın bir anlamı yoktu.

Masasına döndüğünde, listenin neresinde olduğunu anlamak için gözlerini e-postaların üzerinde gezdirdi. Bu açık ve kolay olmalıydı, ancak sayfadaki her e-posta okundu olarak işaretlenmişti. Denedi

Ortaya çıktıklarında mı, yoksa okumaya başladığından beri mi böyle olduklarını hatırlamıyordu ama net olarak hatırlamıyordu. Telefonunu eline alarak, konu satırında 'Kahve' yazan bir e-posta gönderdi ve gönder tuşuna bastı. Bir dakika sonra kalın harflerle okunmamış olarak işaretlenmiş olarak geldi, hiç sorun yoktu.

Önemsiz filtresinden geçip gelen kutusunda okunmadan duran aylar öncesine ait e-postalara geri döndüğünde, birkaç tanesinin hâlâ okunmamış olarak işaretlendiğini gördü. Yani bilgisayarını düzgün çalışıyordu ve e-postaları düzgün bir şekilde gönderilip alınıyordu.

Annesinin adını yazıp kendisine gönderdiği son e-postaları açmadan önce ekrana baktı. Aradığı şeyi 10 Mart tarihli bir e-postada buldu. Annesi de birkaç gün boyunca hiç e-posta almamış, sonra kendi e-postaları dikkat çekici bir şekilde ortaya çıkmıştı. Okundu olarak işaretlenip işaretlenmediklerini söylememişti ama fark etmemiş olabileceği bir şey olma ihtimali yüksekti. Callanach'tan annesine gelen e-postalarda özellikle Jenson ve Western'in adı geçiyordu. Kendisinden ölü adamlara giden açık bir yol oluşturunlardı ve Callanach onları başka birinin okuduğundan olabildiğince emindi.

Geriye iki olasılık kalıyordu: Birincisi, kini olan birinin zayıf bir nokta aradığı ve cinayetler için ona tuzak kurmaya niyetli olduğuydu. Eğer durum buysa, liste sonsuzdu. İntikam almak isteyebilecek tek bir kişiyi işaret edemeyecek kadar çok çete üyesi, suç patronu ve şirket suçlusuyla karşılaşmıştı - bunlardan herhangi biri bir saldırı düzenlemiş olabilirdi. Diğer ve çok daha rahatsız edici bir seçenek ise Pax Graham'ın kendisinden şüphelenmekle yetinmeyip hikâyesini daha derinlemesine araştırmaya karar vermesi ve bu amaçla e-postalarına bakmak için mahkeme emri çıkartmasıydı.

Callanach kahvesinden bir yudum almayı düşündü ama midesi bunun reddedileceğini açıkça söylüyordu. Eğer DS Graham e-postalarını aldıysa, bunun tek nedeni Ava'nın başvurusu onaylamış olması olabilirdi.

Yapmaz, diye düşündü Callanach. Ya da en azından daha önce yapmazdı. Şu anda o kadar kızgındı ki... düşünmeye bile değmezdi. Tek sorun Ava'nın onun annesine gönderdiği e-postaları zaten biliyor olmasıydı. Bu e-postaları Graham'a vermek onu da töhmet altında bırakacaktı. Belki de Ava bu işe karışmamıştır. Tek üst düzey yönetici o değildi.

başvuruyu onaylayabilecek bir memur. Dedektif Müfettiş Overbeck bunu yapabildi ve Ava Hawksmith ve Shozo soruşturmalarıyla uğraşırken, Graham'ın doğrudan patronunun patronuna gitmiş olması tamamen mümkündü. Overbeck onun ezildiğini görmekten oldukça mutlu olacaktı. İskoçya Polisi'ne katıldığında yeni bir dedektif müfettiş için onun tercihi olmadığını açıkça belirtmişti. Yine de bu Jenson ve Western'i kimin öldürdüğünü açıklamıyordu.

Bir sonraki e-posta DS Lively'den geliyordu. Callanach bir vaka güncellemesi içereceğini umarak tıklayıp açtı.

Uzun bir tatile çıktığınız için tekrar modellik yapmaya mı başladınız? "Efendim" ya da "hoş geldiniz" yok. Tipik Lively.

Sen burada olmadığına göre artık hepimiz aynaya bakabiliriz ve sevdiğin sandalyeyi alıp masama taşıdım. Bazı küçük piçler hala insanları öldürüyor. Sanırım bunu haberlerde görüyorsun. Şefin kışında bir böcek var, bu yüzden muhtemelen yakında geri gelip bize yardım etmelisin. İstersen benden bira var.

Canlı.

Her şeye rağmen Callanach gülümsedi. Lively onun için endişelendiğini düşüneceği son kişiydi. Açıkçası, Lively'nin e-posta adresinin ne olduğunu bildiğinden bile şüpheliydi ama yine de iletişime geçmek için çaba göstermişti. Birayı bir tutam tuzla kabul edecekti. Lively cüzdanını çıkarmasıyla tanınan biri değildi ama bu düşünce nazik bir düşünceydi ve Callanach'ın endişelenmesi gerekip gerekmediğini merak etmesine neden olacak kadar karakterinin dışındaydı.

Cep telefonu çaldı ve Callanach bir an için, hayattan daha büyük, zımpara kağıdından daha sert olan çavuşunun düşündü. Onun yerine, Komiser Yardımcısı Graham'ın yumuşak aksanı geldi.

"Sizin için ne yapabilirim? Callanach sordu.

'Açıklık için ek bir açıklamaya ihtiyacımız var. Elimizdeki adli tıp raporlarıyla ilgili prosedürel bir mesele. Yarın sabah uygun olur mu? Graham sordu.

Callanach, 'Elbette, karakola geleceğim,' dedi.

'Bu şartlar altında en iyisi bu değil. Biz size geleceğiz.'

Callanach her ne kadar bunun ne hakkında olduğunu sormak istese de, stratejileri herhangi bir endişe göstermeyecek kadar iyi biliyordu. Bu konuda tamamen rahat olmak en iyisiydi.

'Elbette. Neye ihtiyacınız varsa. Sabah 9 uygun mu?'

"Bu harika olur," dedi Graham. "DCI Turner'ın bugün iletişime geçtiğini sanmıyorum, değil mi?"

"Hayır, hiç de değil," dedi Callanach.

Bu bir yalan değildi, bu yüzden neden yalanmış gibi hissettiğinden emin değildi. Muhtemelen Graham'ın sadece onu kontrol etmediğini fark ettiği içindi. Ava'yı da kontrol ediyordu.

"mıydı?"

Hayır, sadece izini kaybettim. Burada çok şey oluyor. Yarın görüşürüz. Callanach telefonu kapattı. Graham'ın sesi dostça ve rahattı,

ama o kimsenin aptalı değildi. Lively'nin e-postası Ava'nın şu anda mutlu olmadığını doğrulamıştı. Kaçınılmaz olarak Jenson-Western davasıyla ilgili her güncellemeyle ilgilenmek zorunda kalıyor ve bu konu her tartışıldığında, aralarında neler olduğunu hatırlıyordu. Belki de konuşmalarının zamanı gelmişti. Umarım şimdiye kadar onun yaptıklarını bir bağlama oturtabilmiştir.

Saatini kontrol etti. Öğleden sonraydı. Şu anda brifinglerin ortasında ve boğazına kadar adli tıp raporlarına ve tanık ifadelerine batmış olmalıydı. Telefon etmek işleri daha da kötüleştirecekti. Bunun yerine mesaj attı, hafif ve kısa tuttu, işe atıfta bulunmadığından emin oldu.

Merhaba, bir kahve içmek için vaktiniz var mı acaba? Acelem yok ama bu hafta iyi olur.

Luc.

Takip eden bir saat boyunca her birkaç dakikada bir yanıt almak için telefonunu kontrol etti, sonra kendini onu rafa kaldırmaya zorladı. Sonunda kendi çaresizliğinden o kadar bıktı ki telefonu tamamen kapattı.

Otuz Üçüncü Bölüm

17 Mart

Ava, Reach You yardım merkezine vardığında, binanın çevresinde çoktan bir çember oluşturulmuştu. Şu anda binanın içinde yardım alan ve yapacakları şeyden rahatsız olacak kimse olmadığını umuyordu. Zili çaldığında memurlar ön kapının iki yanında sırtlarını duvara dayamışlardı. Biri zile bastı, kameraya bakılırsa muhtemelen içerideki bir ekrana bakıyordu, ardından kapı açıldı.

"Polis," diye anons etti Ava, kimliğini Vicki Rosach olduğuna şüphe olmayan genç kadının yüzüne doğru kaldırarak.

"Bu da ne?" diye mırıldandı, korkmaktan çok suratı asılmıştı, elini cebine attı.

"! Ava emretti. "Ellerini başının üzerine kaldır ve arkayı dön.

Sonra her yerde cesetler vardı. Üniformalı polisler onu yere , zarar görmediğinden emin olmak için dikkatliydi, Ava'nın önceliği olduğunu açıkça belirttiği cep telefonuna zarar vermediklerinden emin olmak için daha da dikkatliydi.

Vicki kelepçelenip ayağa kalkmasına yardım edilirken 'Anlamıyorum' diye hıçkırdı. "Telefonumla ne yapıyorsun?"

Bunu cebinden çıkaran memur poşetlemiş ve etiketlemişti.

O.

Koridorları dolduran diğer insanların hepsi aynı anda konuşuyordu, Bazı danışmanlar, bazı hastalar ve epeyce ağlayan vardı. Ava bunu anlayabiliyordu. Üzücü bir durumdu.

İşgal edilmek, çalıştığınız ve inandığınız bir işi yaptığınız yerin aniden basılması. Bu bir tür ihlaldir. Ama birinin evinize girip penisinizi tost makinesine sokması kadar büyük bir ihlal değildi.

Vicki polis minibüsüne bindirildikten sonra Ava personele, "Tüm bilgisayarların yanı sıra personel ve hasta dosyalarının basılı kopyalarını da alıyoruz," dedi.

'Bunu yapamazsınız. Mahkeme kararına ihtiyacınız var,' dedi bir adam. "Siz Charlie Packham'sınız, değil mi? Ava açıklığa kavuşturdu.

Onun sesini daha önce sadece Rune Maclure'la konuşurken kapının dışında duymuştu, sonra da Janet Monroe'yla gökdelenin tepesinden aşağıya doğru konuşurken. Uzun boylu ve zayıftı, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. Ne kadar iyi bir danışman olursa olsun, diye düşündü, doğal bir çekiciliği yoktu.

Ava, "Rune Maclureun rızasını aldım," diye güvence verdi. 'Bu memurlara ifade verene kadar hepinizin burada kalmasını istiyorum. Ondan sonra lütfen polise haber vermeden şehri terk etmeyin.

"Başımız belada mı? Packham sordu.

Ava gruba, "Hiç de değil," diye güvence verdi, öfkeli ve profesyonel olmayan yanı ise tam tersini söylemek istiyordu. Hastalar hakkında tuttukları bilgiler konusunda dikkatsiz davranmışlardı. Bir grup psikoterapist, işe aldıkları kişinin karakterini o kadar yanlış değerlendirmişlerdi ki, zaten savunmasız olan insanları acımasız bir katilin avı haline getirmişlerdi. 'Ama bazı boşlukları doldurmamıza yardımcı olacak, henüz farkında bile olmadığınız bilgilere sahip olabilirsiniz. Sadece iletişime geçilebilir olmanızı istiyoruz, hepsi bu.

Bir kadın, "Çalışmalarımıza danışma merkezinden uzakta devam edebilir miyiz?" diye sordu.

"Evet, elbette," dedi Ava. "Ama bundan sonra hasta bilgilerini saklamak için daha güvenli bir yol bulmanız gerekecek. Bu sonuncusuna karşı koyamadı.

'Rune Maclure hepimiz adına konuşma yetkisine sahip değil. Bu hayır kurumu bir komite tarafından yönetiliyor. Maclure bu komitenin sadece bir üyesi,' diye tekrar söze girdi Packham. Bir avukata danışacağım. Ben kabul etmiyorum

polisin hassas belgeleri yargıç yetkisi olmadan okuyabilmesi.

'Ve hayat kurtarabilecekken neden birilerinin yapmamamızı istediğini anlamıyorum. Ne de olsa hayır kurumunuz bunun için kurulmadı mı? Ava biraz geri çekildi. 'Ama zamanınızı ve hayır kurumunun fonlarını en iyi şekilde kullanmanın gerçekten bu olacağını düşünüyorsanız, bir avukata danışmaktan çekinmeyin.

Packham sessiz kalmayı başardı, bunun yerine ona nahoş bir gülümseme vermeyi tercih etti, sonra saatini kontrol ederek Ava'ya ödünç alınmış bir zamanda olduğunu hatırlattı.

Işıklar ve sirenler, tam da Vicki Rosach'ın kayıt işlemlerini bitirmek üzereyken karakola geri dönmesini sağladı. Ava ve Tripp onunla birlikte konuşmaya karar vermişlerdi, tedbir altında. Görevli bir avukat onu temsil etmek için bekliyordu. Her şey tamamdı. Konuşmayı Tripp'in yapmasına izin verdi. Sinirleri zaten yıpranmıştı.

Yasal formaliteleri hallettikten sonra Tripp konuşmaya başladı. Sesi yumuşak, alçakgönüllüydü, çayın ne kadar kötü ve sandalyenin ne kadar rahatsız olduğu için özür diliyordu, avukat bile genç dedektif çavuştan hoşlanmış görünüyordu.

"Peki, Vicki... pardon, sana ilk adınla hitap edebilir miyim? Tripp sordu.

"Evet, her neyse. Çenesi göğsündeydi, omuzları kamburlaşmıştı.

"Vicki, senden bazı bilgiler almamız gerekiyor ve bu erken aşamada bize yardımcı olman, sana yönelik suçlamaları makul bir seviyede tutmak için elimizden geleni yapmamızı sağlayacaktır.

Avukat kaşlarını kaldırdı ve Ava bunun nedenini anlayabiliyordu. İskoçya Polisi çavuşları arasında gerçek bir pofuduk tavşan olan, ancak bunun için daha az iyi bir dedektif olmayan Tripp, en iyi durum senaryosunu belirtmek için harika bir iş çıkarırken, sıcak koltuktaki yirmi bir şey için bu sonucu garanti edecek hiçbir şey vaat etmiyordu.

Avukat sert bir sesle, "Müvekkilime karşı açılan davanın ne olduğunu açıklayın ve bilgi olarak ne istediğinizi bize bildirin," dedi.

'Harika fikir, bunu yapabilirim,' dedi Tripp. 'Bu kadar açık sözlü olduğun için teşekkürler. Vicki, sana birkaç video klip göstereceğim ve senden sesleri dikkatle dinlemeni isteyeceğim. olur mu?'

Vicki başını salladı ve Tripp ayrı bir masada duran dizüstü bilgisayardaki play tuşuna bastı, her ihtimale karşı düşmanlıklar aniden artmış ve Vicki silah olarak kullanabileceği bir şeye ihtiyacı olduğuna karar vermişti. Ava genç kadının yüzüne bakınca bunun gerekli olmayacağına karar verdi. İlk klip onu gözyaşlarına boğmaya yetmişti.

Gülen adamın görüntüsü ve sesi Vicki'nin avukatının elini tutmak için uzanmasına neden oldu. Avukat kurtulmak için elinden geleni yaptı.

"O adamı tanıyor musun, Vicki?"

Vicki burnunu koluna silerek 'Hı hı,' diye cevap verdi.

Ava, Tripp'in gizli bir mikrop fobisi olduğunu bildiğinden, arkasından bu tür acil durumlar için saklanan mendil yığınının uzandı. Görünüşe bakılırsa hem o hem de avukat.

"Bir klip daha," diye ısrar etti Tripp. 'Sana daha fazla soru sormadan önce belki şu çaydan bir yudum alırsın, sakinleşmene yardımcı olur.

Ava'nın giderek artan bir hayranlık duygusu vardı. Başka bir memur olsa balyozla içeri girerdi. Tripp rol bile yapmıyordu. Doğal olarak tatlı, gizli bir silahtı. Callanach onun içindeki sessiz dehayı herkesten önce görmüş, Tripp'in başarılı olacağını bildiği için onu terfi etmeye teşvik etmişti. Bir an için Callanach'ın burada olmasını, yetiştirilmesine yardım ettiği genç subayın kendini bulmasını görmesini diledi. Ona duyduğu öfkenin yerini daha olumlu bir duyguya bıraktığı ilk andı. Bunu bastırdı ve ikinci film klibi sona ererken Vicki'nin tepkisini izledi.

"Vicki, o adamı tanıyor musun? Tripp sordu.

Başını salladı, gözleri küçük odada tek bir noktaya yerleşemiyordu.

"Ona danışma merkezindeki hastalar hakkında bilgi verdiniz mi? Tripp devam etti.

"Bir dakika bekleyin," diye araya girdi avukat. 'Müvekkilim bu soruya cevap vermeden önce o genç adamın ne yapmış olması gerektiğini bilmek istiyorum. Bu koşullar altında hasta bilgilerini paylaşmak suç teşkil etmeyebilir, ancak daha fazlasını istiyorsanız kartlarınızı masaya koyabilirsiniz.

"Adı ne? Tripp avukatı görmezden gelerek ve doğrudan Vicki'nin gözlerinin içine bakarak sordu.

"RJ," dedi Vicki.

'Bu görüşme, siz bazı ilk açıklamaları yapana kadar burada sona eriyor. Bu bir balık ,' dedi avukat.

Tripp, sandalyesini birkaç santim öne çekmiş, Vicki'yi görmezden gelerek sadece avukata hitap eden Ava'ya baktı.

"Klipteki erkek - bu RJ - intihar girişiminde bulunduğu sırada olay yerindeydi. Acil durum danışmanı göndermek için çağrıyı alan Reach You yardım kuruluşuydu. Kayıtlardan, çağrıyı alan ve vakaya Rune Maclure'u atayan kişinin Vicki olduğunu biliyoruz. Dün Pennywell Gardens'daki bir başka intihar girişimine katılan farklı bir danışmandı - Charlie Packham - ama müvekkiliniz bu çağrıyı da aldı. Elbette, RJ de olay yerindeydi.

"Müvekkilinizin cep telefonu elimizde olduğuna ve telekomünikasyon kayıtlarını almak için mahkeme kararı bulunduğuna göre, RJ ile iletişimi konusunda bize karşı şeffaf olmak ve arkadaşının intihar girişimleriyle neden bu kadar ilgilendiğini açıklamak isteyebilir.

"Bunu hiç düşünmedim bile," dedi Vicki sessizce. "İlk başta RJ işimle gerçekten ilgileniyordu, sanki önemliymiş ve bu yüzden bana saygı duyuyormuş gibi.

"Devam et," diye Tripp.

"Bir tanesine katılmak istediğini söyledi - yani bir girişime. Bunun gerçekleşmesini izlemek için değil, danışmanların bunu nasıl yaptığını görmek için, bilirsiniz, insanları ikna etmek için dedi. Sanki kahramanlarmış gibi davrandı. Sanırım işimin olduğundan daha önemli görünmesini istedim, bu yüzden bir dahaki sefere aradığında ona söyleyeceğimi söyledim.

"Bir girişim olduğunda RJ'i arayıp haber verdin mi? Tripp açıklığa kavuşturdu.

Vicki sessizce, "Bir mesaj gönderdim," dedi.

Ağlamayı kesmişti ama başı o kadar aşağıya sarkıyordu ki duymak zordu.

"Bundan sonra ona başka ayrıntılar verdiniz mi? Tripp sordu.

"Evet, dün Pennywell'deki. Ben istemedim. O zamana kadar başka bir şeyler döndüğünü fark etmiştim," diye mırıldandı.

"RJ'in soyadı ne? Ava araya girdi.

"Bilmiyorum. Vicki paniklemiş görünüyordu.

"Soyadını bilmiyorsan onu nereden tanıyorsun?" diye devam etti.

"Her Çarşamba akşamı beş taraflı futbol. Karışık takımlar. Gerçi pek kadın oynamıyor. Sadece gidiyorsun ve bir takıma giriyorsun. Kolay kolay arkadaş edinmem, özellikle de diğer kızlarla, ama futbolda her zaman iyiydim, bu yüzden insanlarla tanışmanın bir yolu gibi görünüyordu. Kendini bilinçli bir şekilde kucakladı. "Takım her hafta birlikte bara gitmeye başladı. RJ ve ben düzenli olarak konuştuk, numaralarımızı değiş tokuş ettik. Onun iyi biri olduğunu düşündüm. Biraz gürültücü ve komikti. Bana YouTuber olduğunu söyledi. Belki diye düşündüm... bilirsiniz. Ondan hoşlandım."

Ava anladı. Okulda erkek fatma olmak yeterince zordu. Güzel kızlar tarafından dışlanmak, erkekler tarafından gülünmek. Gerçek dünyanın daha nazik olması gerekiyordu ama öyle değildi. Dar etekler ve stilettolar yerine bol kot pantolonlar ve kalın spor ayakkabılara daha uygun olan geniş çerçeveli kızlar asla uyum sağlayamıyor gibiydi. İnsanlar onlar hakkında varsayımlarda bulunuyordu. Bu şartlar altında bir futbol kulübünde erkek arkadaş bulmaya çalışmak akıllıcaydı.

"RJ'in sana çıkma teklif edeceğini mi umuyordun? Ava açıklığa kavuşturdu. Vicki başıyla onaylarken yüzü kıpkırmızı oldu.

"Yani numarası senin telefonunun kişi listesinde mi? Tripp sordu. "Evet, RJ futbol topunun altında," diye onayladı Vicki. 'Bu ikinci seferde Queensferry Geçidi'nin bilgilerini verdiğimi öğrenirlerse başımın belaya gireceğini çoktan anlamıştı. Aynısını tekrar yapmazsam beni işten attıracağını söyledi.

"O olayda ayrıntıları ne için istediğini size söyledi mi? Tripp nazikçe sordu.

"Evet, o zamana kadar neyin peşinde olduğunu biliyordum," diye burnunu çekti Vicki.

"Peki ben bilmiyorum, beni aydınlatmak isteyen var mı?" diye sordu avukat kibirli bir şekilde.

"Bana olayları canlı yayınlamak ve insanların kimin gerçekten kendini öldüreceği ve kimin hayatta kalacağı üzerine bahis oynamasını sağlamak istediğini söyledi. Ancak internete koyduğu şeyi gördüğümde, iğrenç şeylerdi. Ölmelerinin ne kadar süreceği ya da tamamen öldürülüp öldürülmeyecekleri hakkında gerçekten korkunç şeyler. Bir bahisçiyle bağlantı kurmuş, bunu biliyorum.

Kahretsin, diye düşündü Ava. İlgüdüleri ona bahisçiyi hemen tutuklamasını söylemişti. En azından kamerada yüzünün kristal berraklığında bir görüntüsü vardı.

"Web sitesi adı? Tripp sordu.

'CheaperReaper.[com](http://cheaperreaper.com). Sadece bir kez girdim ve bir daha geri dönmedim. İğrenç bir şey,' diye yanıtladı Vicki, tırnağını çiğneyerek. 'RJ bana iş yerinde duyduğum ölümlerin ayrıntılarını sormaya başladı. Herhangi bir fotoğrafa ya da patolog raporuna erişimim olup olmadığını öğrenmek istedi. Olmadığını söyledim ama hayır cevabını kabul etmedi ve birkaç kez öğle yemeği için mola verdiğimi ya da vardiyamı bitirmek üzere olduğumu bildiğinde beni beklemek için danışma merkezine geldi. Her şey normalmiş gibi davranmak zorundaydım, sanki hala arkadaşmışız gibi. Dün onu beni yalnız bırakacağı anlamına gelebileceğini düşündüm.

"Hepsi bu kadar mı? Tripp sordu.

'Evet, bunun kötü olduğunu ve işimi kaybedeceğimi biliyorum ama neye hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tam bir aptalım.'

"RJ'nin adresini biliyor musun? Tripp sordu.

'Hayır, ama bir arabası var, eski püskü, gümüş rengi bir BMW. Onun içinde Tanrı'nın bir hediyesi olduğunu düşünüyor.

"Bayan Rosach, size bazı isimler vereceğim ve RJ'ye bu kişilerden herhangi biri hakkında bilgi verip vermediğinizi ya da size bu kişiler hakkında soru sorup sormadığını ya da bu kişiler hakkında konuşup konuşmadığını bize söylemenizi istiyorum. Cevaplarınızın doğru olması hem sizin için hem de bizim için çok önemli. Beni anlıyor musunuz? Ava sordu.

"Elbette," diye fısıldadı.

"Jon Moffat," diye başladı. Vicki başını salladı.

"Fenella Hawksmith.

"Pardon, şu kadın değil mi..." Avukatın sesi birden daha ilgili çıkmaya başladı.

Ava tek bir delici bakışla onu susturdu. "Osaki Shozo," diye bitirdi.

Vicki aslında rahatlamış görünüyordu.

"Evet, bunu hatırlıyorum" dedi, sanki sonunda kendisine aferin denecekmiş gibi.

"Onu hatırlıyor musun? Ava sordu.

"Çalıştığım sırada danışma merkezine geldi. Gelen çoğu insandan farklıydı. Oldukça sakin ve doğrudan. Dürüst olmak gerekirse biraz ürkütücü olduğunu düşündüm.

"Onun bilgilerini RJ'e verdin mi?"

"Hayır, yalan söyledim ve onun hakkında hiçbir şey bilmediğimi söyledim. zamanlar çok ısrarcıydı, ofisin hemen dışında diğer insanların duyabileceği bir yerde bana bir şeyler soruyordu. Başımı bu tür bir belaya sokmamam gerektiğini biliyordum.

"Eğer Bay Shozo hakkında hiçbir şey bilmediğinizi söylediyse, RJ size onu nasıl sordu? Tripp sordu.

"Onu görmüş," dedi Vicki. 'Benimle iş yerinde buluşmaya geldiği günlerden birinde Shozo denen herif RJ ile aynı anda çıkıyordu. Neden?"

Vicki önce Tripp'e, sonra Ava'ya ve son olarak da ellerini gözlerine sürmeye başlamış olan avukatına baktı.

"Hiç haber okumuyor musun ya da televizyon seyretmiyor musun, Vicki? Tripp, sesindeki kuşkuyu saklamak için elinden gelenin en iyisini yaparak - ve sadece başarısız olarak - sordu.

"Hayır, tüm bunlardan nefret ediyorum. Gerçekten iç karartıcı. Reality TV'yi, aksiyon filmlerini ve sporu seviyorum. Geri kalanıyla uğraşmıyorum," dedi.

Ava derin bir nefes aldı. "Yani şu anda şehirde işlenen cinayetleri duymadınız, öyle mi?"

'Açıkçası biraz duydum ama hiçbir şey okumadım,' diye cevap verdi.

'Yani Queensferry Crossing'den Stephen Berry'nin Tantallon Kalesi'nin dibinde öldüğünden ve Osaki Shozo'nun dairesinde öldürüldüğünden habersizsiniz. Şu anda bu iki ölüm arasındaki tek bağlantı siz ve arkadaşınız RJ.

Vicki'nin elleri önce gözlerine, sonra ağzına gitti.

'Benimle dalga geçiyorsun,' dedi. "Öyle olmalısın. Bunu ben yapmış olamam.

Ava ona, "Arkadaşınla konuşur konuşmaz sana haber vereceğiz," dedi.

'Rufus Jacob Bott,' diye anons etti Tripp bekleyen ekibe. 'olmak gerekirse, eğer bu benim adım olsaydı, ben de kendimi RJ olarak yeniden keşfedebilirdim. Onun

Telefon sözleşmesi sağlayıcısı adresini verdi ve üzerine kayıtlı gümüş renkli bir BMW olduğunu teyit ettik. Yirmi dört yaşında ve şehrin kuzey batısında bir apartman dairesinde yaşıyor.

"İyi iş," dedi Ava. 'Hawksmith ve Moffat'la ilgili bilgileri nasıl elde etmiş olabileceğine dair bir şey bulabildik mi?

"Şu ana kadar bir şey yok ama Vicki'ye inandım. Ona verdiğiniz diğer isimleri hiç duyduğunu sanmıyorum. Yine de Vicki'den bilgi almayı başardı, bu yüzden RJ'nin diğer akıl sağlığı çalışanlarına veya destek hayır kurumlarına yaklaşması ve bilgiyi başka bir yerden alması mümkün.

'Katılıyorum,' dedi Ava. 'Harekete geçmeye hazırız, sadece silahlı bir birimin destek verebileceklerini teyit etmesini bekliyoruz, sonra daire sine girip ne elde edeceğimize bakacağız. Şehrin her yerinden bu iş için çalışan tüm birimleri çağırın. Onu almakta hata yok. Rehine durumu istemiyorum, kaçış yolu yok. RJ'in bir işi olup olmadığını biliyor muyuz?'

'Öyle değil,' dedi Tripp, 'ama görünüşe göre Vicki bu adamın internette kötü şeyler paylaştığı konusunda haklıymış. Web sitesine henüz giremiyorum. Yalnızca üyelere açık, çok iyi bir güvenliği yok ama biz buraya dönene kadar internet ekibini meşgul etmeye yeter. Ancak gördüğüm RJ bir video blog yazarı olarak kendine bir isim yapmaya çalışıyordu. Ölümle ilgili sürü şey, dünya çapında intiharlarla bilinen yerleri ziyaret eden bir video yapan başka bir pisliğin büyük bir hayranı gibi görünüyor. Ayrıca, doğal nedenlerle olsun ya da , ölen insanların görüntülerini sağlayabilecek herkese para teklif ediyor.

'Birisi Janet Monroe'ya bir şüphelimiz olduğunu ve kısa süre içinde ona doğru harekete geçeceğimizi bildirsin. Ve ona yem operasyonunu önerdiği için iyi iş çıkardığını söyleyin,' dedi Ava. 'Hadi harekete geçelim. Evinin etrafında tek caddelik dairesel bir çember oluşturmak ve bu arada arabasının ayrılmamasını sağlamak için ekipler yola çıktı bile. Gitmemize beş dakika var.

Kalabalık dağılana kadar bekledi.

'Silahlı birimlerin bir sinyali yanlış duymasını ve onu hemen vurmasını istemek yanlış mı? Ava sessizce Tripp'e fısıldadı.

Tripp, 'Kimseye gerçekten önermediğiniz sürece, bence ne isterseniz dilemeye hakkınız var, hanımefendi,' dedi.

Otuz Dördüncü Bölüm

17 Mart

Karga evde değildi. Yarım saat öncesine kadar oradaydı, ışığın gökyüzünden kaybolmasını bekliyordu. Şimdi bir apartman bloğunun önünde oturmuş, üçüncü kata bakıyor ve hangi pencerelerin Janet Vargas'a ait olduğunu bulmaya çalışıyordu. Fiziksel ve mecazi anlamda çok heyecanlıydı.

Tuhaf gündü, zamanından çeşitli talepler vardı ama ağırlık kaldırmak için otuz dakika bulabilmişti. Kuşu tükettiğinden beri vücudundaki değişiklikleri görebiliyordu. Daha sıırım gibiydi, her kası ve damarı sanki kendisinin anatomik bir kalem çizimi gibi belirginleşmişti.

İçinde tuttuğu güç daha da etkileyiciydi. Zihni daha önce hiç deneyimlemediği bir enerji ve hassasiyetle çalışıyordu. Karar vermek kolaydı, diğer insanları okumak ve onlardan bir adım önde olmak ikinci doğası haline gelmişti. Ama daha fazlasına, daha fazlasını tüketmeye ve daha olmaya duyduğu ihtiyaç, onu bağırsaklarından sürükleyen bir zincir gibiydi. Doymak bilmeyen bir iştahı bu. Eğer onu beslemezse, onun yerine kendisini tüketmeye başlayacaktı. Bu yüzden Janet Vargas bir riskti ama bunu göze alabileceğinden emindi. Yine de dikkatsizce değil.

Arabasında bekledi ve dairelere yaklaşan insanları izledi. Tek bir erkek geçti ve bu doğru değildi. Sonra yaşlı bir kadın, ama o zaten gök gürültüsü gibi görünüyordu. Ona yaklaşmak alarm çaldırmak gibi bir şeydi.

Tam olarak doğru koşulların oluşması için bir saat daha geçmesi gerekti. Genç bir anne, yanında iki çocuğu ve bebek arabasında bir başka çocukla sokakta yürüyordu. Karga en büyük gülümsemesini ve en rahat ama güven verici sesini takındı, anahtarlarını sağ elinde tuttu ve diğer kolunu en yakın süpermarketten alışveriş poşetiyle doldurdu.

Karga olduğundan beri, bunun gibi kk ayrıntılar onun için daha belirgin hale gelmişti. Tehditkr görünmek istemiyor musunuz? Bir alışveriş çantasına ucuz marka bebek bezleri, okolatalı kahvaltılık gevrek, bulaşık deterjanı, çay poşetleri, fırın cipsleri ve süpermarketin kapısındaki kovadan bir demet güzel ama ucuz iek doldurun.

Kadın tam yanından geçerken arabasının kapısını açtı, çocuklarını görmezden gelmeye çalışıyordu ve 'affedersiniz'i bir sohbet başlatmak için bir yol olarak kullanıyordu.

"Pauline, Tanrı aşkına, adamın yolundan çekilir misin kızım!" diye çıkıştı kadın.

'Endişelenme,' diye cevap verdi iyi huylu bir şekilde. 'Benim de iki tane var. Yarın sabah için en sevdikleri kahvaltılık gevreği almazsam çığlık atmaya başlamakla tehdit ettiler. Alışveriş poşetine alaycı bir tavırla başını salladı. 'Ben ve karım daha birkaç hafta önce taşındık. Bir yeri tanımak biraz zaman alıyor, değil ?

',' diye cevap verdi. "Nereden ?

ocuk arabasına ayak uydurmak için adımlarını yavaş atarak onun yanına geldi ve çocuklara gülümsedi.

"Fraserburgh," dedi. 'Senin ufaklık kaç yaşında? Keşke benimki de böyle huzur içinde uyuyabilse. Kk aşk dünyaya geldiğinden beri çığlıklarına ara verdiğimizi sanmıyorum.

'üç ay oldu ve benden söylemesi, sadece on dakikasını iyi geçiriyor. A uyandığında, hala Fraserburgh'da yaşıyor olsaydınız bile onu duyabilirdiniz!

Karga, annelerine bu kadar yakın yürüyen meraklı adama bakan çocuklara keskin dişlerini göstererek takdirle güldü. ocuk öne doğru ilerledi, annesinin yanında yerini aldı ve her yetişkine baktı. Her ocuk annesini kıskanmaz mıydı?

başka bir erkek annelerinin dikkatini çekti mi? İyi çocuk, Karga karar verdi. Senin olanı koru. Sadece yoluma çıkma.

Yolda ilerlemeye devam ederek apartmanlara daha da yaklaştı ve yürürken el çantasını karıştırmaya başladı.

'Sizinle daha önce karşılaşmadığıma şaşırdım,' dedi. 'Genellikle çocuk arabası ekibini herkesten önce tanırırsınız. Diğer insanların da seninle aynı aşamalardan geçtiğini bilmek güven verici. Hangi katta oturuyorsun?'

"İkincisi," dedi. 'Kahretsin, bu çantada anahtarlarımı asla bulamıyorum. 'Dur, senin için çocuk arabasını iteyim,' diye teklif etti.

"Ben yaparım," dedi çocuk, ileri doğru itti ve tutamağı kavradı.

Karga ondan önce oraya varmış.

'Hayır, sen iyisin,' diye güldü. 'Bir çocuk arabasının arkasında, küçük bebeğiniz için güvenli bir sürücü olacak kadar saat geçirdim.

Kadın gülerken çantasını ve bebeğin kuklasını çıkardı. "Telaşlanma," dedi çocuğa. "Hemen geliyorum.

Birkaç dakika sonra, bir gece güvenlik görevlisinin kemerinde yersiz görünmeyecek bir dizi anahtar çıkardı. Karga, çantasının fermuarını çekip dış kapıya uygun olanı bulmak için anahtarları sıraya dizerken bir dakika daha itmeye devam etti.

"Hey," dedi Karga altı yaşlarında görünen çocuğa. "En sevdiğin futbol takımı hangisi?

"Hearts," dedi çocuk gururla. "Diğer tüm takımlar boktan!

"Lennox!" diye azarladı kadın. 'Konuşmana dikkat et. Tanrım, özür dilerim, babasından almış. Televizyonda futbol maçı olana kadar istediğin kadar yumuşak konuş, sonra aynı adam olduğunu anlayamazsın.

"Evet, futbol hakkında biraz küfür ne zaman edeceksin?

Yargılanmadığı için minnettar görünüyordu ve çocuk Karga'nın saçlarını karıştırmasını sadece yüzünü buruşturarak kabul etti.

Karga bu rolü oynamaktan zevk alıyordu. Bu, zaten bildiği ama henüz uygulamaya koyma fırsatı bulamadığı bir şeyi kanıtlıyordu: olmaya hazır olduğunu. Oynamak istediği role uymak için neredeyse her yönünü değiştirebiliyordu. Doğa zeki bir canavardı. Avınızı sessizce takip etmenize izin verirdi ama size öyle bir kükreme verirdi ki

sürüyü sağır ederdi. Size en yumuşak tüyleri, hava kadar hafif kemikleri, ama gözleri oyabilecek ve hâlâ atan bir kalbi sökebilecek bir gagayı sağlıyordu. Her zamankinden daha güçlüydü çünkü zayıflığı göstermeyi öğrenmişti.

Kadın şimdi de yeni yürümeye başlayan çocuklar grubundan bahsediyordu. Hayali karısı katılmak ister miydi? Köşedeki doktor muayenehanesine de kaydolmayın çünkü randevu için iki hafta beklersiniz. Daha uzun bir yolculuk ve aradığınız gün bir doktora görünebilirsiniz.

O konuşurken genişçe gülümsedi, dairelerin kapısına yaklaştıkça sırtışı daha da samimi hale geldi. Hayal ettiğinden daha kolay olmuştu. Kendini başka birinin birimine entegre etmek, aitmiş gibi görünmek, evindeymiş gibi görünmek. Biri izliyorsa, eşi ve çocuklarıyla rahatça yürüyen bir adam görecekti. Bunda şüpheli ne olabilirdi ki? Ve gülüyorlardı, iyi vakit geçiriyorlardı. Çocuğun saçını karıştırmak dahiyane bir dokunuştur. Bir dakikalığına bebek arabasına yardım etmek daha da iyiydi.

Kadın anahtarını dış kilide soktu. Adam geri çekildi ve kadın önce çocuk arabasını içeri iterken kapıyı tuttu. Uzaktan gelen bir siren sesi yaklaşıyordu. Kız - Pauline, o kadar inandırıcı bir şekilde neredeyse düşüyordu ki - sonra gitti. Çocuk kapı aralığında durmuş, ona bakıyordu.

'Bana kimi desteklediğinizi hiç söylemediniz,' dedi.

Siren sesleri giderek yükseliyordu ve Karga gözlerini yola dikti.

"Kalpler, tabii ki, senin gibi," diye gülümsedi, artık içeri girmek istiyordu.

"Hiç mantıklı değil," diye devam etti çocuk.

"Ne değil? Karga, oğlunun yanından geçip gitmesinin kadını ürkütüp ürkütmeyeceğini merak ederek sordu. Böylesine kritik bir aşamada şüphe uyandırmayı göze alamazdı.

"Fraserburgh'luyum demiştin. Neden Hearts'ı destekliyorsun? Babam memleketine sadık kalman gerektiğini söylüyor.

Şimdi sirenler daha yakındı, sonra ışıklar vardı, yolun sonundaki pencerelerde çılginca parlayan yansımalar.

"Edinburgh'da doğdum," dedi Karga hızlıca. 'Gençken Fraserburgh'a taşındım. Baban çok mantıklı bir adama benziyor.

Kadın çocuğu aniden azarlayarak, "Hadi ama!" dedi. "Bebek uyanmadan önce.

"Kusura bakma anne," dedi çocuk, binaya adımını atıp Karga'yı da içeri alırken, ışıklar ve sirenler yolun sonundan geçip tepeye doğru uzaklaştı.

Nefes verdi, küçük zaferin tadını çıkararak rahatlamasını maskeleyesine izin verdi.

"Ben gideyim o zaman," dedi asansöre binmekte olan kadına. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum.

'Karınıza yeni yürümeye başlayan çocuk grubundan bahsetmeyi unutmayın. Birlikte gidebileceğimiz birinin olması güzel olur!" diye seslendi kapılar nihayet kapanırken.

Karga üçüncü kata çıkan merdivenleri tırmanmaya başladı.

Lance Proudfoot yoldaki hafif dönemeçte önce bir çocuğun koştuğunu gördü, beş yaşından büyük ama sekizden fazla olmayan bir çocuktan bu. Artık kendi oğlu da büyüdüğü için küçük çocukları doğru yaşlandırmakta zorlanıyordu. Ona eşlik eden yetişkinlerin başlarını park etmiş arabaların üstünden görebiliyordu, birbirleriyle konuşuyor, ara sıra başlarını sallıyor, rahatlamış görünüyorlardı. Başka insanlar da gelip gitmişti ama hiçbiri yersiz görünmüyordu.

Genç bir adam cep telefonu ile para hakkında yüksek sesle konuşarak yanından geçmiş, küfürle konuşmasıyla dikkatleri üzerine çekmişti. Potansiyel bir katilin uygulayacağı bir taktik değildi. Lance arabalarında oturan diğer insanlar için etrafı kontrol etmeye devam etti. Polis buralarda bir yerde olacağından emindi.

İki adamı taşıyan bir araba az önce hareket etmişti ve onları iyi görememişti. Orada ne kadar uzun süredir oturduğu düşünüldüğünde, kimsenin gelip ne yaptığını sormamasına şaşırması.

Son olarak, yaşlı bir kadın ayaklarını sürüyerek binaya girmiş ve anahtarını kilide sokmaya çalışıyordu. Lance dışarı çıkıp yardım teklif etmemek için kendisiyle mücadele etmişti ama bu

Alçakta durma, iç ışıkları kapalı tutma ve cep telefonunu kullanıp yüzüne mavi ışık yaymaktan kaçınma amacını yendi. Yeni gelenler artık tamamen görünür hale gelmişti; kadının önünde bir bebek arabası ve ona ayak uydurmaya çalışan, çocuktan daha küçük bir kız vardı. Dairelerin dış kapısına doğru yavaşça yürürlerken, kadın el çantasını karıştırmaya başladı. Lance anahtarlar olduğuna karar verdi. Karısı da kendininkileri çantasına koyduktan sonra asla bulamamıştı. Adam bir şeyler söyledi ve çocuk öne doğru adım atarak bebek arabasını tutmaya çalıştı. Adam önce davrandı, uzun adımlarını ve boyunu kullanarak kontrolü ele geçirdi. Çocuğun yüzündeki ifade

gök gürültüsüydü.

Lance onlara daha iyi bakabilmek için doğrulup oturdu. Kadın rahatlamış bir yarım gülümsemeyle çantasından bir dizi anahtar çıkardı. O sırada adam gülüyor ve çocuğun saçlarını karıştırıyordu. Erkek yakışıklıydı. Uzun boyluydu. Ve çaba gösteriyordu. Lance, ilk buluşmada gösterilen türden bir çaba, diye düşündü. 'Az önce komşuna rastladım' türünden bir çaba ya da 'sen ...'nın arkadaşı değil misin' türünden bir çaba değil. Geniş sırtış, birbirini iyi tanıyan insanlar için çok fazlaydı.

Sonra kapıya vardılar. Kadın kapıyı açtı, bebek arabasını içeri itti, kız da onu takip etti ama çocuk kapının eşiğinde duruyordu, yüzünde kaşlarını çatmaya yakın bir ifade vardı. Uzaktan gelen siren sesleri sessiz akşamı böldü ve adam da tıpkı Lance gibi sirenlerin kaynağına doğru uzaklara baktı. Orada ne aradığını, asıl hikâyeyi kaçırıp kaçırmadığını, kendi küçük dünyasında oturup içgüdülerini takip etmeye bir kez daha kendini ikna edip etmediğini merak etti.

Sirenler yaklaştı ve çocuk hâlâ giriş yolunu adama bırakmadı. Epeyce bir tartışmaya girmişlerdi ve çocuğun yüzü kasvetli, sorgulayıcıydı. Adamın gülümsemesi değişmemişti.

Siren sesi gittikçe yaklaşıyor ve yükseliyordu ama Lance kendine başka tarafa bakmamasını söyledi. Çocuğun mutlu olmadığına dair net bir izlenim edinmişti. Sonra kesildi. Çocuk tekrar gülümsedi, adamın binaya girmesine izin verildi ve sokak lambalarından gelen yansımalar camın arkasında gerçekleşen eylemin üzerine yansıyan bir perde çekti.

Bir paket cips açan Lance hayatını düşündü. Luc Callanach ile birlikte çalışmaya başladığından beri işler hem daha heyecanlı hem de daha acı verici - ve ekip kurmak bir engin bir olmuştu.

kendi önemini abartıyordu - ama yeniden gerçek bir iş yapıyor olmak iyi hissettiriyordu. Araştırmacı gazeteci olarak geçirdiği gençlik günlerinde başına gelmeyen kalmamıştı ve hepsini de sevmişti. Şimdi eski karısı onun bu hevesini paylaşmıyordu ve seyahat ederek geçirdiği zamanın miktarından da hoşlanmıyordu. Bu yüzden uzlaştı ve yerleşti. Ya da belki sadece yerleşmişti. Kendine karşı dürüst olmak gerekirse tembelleşmişti. Şimdi Callanach bu döngünün dışındaydı ve Lance soğuk, katı gerçekler yerine önsezilerinin peşine takılmıştı.

Çocuk arabasını iten adamdan hiç hoşlanmamıştı. Bu düşünce aklına geldi, kariyerinin diğer daha başarılı noktalarına dair anıların arasına karışmış bir non sequitur. Yine de bu çok saçmaydı. Birini yürürken üç dakika boyunca konuşurken görmek - hatta duymamak - ya da gülümsemesi o koşullarda aşırı görüldüğü için sevmiyor olamazdınız.

Sadece ondan gerçekten hoşlanmamıştı. Hayal . Çocuğun saçlarının karıştırılmasıyla ilgiliydi. Lance gözlerini kapadı ve ayrıntıları zihninde yeniden canlandırdı. Adam kolunda dolu bir alışveriş çantası taşıyordu. Tamamen maço bir duruşu vardı, sanki bir ev kadını gibi elinde sallanarak taşımaktan utanıyordu. Alışveriş poşetinin üstünde, belirgin bir şekilde, bir paket bebek bezi duruyordu. Küçük bir paket. Lance bunları süpermarkette gördüğünde genellikle kocaman tampon paketler görürdü ve bu lanet şeyler çok pahalıydı. Toplu alım yapmadığınız sürece onları almanın bir anlamı yoktu. Görünüşe göre adam bunu düşünmemişti.

Erkeğin çocuğun saçlarını karıştırdığını zihninde bir kez daha gördü. Ondan hemen önce, çocuk kendini kadınla erkeğin arasına yerleştirmiş, bebek arabasının kontrolü için itişip kakışıyordu. Sadece Lance değildi. Çocuk da adamdan hoşlanmamıştı. Onu annesinin yanında ya da bebeğe yardım ederken istememişti.

Çocuğun saçını karıştırmıştı. Görüntü sürekli geri geliyordu. Hiçbir ebeveyn bunu başkasının çocuğuna yapmazdı. Bunu kendi çocuğuna yapmazdınız çünkü çocukların bundan nefret ettiğini bilirdiniz. *Gerçekten* nefret ederlerdi. Saç karıştırmak, kendi çocuğu olmayan ya da varsa bile bir dadısı olan ve askeri tarzda destek almadan çocuklarına bakmak için tek bir saat bile harcamayan politikacılara mahsustu.

Lance'in bir sonraki düşüncesi -ve göğsünü acıtan bir netlikle geldi- adamın aslında bir ebeveyn olmadığıydı. Tıpkı karısı onu terk etmeye karar verdiğinde ve oğlunun uyuşturucu kullandığını öğrendiğinde bildiği gibi biliyordu bunu. Sadece biliyordu. Ama bebek bezleri taşıyordu. Onları kollarının arasında, göz önünde tutuyordu. Kadının yüzünde. Evcimenliğin bir nişanı gibi. Göğsünde "Ben bir babayım" yazan bir tabela da taşıyabilirdi: Ben bir babayım.

Lance arabasının kapısını açtı ve dışarı çıkmaya başladı, sonunda aklını kaçırp kaçırmadığını merak ediyordu. Sonra kapıda bir sahne oldu. Çocuk dikilmiş, kaşlarını çatmış, sihirli bir parola ister gibi ya bir cevap ya da bir açıklama talep ediyordu. Açıl susam açıl. İşe yaramıştı ama adam, çocuk içeri girmesine izin verdiği sırada gelip giden sirenlerle daha çok ilgilenmişti. Gülümseme, o büyük, geniş gülümseme, neredeyse yerinde sabitlenmiş gibiydi. Hayır, neredeyse değil. Tamamen sabitlenmişti, bir yarışma programı için seçmelere katılan biri gibi. Bana bak, demişti gülümseme. Tanrım, ben mutlu, arkadaş canlısı bir adamım.

Lance cebinden cep telefonunu çıkardı ve Callanach'ın numarasını çevirdi. Sesli mesaj bırakması için bir davetle karşılaştı. Tekrar denedi. Hâlâ cevap yoktu. Artık dairelerin kapısına gelmişti. Yolun yukarısına baktı. Bölge elbette terk edilmişti. İçeri girmesi için yaşlı adam tarzında etkileyebileceği kimse kapıyı açmaya gelmiyordu.

Onun yerine Ava Turner'ı aramalı diye düşündü. Sadece ne söylemek için? Janet Vargas'ın dairesine doğru yürüyen bu adam, Lance'in ebeveynlik deneyimiyle uyuşmayan bir alışveriş yapıyordu. Ürkütücü bir gülümsemesi de vardı - bu önemli kanıtı unutmamalıydı. Saçmaydı ama yine de elinde tuttuğunu fark etmediği cips poşeti kadar gerçek hissettiriyordu. Tuz ve sirke aromalı doymuş yağ çuvalına baktı ve bir şeyler yapması gerektiğini anladı. Herhangi bir şey.

MİT'i aradı, Callanach'la önceki çalışmasından kalan numaranın hâlâ telefonunda olmasına şükretti.

"Merhaba, acil olarak DCI Turner ile konuşmam gerekiyor, lütfen," dedi.

"Üzgünüm, DCI Turner şu anda dışarıda. Bu gece geç saatlerde dönmesini bekliyoruz. Mesajınızı alabilir miyim?"

Lance başka isimler bulmak için kafa patlattı.

'Bekle, Max Tripp. O orada mı?' diye denedi.

'Hayır, o da yok. Korkarım şu anda departmanın personel sayısı biraz az. Eğer acil bir durumsa, polis birimlerinin size ulaşması için sizi santrale bağlayabilirim?

Bunu düşündü. Acil bir durum yoktu. Sadece bir şüphe vardı. Ve içinde muhtemelen tehlikeli bir adamın bulunduğu bir apartman bloğunda, küçük bir paket bebek bezi ve çikolatalı gevrek taşımak için milyonlarca farklı nedeni olabilirdi. Belki de karısı hamileydi ve canı çikolatalı şekerlemeler çekiyordu ve alt değiştirme tekniklerini denemek için mümkün olan en küçük bebek bezi paketini istiyorlardı. Lance kendini aptal gibi hissediyordu.

"Endişelenmeyin," dedi. 'DCI Turner'a aradığıma dair bir mesaj bırakabilirsiniz. Adım Lance Proudfoot. O benim kim olduğumu biliyor.

"Elbette efendim," dedi hattın diğer ucundaki kadın. "Ona haber veririm.

Lance neredeyse Ava'nın onu geri aramayacağını umuyordu. Dakikalar geçtikçe gördüklerinden ya da en azından bunlardan çıkardığı sonuçlardan o kadar az emin oluyordu.

Arabasına dönmeye ve evine, sıcak bir daireye ve uyuşuk bir televizyon saatine gitmeye hazır bir şekilde dururken dairelerin dış kapısı açıldı. Çıkan gençler ona bakmadı bile. Onlar için o yoktu. Ne bir tehdit, ne bir arkadaş, ne de bir kız. Kapıyı açık bıraktılar ve Lance kapının aralığında durdu. Elleri yanlarında asılı duruyordu ama ayağı daha hızlıydı, kapanmasını engellemek için bir parmağını dışarı itti.

Sağda bir merdiven, solda bir asansör ve ileride uzaklara doğru uzanan zemin kattaki dairelere giden bir geçit vardı. Lance neredeyse boş olan cips paketini kapatıp cebinin derinliklerine soktu ve aynı anda cep telefonunu da kaldırdı. Akşamı dışında kaybedecek bir şeyi yoktu ve günlüğünde bu konuda endişelenmesine gerek bırakmayacak kadar boş zaman vardı. Sirenlerin nereye gittiğini merak ederek sokağa son bir kez baktı.

ve Ava Turner'ın şu anda bulunduğu yer de orasıysa, Lance Proudfoot içeri girdi.

Bölüm Otuz Beş

17 Mart

Varış noktalarına yaklaşıp kadar ışıklar ve sirenler kullanarak şehir boyunca yarıştılar. Diğer birimler de her yönden onlara katıldı. Kuzeybatıya doğru ilerleyerek Queensferry Yolu'nu kullandılar ve Barnton Grove'a gittiler. RJ'nin dairesine yaya olarak yaklaşmak sessiz bir operasyondur. Silahlı birimler yerlerini almıştı. Evde kimsenin olduğuna dair bir işaret olmamasına rağmen dairenin pencerelerini çoktan görmüşlerdi.

Rufus Jacob Bott tek yatak odalı bir dairenin tek kiracısıydı, tabii bilmedikleri bir kız arkadaşı yoksa. Facebook hesabına girmişlerdi ve çift olarak görüldüğü hiçbir fotoğraf yoktu, bu yüzden Ava bu konuda kendinden emin hissediyordu. Facebook sayfası tamamen kendisiyle ilgiliydi. Tripp buna "egoist merkezi" demişti. Binlerce selfie. Atıp tutmalar. Bazıları kesinlikle yasadışı olan videolara bağlantılar. Birçoğu açıkça gerçek, bazıları muhtemelen Photoshop'lu ceset fotoğrafları. RJ takıntılı bir adamdı, ama intiharlar üzerine bahis oynamak açıkça yeni bir şeydi. Belki de Vicki'yle tanışmasından ilham alan fırsatçı bir unsurdur. Sorun, insanların kendi elleriyle öldüğünü görmek gibi basit bir arzudan çok daha karanlık bir şeye ilham vermiş gibi görünmesiydi.

Ava ekibi bilgilendirdi.

'Temiz ve hızlı ol. Onunla gereksiz bir konuşma yapmayın. aşağı indirin, uyarın. Dairesinin iyice kontrol edilmesini ve her şeye el konulmasını istiyorum. Tüm kıyafetlerine. Neyin üzerinde kurbanın DNA'sı olabileceğini bilmiyoruz. Ayrıca, elektroniğe odaklanın. Öncelikli odağının ölümleri taramak olduğunu biliyoruz.

Görüntüleri düzenli olarak yüklediğinden telefonlar, bilgisayarlar, dizüstü bilgisayarlar, kameralar. Güç kullanımını mutlak minimumda tutun - kimse sert davranmasın. Avukatlarının prosedür yüzünden mahkemede bize meydan okumasına izin vermeyeceğim. Karakola giderken minibüste kimse onunla konuşmayacak. Kelepçeler doğru şekilde takılacak ve iz bırakmayacak. Sorusu olan?'

'Jon Moffat'ın öldürülmesi silahlara aşına olduğunu gösteriyor. Ya silahlıysa, hanımefendi?'

'Hepiniz koruyucu yelek giyiyorsunuz. Silahlı olduğundan şüpheleniyorsanız, geri çekilin ve silahlı birimlerin onunla ilgilenmesine izin verin. Bundan sonra önceliğimiz dairede başka kimsenin olmadığını tespit etmek olacak. Biz içeri girmeden önce bloktaki diğer tüm dairelerin güvenliği sağlanmalıdır.

Tripp'in telefonu çaldı ve gruptan uzaklaştı.

'Tamam, bir dakika içinde hareket ediyoruz,' dedi Ava. 'Telsiz temasını sürdürün. Her ekibe bir kat tahsis edildi. Bölgeniz güvenli hale geldiğinde haber verin. Bundan sonra kimse güvenli sinyali verilene kadar bir kapı aralığı kullanmayacak. Hadi gidelim.

Kendilerine tahsis edilen bina girişlerine doğru koşmaya başladılar.

Binanın dışına yaklaştıklarında Tripp, "Birkaç kişi sizin için olay odasını aradı, hanımefendi," dedi. "Lance Proudfoot, sanırım DI Callanach'ın arkadaşı.

"Tamam," dedi Ava içeri girdiklerinde. Callanach şu anda ihtiyacı olan son dikkat dağıtıcıydı. "Ve?

'Trafikten biri. Ne hakkında olduğundan emin değilim. Bir numara bıraktılar ve geri aramanızı istediler. Detayları telefonunuza ilettim.'

"Beni takip edin," dedi Ava, ilk merdivene yöneldi, sessizce birbiri ardına kapıları çalarken yol boyunca diğer birimlere başını salladı, kimlik kartlarını gösterdikten sonra her bir sakine amaçları ve birazdan olacaklar hakkında fısıltıyla açıklamalar yaptı. Çıktıkları her katta sürgülerin yerlerine kaydığı duyuluyordu.

RJ dördüncü ve en üst katta, koridorun sonunda yaşıyordu.

"Bir şeyler duyabilecek ya da şüphelenebilecek komşular sınırlı," dedi Ava. 'Queensferry Geçidi'ne kolayca ulaşılabilir, zararsız bir daire.

Stephen Berry olayına çabucak ulaşmış olması mantıklı.

Önünde, daireye girmek için gerekirse güç kullanmaya hazır bir polis ekibi vardı. Zırhını son bir kez daha kontrol etti ve başlama işaretini verdi.

Başlangıçta kapı sessizce ve telaşsızca çalındı. Yanıt alınamadı. Kapıyı tekrar çaldılar ve yüksek hassasiyetli bir mikrofonla kapalı kapıyı dinlediler. Mikrofonu kullanan memur kapıdan uzaklaştı, kapının diğer tarafını işaret etti ve işaret parmağıyla dönerek bir sinyal verdi. Dairenin içinde biri vardı ve kapıyı açmamayı tercih ediyordu. Ava içeri girme girişiminin ikinci aşamasına için başıyla onay verdi.

"Polis, kapıdan uzaklaşın!" diye bağırdı ön taraftaki memur yüksek sesle.

Bir İnfazcı kapının kilit kısmına vururken Ava kulaklarını kapattı. İlk darbeye kilit yerinden çıktı. Kapı uçarak açıldı, arkasındaki duvara çarptı ve bir ceset seli salonda kayboldu.

Ava daha ön kapıya ulaşmadan yeni bir ses bağırmaya başladı, ardından talimatlar bağırıldı ve haliya çarpan bir bedenin ağır, donuk gümbürtüsü . Bir uyarı verildi. Yanıt bir dizi küfür ve ardından çırpınmayı bırakma komutlarıydı. Ava içeri girdi.

RJ Bott, memurlar onu zapt ederken yüzüstü yere düşmüş, bacaklarını işe yaramaz bir şekilde çırpıyordu. Dairenin etrafına baktı, kaosu seyretti: üç adet yarısı boş mısır gevreği kasesi yerleri süslüyordu. Duvarlarda büyük bir televizyon ekranından başka bir şey yoktu. Mobilyalar uyumsuz ve yırtık pırtıktı ve görülebilecek tek yayın, akli başında hiç kimsenin ağır iş eldivenleri ve çöp toplayıcı bir sopa olmadan dokunmayacağı yırtık pırtık bir porno dergisiydi. Arka pencereler ağaçlarla çevrili ortak bir bahçe alanına bakıyordu ama sadece bantla tutturulmuş karartma perdelerinin arasındaki çatlaklardan görünüyordu.

"Sanırım burayı romantizm için pek kullanmıyor," dedi Tripp, koltuğun arkasında duran ve giyildiği belli olan bir çift iç çamaşırını işaret ederek.

Ava kaçırdı. Baskın yaptığı her suç mahalli, her ev kafasında bir leke bırakıyordu. Yerde yatan, insan hakları ve avukata erişimle ilgili bir şeyleri protesto eden adam ziyaretçi beklemiyor olabilirdi ama bu, yaşam alanının pisliğini mazur göstermezdi.

Yatak odasına girdi - yerde bir şilte ve vücut sıvılarının boyanmasını andıran bir şekilde lekelenmiş yatak takımları vardı - ve önündeki aynada bir kolaj gördü. Bir an için bakmak istemedi. Bu kadar çok özenle sergilenmiş ceset resmini en son adli tıp patolojisi üzerine bir polis kursunda çalışırken görmüştü.

Nefes alarak etrafına bakındı. Asılmalar, yakılmalar, düşmeler, kurşun yaraları, bıçak yaraları, tarikat zehirlenmeleri - hepsi oradaydı. Bazıları eski basın fotoğraflarıydı, diğerleri daha yeni ve renkliydi, çoğu internetten alınıp basılmıştı. Daha da şaşırtıcı olan, resimlerin duvara sevgiyle bantlanmış olmasıydı; her birinin kenarları santimetrelerle belirlenmişti ve hiçbirisi üst üste gelmiyordu. Bu umutsuz, dağınık bir fetişist değildi. RJ'nin hayatında kaotik olan başka ne varsa, bu kısmı tüm konsantrasyonunu, mükemmelliğini kanalize ettiği yerdı. Onun aşkı - eğer bu kadar ürkütücü bir şey bu kadar idealist terimlerle ifade edilebilirse.

Salondan ani bir gürültü patlaması daha oldu.

Ava kapıya doğru koştuğunda Tripp'in herkesin içinde bağırdığını gördü. "Astım inhaleri. Bul onu. Hemen!"

Bott'un etrafını saran ceset kalabalığının arasından sıyrıldı ve inandırıcı olmasa da dramatik bir şekilde soluk soluğa kalan adamı buldu.

Bott nefes nefese, "Ambulansa ihtiyacım var," diyerek yanındaki memura yaslandı.

"Ya da daha iyi bir drama öğretmenini," diye mırıldandı Ava. Tripp ancak eski moda denebilecek bir bakış attı. "Peki, tedbirli olalım, sağlık görevlilerini çağıralım."

"Hanımefendi, rengi tuhaflaşıyor," diye bağırdı bir memur. Ava ona bir adım daha yaklaştı.

"Bay Bott, sakinleşmeniz ve daha kontrollü bir şekilde nefes almaya çalışmanız gerekiyor."

Gözlerini tavana doğru devirdi ve yere yığıldı. Ava onun ağzının kenarlarındaki hafif gülümsemeyi yakaladı ve bilincinin yerine gelmesine yardımcı olacak bir yere diz çökme dürtüsüyle savaştı.

Tripp ona, 'Sağlık görevlileri bir dakika içinde burada olacak,' diye haber verdi. 'Aceleye gerek yok. Numara yapıyor,' dedi kadın saatine bakarak.

"Emin misiniz? Sadece bayılmış gibi görünüyor hanımefendi," dedi Tripp, Bott'un yanında diz çöküp nabzını yoklayarak.

"Şimdi nefesi hırıltılı mı yoksa rahatladı mı?" diye sordu.

Tripp eğildi ve Bott'un ağzını dinledi.

"Hayır, aslında nefes almak normal görünüyor.

"Güzel numara," dedi Ava. 'Hızlı, aşırı nefes alma. Kendini bayılttı. Zaman kazandı. Kendisine sorgulamaya hazırlanmak için bir fırsat verdi.

Sağlık görevlileri içeri girerken kenara çekilen Ava, kendini sessiz kalmaya ve üniformalı memurların soruları yanıtlamasına izin vermeye zorladı.

"Hastaneye götürülüp kontrol edilmesi gerekecek," sonucuna varıldı. "Sedyeyle çıkarılması gerekecek.

'Bana güç ver,' dedi Ava. 'Tripp, hastaneye bir eskort ve bir koruma ayarla. Hiçbir zaman gözetimsiz bırakılmadığından emin ol. Bott'un durumu hakkında bir sonuca varır varmaz onu değerlendiren doktorla konuşmak istiyorum.

',' dedi Tripp. 'Başka özel talimatlar var mı?

Sadece bir tane. Onu en geç bu akşam bir görüşme odasına götürün. Gücünü yeniden kazanana kadar bir hastane yatağında gecelemesin. Bu gece yatmadan önce bu piçin suçlanmasını ve bir hücreye kapatılmasını istiyorum. Kesinlikle hata yok.'

Otuz Altıncı Bölüm

17 Mart

Lance merdivenleri yavaşça çıktı ve geçtiği her kapının ardındaki yaşam belirtilerini dinledi. Yukarıdaki merdiven boşluğundan sesler geliyordu ve cebinden eski bir makbuz çıkardı ve bir çift yaklaşıırken okuyormuş gibi .

'Doktora söyledim, sırf bunun için hastaneye gitmemin imkanı yoktu...'

"Affedersiniz," dedi Lance, uzun gazetecilik yılları boyunca şüphelenmeyenlerden bilgi almak için alıştırılmış, özür dileyen ama kazanan bir gülümseme yüzüne yapışmıştı. 'Janet Vargas'ı arıyorum. Buranın doğru blok olduğunu biliyorum ama galiba daire numarasını doğru yazmamışım.

"Vargas mı?" diye tekrarladı kadın. "Bu isimde birini tanımıyorum. Doğru yerde olduğunuza emin misiniz?

"Sanırım... üzgünüm, sizi tutmak istemiyorum. Otuz yaşlarında, zayıf, 180 boylarında, siyah saçlı, İspanyol görünümlü.

"Janet Monroe'yu kastediyorsun," dedi adam. 'Güzel, kahverengi gözlü, siyah saçlı...'

"Gerçekten mi?" diye araya girdi kadın. "Yani güzel, mi?

Adam içini çekti ve Lance adamın akşamını ne kadar yalvararak geçireceğini düşünerek bir suçluluk duygusuna kapıldı.

"Bu o," dedi Lance. "Daire numarasını biliyor musun?

"Tam olarak emin değilim, ama üçüncü katta, koridorun sonuna yakın sağ tarafta," diye önerdi adam, hareket etmeye hevesli görünüyordu

üzerinde.

Lance onu suçlamadı. Ortağı, pek de hayra alamet olmayan bir duruş sergilemişti.

"Teşekkürler," dedi Lance. "Yardıma için minnettarım.

'Hem neden bilmek istiyorsun ki? Adını bile doğru söylemediysen seni bekliyor olamaz,' dedi kadın.

Ortağına ne kadar zor anlar yaşatacak olursa olsun, Lance onun şüphelenmesinden memnundu. Çok fazla insan düşüncesizce bilgi veriyordu.

"Ben bir gazeteciyim aslında," dedi cebinden yarı resmi kimlik belgelerini çıkarıp incelenmesi için uzatarak. 'Bu öğleden sonra şehirde Janet'in de karıştığı bir olay oldu. Ben sadece hikâyeyi takip ediyorum. Kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlayacaksa ismimi not almaktan çekinmeyin.

"Ne tür bir olay?" diye sordu adam.

"Neden bu kadar ilgileniyorsun?" diye karşılık verdi kadın.

Tartışma tüm hızıyla , Lance hem teşekkür hem de veda için elini kaldırma fırsatını değerlendirerek üçüncü kata çıkan merdivenleri ikişer ikişer çıktı.

Koridorda ilerlerken çiftin yükselen sesleri azalmaya başladı, ilk birkaçını görmezden geldikten sonra sağ taraftaki her kapıda durdu. Son üç kapının içinde ışıklar yanıyor ikisinde televizyon ya da radyo çalışıyordu. Bir şeylerin yanlış gittiği hissiyle savaştı. Hayal gücü dünyadaki en güçlü araçtı. Propagandanın savaşları başlatmasının ve korku filmlerinin bu kadar popüler olmasının nedeni buydu. Hitchcock kafasının içinde bir gerilim filmi yönetiyordu ve o anda kurban olmak üzere olan kişi için durum hiç de iyi görünmüyordu.

Üç kapıdan ortadakini seçti, ötesinde Essex aksanlı bir kadının - kafasında - sahte bronzlaşmış, kaşları yolunmuş bir erkeğe, onu en yakın arkadaşıyla nasıl aldattığını haykırdığını duyabiliyordu. Reality TV'yi tanımak, çocukken *The Archers*'ın tema müziğini tanımak kadar kolaydı. Kapıyı çaldı ve bekledi.

Kapı, ağzını açmış sakız çiğneyen ve ona bakan bir genç tarafından kırılarak açıldı.

"Merhaba, rahatsız ettiğim için özür dilerim, Janet Monroe'yu arıyordum?" "Anne!" diye bağırdı kız, dili delinmiş, sakızı uzamıştı. arka dişlerinden birine kadar. "Burada yaşlı bir adam var.

"Tanrı aşkına...

Koltuk yayları rahatlayarak gıcırdadı ve ağır ayak sesleri yaklaştı. Elinde dev bir 'paylaşım' poşeti şekerleme patlamış mısırla kapıya gelen kadın, kızından daha fazla etkilenmiş görünmüyordu.

"Ne?" diye sordu.

"Janet Monroe'yu arıyordum," dedi Lance. "Sen-

"Yandaki kapı. Kadın parmağıyla koridorun en sonundaki kapıyı işaret etti ve kendi kapısını çarparak kapattı.

Lance gülmemeye çalışarak, yüzünün önündeki tahtaya alışkanlıkla "Teşekkür ederim," dedi.

Bir anda büyü bozuldu. Burası sadece kapalı kapılar ardında normal şeylerin yaşandığı bir apartman bloğuydu. Reality TV izleyicileri açıkça onları endişelendirecek hiçbir şey duymamışlardı. Ne silah sesleri, ne çığlıklar, ne de duvarlara çarpma sesleri vardı, yoksa yan dairedaki kadınla ilgili sorusunu daha büyük bir endişeyle karşılarıydı. Yine de buraya kadar gelmişti. Harcadığı onca çabayı boşa harcamak saçma olurdu. Belki Janet Vargas -ya da Monroe, ya da hangi isimle anılmayı tercih ederse etsin- dostane bir yüzün kendisini kontrol etmesinden memnun olurdu. Kendi evinde yalnız başına o kadar çok zaman geçirmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordu ki, bazen kapının dışında seni gerçekten önemseyen bir dünya dost canlısı insan olduğunu unutuyordun.

Kapıyı çaldı. Cevap vermedi. Uyuyor olabilirdi elbette. Geçirdiği güne bakılırsa muhtemelen uyuşturulmuştu. Kapıyı bir kez daha çaldı. Bu sefer içeriden bir ses duydu, kim olduğunu soruyordu.

'Janet, ben Lance Proudfoot. Beni tanımadığının farkındayım, ama senin için endişelendim,' dedi, kendini gülünç, müdahaleci, yatak odasının penceresini dikizlerken yakalanmış bir çocuk gibi hissederek. "Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim. Daha önce bir adamın dairelere girdiğini gördüm ve.. biliyor musun? Bu konuda endişelenme. Seni rahatsız etmemeliydim.'

Kapı yarıya kadar açıldı. Janet ona gülümseyerek bakıyordu. Hemen rahatladığını hissetti. Janet iyiydi. Her şey kafasının içindeydi. Rahatlama dalgası kısa sürede korkunç bir utanç duygusuyla doldu. Onu korkunç bir sapık olarak görmeye hakkı vardı. O gider gitmez polisi aramazsa şanslı sayılırdı. Ama kadın hiç de sinirli görünmüyordu. Sırıtıyordu ki bu hiç de doğru değildi. Onu tanımıyordu. Aslında, kapıyı açma nedeni birdenbire... kelimeyi bulmakta zorlandı.

"Ben iyiyim," dedi parlak bir sesle, gözleri adamın geldiği koridorun sonuna doğru seğiriyordu. İki kez, üç kez. Hayal görmüyordu. "Beni kontrol etmen büyük incelikti ama artık gitsen iyi olur.

Yanlış. Kelime buydu. Bu kadar basitti. Onu tanımıyordu, asla açılmamalıydı. Ancak şimdi ondan kurtulmaya çalışıyordu ama bunu söylemiyordu.

"Sizi rahatsız etmek istememiştim...

"Ben de tam yatmak üzereydim, artık gitsen iyi olur," dedi, gülümsemesinin ışıltısına rağmen boğazı telli bir çalgı gibi gergindi.

Lance dairenin içini daha iyi görebilmek için yana doğru yarım adım attı.

"Janet, eğer bir sorun varsa polisi arayabilirim," dedi Lance sessizce.

Bir silahın ucu -sadece ucu, ama Lance ne gördüğünü bilecek kadar çok silah görmüştü- Janet'in omzunun arkasından ona doğrultulmuştu. Silahı tutan kişinin yüzünü göremiyordu ama daha önce dairenin içine girerken gördüğü adam olduğunu biliyordu. Janet'in yüzü düştü. Lance'i dairende yaşanan drama dahil olmaktan kurtarmak için yaptığı sevimli girişim başarısız olmuştu.

"İçeri, hemen," diye emretti erkek ona.

"Hiç sanmıyorum," dedi Lance. Yaşlanmanın faydaları vardı ve bunlardan biri de korkunun hiçbir şekilde azalmamasına rağmen, genellikle sağlıklı bir kavgacılık dozuyla birlikte gelmesiydi. 'Sanırım beni bu koridorda vurmanız gerekecek. Sanırım polis

birkaç dakika içinde burada olur. Komşular televizyon seyretme saatlerinin silah sesleriyle mahvolmasını istemeyeceklerdir.

Silah akıcı bir şekilde hareket ederek Janet'in sağ şakağına dayandı.

"Tamam," dedi adam. 'Nasıl istersen öyle olsun. Ama vuracağım kişi sen değilsin.

Janet gözlerini kapattı.

"Pekâlâ. Nasıl istersen,' dedi Lance. "Sadece silahı indir, olur mu?"

"Buraya gelme," diye Janet. 'Ben..'

Lance içeri girdi. 'Polis yolda,' dedi.

'Gerçekten mi? Bu dairenin içindeki durum hakkında hiçbir fikriniz olmadığına göre buna inanmakta güçlük çekiyorum. Yine de sizi ilk etapta buraya getiren şeyin ne olduğunu merak ediyorum.

"Kimsin sen? Lance sordu.

"cevap vereyim," diye sıırttı adam. 'Her şeyden önce, şuradaki çantada biraz ip var. En altta. Bebek bezlerini ve mısır gevreğini at. Artık onlara ihtiyacım olmayacak.

'Sana ip falan vermeyeceğim,' dedi Lance. 'Neden Janet'in gitmesine izin vermiyorsun? Artık ben varım. Onun yerini ben alacağım.

"Onun yerini almak mı?" diye güldü. 'Bu rastgele bir hareket değil. Doğanın kanunları vardır. Hayatı hafife aldığınızda bunun bir muhasebesi olmalı.

Adam Janet'in gömleğinin arkasını aşağı çekti ve Janet sertçe kanepeye yığıldı.

"En güçlü olanın hayatta kalması mı? Lance sordu.

"Sen anlamazsın. Beni nasıl bulduğunu sordum?"

"Bu dairelere birlikte girdiğin çocuk sana güvenmiyordu," dedi Lance, Janet'in elini kot pantolonunun sol cebine sokmasını izlerken ve kumaşın arasından bir cep telefonunun dış hatlarını fark ederken.

Yalan söylüyorsun. Çocuk benimle iyiydi. En başta neden beni izliyordun?"

"Daireleri izliyordum," dedi Lance. 'Birinin Janet için gelebileceğini fark ettim. Bu yüzden senin peşinden gelmeden önce DCI Turner'ı aradım.

'Ama görüyorsunuz, şu anda DCI Turner tehlikeli bir katil olduğuna inanmak için iyi nedenleri olan bir şüphelinin peşinde. Çok meşgul olacak.

bir süre için. Aslında, ne kadar telaşlı olduğunu düşünürsek, Ava ile konuştuğunuzdan şüpheliyim.

Lance dürüst bir poker suratına sahip olduğunu düşünmekten hoşlanırdı ama bu sefer yeterince hızlı değildi. Adam zerre kadar endişeli değildi ve bu da doğruyu söylediği anlamına geliyordu. Lance'in gözleri istemsizce Janet'ın hâlâ öfkeyle cebindeki düğmelere dokunduğu yere döndü. Adam onun bakışlarını takip etti. Silahı Janet'ın yüzünün önüne doğru savurdu ve keskin bir şekilde yukarı kaldırarak metali burun septumunun tabanına sapladı. Kimsenin kıpırdamadığı ya da ses çıkarmadığı tam bir saniye oldu, sonra tişörtünden kan fışkırdı ve öne doğru eğilip yüzünü tutarak uludu.

"Telefonu bana ver," dedi adam.

Lance daha önce hiç yaşamadığı bir kendinden nefret etme duygusu hissetti. Akıllıca davrandığını, adamın dikkatini dağıttığını, onu konuşturduğunu sanmıştı ama oyuna gelmişti. İyi eğitilmiş bir psikopatın elinde silahla gününüzü mahvetmesi gibisi yok, diye düşündü Janet cep telefonunu çıkarıp uzatırken acı acı.

"Güzel, şimdi yere sırt üstü uzan," talimat verdi adam. Lance onun yüzündeki paniği gördü ve bunun kendisinininkini yansıttığını biliyordu.

'İçin cevap dediniz,' . "Kim olduğunu sordum. 'I kullanılmış için olmak biri,'ve adam dedi. 'Şimdi Ben de olmak Daha fazlası. Ben Karga'yım.'

Lanet olsun, diye düşündü Lance, umudunun son kırıntıları da Janet'ın damlayan burnundaki kanla birlikte halıya sızıyordu. Sadece zeki değil, derinden dengesiz. Bu harikaydı.

"Hayır, ," dedi Karga. "Ne değil? Lance sordu.

'Deli değil,' diye gülümsedi. 'Ne düşündüğünü biliyorum. Çok etkileyici bir yüzün var. Seni en iyi tanıyan insanlardan bir şey saklayabildiğinden şüpheliyim. Janet'ın aksine, burada. Geldiğimden beri tek kelime etmedi. Tedbirli, sessiz, temkinli. Hiç de beklediğim gibi değil.

Janet ağız dolusu kanı yere tükürdü ve derin bir nefes aldı.

"Yardım çağırdım," dedi nefes nefese kalarak.

Karga güldü. 'Yardım mı çağırdın? Kim geliyor? Rehberinde buraya koşup seni kurtaracak kim olabilir ki?' Cep telefonunu aldı ve ekrana dokundu. "Max mi? Elinde silah olan bir adamla kavga edeceğini düşünüyorsan etkileyici bir tip olmalı. Peki ona ne dedin?" Ekranı aşağı kaydırıldı. '999. Çok dramatik, sadece benzininizin bittiğini ya da kredi kartınızı kaybettiğinizi düşünebilir. Yakın zamanda kapınızı çalması zor.

"Max Tripp," dedi Janet. "Onunla tanışmıştın.

Karga'nın yüzüne bir gölge düştü. "Tripp?" diye belli belirsiz tekrarladı. "Nerede...?"

"Büyük Soruşturma Ekibi'nden bir dedektif," dedi Janet. "DI Callanach ile birlikte çalışıyor.

"Elbette," dedi Karga.

Öne doğru hamle yaptı, sol eliyle Janet'in ensesini kavradı ve silahı çenesinin altına dayadı, onu yere sürükledi, dizlerinin üzerine çöktürdü ve ardından kalçasına ve kaburgalarına sert bir tekme attı.

"Sırt üstü yat," dedi. "Hemen şimdi. Bu kadar konuşma yeter.'

"Onu tekmelemeyi bırak," diye bağırdı Lance, ileri doğru uçarak Janet yere yığılırken Karga'ya doğru bir yumruk gönderdi.

Karga açık elini Lance'in başının yan tarafına doğru getirip yere doğru savurduğunda tökezledi ve yumruğu havaya çarptı. Karga basitçe onu tokatlamayı planlıyordu. Lance'in en safça düşüncesi buydu. Janet'a doğru ilerlerken kafatasının kafatasına çarpması yanında bir tokat bile nimet sayılırdı. Karga kandırılmış olabilirdi ve Janet onu gafil avlamış olabilirdi ama

insan/kuş nasıl dövüşüleceğini biliyordu.

Lance inilti duydu ve Janet'in altında kötü bir şekilde yaralandığını fark etti. Hareket etmeye çalıştı ve yapamadığını fark etti. Kollarını ve bacaklarını kurşun gibi hissediyordu ve gözlerini açtığında dünya, yüksek perdeden bir ciyıklamanın eşlik ettiği çok parlak bir bulanıklığa dönüşmüştü.

Janet Monroe - tabii ki ... Lance noktaları çok geç birleştirdi. Kimse onun polis memuru olduğunu anlamasın diye adını değiştirmişlerdi. Çatıya çıkması bir tuzaktı. Katili zorlamaya çalışıyordu.

el. Öyle de oldu. Sadece Karga hepsinden bir adım öndeydi ve dikkatlerini başka birine yöneltmişti.

Lance gözlerini kapatma isteğiyle savaşmayı bıraktı, başını Janet'ın omzuna bıraktı, yüzünde bir sertlik ve ardından bir kayganlık hissetti. İp, diye düşündü, Karga'nın onunla ne yapmayı planladığını açıklayıp açıklamadığını hatırlamaya çalışarak. Keşke Callanach'a daha önce ulaşabilseydi. Ne gördüğünü açıklasaydı. Keşke... İşte şimdi mezar taşına yakışacak bir cümle vardı. Sarsıntı araya girdi.

Otuz Yedinci Bölüm

17 Mart

Lahana salatası sirkeli ve ekmek sertti, ama Ava ve jambon salata sandviçasağı Her neyse. O en son ne zaman yemek yediğini hatırlamıyordu ve midesi ağırlı bir düğüm gibiydi. Ya çok açtı ya da sonunda klasik DCI peptik ülserine yenik düşmüştü. RJ Bott, Royal Shakespeare astım performansından sonra ama doktorların izin en erken zaman olan ertesi sabaha kadar bir röportaj odasında görünmeyecekti. Bu arada, Bott'un birlikte iş yaptığı ve intiharların gerçekleşip gerçekleşmeyeceğine ya da önlenip önlenmeyeceğine dair bahisler sunan bahisçi tutuklanmış ve Bott'un web sitesi ve blogu teknik ekip tarafından kapatılmıştı.

Eve gitmesi gerektiğini biliyordu. Uyumak için birkaç gün daha eline geçmeyecek bir fırsat vardı ama yine de çözülmemiş bu kadar çok şey varken istasyonda olmamak yanlış geliyordu. Çalışmak - her ne kadar kendine zarar verici olsa da - hayal kırıklığını dindirebilecek tek şeydi.

DI Graham elinde dizüstü bilgisayar ve bir fincan kahve ile içeri girerek kadının önüne koydu.

'Onu yakalamışsın demek ki,' diye yorum yaptı.

"Onu tutukladık," diye düzeltti Ava. 'Birden fazla müebbet hapis cezası aldığı anda onu yakalamış olacağız. Şimdilik bir hastane yatağında yatıyor, yutması kolay, düşük sodyumlu yemekler getiriliyor ve birkaç saatte bir nabızı ölçülüyor.

Graham sırtarak, 'Eminim yarın ona karşı da aynı derecede hassas olacaksın,' dedi. "Bruce Jenson'ın bakım evindeki görüntüleri tekrar görmek ister misin?

Dizüstü bilgisayarını Ava'nın masasına bıraktı ve oynat tuşuna bastı. Ava eğilmiş, hâlâ lastik gibi jambon çiğniyor ve ekrana bakıyordu.

'Peki bu iş bittiğinde, ki gerçekten bitmiş sayılır, o içkiyi iptal edebilir miyim, yoksa bu konudan kasten mi kaçırıyorsun?

"Bilerek konudan kaçırıyordum," dedi, gözlerini bahçede koşan bedene odaklayarak: ince, uzun bacaklı, saçlarını savuran. 'Sen benim astımsın. Birlikte çalışıyoruz. Bu çok karmaşık bir durum.

"Sadece bir içki," dedi kadın görüntüleri tekrar izlerken. 'Hiçbir şey sadece bir içki değildir, ama sorduğunuz için minnettarım. Biz Bu kişinin bakım evi arazisine gizlice girdiğine dair herhangi bir görüntü var mı?

'O olduğundan emin olmak için yeterince net bir şey yok. Çalışanların arasında gölgeli bir hareket vardı ama üç saat önceydi ve vücut şeklini yeterince net tanımlayamadık. neyse yere yakın duruyordu. Bir geyik bile olabilirdi. Bunu brifinge eklemedim çünkü yanlış yönlendirme olma ihtimali çok yüksekti.

Üç saat önce mi? Yani bahçeye giren failse, Callanach'ın Jenson'ı ziyaret ettiği süre boyunca orada olmuş olmalı. Bahçede nerede konumlandıklarına bağlı olarak, ziyaretini veranda kapılarından izleyebilmiş olabilirler,' dedi Ava, bir déjà vu hissi, ekşi sandviçi denememiş olmayı dilemesine neden oldu.

"İyi misin? Graham sordu.

"Sanırım... Emin değilim," dedi, uykusuzluğun hayal gücünü makul sınırlarının ötesine mi ittiğini yoksa sonunda büyük resmi mi gördüğünü merak ediyordu. "O kadın...

"Hanımefendi! Tripp koşarak içeri girdi. 'Biz Bott'un dairesindeyken bir trafik memuru tarafından size bırakılan mesaj. Az önce ettim.'

'Yavaş ol, Çavuş. Ne oldu?'

'East Saltoun'da çiftçilik yapan Jon Moffat ile birlikte yaşayan kadın - kaçak işçi - bulundu. O ve diğer birkaç kişi Amsterdam'a giden bir kamyonu binmeye çalışırken durduruldu.

"Bu harika bir haber. Ava ayağa kalktı. Onu buraya getirin. Bakalım Bott'u teşhis edebilecek mi..."

"Yapmayacak," diye araya girdi Tripp. 'Mariam - adı bu - hala travma geçiriyor. Moffat'ın öldüğünü bildirmek için bar sahibini arayan kişinin kendisi olduğunu doğruladı, yani verdiği bilgiler doğrulanabilir. Moffat'ın katilini tarif edişi sınırlıydı. Neler olup bittiğini görmek için merdivenlerden gizlice inerken aynaya kısa bir bakış atmış. Doğrulayabildiği tek şey failin erkek ve siyah olduğuydu.

Ava donakaldı. Pax Graham yavaşça ayağa kalktı ve ceketine uzandı.

'Oh, lanet olsun! Her zaman gözümüzün önünde saklanıp bize yardım ediyormuş gibi yapıyordu,' dedi Ava. Bu Rune Maclure. Bizi Bott'a götüren Vicki'yi bize o verdi..."

Tripp, 'Hepsi bu kadar değil,' dedi. 'Janet Monroe'nun evine doğru yola çıkan ekiplerim var. Bott's'a baskın yaptığımızda katili yakaladığımıza inanarak onun evini de izlemeye almıştık.

Ava kendini hasta hissediyordu ve bunun lahana salatasıyla bir ilgisi yoktu. Tripp'in söylemek üzere olduğu şeyi duymak istemiyordu.

"Yarım saat önce ondan bir mesaj aldım ama telefonuma daha yeni bakabildim. Tek yazdığı 999'du."

Bacaklarına verilen komutu algılamaya fırsat bulamadan koşmaya başlayan Ava, koridordan merdivenlere doğru ilerlerken talimatlar yağırdırıyordu.

"Bizi bekleyen bir araba var," diye bağırdı Tripp, ancak yetişebilmişti.

"Ben sürerim," diye bağırdı Graham, ikisini de sollayıp önlerindeki merdivenlerden aşağı atlayarak. 'Tripp, sen Janet'la bağlantı kurmaya çalış. Şef diğer birimlerle irtibat kurabilir.

Ava, destek sağlayan ekiplere acele bir telsiz brifingi vermeden ve Maclure'un evine ve iş yerine giderek tüm üsleri kapsayan geniş bir operasyon başlatmadan önce enerjilerini arabaya ulaştırmaya yoğunlaştırdılar.

Tripp ofisine koşmadan hemen önce yapmak istediği son bir şey vardı ama beklemesi gerekecekti. Bu sadece bir

Şüpheliydi ama bakım evinin videosundaki kadının Callanach'ın geçmişinden biri olma ihtimali vardı. Bruce Jenson ya da Gilroy Western'e karşı doğrudan bir kini olmayan ama bir nedeni de bulunmayan biri. Bir zamanlar Callanach'ın dikkatini çekmek için olumlu ya da olumsuz neredeyse her şeyi yapabilecek bir kadın. Geçmişte polise yalan söyleyecek, intikam için kendine zarar verecek ve takip etme konusunda bolca deneyimi olacak kadar rahatsız biri.

Şimdilik beklemek zorundaydı. Janet Monroe'nun hayatı tehlikedeydi çünkü Ava katilin verdiği bilgileri bizzat takip etmişti. Bu da bundan sonra olacıklardan onun sorumlu olduğu anlamına geliyordu.

Otuz Sekizinci Bölüm

17 Mart

Kapı çalma sesi çok uzaklardan geldi. Sonra daha yakından. Sonra Callanach uyandı. Saati, saatin şu olduğu bilgisiyle yanıp sönyordu Saat 11.42. Sadece yarım saattir uyuyordu ama bu onu sersemletmeye ve kafasını karıştırmaya yetmişti. Kendine geldiğinde kapı çalma sesleri daha hızlı ve ısrarcıydı.

"Ava," dedi Callanach, kapıdaki o olduğundan emin olmak hem yorucu hem de heyecan vericiydi.

Bir kot pantolon giydi ve koşarak dairesinin kapısına gitti, kapıyı açmadan önce sadece bir saniyeliğine gözetleme deliğinden baktı, dikkatli davranmak yerine kas hafızasına güveniyordu. Yaptığı hata ancak kapı tamamen açıldığında kafasına dank etti. Casus deliğinden baktığında profilden bir kadın yüzü görmüştü, kapüşonlu bir tişört saçlarını örtüyordu, yüz hatları koridorun gece ışıklarının loş ışığında ancak yarı görünür haldeydi.

"Merhaba," dedi, hüzünlü bir şekilde gülümseyerek, her şeyden çok kayıp bir çocuk gibi görünüyordu.

Astrid. Ne istiyorsun?"

Soru sadece ona düşünme zamanı kazandırmak içindi. ne istediğini biliyordu. Onu. Astrid Borde bir yıldan uzun bir süre önce hayatından çıkmıştı ve saflığından onun sonsuza dek gittiğine inanmayı seçmişti. Öyle değildi ve şimdi gardını indirmiş olması tamamen saçma görünüyordu.

"Konuşmamız gerek Luc," dedi yumuşak bir sesle, sesi sessizlikte ağlamaklı ve ipeksi bir hal almıştı.

"Gecenin bir yarısı. Bana numaranı ya da adresini verirsen yarın buluşabiliriz. Şu an pek uygun bir zaman değil.

Yatak odasına doğru baktı, orada başka biri olduğuna inanmasını umarak bunu belli etmedi. Her ne kadar onu dairesinde istemese de, agresif bir şekilde reddetmek, ne yapacağı belli olmayan biriyle başa çıkmak için doğru taktik değildi. Jenson ve Western ölmüştü ve birdenbire bu suçların faili onun için artık bir gizem olmaktan çıkmıştı. Astrid daha önce kuruntulu ve saplantılıysa, şimdi tam bir psikopatlığa doğru ilerliyordu.

"Burada biri varmış gibi mi davranıyorsun? Oh, sevgilim, bana yalan söyleme. Bu sana yakışmaz. Ama anlıyorum, bu bir şok. Sürprizlerle karşılaşmayı hiç sevmezsin. Neden bize kahve getirmiyorsun, sen beni tekrar yanında görmeye alışırken biz de havadan sudan konuşuruz.

Callanach karşı komşusunun kapısına baktı. Sesini yükseltebilir, yaygara koparabilir, onu uyandırabilirdi ama Astrid -bu yeni Astrid- bilinmeyen bir şeydi. Bu karmaşanın içine başka birini sürüklemek Kabul edilemez. Bunu kendisi halletmeliydi.

'Seninle vakit geçirmek istemediğimden değil. Aslında, nerede olduğunu ve nasıl merak ediyordum. Geçmiş geride bıraktığımız ve yolumuza devam ettiğimiz için mutluyum. Bu arada harika görünüyorsun. Saçların kısalmış.'

Astrid ona dokunduktan sonra hafifçe fiskeledi, yüzünde bir gülümseme belirdi.

'Sadece işe gitmek için erken kalkmam gerekiyor,' diye ekledi.

'Gerçekten mi? Sadece bir süredir istasyona gelmediniz. Neden?'

"Hastaydım," diye yalan söyledi. "Mide gribi.

"Yine de spor salonuna birkaç kez gitmeyi başardınız.

Callanach onu izlemek için ne kadar zaman harcadığını sormamaya karar verdi. Şu anda önemli olan, kendini ifşa etme nedeniydi.

'Dışarıda olduğunu bilseydim, seni daha önce içeri davet ederdim. Bana haber vermeliydin. Artık arkadaş olmamız için hiçbir neden yok.

"Böyle düşünmene sevindim. Bunu aramızda hissettim. Bu yüzden geri geldim. O yanlış anlaşılmayı aşacağımızı hep biliyordum.

Sen iyi görünüyorsun. Astrid bakışlarını Lucun gövdesinde gezdirirken Callanach bir tişört giymek için zaman ayırmış olmayı diledi. 'Dinle Luc, geç olduğunu biliyorum ama gerçekten içeri girmem gerekiyor. Kendimizi içinde bulduğumuz bu durumla ilgili ne karar vermeliyiz.

"Durum nedir? Callanach sordu.

"Düşmanlarımızdan bir çift mi? Sevgili Bruce ve Gilroy. Muhtemelen en iyisi isimlerini söylediğimi duyabilecekleri bir yerde konuşmamak,' diye fısıldadı komplocu bir gülümsemeyle.

Callanach ellerini ceplerine soktu, rahat bir tavırla tansiyonunun yükseldiğini hissetti. Düşmanlarımız. Demek mesele buydu. Pax Graham'a verdiği ifadede Jenson'ı ziyaret nedeni hakkında yalan söylemiş ve en iyi ihtimalle Gilroy Western'le ilgili bilgileri saklamış olsaydı sorun olmazdı. Astrid'in iki adamı fiziksel olarak öldürmüş olması, bunu onun adına yapmasını istediğini söylemeyi planlıyorsa önemsizdi. Sadece bu yalan bile kariyerini bitirmeye yeterdi ve onu çifte cinayet davasının merkezine koymaya yetebilirdi. Onun dairesine girmesine izin veremezdi. DNA'sının varlığı sadece suç komplosu iddialarına katkıda bulunacaktı. Kolay yoldan gitmeyecekse, zor yoldan başka seçenek yoktu.

'Üzgünüm Astrid, ama bunu burada tartışamayız. Elinizde her ne bilgi varsa polise vermelisiniz, benim dışımda herhangi birine. Ölümleri hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama potansiyel bir tanışım, bu yüzden seninle onların davaları hakkında konuşamam. Artık gitseniz iyi olur.'

"Sonunda!" diye sıırttı. 'Biraz gerçeklik. Bak, bu işin bu kadar kolay olmasını beklemiyordum. Birbirimizle her zaman belli bir miktar saçmalığın üstesinden gelmek zorundayız, değil mi? En azından bu sefer kısa tuttuk. Beni içeri almak zorundasın Luc. Başka seçeneğin yok.'

"Her zaman bir seçenek vardır, Astrid. Dediğim gibi, istersen bana numaranı bırakabilirsin ve konuşmak için başka bir zaman buluruz. Şimdi kapıyı kapatacağım. Hoşça kal. Bir adım geri çekildi ve kapıyı kapatmaya başladı.

Beklediği gibi ayağı araya girdi. ondan kurtulmak için güç kullanmaya hazırды. Kaybedecek çok şeyi vardı.

Nazik ol.

Astrid kapüşonunun geniş cebinden bir elini çıkardı, yumruğu elma büyüklüğünde bir şeye sarılmıştı.

"Hayır," dedi. 'Yapamam. Keşke yapabilseydim ama bunu bize sen yaptın Luc. Bana seslendin. Bana bir neden verdin. Sana yardım etmekten kendimi alıkoyamayacağımı biliyordun. Şimdi, minnettarlığını göstermeni istiyorum. Sonraki adımlarımız konusunda anlaşmalıyız. Bir seçenek var. Bize mazeret gösterecek insanlar tanıyorum. Ya da birlikte ortadan kaybolabiliriz. Burada mutlu değilsin. Annene gönderdiğin e-postaları okudum. Şifre olarak sizin adınızı ve doğum yılınızı kullanmamalıydı. E-postalar neredeyse kalbimi kırıyordu...'

"Elinde ne var?" diye sordu, beyni hâlâ en kötüsünü hayal ettiği konusunda ısrar ederken kalbinin neden bu kadar çarptığını merak ediyordu.

'Sen bir Interpol ajanıydın. Bunun ne olduğunu biliyorsun. Kaç tane silah tüccarı yakaladınız? Hafızam beni yanıltmıyorsa, yarım düzineden fazla.'

Elini açtı ve ışığa doğru itti. Avucunda gri-yeşil bir ölüm oturuyordu, başparmağı iğnenin çemberinin içindeydi. Başparmağı orada olduğu sürece, Callanach'ın onu elinden almaya yönelik herhangi bir girişiminin tek bir sonucu olacaktı. Bu her ikisi için de şüphesiz bir son olacak ve belki de dairelerde uyuyan diğer herkesi de öldürecek bir yangının başlangıcı olacaktı.

'İçeri girseniz iyi olur,' dedi kenara çekilerek.

El bombasını bir kez daha cebine koydu, elini bombayla birlikte orada tuttu ve yanından geçerken onu yanağından öptü. Callanach arkalarından kapıyı kapattı ve ne kadar kaldığını merak etti.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

18 Mart

Karga yerde yatan iki cesede baktı. Hem gerçek hem de mecazi anlamda tam bir karmaşaydı. Artık erkeğin kim olduğunu biliyordu. Lance Proudfoot, gazeteci. Sülük. Başkalarının sefaletini haber yaparak geçimini sağlayan herkes ölmeyi hak ederdi. Planının sınırları dışında olsa bile, gazetecinin hayatına son verdiği için kendini suçlu hissetmesine gerek yoktu. Proudfoot serbest kalırsa doğruca polise gidecekti ve Karga'nın hapse girmeye hiç niyeti yoktu. Bazı ölümler basitçe gerekliydi. Janet ise onu hazırlıksız yakalamıştı. Tüm daireyi kontrol etmişti. Polis memuru olduğuna ya da mesaj attığı Max'in aslında dedektif çavuşu Max Tripp olduğuna dair hiçbir kanıt yoktu. Ama onun adını biliyordu ve Karga onunla daha önce tanışmıştı.

Böylesine dramatik bir oyuna düştüğüne inanmayı reddediyordu. Kadın saatlerdir çatıdaydı ve Karga bu konuda görevli danışmanla uzun uzun konuşmuştu. Charlie Packham girişimin kesinlikle gerçek olduğu ve müdahale edilmediği takdirde bir hayatın kaybedileceği kanaatine varmıştı. Karga bir hata yaptıysa, bu bir meslektaşının becerilerine ve uzmanlığına güvenmekti. Görünüşe bakılırsa, herkes onun bir yalanın kokusunu alma yeteneğini paylaşmıyordu. Yine de burada, bir apartman dairesinde iki baygın insanla birlikteydi ve ikisi de hayatta kalırlarsa kendisini teşhis edebilirlerdi. Bir planı vardı. Tek yapması gereken bunu iki kişi için uyarlamaktı.

Ceza yine de suça uygun olmalıydı. Verdiği ölümlerin amacı, yaşam armağanının değerini bilmeyi öğrenmekti. Bu

Amaçsızca öldürecek kadar kaba, bu kadar alçak olabileceği düşünülemezdi. Hâlâ zamanı vardı, dedi kendi kendine. O bir yırtıcıydı. Hızlı, kararlı, neredeyse doğaüstü bir beceriye sahipti. Zorluklarla yüzleşmesi ve daha güçlü çıkması için ona bir fırsat verilmişti.

Çantasına uzanarak bir bıçak çıkardı ve ipi ikiye böldü. Artık bir yerine iki kişiyi barındırmak zorunda olduğu için daha kısa olması amacına hizmet edecekti. Lance Proudfoot inlemeye ve parmaklarını oynatmaya başlamıştı. Daha fazla baygın kalmayacaktı. Her ikisini de sırt üstü yatırdı, başlarının üst kısımları neredeyse birbirine değecekti, ayakları salon duvarlarının karşı köşelerindeydi, sanki vücutlarıyla odanın karşısına düz bir çizgi çizmişti. Cebinden iki kablo bağı çıkararak bileklerini karınlarının üzerine sabitledi.

Şimdi işin zor kısmına gelelim. Odadaki tek ağır mobilya eski bir kanepeydi. Bu ikisinden biri için yeterliydi ama ikisi için değil. Önce Lance'le ilgilendi, bir parça ipi ayak bileklerine sardı, sonra kanepenin uzak bacaklarına birkaç kez sıkıca düğümledi, gazetecinin bacaklarını serbest bırakmasının mümkün olmadığından emin için eski deri canavarı kaldırdı.

Pencere diğer önemli bağlama noktasını oluşturuyordu. İpi, serbest kalmayacağından emin olabileceği büyük bir yumak oluşturacak şekilde düğümledi ve pencerenin üst kısmından geçirdi - banal sağlık ve güvenlik düzenlemeleri, pencerenin aşağıdan yukarıya doğru açılmamasını gerektiriyordu - sonra da sıkıca kapattı. Diğer ucunu Janet'in ayak bileklerine doladı ve ayaklarını kolayca kurtaramayacağından emin olmak için spor ayakkabılarını giydirmeyi düşündüğü için kendini tebrik etti.

İkisi de ayak bileklerinden ve ellerinden bağlıydı, başları yaklaşık bir metre açıkta yatıyorlardı. Aralarında daha fazla boşluk olmasını diledi ama doğaçlama olarak etkileyici bir hareketti.

Lance gözlerini çılgınca kırptırarak ve başını sallayarak uyandı. Birkaç şerit bant, çıkarmaya başlamak üzere olduğu gürültüyü önledi. Beceriksizce ama gerekliydi. Karga çantasından ihtiyacı olan son şeyi aldı. Bungee ipi profesyonel sınıftı - heyecan arayan aptalların nehirlerin üzerindeki köprülerden atlayıp uçabiliyormuş gibi yapmaları için kullanılan türdendi. Uçmak gerçekten evrimleşmiş olanlara mahsustu. Bu tür yetenekler sadece kazanılabildi, satın alınamazdı.

Doğru uzunluktaki bungee ipini ölçtü ve pencereden dışarı kısa bir bakış atmadan önce her iki ucuna birer cellat ilmiği bağladı. Işık yoktu. Birkaç araç. En önemlisi, siren de yoktu. Vicki'nin arkadaşı RJ şimdiye kadar gözaltına alınmış olmalıydı. Ava Turner sorguda ona çelme takmaya çalışmakla meşgul olacaktı. Tüm bu ironinin tadını çıkarmak için kendine bir an izin verdi.

"Bir tane de senin için," dedi ilk ilmiği Lance'in kafasına geçirirken, çırpınmaya başladığında gözlerinin vahşi dansını görmezden gelerek. 'Bunu yaparsan zavallı Janet'i daha da hızlı öldüreceksin. En iyisi kırıdamadan yatmak,' diye uyardı. "Ve bir tane de senin için. İkinci ilmiği demir bir çabayla Janet'in başına geçirdi.

Bungee kordonunu iki boyun arasına çekmek için tüm gücünü kullandı, bıraktıkça daraldı, vücutlarının ağırlığı bacaklarındaki ipe karşı gerilirken birini diğerine çarptı. Endüstriyel sınıf elastik boyunlarını birbirine çekti ve aynı anda her iki ilmiği de sıktı. Janet'in gözleri parlayarak açıldı, tam bir nefes almaya çalışırken burun delikleri alevlendi - ve başarısız oldu. Her ikisinin de elleri hemen başlarının üzerine gitti, bungee kordonunu yakaladılar ve kendi boyunlarındaki ilmiği gevşetmek için aşağı çekmeye çalıştılar.

"Şimdi yaşamak istiyorsunuz," diye vaaz verdi Karga. 'Hanginiz hayatta kalmak için diğerini öldürmeye razı? Yeterince sert çekersen ilmiğin gevşeyecek ama diğerinin ölümünü hızlandıracaksın. Benim tavsiyem yavaş nefes alın, debelenmemeye çalışın. Bacaklarınızı çırpmanın faydası olmaz.

Saatine baktı. Zaten planladığından daha uzun süre kalmıştı. Eğer polisler yoldaysa, ki gerçekten öyle olduklarını düşünmüyordu, ama öyleyse, o zaman şimdi dışarı çıkma zamanıydı.

Çantasını aldı, eserinin fotoğrafını çekmek istiyordu ama bunun sadece gösteriş olduğunu biliyordu. Janet her nefes alışında burnundan yine kan sümürüyordu. Lance'in yüzü doğal olmayan bir renge dönüyordu. Oksijen kaynaklarını kesen bungee'yi gevşetmeye çalışırken bacaklarını sabit tutma konusunda kayda değer bir iş çıkarıyorlardı Bu uzun sürmeyecekti. Oksijensiz kaldıkça, her biri kontrolünü kaybediyordu. Tekmeliyor, kıvranıyor, kırıdanıyor ve sonunda çırpınıyorlardı.

Diğerleri. O zaman hayatın nasıl bir hediye olduğunu anlayacaklardı. Pişmanlıkla birlikte minnettarlığı da öğreneceklerdi.

Rune Maclure ikisinin üzerine bir avuç dolusu tüy serpti, görkemli mücadelelerinin tadını çıkardı, sonra çantasını omzuna attı, elinde silahıyla daire kapısına doğru ilerledi.

Kırkınıc Bölüm

18 Mart

Tripp, Janet'ın dairesine çıkan merdivenleri Ava'nın yanında hızlı bir koşuyla çıktı.

Tripp cep telefonunu kapatırken, "Maclure'un iş arkadaşından, Maclure'un sadece kişisel olarak danışmanlık yaptığı hastaların değil, Reach You yardım kuruluşunun yardım ettiği herkesin kayıtlarına erişebileceğini teyit ettik" dedi.

'Yani sadece bir kurban seçti, dosyalarını inceledi ya da onlarla özel bir bağ hissetti ve doğru zamanın geldiğini hissettiğinde saldırdı mı? Bu ani ölümleri açıklamıyor. Bunu tetikleyen bir şey olmuş olmalı.

"Şart değil. Maclure'un iş arkadaşının endişelerinden biri de bunun ne kadar geriye gittiğiydi. Dr. Lambert, Stephen Berry'nin parmağında, Tantallon Kalesi'nde tutuşunu serbest bırakmak için üzerine basılmış olabileceğini gösteren bir çizme izi fark etti, ancak bu belki de şanslı bir bulguydu. Stephen Berry'nin birçoğundan biri olmadığını kim söyleyebilir?

Koridoru döndüklerinde bir sıra memur sessizce Ava'nın gelmesini ve operasyonun başlamasını bekliyordu.

"Kaç yıldır orada danışmanlık yapıyor? Ava sordu.

"Birkaç tane," diye doğruladı Tripp. 'Ama aynı zamanda yerel hastanelerde, bakımevlerinde ve hatta okullarda danışmanlık yaptı. İskoçya'nın klinik olarak depresif, intihara meyilli ve acı çeken insanlarına erişimi muhtemelen bu aşamada tam olarak ölçülemez.

Ava kendisini bekleyen memurlara başıyla selam verirken, "Bu fırsatı açıklıyor ama nedeni açıklamıyor," dedi. "Bu konuda bir teorin var mı?

"Sadece bir aşamada kendi kendine ilaç kullandığı tespit edildi. Bunu bir meslektaşına itiraf etti, yardım aldı ve temiz olduğunu göstermek için gönüllü kan testleri yaptırdı. Görünüşe göre terapistler arasında bir aşamada depresyona girmek oldukça yaygın. Sanırım gününüzü başkalarının sorunlarını dinleyerek geçirdiğinizde, eve mutlu bir şekilde dönmek zor oluyor.

"Ne kadar zaman önce? Ava sordu.

"Altı ya da yedi ay," dedi Tripp, kendisine verilen koruyucu yeleği giyerken.

"İş arkadaşları hangi ilacı söyledi mi? Ava sordu. "Klozapin. Daha önce hiç duymadım," dedi Tripp.

"Hanımefendi, gitmeye hazır mıyız?" diye fısıldadı silahlı birlik lideri ona.

'Elbette,' diye onayladı. "Dairenin içinden ses geliyor mu?" "Biraz hareket var ama ses yok. Kesinlikle dolu.'

Tamam. Silahlar indirildi. Eğer devam eden bir durum varsa, Janet Monroe'yu kalkan olarak kullanabilir. Temiz ve net bir atış olmadığı sürece silahların ateşlenmesini istemiyorum. Aksi takdirde, ne kadar sürerse sürsün pazarlık yapacağız. Varlığımızı duyurmamıza gerek yok. Janet kapıyı açması için onu uyarmadığımızdan şikayet etmeyecektir. Sadece şu kapıyı aç...'

Kapı açıldı. Bir an için yirmi polis memuru dondu kaldı. Rune Maclure donmadı. Geriye doğru adım atıp kapıyı çarparken gözleri Ava'nıninkilerle kısa bir süre için buluştu.

"Rune," diye bağırdı Ava ormanın içinden. 'Burada sahip olduğumuz gücü gördün. Kapıyı aç - son fırsat - yoksa kırmak zorunda kalacağız.

Yanıt, dairenin içinden kapıya isabet eden tek bir silah sesiydi; mermi tam olarak içeri girememiş olsa bile koridor tarafından görülebilecek kadar sertti. Ava kapı panelinin üzerinden atladı, bir elini karnına bastırdı, mermi ahşabı geçseydi oradan girecekti. Sarsılmış bir halde, zihninde bir hayatının daha üstünü çizdi.

"Demek istediğini anladım," dedi Ava. 'Janet'in iyi olduğundan emin olmak için içeri girmeme izin ver. Eğer beni bu konuda ikna edebilirsen, kendine biraz zaman kazandırmış olursun.

Dairenin içinden insanlık dışı bir ses geldi - yarı çığlık, yıpratıcı bir çağrı. Kelime yok.

"şunu," diye emretti Ava. "Hemen şimdi.

Kapı, görmeyi bekledikleri bir değil, iki cesedi ortaya çıkarmak için içeri doğru çarpmadan önce bir çekiç darbesi alıp parçalanırken geri adım attı.

Ava adımını attı, ayaklarının hemen arkasında yere doğrultulmuş yarım düzine tüfek tarafından desteklendi.

Rune Maclure'un elinde bir silah vardı ve silahı Janet'in başının üstüne doğrultmuştu, Janet ise güçlükle boynundaki ipi biraz gevşetmeye çalışıyordu.

"Silahını indir," diye talimat verdi Ava. 'Tek çıkış yolu bu. Janet'a ne olursa olsun ve...' Diğer adamın morarmış ve şişmiş yüzünü yarı yarıya tanıdı ama hemen çıkaramadı. '... bu diğer adam, buradan çıkamazsınız.

"Seni istedim," dedi Maclure. 'Sana beni tanıma şansı verdim. Beni gerçekten tanıman için. Belki de kabul etseydin, bu durum önlenebilirdi. Artık aptalca tuzaklar ve yalanlar yok.

"Ateş etme talimatını ben vereceğim," dedi Ava. 'Üç saniye. Silahını indir.

"Beni vurursan ben de onu vururum. Kaslarımın kasılacağını biliyorsun. Kendime engel olamayacağım.'

"O zaman izin ver onları çözeyim," dedi Ava, "sonra konuşuruz. "Sana bu konuda yardımcı olabilirim," diye gülümsedi Maclure.

Ava iki bedene baktı, boyunlarındaki baskıya artık daha az karşı koyuyorlardı, her biri zar zor nefes alıyordu. Adamın parmakları aralarındaki ipi tutmaktan vazgeçmiş, göğsünün üzerinde seğiriyordu.

"Pencereyi açarsam, ip serbest kalır. Çok geç olabilir ama denemeye değer. Adamlarına kapıdan uzaklaşmalarını söyle.'

Ava, Maclure'a doğru bir adım daha atarak, "Bu noktada pazarlık yapmıyorum," dedi.

'O zaman ikisi de senin önünde ölür,' diye gülümsedi.

"Siktir," diye mırıldandı Ava. Gözünün önünde iki hayat kaybedilirken sert oynamaya ne zamanı ne de lüksü vardı. 'Geri çekilin. Herkes koridora çıksın. Silahları indirin.

"Teşekkür ederim," dedi Maclure, pencereyi en üstten en alt ayara çekerek üst yarısını dışarıya açık bıraktı.

Janet Monroe'nun ayaklarına dolanmış olan ip odanın içine uçtu ve yerde iyi huylu bir yılanı dönüştü. Janet hemen diğer adama doğru çekildi, ikisi de kıpırdamadı, boyunlarındaki ilmekler hızlı bir rahatlama için çok sıkıydı.

"Bırak onlara yardım edeyim," dedi Ava. 'Ben bunu yaparken silahını indir. Lütfen.'

'Ne istersen yap,' dedi Maclure. 'Onların ölümüne ihtiyacım yok. Ben yeterince güçlüyüm. Zaten güçlüyüm. Ben sadece bir işaret bekliyordum. İşte o işaret bu.

Ava ona ters ters baktı. "Clozapine nedir?" diye sordu Janet'a yaklaşarak.

Maclure başını iki yana eğdi. "Bir dikkat dağıtma," dedi. "Gerçek benliğimi inkâr etme girişimiydi.

Ava yavaşça diz çöktü ve Janet'ın nefes almasını engelleyen düğümü çözmeye başladı.

"Peki gerçek sen kimsin? Ava parmakları çok yavaş çalışırken konuşmayı sürdürerek sordu.

Odanın diğer ucunda, diğer adamın ayakları halının üzerinde ölüm dansı yapıyordu, vücudu sonunda mücadeleyi bırakmıştı.

'Kim değil,' diye gülümsedi Maclure. 'Çoğu insan gibi sen de vizyondan yoksunsun. Doğayı reddetmenin yanlış olduğunu anladığımda, ona teslim olduğumda, her şey çok hızlı oldu. Mutluluk verici, Ava. Keşke bunu seninle paylaşabilseydim.

Ava ilmeği Janet'ın boğazından çözdü, neredeyse nabzını bulmaya çalışamayacak kadar korkmuştu. Bunun yerine adama yardım etmek için odanın diğer tarafına geçti ve kendini yeniden konumlandırırken Maclure'a sırtını döndü.

Adamın adımlarını duydu, ağır ve maksatlı adımlardı, sonra döndüğünde onu bir koltuk kullanarak pencere çerçevesinin içine girmiş ve vücudunun üst kısmını boşluğa doğru iterken buldu. Öne doğru hamle yaptı, kollarını iki yana açtı, aşağıya doğru eğilirken yüzü kendinden geçmiş bir görüntüye büründü.

Ava çığlık atarak aralarındaki boşluğa fırladı, sağ ayağını kaymadan önce yakaladı ve omzunu acıyla burktu. Adamın ağırlığı vücudunu yukarı doğru sürükledi. Ava'nın kullandığı

Bacaklarını pencerenin her iki yanına dayayarak başını acı içinde duvara çarptı.

Rune Maclure dış duvara ve pencereye çarptı, öfkeyle gıdıkladı, boştaki sol ayağıyla Ava'nın yüzünü tekmeledi, tehlikeli bir şekilde baş aşağı sarktı ve kollarını çılgınca çırptı.

Sonra ikinci bir çift el Ava'nın yükünü azalttı, bir üçüncüsü, bir dördüncüsü. Cesetler odayı doldurdu. Sedyeler ve sağlık görevlileri için çığlıklar yükseliyordu. Biri Ava'ya Maclure'un bacağındaki tutuşunu bırakmasını söyledi ve o da bunu minnetle yaptı, neden sağ kolunu kullanamadığını ve neden yavaşça yere indirildiğini merak ediyordu.

Sağlık görevlileri devraldı. Ava, Janet'in yüzüne bir oksijen maskesi takıldığını ve başka birinin de yerdeki adama kalp masajı yaptığını görebiliyordu. Lance Proudfoot olduğunu fark etti - daha önce onu aramıştı ve o da çok meşgul olduğu için telefonuna cevap verememişti. Sonra birkaç kişi onu tutuyor ve destek almasını söylüyordu. Sonunda vücudunun üst kısmındaki acı fark edildi ve bir erkek sesi üçe kadar sayarak ona birazdan her şeyin yoluna gireceğini söyledi. Vücudu parçalara ayrılıyordu. Acı kör ediciydi, neredeyse gerçeküstü. Her şey gözden kayboldu ve bir kadının çığlığını duyabildi. Dünyası yeniden bir araya gelmeden önceki birkaç saniye içinde, çığlığın kendisine ait olduğunu fark etti.

Bir adam ona 'Geri girdi' dedi. 'Biraz ağrıyacak ama şimdi iyi olacaksın. Dinlenmeniz ve anti-enflamatuar ağrı kesiciler almanız gerekecek.

Ava ayağa kalktı ve daha önce yerinden çıkmış olan koluna bir askı takılmasına izin verdi.

"Yaşayacaklar mı?" diye sordu, odanın diğer ucundaki Janet Monroe ve Lance Proudfoot'a bakarak.

Gazetecinin orada ne aradığını ya da onlardan nasıl bir adım önde olduğunu bilmiyordu ama en azından Janet'in yanında biri vardı ve bunun için her zaman minnettar olacaktı. Lance Proudfoot'un en kötü polis operasyonlarının ortasında yanlış yerde olmak gibi bir alışkanlığı vardı.

Janet adamdaki daha iyi durumda. Şu anda hastaneye doğru gidiyorlar. Bir hava ambulansımız yolda,' dedi Tripp, Janet'in yanında belirerek ve diğer memurları göndererek.

Rune Maclure pencereden içeri indirilmiş ve yere yatırılmıştı, hâlâ boğazının derinliklerinden tuhaf, tiz bir hayvan sesi çıkarıyordu.

Maclure kelepçelenip daireden çıkarılırken sırtlarını duvara yaslayan Ava, Tripp'e, "Ayağa kalkmama yardım et," dedi.

"İyi misin? Kolun kötü bir şekilde yerinden çıkmış. Başın dönecek..."

Ava onun endişelerini görmezden geldi.

'Hastaneyi önceden arayın. En kısa zamanda bir psikiyatrik değerlendirme yapılması gerekecek,' dedi Tripp'e.

"Böyle mi çevirecek? Savcı kendi psikolojik raporunu alacaktır. Bununla mücadele etme şansımız olacak.

"Bu sefer değil," dedi Ava, Maclure'un silahını pencerenin dibinde yerde görüp cebinden bir kanıt torbası çıkararak. 'Daha önce tanıştığım Rune Maclure bugün burada olan adam değildi. Ve çıkardığı o ses. Olmaktan bahsediyordu. Kendini o pencereden attığında gerçekten de gideceğini düşünüyordu. Buna şüphe yok.'

Eğildi, silahı kendi parmak izlerini eklemekten almak için çantayı kullandı, cebine koymadan önce emniyet mandalının takılı olduğundan emin oldu. Mümkün olan en kısa sürede kanıt kayıtlarına eklenmesi gerekecekti.

"Maclure uyuşturucu almış mıydı? Tripp sordu.

"Sanmıyorum. Daha çok eksiklikten kaynaklanıyor. Hastaneye götürdükleri adam Lance Proudfoot. Olanlar hakkında ailesini bilgilendirmeliyiz.'

"Lance... Bu ismi biliyorum.

"Evet, öyle, bu da beni akşamki bir sonraki durağımıza getiriyor. Beni DI Callanach'a bırakabilir misiniz lütfen? Lance Proudfoot bir gazeteci ve Luc'un yakın arkadaşı. Gidip haberi bizzat vermem gerekiyor.

Bölüm Kırk Bir

18 Mart

Tripp onu Callanach'ın dairesinin önüne bıraktı ve Rune Maclure'un işlemlerini denetlemeye yardım etmek için hızla uzaklaştı. Ava saatini kontrol etti. On dakikası vardı, daha fazla değil. Anahtarını kullanarak koridora çıktı ve böyle antisosyal bir saatte komşularını uyandırmamak için sessizce merdivenleri indi. Polislik mesleği ona zamanın gece mi gündüz mü olduğunu unutturmuştu. Saat sadece bir sonraki görevin ne kadar acilen yapılması gerektiğini hatırlatmak içindi.

Merdivenleri çıkarken, işleri sabah 9'da başlayıp akşam 5.30'da biten, hafta sonları kendilerine ait olan ve havaalanında sıra beklerken tatilleri asla iptal edilmeyen insanlar için bir kıskançlık hissetti. Derslere girmek, sosyal düzenlemeler yapmak ve gerçek ilişkiler kurmak onlar için ne kadar kolaydı. Mesleklerinin stresi altında parçalanmayan ilişkiler.

Ava kapıyı çaldı. Cevap vermedi. Daha sert çaldı, sonra cep telefonunu aradı. O da cevap vermeyince sabit telefonunu denedi. Meşguldü, içeriden sesini duyamadığı düşünülürse küçük saatlerde bu garipti. MİT'ten birinin onu bilgilendirmek için aramış olması mümkündü ama o zaman mutlaka kapıya gelirdi. Anahtarını onun daire kapısında kullanmak istememişti. Dairelere çıkan merdiven boşluğuna girmesi bir şeydi, ama daha ileri gitmesi mahremiyetinin ihlali anlamına geliyordu. Daha fazla

Bundan da öte, ikisi arasında artık aktif olmayan bir bağ varsayıyordu, tabii eğer gerçek olsaydı.

Kapının göz deliğinin arkasından bir hareket yakaladı. Ötesindeki loş ışığın kısa süreli kararmasından, bir titremeden fazlası değildi ama daire kesinlikle doluydu.

"Luc," diye seslendi sessizce. "Benim. Daha önce gelmeliydim, bunun farkındayım ama bir şey oldu. Lütfen, kapıyı aç."

Beklemek boşunaydı. Saati, kendisine ayrılan sürenin yarısını çoktan harcadığını gösteriyordu. Beş dakika içinde onu karakola götürecek başka bir polis arabası gelecekti. Belki de Callanach inatçılık ediyordu, ama bu onun yapacağı bir şey değildi. Onu daha çok endişelendiren şey, şu anki açığa alınma durumunun - adı dışında - onu Interpol'deki zamanının sonunda onu çok kötü bir şekilde sakat bırakan aynı depresyon sarmalına sürüklemiş olma ihtimaliydi. Eğer durum buysa, yapılacak tek bir şey vardı.

Anahtarını kilide sokup karanlık oturma odasına girerken, 'İçeri geliyorum,' dedi ve kapıyı arkasından tıklatarak kapattı.

Yatak odasında ışık yanıyordu.

"Luc," diye seslendi. 'Sadece benim. İçeri girmeme izin verdiğim için özür dilerim ama bu önemli. Umarım yapmazsın...'

Callanach yataktaydı, göğsü çıplaktı ama kot pantolon giymişti, bacaklarını uzatmış ama kollarını kavuşturmuş oturuyordu. Pencere kenarındaki koltuğa tünemiş, bir eli Ava'nın tam olarak göremediği bir şeye sarılmış olan Astrid Borde'du.

"Merhaba," dedi Astrid neşeyle. 'Luc çekip gideceğini umuyordu ama geldiğine sevindim. Her şey oldukça sıkıcı olmaya başlamıştı. Beni burada gördüğüne şaşırmışa benzemiyorsun.'

"Değilim," diye gülümsedi Ava. 'Bugün erken saatlerde izlediğim bazı görüntülerde göründünüz. Oldukça belirgin bir figürünüz var.'

"Ve sende Luc'un dairesinin anahtarı var. Neden?"

Soruyu Callanach'a yöneltti, o da sadece omuz silkti.

"Ne, bahane bulmaya çalışmak yok mu? Geç saatlere kadar birlikte çalıştığına dair ayrıntılı hikâyeler yok mu? Luc, DCI Turner'ın onurunu savunmayacak mısın?"

Callanach, 'DCI Turner kendini savunabilir,' dedi. 'Anahtarı var çünkü biz arkadaşız. Eğer bundan daha fazlasını arıyorsanız, bunu sizin hayal gücünüze bırakmak zorundayım.'

"Tatlım, sesin neredeyse acı geliyor," diye mırıldandı Astrid. "Biliyor musun, aslında hiçbir şey olmadığına inanıyorum.

"Bayan Borde, Bruce Jenson'ı bir yastıkla boğdunuz mu? Ava sordu.

'Bu aşırı basitleştirme. Ben pek çok şey yaptım. Luc kendine yardım edemediğinde ona yardım ettim; gerçi annesine gönderdiği e-postadan yardım istediğini anlamıştım. Ayrıca adaletin bulmasını sağladım. Bruce Jenson ve Gilroy Western Luc'un annesine tecavüz etti. Bunu biliyor muydunuz?'

Astrid'in yanakları ateş içindeydi, gözleri çok parlaktı. Callanach'a saplantısı zamanın geçmesiyle hiç de azalmamıştı. Ava ona neredeyse acıyordu. Öte yandan Callanach bitkin görünüyordu. Korkmamıştı, ilgilenmiyordu bile. Sadece her şeyden bıkmıştı.

"Aslında biliyordum," dedi Ava. 'Jenson ölü bulunduğunda Luc bana söyledi. Gilroy Western de senin işin miydi?'

"Sadece ben değil. Sanki Luc ve ben bu işe birlikte dahil olmamışız gibi konuşup duruyorsun.

"Değildik," diye cevap verdi Callanach donuk bir sesle. 'Çünkü biz diye bir şey yok. Seninle iletişim kurmuyordum Astrid. Anneme gönderdiğim e-postalar özeldi. Sen onları hackledin, tıpkı benimkileri hacklediğin gibi.

"Hacklemek histerik bir terim. Annen daha önce onunla iletişim halindeyken bana e-posta göndermişti. Sadece şifresini tahmin etmem gerekiyordu. Interpol'de çalıştığın ve personel kayıtlarına erişebildiğin dönemden kalma aynı özel e-posta adresini saklıyordun, hatırladın mı? Değiştirmemen büyük dikkatsizlik. E-posta hesabına erişmek için Kolombiya merkezli bir internet şirketine ödeme yaptım. Gizli bir web servisi bile değil. Bir günden az sürdü. Ama bunu da yapabileceğimi biliyordun. Orada bulduğum şey açık bir silahlanma çağrısıydı ve ben de tam olarak istediğiniz şekilde yanıt verdim.

"Peki Western'e Jenson'ın avukatından geldiği iddia edilen e-posta? Ava sordu.

'İşin en kolay kısmı. İnsanlar okuduklarına inanmak dikkatsiz davranıyorlar.

Callanach Ava'nın gözlerinin içine kısa bir süre baktıktan sonra gözlerini kaçırdı. Onun ettiğini gördü. Astrid'in öyle bir saplantısı vardı

ikna edilemez ya da ikna edilemez. Aslında bu tür bir saplantı, ölümcül derecede hasta bir adamı boğmasını ve içinde daha çok yaşam kalmış olan bir başkasının frenlerini kesmesini mümkün kıldı.

"Beni tutuklayamazsınız," diye açıkladı Astrid. 'Onlara Luc'un da bu işin içinde olduğunu söyleyeceğim. Şu anda açığa alındı, değil mi?

Ava yatağa bir adım daha yaklaşarak, "Hayır, değil," diye cevap verdi. "Oturmamın bir sakıncası var mı?

Bana yalan söyleme. Bir süredir işe gitmiyor. Ben de izliyordum. Ve evet, oturabilirsin ama Luc'a dokunma. İkinizin de dokunmanızı istemiyorum.

'İdari izinli, daha fazlası değil. Kesinlikle açığa alınmadı. Oturdu.

Callanach'a dokunmak oraya gittiğinde aklına gelen en son şeydi ama şimdi Astrid ilk kez sarsılmıştı ve Ava bunu kullanabilirdi. Astrid'in katlanamadığı şey, onun ve takıntılı olduğu adamın yakınlaştığı düşüncesi idi. Ava kendini yatakta Callanach'ın ayaklarının yanına gelecek kadar geriye itti.

"Şimdi ne olacağını düşünüyorsun? Sen ve Luc gün batımına doğru yelken mi açacaksınız? Luc şimdi ortadan kaybolursa kendini şüpheli durumuna düşürecektir ve eminim siz de onun kalabalıkta göze çarpan bir yüzü kabul edersiniz, bu yüzden gözden uzak kalmaya çalışmak zor olabilir.

"Gidebileceğimiz yerler biliyorum," diye somurttu Astrid. "Ortadan kaybolduğumda beni çabucak unuttunuz ve ben o zamanın çoğunda Edinburgh'daydım.

Ava ona, 'Cinayet şüphesiyle aranmıyordun,' diye hatırlattı.

'Luc da olmayacak. Bana bakım evindeki kamera kayıtlarında bir kadın olduğunu söylemiştin.

"Gitmene izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

"Ava..." diye uyardı Callanach onu sessizce.

Nazik bir elini onun ayak bileğine koydu ve şefkatle ovdu. "Merak etme. Astrid ve ben bunu halledebiliriz," dedi ve ona bir sıcak bir gülümseme.

Astrid ayağa kalktı.

"Sana ona dokunmamamı söylemiştim," diye hırladı. "Elimde ne tuttuğumu biliyor musun? Beni gerçekten kızdırmak istemezsin..."

"El bombası. Ava onun sözünü kesti. 'Sanırım İsveç'ten aldın. Orada bulması kolay ve çoğu insanın sandığından çok daha ucuz. Muhtemelen elli avrodan fazla olmayan bir fiyata almışsındır.

Astrid ona baktı.

'Geri dönmek için birden fazla feribot yolculuğu yapmanız gerekirdi. Onunla uçmanız mümkün olmazdı. Ancak el bombalarını bir arabada saklamak nispeten düşük risklidir. Şu anda bazı İsveçli çetelerin favori silahı. Bu bir sorun haline geliyor.'

"Çok kibirlisin," diye tısladı Astrid. 'Pimi çekecek cesaretim olmadığını mı düşünüyorsun?

"Ve Luc'un yüzünü mahvetmek mi? Ava gülerek Luc'ün elini tutmak için uzandı. "Bunu neden yapasın ki?

"Çünkü ben ona sahip olamazsam, kimse .

Çocuksu bir tavırla ayağını yere vurdu, kaşlarını çattı ve elini el bombasının etrafına sardı. Başparmağının ucu halkanın içine girmişti ve biraz manevra yapması gerekecekti.

Ava ellerini cebine sokarak itaat ve yenilgi işareti yaptı.

"O tamamen senin," dedi Ava. 'Zaten biriyle görüşüyorum. Dürüst olmak gerekirse Luc pek benim tipim değil. Tarzı var ama özü yok, ne demek istediğimi anlıyorsan.

Astrid durakladı, Callanach'tan Ava'ya ve Ava'ya baktı.

"Sen... onun hakkında kaba olmana gerek yok. Olmamalısın da. O senin için çalışıyor. Ona saygı göstermelisin.

"Ona saygı duymak mı? Ava güldü. 'İspanyol doktorla yaşadığı o iğrenç kaçamaktan sonra mı? Aman Tanrım, kız onun her yerindeydi. Utanç vericiydi. Sürekli istasyona gelirdi - bir keresinde ondan gitmesini istemek zorunda kalmıştım.

"Ne İspanyol doktoru? Astrid sordu. "Kimdi o?

Dikkati, derin bir iç çekip gözlerini deviren Callanach'a yöneldi.

Hiç kimse. O hiç kimse değildi. Geçici bir dönemdi, başka bir şey değildi. Sakın..."

"Telefonunda onun fotoğrafları var mı? Astrid talep etti. "Ver onu bana. Görmek istiyorum.

Callanach durakladı.

"Bırak görsün," dedi Ava. 'Annene tecavüz eden adamları o öldürdü, Luc. Bence Astrid'in, o dışarıda sana yardım etmek için planlar yaparken senin neler yaptığını bilmeye hakkı var.

'Salonda şarj oluyor,' dedi. 'Buyurun. Kilit açma kodu 9004.'

Astrid temkinli bir şekilde kapıya doğru ilerledi ve salona baktı.

"Sen," diye Ava'yı işaret etti. "Benim için getir.

"Peki," dedi Ava, ellerini ceplerinden çıkarıp kendini yataktan kaldırdı ve Rune Maclure'un hâlâ kanıt torbasında duran silahını Astrid'in görüş alanından korumak için Callanach'ın bileğinin altına kaydırıldı.

Ellerini kaldırarak yavaşça salona doğru yürürken, kısmen açık olan pencereyi fark etti ve Maclure'un nasıl olduğunu merak etti. Daha da önemlisi, Lance Proudfoot'un nasıl olduğunu. Callanach mümkün olan en kısa sürede onun yatağının yanında olmak isteyecektir. Telefonu şarj kablosundan ayırdı ve güvenlik kodunu girerek fotoğraf galerisini bulana kadar kaydırıldı.

"Al. Astrid'e telefonu uzattı, o da el bombasını dikkatlice sol eline geçirdi ve yeni başparmağını pimin içinden geçirdi.

Ava Callanach'a bir bakış attı, o da bu fırsatı değerlendirip silahı eline aldı ve kalçasına yaklaştırdı.

"Bu o mu? Astrid bağırarak Dr. Selina Vega'nın kollarını Callanach'a dolamış, arka plana bakılırsa bir barda çekilmiş fotoğrafını kaldırdı. 'Bu sıksa küçük kaltak mı? Ben annen için adaleti sağlamana yardım ederken sen bunu mu yapıyordun? Daha fazla fotoğrafa göz attı, kaydırıldı - baktı - kaydırıldı, kendi kendine küfretti, adım atmaya başladı. "Bunu bana nasıl yaparsın?" bağırdı, Selina'nın bikinili bir fotoğrafını tutarak, en güvenli kadının bile yeşillere bürünmesine neden bir çılgılık attı. "Nerede yaşadığını bilmek istiyorum. Şehirde mi?"

Astrid Callanach'a doğru bir adım attı, sırtını açıkta, Ava'yı da arkasında bıraktı. Ava'nın eline geçecek en iyi fırsat buydu. İleri atılıp Astrid'i yakaladı. Başparmağını olabildiğince sert bir şekilde Astrid'in elinin arkasındaki tendonlara bastırıp onu yumruğunu kısmen gevşetmeye zorlayan Ava, kendi elini el bombasının yeni açıkta kalan kısmına sardı ve Astrid'le güreşerek bombayı kontrol etmeye çalıştı. Callanach bir saniye içinde ayağa kalkmış, yatağın üzerinde dizlerinin üzerine çökmüş, silahını Astrid'in yüzüne doğrultmuştu.

"Astrid, Ava'nın el bombasını almasına izin ver," diye emretti.

Astrid gülerken cep telefonunu Callanach'ın suratına fırlattı ve ikinci elini serbest bıraktı, ardından Ava'nın bileğini tutarak onu el bombasından uzaklaştırdı.

"Ateş edeceğim," diye bağırdı Callanach.

"Senin için öldürdüm! Astrid bağırarak karşılık verdi.

Ava boğazının dibine dirsek atınca Astrid boğuldu, dizleri büküldü ve pencere kenarına doğru döndü. El bombasını Astrid'in elinden çekip almak için bir dizini pencere koltuğuna koyan Ava, çekebildiği kadar sert çekti.

Bir an sessizlik oldu. El bombası havada süzüldü, zarifçe dönen bir ovaldı. Hep birlikte izlediler, Ava'nın gözleri ilk önce Astrid'in eline döndü, pim Astrid'in başparmağında bir Noel krakeri biblosu gibi sabit duruyordu, muadili olmadan uyumsuz ve gülünçtü. Sonra Astrid bombaya atladı, Ava iki elini canlı bombaya uzatırken Callanach silahı yere atıp kendini yataktan fırlatmak için çabaladı. Ava önce davrandı.

"Pencere! Ava ona bağırdı.

Callanach hafifçe açık çerçeveyi iterek tamamen yukarı kaldırdı ve Ava'nın ıskalamaması için yeterince büyük bir hedef bıraktı. O nişan alırken Astrid bir dizini Ava'nın göğüs kafesinin dibine sapladı ve onu ikiye katladı. Astrid el bombasını tekrar Ava'nın elinden kaptı ve göğsüne bastırdı.

Astrid, Callanach'ın kocaman gözlerinin içine bakarak, "En azından seninle ölebilirim," diye haykırdı.

Ava ileri atıldı, sol koluyla Astrid'i arkadan dizlerinden yakaladı ve sağ koluyla kalçasından itti - dikkatlice yönlendirilmiş bir rugby müdahalesi - Astrid'in kafa üstü düşmesine neden oldu

pencere kenarında oturuyordu. Ava kendi dizlerini büktü, Astrid'i koltuğun diğer tarafına ve pencereden dışarı itmek için tüm ağırlığını kullandı, tutuşunu koruyarak takip etti.

"Hayır..." Astrid'in çığlığı gecenin yırttı.

Callanach'ın çığlığını, vücut ağırlığını Ava'nın pencere kenarındaki koltuğunun üzerine verip kendini çerçeveye sıkıştırmak için uzanırken attığı çığlık izledi.

Ava Astrid'i tutmaya çalıştı. Sahip olduğu tüm güçle denedi. Ama tutuşu tek kolluydu - diğer kolu askıya dolanmış ve işe yaramayacak kadar zayıflamıştı.

Astrid çırpındı, el bombası hâlâ sıkıca kavırıyordu. Ava'nın eli dayanılmaz bir yavaşlıkla aşağı kaydı, ta ki sadece parmaklarının ucu Astrid'in botlarına değene kadar, sonra kayboldu, tek kattan yere düştü ve öfkeyle çığlık atarak geceye karıştı.

Astrid kaldırıma çarptığında el bombası ölümcül gücünü serbest bıraktı. Ava açık pencereden sarkan sağlam koluyla yüzünü kapattı. Hiçbir şey duymadı. Görünmez bir dalga tarafından vurulmak gibi bir güç hissi vardı. Sonra acı duydu. Kulakları sıcak sıvıyla doldu. Gözleri kum fırtınası gibiydi. Ve gece ışıkla canlandı, her yüzeyde ayna topu yansımaları vardı. Camlar uçuşuyordu. Güzel ve korkunçtu. Yer kıpkırmızı olmuştu. Ava bir an için hayatta kalıp kalmadığını merak etti.

Callanach kadının bedenini dikkatlice yatak odasının zeminine indirdiğinde kadın tepkisizdi.

Bölüm Kırk İki

24 Mart

Makineler bip sesi çıkarıyordu. Hastane yatağı kablolarla çevriliydi. Ekranlardan izleyenlere elektronik mesajlar gösteriliyordu. Yatağın başucunda beyaz önlüklü bir adam oturuyor, bir panoya bakıyor, kalemini ekli sayfalardaki metnin üzerinde gezdiriyor ve gözlüklerinin üzerinden kaşlarını çatıyordu. Odanın en ucunda bir ayna vardı ve onun ötesindeki boşlukta da ilgili tarafların görünmeden izleyip dinleyebileceği başka bir oda bulunuyordu. Yatakta yatan kişi aynanın arkasında ne olduğunu bilmediğinden değil. Rune Maclure'un IQ'sunda hiçbir eksiklik yoktu. Bu bir sorun değildi. Gözlem odasında toplanan küçük grup, beyninin çok daha özel bir işleviyle ilgileniyordu. Maclure'un kafasını bir dizi çıkartma kaplamıştı ve her birinden bir kurşun çıkıyordu.

"Pekâlâ Bay Maclure, hazırsanız başlayayım," diye duyurdu beyaz önlüklü adam. 'Ben Dr Fox ve psikiyatri ekibinin bir parçasıyım. Avukatınız bu prosedür için sizin adınıza onay verdi. Bunu hatırlıyor musunuz?'

Maclure yavaşça başını salladı. Doktor bir sayfayı kaldırdı, bir şeyi kontrol etti ve tekrar yukarı baktı.

'Buraya geldiğinizden beri ilaç tedavisini reddettiniz. Bu doğru mu?'

"İlaca ihtiyacım yok," dedi Maclure, sağ bileğini bükerek ve örtüyü gevşeterek alçak bir karyolaya bağlı bir kelepçeyi ortaya çıkardı. 'Sizin psikoz dediğiniz şeyin evrim olduğunu biliyorum. Ben bunun ötesine geçtim.

Dr. Fox panosuna bir not yazdı ve gözlem odasına hızlı bir yarım bakış attı.

Camın arkasındaki gruptan genç bir kadın, "Ötesine geçtik derken neyi kastediyor Profesör?" diye sordu.

Belirgin bir hürmetle etrafında yarım daire oluşturulmuş yaşlı bir kadın, öğrencilerine gülümsedi.

"İnsan olmanın ötesinde. Profesör, üzerinde çeşitli yatay çizgilerin aktığı bir monitörü açtı, bazıları düzgün ve düzenli bir şekilde atlıyor, diğerleri çılgınca değişiyordu. "Dinlemeye devam edin ama bu ekranı da izleyin.

"Peki şimdi nesin? Dr. Fox Maclure'a sordu.

Maclure basitçe, "Ben Karga'yım," dedi.

"Nasıl bu yaratığa dönüştüğünüzü ve bunun size neler hissettirdiğini açıklayabilir misiniz?

Maclure sıırttı. "Kendimi özgür hissediyorum. Güçlü. Yenilmez. Dünyayı kimsenin anlayamayacağı bir şekilde anlıyorum. Kalıplarını görüyorum. Her şeyin birbirine nasıl uyduğunu. Bir yaratığın bir sonraki için nasıl bir kaynak olduğunu. Hayat veririz ve alırız. Doğa bir piramittir, Doktor. Her birimiz zayıfları tüketmek için .

"Peki ilk ne zaman hissetmeye başladın?

Her zaman. Her zaman. Bunu çok uzun süre inkar ettim. İçimdeki hayvanı insanlığımın derinliklerine geri itmek için vücudumu kimyasallarla doldurdum ve bir süre bunun yapılacak en doğru şey olduğuna inandım...' Başını önce bir yana, sonra diğer yana eğdi, gözleri sağa sola kayıyordu. "Bunu duyuyor musun? Benim hakkımda konuştuklarını duyuyor musun?

"Kim?" diye sordu Dr. Fox.

"Onlar..." Maclure aynaya doğru başını yukarı doğru salladı. "Oradaki insanlar bana bakıyor. Büyülenmiş durumdalar. Onlardan ne kadar farklı olduğumu hissediyorlar.

"Hepimiz sana yardım etmek için buradayız, Rune," dedi Dr. Fox. "Sadece neler olduğunu anlamak istiyoruz.

Camın ötesinde, tıp öğrencileri hep birlikte camdan küçük bir adım uzaklaştılar.

"Bizi gerçekten duyabiliyor mu?" diye sordu biri. "Bunun ses geçirmez olduğunu sanıyordum.

Profesör, 'O zeki biri,' dedi. 'İzlendiğini biliyor. Kendi kendini tedavi ettiği şizofreni, mantıklı çıkarımlar yapamayacağı anlamına gelmez.

'Yani bu karga olma meselesini öldürmeyi mazur göstermek için mi uyduruyor? Çok zorlama görünüyor. Sakin ve kontrollü biri. Saldırıları dikkatlice planlanmış gibi görünüyor ve antipsikotik ilaçlarını almayı bırakmayı seçti,' diye devam etti bir başka öğrenci.

"Hayır. Profesör kollarını kavuşturdu. 'Bunu uydurmuyor. Bay Maclure bence klinik likantropiden muzdarip. Nadir görülen bir durumdur - ben hiç vaka görmedim - ama iyi belgelenmiştir ve beynin kendini doğru bir şekilde tanımlamayı bıraktığı bir tür sanrısız yanılgı tanımlama sendromudur.

"Yani artık insan olmadığına gerçekten inanıyor mu?" diye sordu bir başkası nefes nefese.

Profesör öğrencilerinin dikkatini tekrar hastane odasına çekti.

'Öldürdüğüm insanlar doğaya meydan okudular. Kendi canlarını almaya çalıştılar. Kendilerini av haline getirdiler. Yaşam güçlerini tüketmekten başka ne ki? Ben bir yırtıcıyım ve hala gerçek benliğimi oluşturuyordum. Bana sunacakları şeye ihtiyacım vardı...'

Gözlem odasının içinde, monitördeki iki çizgi düzensiz bir şekilde titreşmeye başladı.

'Ama onlara yaptığınız şey zalimlik olarak görülebilir. Hatta sapıkça. Ölümlerinde doğal olarak tanımlanabilecek her şeyin çok ötesinde unsurlar vardı,' dedi Dr Fox sakince.

'Doğa canavardır, canavarların kendisi değil. İçinizden gelen vahşiliği evcilleştiremezsiniz. Kaplanlar spor için öldürür. Çakallar bunu bir sanat haline getirir. Kediler fareleri öldürmeden önce onlarla saatlerce oynar.

"Stephen Berry'ye de böyle mi yaptınız? Dr. Fox sordu.

İçlerinde en kolayı oydu. Terapi olarak Tantallon Kalesi'ne gittik. Ona kontrollü riskler alırsa, kendini vahşi hissetmesine izin verirse daha canlı hissedeceğini söyledim. Bir çite tırmandık, bir duvara tırmandık. Hepsine kolayca kanmıştı. Sonra bırakmayı reddetti. Tutundu, ağladı ve yalvardı, tıpkı yapacağını bildiğim gibi. O da diğerleri gibi zayıftı. "Doğal adaletin hangi kısmını anlamıyorsun?

"Peki ya çiftçi Jon Moffat? Onunla yollarınız nasıl kesişti? Dr Fox devam etti.

"Birkaç yıl boyunca eski bir meslektaşımın hastasıydı. Gelip gittiğini, asla iyileşmediğini, ara sıra sefil varlığına son vermek bir girişimde bulunduğunu gördüm ama bunu bile başaramadı. Bu gerçekten bir merhamet cinayeti idi. Vahşi doğada, bu kadar kötü yaralanmış bir yaratık ölüme terk edilirdi. Doğanın kendi akışına bırakılması çok daha iyi olacakken, insanlar neden insanları iyileştirmekte, yaşam sürelerini uzatmakta ısrar ediyor? Moffat tanınmayacak kadar yanmıştı. Daha önceki fotoğraflarını gördüm. Yangından sağ çıkmamasının onun için bir iyilik olmayacağını bana söyleyemezsiniz.

"Peki onların ölümü size nasıl bir fayda sağlayacak? Dr. Fox notlar alarak sordu.

"Yemek yemenin size nasıl bir faydası var? Bunu açıklayın. Karga için birkaç doğal tehditten biri tilkidir. Sizi bu yüzden mi gönderdiler, Doktor? Beyaz önlüğünüz ve parlak stetoskopunuzla hiç de görüldüğünüz gibi değilsiniz. Bunun beni hipnotize etmesi mi gerekiyordu?

"Adım yüzünden mi? Dr Fox sordu. "Bu sadece bir tesadüf..."

"İstatistikleri çıldırıyor," diye araya girdi öğrencilerden biri "Onun "Beyin fonksiyonları hiç normal değil.

"Bu durum daha önce klinik likantropi vakalarında belgelenmiştir. Bu hastalar başka bir hayvana dönüştüklerine o kadar inanıyorlar ki beyinleri gerçekten de yeni şekillerde çalışmaya başlıyor," dedi profesör, Maclure'u daha iyi görebilmek için odadaki pozisyonunu değiştirerek.

Bir başka öğrenci "Peki sanrısız yanlış tanımlama sendromuna ne sebep olur?" diye sordu.

"Sağ hemisferik lezyonlar olduğunu düşünüyoruz," diye yanıtladı profesör, dikkati dağılmış bir halde. "Maclure ne yapıyor?

"O insanları neden tüketmek zorunda kaldığımı biliyor musun? Maclure gözlerini açarak ve nefes nefese sordu. "Hayatım için savaşmak zorunda kalacağımı biliyordum. Benim için gelmeni bekliyordum. Tilki, saldırmadan önce avını ancak bu kadar uzun süre takip eder. Sessiz ve sinsiz olabilir ama karga hızlıdır. Sebep olduğum acının her anı

daha güçlü, daha sert oldum. Tüm şikayetlerine, ağlamalarına, utançlarına dayandım. Hepsini içime çektim. Maclure dişlerini gösterdi.

"Bay Maclure, lütfen sakın . Şu anda hastanede bakım altındasınız. Sizi temin ederim ki buradaki hiç kimse, en azından ben, sizin için en iyisini dilemekten başka bir şey yapmıyor. Adımın bir önemi yok. Ben insanım ve eski dönmenize yardımcı olabileceğimize inanıyorum.

"Öyle mi?" diye fısıldadı Maclure. 'O zaman sen gerçekten düşmansın.

Sağ eli hâlâ kelepçeliyken bir anda yatakta döndü, bacaklarını Dr. Fox'un boynuna dolamak için savurdu, bir mengene oluşturdu ve sıkı, sıkı, sıkı.

Dr. Fox'un yüzü saniyeler içinde morarmış, elleri Maclure'un dizlerinde işe yaramaz bir şekilde çırpınıyordu. Gözlem odasındaki öğrenciler çığlık atıyordu. Profesör onları bir kenara itti ve koridora fırlarken yardım için bağırdı. Maclure'un yatağının yanına vardığında Dr. Fox dizlerinin üzerindeydi.

Maclure zafer çığlıkları atıyor, odayı rahatsız edici, tiz bir çığlıkla dolduruyordu. Profesör bir şırınga kaptı ve Maclure'un kolunun üst kısmına sapladı. Yine de bacaklarını bırakmadı, sistemi sakinleştiriciye meydan okuyordu. Sonunda iki hasta bakıcı koşarak geldi ve birer bacağını tutup ayırarak Dr. Fox'un baygın bir şekilde yere yığılmasına neden oldular.

Maclure'un gözleri dönmeye başladı, yüzündeki sırtıma yaklaşan karanlıkla azalmadı.

"Ben Karga'yım," diye mırıldandı, sesi boğuk çıkıyordu.

Bölüm Kırk Üç

25 Mart

'Lycanthropy? Yani o lanet olası bir kurt adam, bana bunu mu söylüyorsun? Overbeck bacak bacak üstüne atmış, ayak bileğinin üst kısmını öfkeyle aşağı yukarı sallayarak Ava'nın masasının iş tarafında oturuyordu.

"Lycanthropy" genel bir terim. Sanırım başlangıçta kurtlara dönüştüğüne inanan insanlar için kullanılıyordu, muhtemelen folklorun izniyle, ancak bugünlerde bir hayvana dönüştüğüne inanan herkes için geçerli. Maclure'un durumunda, şizofreni hastalığından kaynaklanıyordu, bu yüzden zaman zaman çok normal ve etkilenmemiş görünüyordu. Bir karga olduğuna inanıyor. Onu gören her psikiyatrist de aynı fikirde. Cinayetleri fiziksel olarak işlediğini inkâr etmiyor ama zihinsel bozukluk savunması yapacak." Ava, dedektif şefinin ziyaretinin ne kadar süreceğini merak ettiğini ve birkaç dakika içinde kaçmak için bahane olarak kullanabileceği bir brifingi olmasına sevindiğini söyledi.

"Saldırdığı doktorla ilgili son durum nedir?"

"Nefes borusu ağır hasar görmüş ve anladığım kadarıyla erken emekliliği düşünüyor ama iyileşecektir.

'Peki ya dikkatini dağıtan diğer hasta küçük piç? Onun adı neydi?'

Ava bu şakayı duymazdan geldi. "RJ Bott'u mu kastediyorsunuz, hanımefendi?"

'Evet, o, bizi bir avuç beceriksiz pislik gibi gösterdiği için o piçin müebbet yemesini istiyorum. Bana suçlandığını söyle.'

Aslında var. Snuff videoların bulundurulması ve dağıtılmasıyla ilgili bir dizi suç ve bazı yasadışı suçlar vardı.

kumar suçları.'

'Hepsi bu kadar mı? Bundan daha iyisini yapamaz mıydınız?

'Bott'un ölüm ve cinayetle ilgili rahatsız edici ve açıkçası iğrenç bir saplantısı var, ama hepsi bu. O sadece bir röntgenciydi. Kendisinin herhangi bir şeye karıştığına dair bir kanıt yok. Reach You'daki kızı kendi amaçları için kullandı. Vicki Rosach'ın bu olayda masum olduğuna inanıyoruz. Aptaldı ama suçlu değildi.

"Yardım kuruluşundan tanıklarla konuştuğumda, bunun çok da olağandışı bir şey olmadığını söylediler. İntiharı önleme grupları, ölüme karşı sağlıklı bir hayranlık duyan insanları çekerler. Vicki RJ'in futbol kulübüne katıldığında, bu onun için mutlak bir hediye olmuş olmalı. İnternetteki takipçi sayısını artırmanın bir yolu olduğundan bahsetmiyorum bile.

'Bütün interneti yasaklayın derim. Eğer gerçekten bulabileceğinizin en iyisi buysa...' Overbeck hakaretin birkaç saniye havada asılı kalmasına izin verdi. "Daha da önemlisi, bize dava açılacak mı? Overbeck ayağa kalkıp ceketini düzelterek sordu.

Yani orada olmasının gerçek sebebi buydu. MIT'nin sorumluluğu. Eleştirilere maruz kalma potansiyeli. Kariyerine uzun vadede vereceği zarar. Ava neredeyse Janet Monroe'nun departmana karşı yasal işlem başlatmasını dileyecekti.

'Janet Monroe da tamamen iyileşecek,' dedi Ava. 'Dairesini izleyen ekiplerin RJ Bott'un tutuklandığı yere çağırılması elbette ciddi bir hataydı ama herkes faili bulduğumuza ve Janet'in artık tehlikede olmadığına inanıyordu. Lance Proudfoot'un ortaya çıkması son derece şanslıydı. Janet'in cinayet girişimini bizim oraya ulaşmamıza yetecek kadar geciktirmiş gibi görünüyor.

'Janet olası aptal, polis işine karışıyor. Aklından ne geçiyordu?'

'Şu anda muhtemelen hayatta olduğu için mutlu olduğunu düşünüyordur. Teknik olarak konuşursak, öldü. Sağlık görevlileri onu hayata döndürdü; ancak bir süre daha hastanede kalacak. Janet'in yaşayabilmesi için bungee kordonundaki tüm gevşekliği çekmesine izin verdiğini düşünüyorlar. Adam bir kahraman.'

'Ama o davacı bir kahraman mı? Ben de bunu bilmek istiyorum. Overbeck kapıya doğru yürüdü.

"Hayır, değil," diye yanıtladı Ava, kendi masasının arkasındaki yerine geçerek. "DS Lively ile aranız nasıl? Bütün gün neredeyse hiç konuşmadı.

hafta.'

Overbeck omuzlarını düşürmeden önce, "Seni ," tersledi. 'Onu biraz rahat bırak. Son zamanlarda ilişkimizden beklentilerini düşürmek zorunda kaldım.

Ava nefes aldı. "Tamam," dedi ve Overbeck'in koridordan çıkmasını bekleyip kendisi çıktı.

Bir ilişkiden beklentileri düşürmek. Bu bir buçuk örtmeceydi. Lively yıkılırdı. Komiser yardımcısı ve başkomiseri arasındaki aşırı farklılıklara rağmen, birincisi ikincisine çok aşıktı. Polislik gerçekten de bir ilişki felaketinin reçetesi idi. O bunu herkesten daha iyi biliyordu. İşe döndüğü ilk tam gündü ve ekibini dağıtmak üzereydi.

"Günaydın," dedi, kendisi geldiğinde herkesin brifing odasında ve başlamaya hazır olmasından memnundu. En azından havadan sudan konuşmaktan kaçınmayı başarmıştı.

Kalabalık sessizdi. Yüzünü unutmuştu. Çoğu için patlamadan bu yana onu ilk kez görüyorlardı. Artık iyileşiyordu ama derisi hâlâ cam şarapnel parçalarının kesikleriyle doluydu. Her iki kulak zarı da delinmişti. Günde üç ya da dört kez burun kanaması geçiriyordu. Doktorların söylediğine göre gözleri ağrıyordu ve saçları dökülmüştü, muhtemelen çarpmanın etkisi kadar şoktan da kaynaklanıyordu. Daha iyi olacaktı. İyileşecekti. Daha da önemlisi, bir kadını kasten pencereden aşağı atmıştı. Ava'nın bundan sonra nasıl iyileşeceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

'Janet Monroe size selamlarını gönderdi. Durumu iyi ve bir hafta içinde görevinin başına dönmeyi umuyor. Kalıcı bir hasar yok. Gerçek MIT formunda, önümüzdeki on iki ay boyunca tüm içkilerinin ödenmesini bekliyor. Bu en azından küçük bir kahkaha aldı. "Müdahale eden gazeteci Lance Proudfoot daha ağır yaralandı ama o da tamamen iyileşecek.

"İyi misiniz hanımefendi?" diye sordu biri.

"Tıraş olurken bir yerimi kestim," diye cevap verdi.

Bu sefer daha çok güldüm.

Callanach elleri cebinde, duvara yaslanmış bir halde içeri girdi. Ona bakmamaya çalıştı ama bu ilk günkü kadar zordu.

gelmişti. Çoğu insanın dikkatini çeken görünüşüydü ama Ava için öyle değildi. Luc Callanach bir muammaydı. İçinde çok şey saklıyordu, yoğun bir profesyonellikte örttüğü çok yumuşak bir sıcaklığı vardı. Komikti ama asla komik olmaya çalışmazdı. Polis işindeki içgüdüğü inanılmazdı. Ve onun gözlerine baktığında, sanki başka kimse yokmuş gibiydi. Sanki başka hiç kimse var olmamış gibi. Kimsenin önemi yoktu.

'Maclure dosyası bizim açımızdan kapanmıştır. Artık biliyoruz ki, Fenella Hawksmith'in koğuşunda yattığı dönemde, onu hiç tedavi etmemiş olmasına rağmen, düzenli bir ziyaretçiydi. Jon Moffat için de aynı şey geçerli. Bu, gelecekteki soruşturmalar için ağı daha da genişletmek adına faydalı bir ders. Astrid Borde'nin Bruce Jenson ve Gilroy Western cinayetleriyle bağlantılı olduğu kesin olarak tespit edilmiştir. DI Graham raporunu kısa süre içinde tamamlayacak, ancak Bayan Borde'nin DI Callanach'a olan takıntısı her iki cinayette de motive edici faktör olmuş gibi görünüyor.

Söylemesi gereken tek şey buydu. Astrid'in DNA'sı Gilroy Western'in motorundaki kan lekesiyle eşleşmişti ve Jenson'ın huzurevindeki görüntüleri davayı kapatmak için gereken tek sonuçtu. Neyse ki, adli tıp testleri Callanach ve Bruce Jenson arasında herhangi bir DNA bağlantısı göstermemiş, hem Pax Graham'a garip bir açıklama yapma ihtiyacını hem de Callanach'a bu özel bombayı patlatmayı önlemişti.

"Bugün aslında konuşmamız gereken yeni bir vaka," diye devam etti Ava. 'Interpol, Avrupa anakarası üzerinden Edinburgh'a doğru hareket eden ve oldukça organize bir insan trafiği akışı olduğu bilgisiyle bize ulaştı. MIT, Interpol'ün soruşturmasına destek sağlıyor; her ne kadar bu uluslararası bir çaba olsa da. DI Graham buradaki günlük operasyonları yönetecek.

Hep birlikte, tüm başlar Callanach'a bakmak için döndü. Bariz soru havada asılı kaldı.

"DI Callanach'tan İskoç polisinin Lyon'da bulunan Interpol ile irtibat görevlisi olarak meseleleri ele almasını istedim. Interpol'deki deneyimi göz önüne alındığında en mantıklısı buydu. Bugün geç saatlerde Fransa'ya gidecek.

Eğer onunla görüşmek istediğiniz bir konu varsa, birkaç saatiniz var.

"Ne kadar ? Lively huysuzca sordu.

Ava onu köşede fark etmemişti bile. "Ne ne kadar? Ava sorguladı.

"DI'larımızdan biri olmadan ne kadar süre geçireceğiz? Lively ayağa kalkarak durumu açıkladı. Yüzü kıpkırmızıydı ve hepsinin alışık olduğu işlemeyi alışkanlık haline getirmiş birine hiç benzemiyordu.

"Soruşturma devam sürece. Ava hafifçe öksürdü. 'Bu büyük bir uluslararası dava, bu yüzden DI Callanach'ın birkaç ay bizden uzak kalması için acil durum planları yapıyoruz. Bu süre zarfında sizden ve Dedektif Tripp'ten onun yerine geçmeniz istenecek.

Oda korkunç derecede sessizdi. Ava umutsuzca ortamı yumuşatacak bir şeyler düşünmeye çalıştı ama hiçbir şey bulamadı.

Callanach, "İyi haber şu ki, Fransızlar siz piçlerden daha zevk sahibi, bu yüzden sonunda hakkım olan övgünün bir kısmını alacağım," diye araya girerek herkesi gülümsetti.

Ava için elinden geleni yaptı.

"Beni özleyeceğinizi biliyorum, bu yüzden önümüzdeki bir saat boyunca ofisimde fotoğraf imzalayacağım.

Bu ona birkaç korna kazandırdı.

Ava sakinleşmesini bekledi.

"Geçen ay hepiniz ciddi miktarda fazla mesai yaptınız, bu nedenle size izin vermeye çalışacağım.

Buna cevap yok.

'Pekala, Interpol davasıyla ilgili tam bir brifing hazırlayacağım. Yarın her masada ayrıntıları içeren bir paket bekleyin. Herkese teşekkürler.'

Odadan sessizce çıktı, insanlar ayağa kalkarken sandalyelerin sürtündüğünü duydu, ardından mırıldanmalar ve ardından ekibin en deneyimli dedektif müfettişine veda ettiğini bildiği türden sırt sıvazlamalar duydu. İroni çok büyüktü. Callanach'ın gelişi gizlenemeyen bir soğuklukla karşılanmıştı, şimdi ise sanki ekibini en yakınlarından ve en sevdiklerinden ayırmış gibiydi. Hepsini kazanmıştı. Hatta -belki de özellikle- Lively'yi.

"Kimin aklına gelirdi ki?" diye mırıldandı kendi kendine ofisine geri dönerken.

"Ne düşündün? Callanach onun tam arkasından sordu.

"anasını! Ava bağırdı. "Ne ediyorsun sen?

"Arkandan beni duyabileceğini düşünmüştüm," diye gülümsedi. "Bir milyon mil uzakta olmalıydın.

"Kulak zarı patlamıştı, hatırladın mı? Ava cevap verdi. "Vedalaştınız mı?

"Hepsi değil," dedi Callanach sessizce, ofis kapısını arkasından tıklatarak. "Fransa'ya tayin edildiğimi söylemek için aradığından beri benden kaçıyor muşsun gibi geliyor.

'Sadece meşgulüm. Aynı anda iki davayı tamamlamak tam bir evrak kabusu.

Masasına yaslandı. Callanach ona doğru yürüdü ve tam önünde durdu, ayakkabılarının uçları birbirine değecek kadar yakındı. Ava odanın diğer tarafına ve pencereden dışarı baktı.

Uzandı ve nazikçe yanağını okşadı.

'Yaralandığınız için çok üzgünüm. Astrid'le ilgili tüm bu olay, başından sonuna kadar, pek çok masum insana zarar verdi.

Ava'nın yüzü alev alev yanıyordu. Adamın parmak uçlarını tuttu ve tekrar yanına koydu.

'Artık bitti. Hayatını yaşamaya devam edebilirsin. Gerçekten yaşamaya. Kendini en çok nerede evinde hissediyorsan. Artık hayaletler yok. Bruce Jenson senin baban değildi. Gilroy Western hakkında hala bir soru olduğunu biliyorum.

En azından şimdilik bu konuyu . Jenson'ın DNA testinin sonucunu aldığımda, her zaman babam olduğuna inandığım adamın anılarını daha iyi olacağını fark ettim. İşleri olduğundan daha da zorlaştırmamanın bir anlamı yok.

'Görünüşe göre her şeyi kabullenmeye başlıyorsun,' dedi.

'Bu yüzden mi beni Fransa'ya geri gönderiyorsunuz? Oraya tekrar yerleşip yerleşmeyeceğimi görmek için mi? Bunu yapmana gerek yoktu. Ben zaten nereye ait olduğumu biliyorum. İskoçya artık kaçtığım yer değil. Arkadaşlarımdan olduğu, hayatımın geçtiği yer. Olmak istediğim yer orası.

'Kararım tamamen profesyonelceydi. Bırakın MİT'i, İskoçya Polisi'ndeki hiç kimsenin bilmediği kadar Interpol'ü biliyorsunuz. Başka birini göndermiş , neden sizi seçmediğime dair ciddi sorulara cevap veriyor olurum. Aslında lazım, bir adım geri çekilir misiniz, ben de geçeyim...'

Başını salladı, kısa bir süre gülümsedi ve beline koymak için bir elini uzattı.

"Baygın hissediyor musun?" diye sordu. 'Muhtemelen henüz işe dönmemelisin. Doktorunuz ne dedi?'

"Bu seni ilgilendirmez," dedi, Overbeck'in yankısı kulaklarında çınılıyordu. Bir an için kendinden nefret etmeye başladı. Gözyaşları geldi. "Özür dilerim. Öyle demek istememiştim. Yorgunum. Ağrı kesiciler yüzünden.

'Seni eve bırakayım,' dedi. 'Uçuşumdan önce zamanım var. Sana paket servis bile getirebilirim. Eminim uzun zamandır yemek yememişsindir...'

"Luc, dur lütfen," diye fısıldadı. 'Bunu yapamam. Her şey mahvoldu. Astrid'i öldürdüm. Janet'ı ve arkadaşın Lance'i koruyamadım ve acaba aramızda olup bitenlerden dolayı dikkatim o kadar dağıldı ki kanıtları gözden kaçırmadım mı? Rune Maclure tam burada ofisimde oturuyordu, bana çıkma teklif etti, Tanrı aşkına, ve ben ona asla bir şüpheli gibi davranmadım. Bir kere bile. Kafamı lazım ve sen buradayken bunu yapamam.'

"Ava, yapma..

Hayır. Bu son. Senin için yalan söyledim. Seni korudum. Callanach sessizce, 'Ben hiçbir şey yapmadım,' dedi.

"Mesele bu değil. Pek çok kuralı çiğnedim. Sana karşı hissettiklerim yüzünden tüm soruşturmanın bütünlüğü tehlikeye girdi.

"Nasıl hissettin?" diye sordu boştaki eliyle yüzünü tutarak.

"Önemli olan şu anda nasıl hissettiğim," diye sertçe cevap verdi Ava. 'Seni burada istemiyorum Luc. Her şey çok karıştı. Sabah kalktığımda işimi yapabileceğimi, düzgün yapabileceğimi, iyi kararlar verebileceğimi ve eve döndüğümde uyuyabileceğimi bilmeye ihtiyacım var.

'Bunların hiçbirini yapmanı engellemiyorum,' dedi. 'Evet, engelliyorsun. Yaptığın şey bu. Astrid'e, Selina'ya, bana...'

'Bu hiç adil değil. Bunların hiçbirini ben istemedim.'

'Biliyorum,' diye gülümsedi. 'Geldiğini bile , değil mi?
Ardında sadece zavallı kadınlardan oluşan bir iz bıraktın.

"Ava," diye yanağından öptü. 'Odadaki dua levhasını aldığım için özür dilerim. Onu geri vermediğim için daha da üzgünüm. ... pek çok açıdan tuhaf ve yanlıştı... ben bile açıklayamıyorum. Ama sanırım bunca zaman ben aramızda bir şeyler olmasını beklerken, sen zaten her şeyin ters gitmesini bekliyordun. Ve hayır, seni suçlamıyorum. Dairemde meydana gelen felaketin tüm sorumluluğunu üstleniyorum, ama yine de - bence senin için kendini gerçekleştiren bir kehanet vardı.

"Ben Fransa'ya gidiyorum. Sizi farklı şekilde ikna etmek için burada değilim. Ama geri döneceğim ve döndüğümde sen ve ben oturup bu işi . Çünkü seni bu işten - her ne ise - daha başlamadan vazgeçemeyecek kadar çok önemsiyorum.

Callanach kızın belindeki tutuşunu sıkılaştırdı ve bedenini öne doğru çekerek kendisiyle buluşturdu, onu dudaklarından nazikçe öptü ve bir saniye daha tuttu. Sonra onu bıraktı.

Teşekkür

Bu kitapta bana yardımcı oldukları için - ve genel olarak yazmamı sağladıkları için - sonsuz teşekkürlerimi sunuyorum.

Caroline Hardman (Olağanüstü Ajan), yabancı haklar konusunda Thérèse Coen, Hardman & Swainson (Dünyanın En İyi) Edebiyat Ajansı'ndan Joanna Swainson ve Nicole Etherington. Saf iyi doğası için Phoebe Morgan. Sınırsız enerjisi için Sabah Khan. Helen Huthwaite'e olağanüstü içgüdüleri için. Ayrıca bu kitapları konseptten üretime ve dünyaya ulaştıran üstün Avon ve HarperCollins ekibine - Molly Walker-Sharp, Elke Desanghere, Dom Rigby, Anna Derkacz, Rebecca Fortuin, Laura Daley, Katie Reeves, Hannah O'Brien, Jane Wisbey, Sarah Whittaker ve Oli Malcolm. Kurbanlardan birinin adını bana verdiği için Cressida McLaughlin'e (ve adamın kendisine) özel bir teşekkür borçluyum.

Tantallon Kalesi'ne ve orada çalışan ve ziyaretçi yazarların saçma sorularını yanıtlayan sevimli insanlara (Tantallon'a gitmediyseniz, mutlaka gitmelisiniz!). Edinburgh'daki Whighams Wine Cellars'a harika yemekler, harika bir mekân ve muhteşem bir kokteyl menüsü için (kapsamlı bir araştırma yaptım). Sandy Bell's'e, yine Edinburgh'da, gidilmesi gereken yer. Ve otantiklik (ve muhtemelen akşamdan kalma olma durumu) adına bitmek bilmeyen mekân keşiflerine, rastgele okçuluğa ve menü tadımına tahammül eden Ruth Chambers'a.

Olay örgüsü ve karakterler, teslim tarihleri ve çılgın yeni fikirler hakkında beni dinleyen arkadaşlarıma ve aileme - kim olduğunuzu biliyorsunuz - hepinizi seviyorum. Siz olmasaydınız tek bir kelime bile yazılamazdı. Ve özellikle de en sevdiğim kitabı sipariş eden David'e.

İngiltere'den önceden çay poşetleri getirtiyorum ki kitabın ortasında bitmesin ve yazma krizine girmeyeyim.

Teşekkür ederim x

***Mükemmele*'e doyamıyorum
Seri mi?**

**Helen Fields'in bir sonraki kitabı
Perfect Dark'a göz atmak için
okumaya devam edin.**

Bölüm 1

Bart'ın belirgin bir şekilde kimyasal olarak uyarılmış bir uykudan uyandığı sırada annesi de bitkisel bir uykusuzluk ilacından uyanıyor ve evin neden bu kadar sessiz olduğunu merak ediyordu. Pazar günü değildi. Pazar günleri Bart'ın ne okulu ne de işi vardı ve bazen uyurdu. O kadar sık değil ama bazen. Maggie yan yattı ve gözlerini ovuşturarak yatağının başucundaki küçük seyahat saatine odaklanmaya çalıştı. Sabah 9. Uyuyakalmıştı. Acelesi olduğundan değil ama sabahları -çarşamba günüydü, fark etti- tabak çanak sesleri, mısır gevreği dökülme sesleri ve Bart evden çıkmadan önce bulaşık makinesinin doldurulma sesleri duyulurdu. O iyi bir . Arkadaşlarının kıskandığı türden çocuktur. Bu gerçeğin , bazen onun mükemmel olmadığını açıkça belirtmek için onun hakkında biraz sızlanıyordu, ancak içten içe mükemmel olduğunu biliyordu. Komşusuna onun müziği çok yüksek sesle çaldığını söyleyebilir ya da haftalık kütüphane sosyal grubuna onun odasını toplamayı unuttuğunu iddia edebilirdi. Ama Bart ne gürültücü ne de dağınıktı. Aslında bağımsız, düşünceli ve yardımsever biriydi. Yirmi yaşındaki diğer erkekler arasında bir istisnaydı. (Çocuklar, diye düşündü Maggie. Yirmi hiç de yaş sayılmazdı. Dünyanın sunduğu tüm zalimlikleri kavrayacak kadar olgun olmadıkları kesindi). Ama Bart, babası Afganistan'da görev yaparken öldürüldükten sonra hızla büyümüştü. Savaşta değil. Bu elbette yıkıcı olurdu. Gerçek, toplumda daha fazla acıma ve daha az hayranlık uyandırmıştı. Kocasını bir gece yemekhanede bir subay arkadaşı özellikle komik bir şaka yaptığında boğulmuştu. Çiğnemekte olduğu köfte, inatla yerleştiği solunum yollarına doğru emilmiş ve

Sırtının sıvazlanmasına rağmen hareket etmeyi reddetti ve sonunda kaburgalarını kıran ama ciğerlerine oksijen gitmesine izin vermeyen umutsuz bir Heimlich manevrası denedi. Bunu on dört yaşındaki bir çocuğa nasıl açıklarsınız? Bart doğmadan önce asker olan babasının bomba ya da kurşunla değil, kıyma, yumurta sarısı ve ekmek kırıntılarından oluşan bir topla öldürüldüğünü.

Belki de Bart hastaydı, diye düşündü Maggie. Ya da belki de çok fazla uyku hapi almış ve evden çıktığını duymamıştı. Bu daha önce de olmuştu. Çağrı merkezinde uzun bir vardiyadan sonra dikkati dağılmış, eve dönmüş, bir uyku ilacı almış, akşam yemeğini yemiş, sonra da düşünmeden bir hap daha yutmuştu. Yorgunluğun tehlikeleri böyleydi. Askeri dul maaşıyla geçinmek ve Bart'ın akşamları garsonluk yaparak fazladan birkaç sterlin kazanması bile onu rahatlatmıyordu.

"Bart, iyi misin aşkım?" diye seslendi, yırtık pırtık pembe sabahlığını çıplak omuzlarına çekerek. Bart ona Noel için yeni bir tane almıştı. Enfes bir şeydi. Krem rengindeydi ve o kadar yumuşaktı ki, açıklanamaz bir nedenden ötürü kitapçılarda her zaman bulabileceğiniz o lüks sevimli oyuncaklardan birine benziyordu. Yatak odasının kapısının arkasında asılı duruyordu ve her girip çıktığında onu okşuyordu. Ama giymek için fazla güzeldi. Sadece üzerine kahve döker ya da bir önceki gecenin makarna sosunun kalıntılarını üzerine sıçratırdı. Bu kadar lüks ve düşünceli bir şeyi bozma düşüncesi, onu en azından altı ay kadar daha yırtık pırtık cüppelerinin içinde tutmaya yetiyordu. Kendi kendine, Noel gelmeden giymeye başlayacağını söyledi.

Yatak odasının kapısına ulaştığında Bart cevap vermemişti, kibarca kapıyı çaldı, her zaman oğlunun mahremiyete ihtiyacı olduğunu düşünmüştü. Daha önce hiç bir kızı geceliğine geri almamıştı, Maggie'nin ağzı sıkı olsa umurunda olmazdı ama Bart ilişkilerini başka yerlerde yürütüyordu. Belli ki kız arkadaşları vardı. Yakışıklı bir delikanlıydı ve bu sadece ona anne gözlüğüyle bakmanın bulanıklığından kaynaklanmıyordu. Bir buçuk metre boyuyla dikkat çekecek kadar büyüktü ama sokakta aptalca yorumlara maruz kalacak kadar da uzun değildi. Babası da 1.80 boyundaydı ve bir keresinde kimsenin kendisine bir şey sormadığını düşünen bir adamı dövmekle tehdit etmişti.

Kocası orada havanın nasıl olduğunu merak ediyordu. Maggie'nin kocası - Tanrı ruhunu şad etsin - iyi bir adamdı, ama keskin yüz hatları ve ortalama bir yüze uygun olandan daha yakın gözleriyle, yakışıklılıkla kutsanmamıştı. O ise tam tersiydi. Geniş, düz bir yüz, geniş gözler (kalçaları da genişti ve her geçen yıl daha da genişliyordu, diye hatırlattı kendine). Belki de aralarındaki bu farklılıklar Bart'ı, tam olarak dikkat çekmeyen ama kimsenin tek bir kusur bulamadığı simetrik, dengeli bir yüze sahip kılmıştı. Harika bir cilt, düzgün dişler, iyi bir kemik yapısı ve adil bir beyin. Londra'da potansiyel bir kariyer sunacağını umduğu bir iş çalışmaları üniversite kursunun son yılındaydı. Maggie ona hep Edinburgh'da çok iş olduğunu söylerdi. Ya da evden ayrılmak isterse Glasgow'da. İskoçya'da herhangi bir yer. Ama hayali Londra'ydı. Her zaman öyleydi.

Kapıyı çalmasına yanıt alamayınca Maggie kapıyı yavaşça açtı ve içeri adımını atarken usulca onun adını seslendi. Perdeler çekilmiş ve yatak hazırlanmıştı. Bunda şaşılacak bir şey yoktu; dersleri her gün sabah dokuzda başlardı. Zamanında yetiştiğinden emin olmak için bir saat önce çıkmış olmalıydı. Bart geç kalan bir öğrenci değildi. Ama onu uyandırmamıştı. Normal rutini uyanmak, duş almak, kahvaltı etmek, mutfığı toplamak ve evden çıkmadan önce ona bir fincan çay götürmektir. O da daha geç kalkıyor, çamaşırları yıkıyor, alışveriş yapıyor ve öğle yemeğinde başlayıp akşam 8'e kadar süren mesaisine (telesatış nankör bir işti ama henüz bir ipotek ödemesini bile kaçırmamışlardı) gitmeden önce yavaş pişiriciye lezzetli bir şeyler bırakıyordu.

Maggie'yi rahatsız eden bir fincan çayın eksikliği değildi. Oğlunun onun için bunu yapmayı unutmaya hakkı vardı. Onun küçük iyilikleri olsun ya da olmasın, her gün onun için şükrediyordu. Anlayamadığı şey, cep telefonunun neden hâlâ yatağının üzerinde şarjda durduğuydu; tam da bir gece önce restoranda fazladan bir vardiya almak için dışarı fırladığında bıraktığı yerde duruyordu. Başka bir garson hasta olduğunu söylemişti. Bart'a çalışma saatleri teklif edilmişti ve birikim hesabını artırma düşüncesi reddedilemeyecek kadar cazipti. Ücret çok iyi değildi ama bahşişler iyiydi ve her zaman bir gecelik çalışmayı değerli kılacak kadar müşterinin iyi niyetini çekiyordu. Telefonu

boşa çalışıyordu, bu yüzden ertesi sabah için şarj etmek üzere yatağının üzerinde bırakmıştı. Maggie, yeni ütülenmiş bir yığın giysiyi kaldırması için ona teslim ederken fişi takmasını izlemişti. Onlar da yatağın üzerinde onun dönüşünü bekliyordu.

Ahırın zeminini birdenbire bataklık gibi hissettiren aptal annelik paniğini bastırdı. Yani oğlu eve gelmemişti. Belki de arkadaşlarıyla buluşup bir şeyler içmeye gitmişti ya da güzel bir kızdan daha iyi bir teklif almıştı. Normalde ne kadar geç olursa olsun onu araması gerekirdi. Kapıya zincir takmasını söylerdi. Endişelenmemesini söylerdi. Bart böyle düşünceliydi. Babası ona iyi öğretmişti. Maggie merdivenleri dikkatle çıktı ve sabit telefonun telesekreterine baktı. Mesaj yoktu. Cep telefonu da yoktu. Bu, ihtiyacı olmayan bir fatura daha demekti. Yüzüne iyimser bir gülümseme yerleştirerek kafasını salonun kapısından içeri uzattı, adamın birkaç kadeh fazla içip kanepede uyuma ihtimaline karşı gülmeye hazırdı. Bu sahte neşeyle kimseyi kandırmıyordu, en azından kendisini. Bart aşırı içen biri değildi. Kanepenin kendi yatağından daha iyi bir seçenek gibi görüldüğü bir noktaya asla ulaşmamıştı. Zihni, o daha durduramadan kazaların hayaletlerini canlandırmaya başladı. Orada bir yerde, bir köfte ile yaşadığı talihsiz bir olay belirdi. Baba oğul gibi. En büyük ironi bu olmaz mıydı? İkisi de ölmüştü, ölüm nedeni İtalyan mutfağı.

"Kes şunu, seni aptal kadın," diye kendi kendini azarladı ve kahvaltı çayı yapmak için mutfağa gitti. "Oğlun her an dönebilir.

Ama Maggie'nin beyninin hiçbir ebeveynin duymak istemediği o gizli, iğrenç bölümünde hissettiği gerçek, onun bir dakika içinde geri dönmeyeceğiydi. En ufak bir hayal gücüyle bile. Çünkü o zamana kadar Bartholomew McBride 100 mil uzakta olacaktı.

Onu uyandıran pis kokuydu. Ağır bir sülfür tınısı olan keskin bir koku sinüslerine dolmuş ve onu öğürtmekle tehdit ediyordu.

"Anne?" İlk düşüncesi hasta olduğu yönündeydi. Bir gecede gıda zehirlenmesi ya da virüs kapmış ve onu rahatsız edemeyecek kadar utanmış ya da düşünceliydi. Sadece o

eve geldiğini hatırlamıyordu. Ve şimdi vücudundaki acıyı fark ettiğinde, yatağında olmadığını anladı. Ya da herhangi bir yatakta.

Tekrar yere yığılmadan önce dimdik oturdu, başı dönüyordu. Her yer karanlıktı. Şehirden uzakta, bir göl kenarında kamp yapılan İskoç gecelerinin karanlığı gibi değildi. Ara sıra arkadaşlarıyla gittiği gece kulübünün arka tarafındaki özel odaların karanlığı bile değildi. Gerçek karanlık. Tek bir yıldız bile yoktu. Kirlilikten eser yok. Bir kapının altından ya da bir perdenin kenarından sızan bir çatlak ya da sızıntı yok.

"Alo?" diye bağırdı, tekrar hareket etmeye cesaret ederek daha yavaş oturdu. İşte o zaman bacağında bir çekiştirme hissetti.

Bart dondu kaldı. Bir şey sol ayak bileğini tutmuştu. Sertçe nefes aldı, iki, üç kez, önce korkusuyla, sonra da hayal gücüyle başa çıkmaya çalıştı, sonra kendini kaybetti.

"Bırak beni!" diye bağırdı, ayağını yukarı doğru çekerek kaçmaya çalıştı. Ayağı sert bir şekilde kilitlenmeden ve kalçası yuvasından fırlamadan kısa bir süre önce başını duvara çarptı. Attığı çığlık, oturduğu terasın tamamını uyandıracak kadar yüksekti. İçgüdüleri devreye girerek sağa doğru yuvarlandı ve yerinden çıkan kalçası tekrar yuvasına oturarak korkunç acıyı hafifletti ve ayağını tutan her neyse onu tutmak için öne doğru eğilmesine izin verdi.

Elini uzatmak istemedi. Parmaklarını siyah boşluğa uzatmanın bir ısıriğa davetiye çıkarmak gibi bir yanı vardı. Hayvanlar saldırdığında haberlere verilen genel tepkinin "salak turist ne bekliyordu ki?" olduğu bir yerde elini bulanık bir nehre sokmak gibi. Bart'ın bulduğu şey hem daha az hem de daha korkunçtu. Ayak bileği deri bir kayışla bağlıydı. Onunla birlikte karanlığı işgal eden bir öcü yoktu. En azından bacağını tutan bir öcü yoktu. Kayış kalın ve sağlamdı, içine kalın bir metal halka dikilmişti. Bunun ucunda da bir zincir olduğunu acınası bir şekilde fark etti. Zincirin ucunda ne olduğunu Bart henüz keşfetmeye hazır olduğundan emin değildi. Bu yüzden, zifiri karanlık bir odada kendilerini açıklanamaz bir şekilde zincirlenmiş bulan tüm tedbirli insanların yapacağı şeyi yaptı. Yardım çağırmaya başladı.

Çığlıkları yankılandı. Yardım çağırdı. Durdu, dinledi. Tekrar seslendi, bu sefer daha yüksek sesle. Durdu, dinledi. Bart zeminin altındaki gümbürtüyü duyabildiğinden daha kolay hissedebiliyordu.

motor, ama kesinlikle bir motordu. Elini yere koydu. Yüzey pürüzlüydü ama soğuk değildi. Ne ahşap ne de metaldi. Daha çok modern evleri yalıtım için kullanılan bir tür endüstriyel astar gibiydi. Edinburgh'un sürekli büyüyen yeni sitelerine büyük tabakalar halinde taşındığını görmüştü. Belki de o sırada bir fabrikadaydı, makinelerin üzerinde bir odadaydı. Bu mantıklı. Metalin düşük seviyeli homurtusu ve dış dünyadan gelen keskin seslerin yokluğu. Kendini duvara yaklaştırdı ve yeniden bağırmaya başladı.

Merhaba! Kimse yok mu! Beni duyan var mı? Yardım edin. Yardıma ihtiyacım var. Çığlıkları daha da yükseldi, sesi daha da yükseldi. Cümleler arasında önce duvara, sonra yere vurarak yardım çığlıklarını noktaladı. Çığlıkları çığlığa dönüştü. Bart daha önce kendi çığlığını hiç duymamıştı. Dehşet vericiydi. Sonra çığlık atarken aynı anda hem duvara vuruyor hem de yere vuruyordu. Sadece gürültü yap, diye düşündü. Biri onu duyacaktı. Biri gelirdi.

Ama ya yanlış ?

Hayır, dedi kendi kendine. Öyle değil. Bu düşünceler onun kurtarılmasını engelleyecekti. Onu zincire vuran her kimse geri gelmeden önce sahip olduğu tek şey kısa bir zaman aralığıysa, şu anda yapabileceği tüm gürültüyü yapmalıydı. Sakinleştirici nefesler aldı. Düşünmeye başladı. Ayak bileğindeki zincir sınırlı hareket etmesine izin veriyordu. Duvar boyunca yürüyebildiği kadar yürüdü, ilerledikçe bir kapının kenarını ya da kolunu hissetti, bir çıkış olabilecek bir yeri dinledi. Hiçbir şey bulamadı. Sonra duvar boyunca diğer tarafa doğru yürüdü. Sürekli vuruyordu.

Ayaklarının dibindeki bir gürültü onu geriye doğru sıçrattı. Ayağı takıldı ve düştü, metalik gürültüden kaçmaya çalıştı. Karanlık her şeyi daha yakın ve daha gürültülü hale getirmişti. Daha önce ışık eksikliğinin nasıl bir tehdit olduğunu hiç düşünmemişti. Her şey yabancıydı. Mesafe ve yön duygusu tamamen kaybolmuştu. Gürültü azalınca, el yordamıyla uzandı ve yere vurduğu şeyi aramaya başladı. Kova sadece birkaç metre ötede yan yatmış, hâlâ hafifçe sağa sola yuvarlanıyordu. Sapından tutup yaklaştırdı, kenarlarını inceledi ama elini tamamen içine sokacak kadar ne cesur ne de aptaldı. Oradan gelen koku kendine özgü bir uyarıydı.

İnsan dışkısı son derece ayırt ediciydi. Ne kedi, ne inek, ne köpek ne de domuz dışkısı onun kokusunu taklit etmeye yaklaşamıyordu. Bart bunun ne anlama geldiğini düşündü. Kovanın sapı ancak pasla pürüzlü hale gelmişti. Dışı kuruydu ve hiçbir yerinden sıvı akıyordu. O halde yeni kullanılmamıştı. Yine de orada olmasının bir nedeni vardı.

"Benim için burada," diye fısıldadı, bağırmaktan boğazında oluşan çığlıktan hoşlanmamıştı. Görünüşe göre orada olmayan dinleyicilere seslenmek için harcadığı zamanın izini kaybetmişti. Bir saat içinde konuşabilirse şanslı sayılırdı.

Kovayı yere bırakıp durumu değerlendirdi. Geriye iki seçenek kalmıştı. , toplanmak, beklemek. Eğer biri onu buraya getirdiyse - bunun nasıl olduğuna hiçbir fikri yoktu ama vardiyasını bitirdikten sonra çok çekici bir kadın tarafından kendisine içki ismarlandığını hatırlıyordu- o zaman bunun bir amacı vardı. Geri döneceklerdi. Eğer sadece beklemeyi seçmezse, durumu değerlendirebilir, çevresini keşfedebilir, oyunun durumunu anlamaya çalışabilirdi. Bu, babasının aktif görevlerden eve yaptığı seyrek yolculuklarda kullandığını hatırladığı bir ifadeydi. DNA'sında ne kadar genetik cesaret varsa hepsini topladı. Öğrendiği şey, cesaretin bir efsane olduğuydu.

Sonunda, korku çok daha canlı bir motivasyon kaynağıydı. Bart beklerse, işler daha da kötüye gidebilirdi. Birinin onu istemesi için dünyevi bir neden düşünemiyordu. Belki de fidye ödeyebilecek varlıklı bir aileden geldiğini sanan bir dolandırıcı tarafından yanlışlıkla kaçırılmıştı. Belki de bir tür tuhaf terör olayıydı. Ve bunlar daha iyi seçeneklerdi. Daha büyük olasılıkla - çok daha büyük olasılıkla - ona tecavüz edip öldürmek isteyen hasta bir herifti. Yerde sabırla bunu beklemiyordu.

Kendini ayağa kalkmaya zorlayarak duvarı yokladı, kollarını sadece parmak uçları değecek şekilde uzattı ve alanı ölçmeye çalıştı. Dört duvar, dikdörtgen, belki on iki metreye yirmi metre. Zincir zemindeki merkezi bir metal halkaya bağlanmış ve ağır bir asma kilitle sabitlenmişti. Belirgin bir kapı yoktu. Üç nesne daha vardı. Nem ve ter kokan kaba bir battaniye. Onu sardı ve göğsüne yakın tuttu, ısınmak için olduğu kadar yorgan olarak da. Bir kadına ait olduğu kesin olan bir ayakkabı.

Yüksek topukları ve yarıya kadar sarkmış, bir köşede yan yatıyordu. Sonunda duvardan sarkan, yine zincirlenmiş bir şey buldu; ona vurduğunda ileri geri gıcırdıyordu. Uzanarak altıgen şeklini belirledi, kenarlarındaki camın soğukluğunu hissetti, sonra parmakları aradığı kadranı buldu. Metal çarkı çevirdi.

Lambadan bir metre çapındaki alanı zar zor aydınlatacak kadar ışık yayıldı. Bart yumuşak bir kahkaha attı. Böylesine basit bir şeyin, uygun bir dehşet derecesi verildiğinde, birdenbire dünyadaki tüm paradan daha fazla anlam ifade edebilmesi şaşırtıcıydı. Saçtığı renkler benek benekti. Eski ampulün tepesine yakın hastalıklı bir sarı, ortada donuk bir pembeye, sonra da en altta kahverengiye dönüşüyordu. Bart daha da yaklaşarak gözlerinin alışmasına izin verdi. Cam bölmelerin renkli olmadığını fark etti. Ampul üzerinde özel bir efekt de kullanılmamıştı.

Camın dışı kırmızıya boyanmıştı. Bilmek isteyerek ya da istemeyerek parmaklarını uzattı. Fenerin camları dibe çöken narin çizgilerle kana bulanmıştı. Farklı katmanlar. Hafifçe değişen tonlar. Antika bir vazonun üzerindeki sır gibi çok eski, çatlamış kan ile daha yeni katılaşmış kanın bir karışımı. Parmağından tek bir damla çıktı. Katılaşmış ama henüz tamamen sertleşmemiş.

Bart küçük ışık çemberinin içinde yere çöktü; sahnenin ortasında, spot ışıkları altında, oynanan güzel trajediyi takdir edecek seyircisi olmayan bir aktör gibiydi. Sonra battaniyeyi kendi etrafına çekti ve hem lamba ışığının - hem de kendisinin - ne kadar dayanacağını merak etti.

***Mükemmel Sessizliği* sevdiniz mi? O zaman
neden birinci kitapla her şeyin başladığı yere
geri dönmüyorsunuz?**

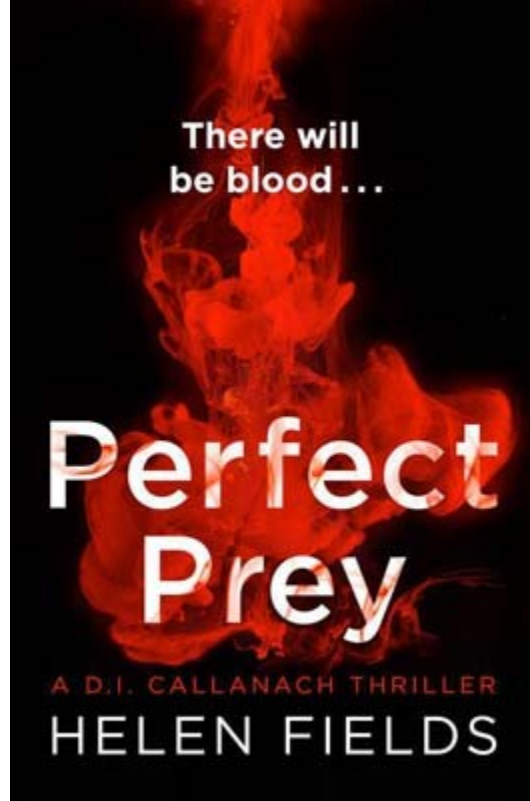
D.I. Callanach serisi mi?

Uzak bir Highland dağında, Elaine Buxton'ın cesedi
yanıyor. Saygın avukatın kimliğini belirlemek için geriye kalan tek şey
dişleri ve bir giysi parçasıdır. Bu arada, Edinburgh'daki bir evin gizli arka
odasında, gerçek Elaine Buxton karanlığa doğru çığlık atmaktadır ...

şimdi satın almak için [buraya](#) tıklayın.

**Edinburgh'a hoş geldiniz.
Avrupa'nın cinayet başkenti.**

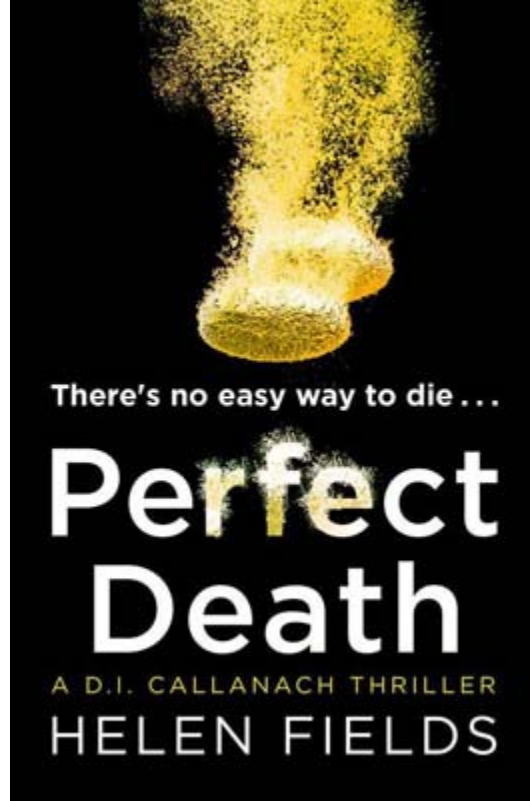

M. J. Arlidge ve Karin Slaughter hayranlarının ellerinden bırakamayacakları karanlık ve çarpık bir seri katil gerilimi.

Şimdi satın almak için [buraya](#) tıklayın.

En kötü tehlikeler göremediklerimizdir

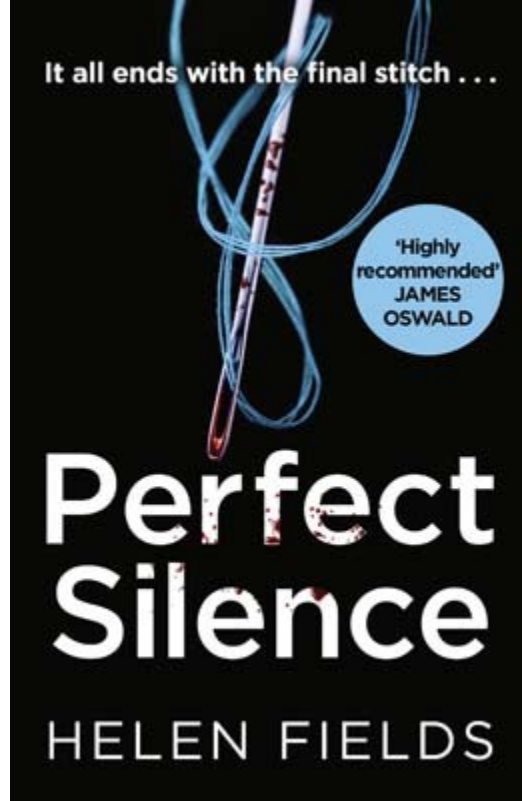
...

D. I. Callanach, çok satan Helen Fields'ın bu çarpıcı üçüncü romanıyla geri döndü.

Şimdi satın almak için [buraya](#) tıklayın.

Sessizlik çöktüğünde, çığlıklarını kim duyacak?

Karin Slaughter'ın hayranları için acımasızca karanlık ve dolambaçlı suç
M. J. Arlidge sevecek.

Dördüncü DI Callanach gerilimini satın almak için [buraya](#) tıklayın.

Yazar Hakkında

Helen Fields, East Anglia Üniversitesi'nde hukuk eğitimi almış, ardından Londra'daki Inns of Court Hukuk Fakültesi'ne devam etmiştir. Stajını tamamladıktan sonra Middle Temple'daki odalara katılmış ve on üç yıl boyunca ceza ve aile hukuku alanında çalışmıştır. İkinci çocuğu doğduktan sonra Helen Baro'dan ayrıldı. Kocası David ile birlikte bir film yapım şirketi işletmekte, senarist ve yapımcı olarak görev yapmaktadır. DI Callanach serisi, Helen'in kendini dünyayla en çok bütün hissettiği yer olan İskoçya'da geçiyor. Helen ve kocası şimdi üç çocuklarıyla birlikte Los Angeles'ta yaşıyor.

Helen Twitter'ı seviyor ama tamamen bağımlılık yaptığını düşünüyor. Kendisine [@Helen_Fields](#) adresinden ulaşabilirsiniz.

Aynı yazar tarafından:

Mükemmel

Kalıntılar

Mükemmel Av

Mükemmel

Ölüm

Mükemmel Sessizlik

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers (Australia) Pty. Ltd. Seviye
13, 201 Elizabeth Caddesi
Sydney, NSW 2000, Avustralya
<http://www.harpercollins.com.au>

Kanada

HarperCollins Kanada
Bay Adelaide Centre, Doğu Kule
22 Adelaide Street West, 41. Kat
Toronto, ON, M5H 4E3, Kanada
<http://www.harpercollins.ca>

Hindistan

HarperCollins India A
75, Sektör 57
Noida, Uttar Pradesh 201 301,
Hindistan
<http://www.harpercollins.co.in>

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers (Yeni Zelanda) Limited
P.O. Kutusu 1
Auckland, Yeni Zelanda
<http://www.harpercollins.co.nz>

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd. 1
Londra Köprüsü Caddesi
Londra, SE1 9GF

<http://www.harpercollins.co.uk>

Birleşik Devletler

HarperCollins Publishers Inc.

195 Broadway

New York, NY 10007

<http://www.harpercollins.com>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

